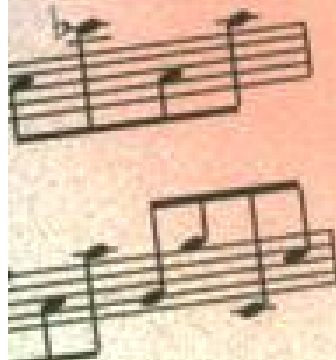

ချစ်နိုးဦး

အီဂျစ်နဲ့အင်္ဂလန် နိုင်ငံခြားကို
မောင်သွားထားလေမလား

ပတ္တလားသံများသည် လောကတစ်ခုလုံးသို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားကြသည်။
တူးဖာက လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောလျက်၊ ပထိကိုတောင်းတင်ပေးသို့
ပစ်မြှောက်နေသည်။ ပထိစသည် မဆုံးနိုင်သော အဝေးဆီသို့ ပျံတက်သွားသည်။
ကိုထွေးလိုက်ဖမ်းသည်။ မထိ၊ ပိရန်မစွမ်းသော...

သီဟရတနာစာပေ
အမှတ် ၁၀၀ (D) အင်းလျားလမ်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကိုဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

သိဟရတနာစာပေ - (၉၃)

အိဂျစ်နဲ့အင်္ဂလန်
နိုင်ငံခြားကို
မောင်သွားထားလေမလား

ချစ်ဦးညို

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၁၂၄၃/ ၂၀၀၄ (၁၀)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၀၅၇၀၅၀၁

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

■ ပထမအကြိမ်

၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
မြတ်ရွှေအိုးစာအုပ်တိုက်

ဒုတိယအကြိမ်

၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
သီဟရတနာစာပေ

အုပ်ရေ

■ (၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

■ ဦးသိမ်းစိုး

(မြဲ-၀၃၉၈၂)

(သီဟရတနာစာပေ)

အမှတ် (၁၀၀-D)၊ အင်းယားလမ်း၊

ကမာရွတ်မြို့နယ်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်

အတွင်းပုံနှိပ်

(ရာပြည့်အေ့ဖ်ဆက်)

၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။

ကွန်ပျူတာစာပီ

■ Dream City

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

■ THIHA GROUP

စာအုပ်ချုပ်

■ ကိုမြင့်

တန်ဖိုး

■ (၁၀၀၀) ကျပ်

ချစ်ဦးညို

စာရေးဆရာချစ်ဦးညိုကို ၁၉၄၇၊ ဒီဇင်ဘာ (၃၀)တွင် မန္တလေးမြို့၌ အဖ ဦးရွှေဒေါင်းညို၊ အမိဒေါ်စိန်ရင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်း (၇)ယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးကျော်စွာဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့၊ နန်းတော်ရှေ့၊ မတ္တရာတိုက်၊ မူလတန်းကျောင်းတွင် အခြေခံပညာဆည်းပူးခဲ့ပြီး ၁၉၅၆ တွင် မန္တလေးမြို့ ဝက်စလီကျောင်းနှင့် ဘီဘီအိုအေကျောင်းများ၌ အလယ်တန်းတက်ရောက်ခဲ့သည်။ မန္တလေး အ. ထ. က (၁) မှ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၂ တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်၌ ဥပစာဝိဇ္ဇာ (က)တန်း တက်ရောက်သည်။ ၁၉၆၃-၆၈ တွင် ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်၌ ဒဿနိကဗေဒအဓိကဖြင့်တက်ရောက်ပြီး ၁၉၆၈ တွင်ဂုဏ်ထူး (၃)ဘာသာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရခဲ့သည်။ မဟာဝိဇ္ဇာဆက်လက်တက်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၇၀ မှစ၍ လုပ်သားများကောလိပ်၊ စစ်တွေကောလိပ်၊ ဗဟို သမဝါယမသင်တန်းကျောင်းတို့တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ်အမှုထမ်းကာ ၁၉၇၅ တွင် အမှုထမ်းဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီးနောက် ဇာတ်အဖွဲ့ ဇာတ်ညွှန်းနှင့်ဒါရိုက်တာ ကျူရှင်ဆရာအဖြစ် ကျင်လည်ခဲ့သည်။

၁၉၇၀၊ အောက်တိုဘာလထုတ် မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းတွင် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာမူအဖြစ် ‘ရန်ကုန်မြို့အလယ်’ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ မိုးဝေစာပေမဂ္ဂဇင်းနှင့် ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ဘာသာပြန်များရေးသားခဲ့သည်။ ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုမှာ ‘လင်္ကာဒီပချစ်သူ’ (၁၉၇၇) ဖြစ်ပြီး သူ၏အထင်ရှားဆုံး ဝတ္ထုလည်းဖြစ်သည်။ သူ၏ အခြားထင်ရှားသောဝတ္ထုများမှာ ‘ချစ်သောပါဒကေရီ’ (၁၉၇၉)၊ ‘နှင်းကေသရာ ချစ်တဲ့သူရဲကောင်း’ (၁၉၇၉)၊ ‘သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဝေဒနာ’ (၁၉၈၀)၊ ‘ခုနစ်အိမ်တန်းက မလှမ်းဘဲ’ (၁၉၈၁)၊ ‘တိမ် တိမ်တွေဖုံးပါလို့ အုံးခြိမ့်ခြိမ့်ညို’ (၁၉၈၁)၊ ‘ရွှေတိုက်စိုး’ (၁၉၈၆)၊ ‘ရတနာဂီရိအကျဉ်းသား’ (၁၉၈၉)၊ ‘မဏိစန္ဒာဥဒါန်း’ (၁၉၉၁)၊ ‘ဘဒ္ဒါ’ (၁၉၉၃)၊ ‘ရာဇကုမာရ’ (၁၉၉၄)၊ ‘ရှင်စောပု’ (၁၉၉၆)၊ ‘လောကဓံနှင့် လမ်းလျှောက်အတူထွက်ခြင်း’ (၁၉၉၉)၊ ‘သမိုင်းမတွင်ပေမယ့် သမိုင်းဝင်နေမယ့်စကားများ’ (၁၉၉၉) တို့ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးသက် (၂၅)နှစ်အတွင်း ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုနောက်ခံဝတ္ထု (၁၄)အုပ်၊ သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထု (၁၆)အုပ်၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်ပေါင်းချုပ် (၈)အုပ်၊ လူမှုရေးအတွေးအခေါ်ဆိုင်ရာ (၆)အုပ်၊ သုတေသနစာတမ်း (၃)စောင် ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည်။

ချစ်ဦးညိုသည် စာပေရေးသားရင်း သဘင်မဂ္ဂဇင်းစာတည်းချုပ် (၁၉၈၃-၁၉၈၈) နှင့် ရွှေပြည်တန်ဂျာနယ်စာတည်းချုပ် (၁၉၉၉-၂၀၀၀) အဖြစ် လုပ်ခဲ့သည်။ (၁၉၉၇) တွင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ‘သူ့ကျွန်မခံပြီ’ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာ၌ ဇာတ်ညွှန်းနှင့် အနုပညာဒါရိုက်တာအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။ ဆို၊ က၊ ရေး၊ တီး ပြိုင်ပွဲ၊ ဇာတ်သဘင်ပြိုင်ပွဲကဏ္ဍတွင် အကဲဖြတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ (၁၉၉၈ - ၂၀၀၂) များအတွင်းတွင် စင်္ကာပူ၊ အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ ထိုင်း၊ မလေးရှားနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံများသို့ စာပေနှင့်ယဉ်ကျေးမှုအနုပညာဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများအတွက် သွားရောက်ခဲ့သည်။

ယခုတိုင် စာပေရေးသားခြင်း၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးသားခြင်းလုပ်ငန်းများ အပြင် ရန်ကုန်ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်တွင် ပညာရေးအဖွဲ့ဝင်၊ ပြင်ပစာစစ်မှူး နှင့် ဇာတ်သဘင်ပညာဌာန အကြံပေးအဖြစ်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။

“သည်မိုး... သည်မိုး... ဒေဝါ... မိုးတည့်... မိုးဒေဝါ”

တေးစာသားက အဖွဲ့အနွဲ့မပါ။ တေးသွား ပတ္တလားသံကလည်း အလူးအလွန် အကွန်အမြူးမပါသော လက်ကွက်။ သို့သော် တေးသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို တိုက်ရိုက် ထင်ဟတ်နေသည်။ ဇွန်တွင်ရွာသော မိုးသည် ‘မိုးတည့်မိုးဒေဝါ’ ဟုပင် ဖွင့်ဟ အသိအမှတ်ပြုရမည့်မိုး ဖြစ်နေပေပြီ။

“အို့ကာလေ ... တဖွဲ့ဖွဲ့ ... ရွာလေ ... တသဲသဲ”

တကယ်ပင် သဲသဲမဲမဲရွာနေသည်။ လေပြင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် သုတ်သည်မို့ မိုးစက်တို့သည် ပုဝါဖြူကို ဝှေ့ရမ်းနေသည့်အလား ယိမ်းယိုင် လှုပ်ခါနေသည်။ ထနောင်းပင်၊ ဆူးရစ်ပင်နှင့် တမာပင်တို့သည် လေပြင်းနှင့် မိုးစက်တို့အောက်တွင် အရွဲ့ရွဲ့အစိုစို အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြင့်။

လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်နေသောကြောင့် တူးမာ ပိုပြီး အားငယ်ရသည်။ အမှန်တော့ မိုးသက်လေပြင်းသည် တူးမာနှင့် တစ်စိမ်းတစ်စာမဟုတ်ခဲ့။ မျက်စိတဆုံး လယ်ကွင်းပြင်တို့၏အလယ်တွင် တူးမာသည် မိုးသက်လေပြင်းကို ထိမထင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ အို... ပျော်များပင် ပျော်ခဲ့ဖူးသည်။ အဘ၏ ထွန်တုံးပေါ်တွင် မခိုင်တခိုင် ယိုင်တယိုင် လိုက်ပါရင်း အဘကို ဖက်တွယ် ရင်းဖြင့် ...

“ပဇွန် မိုးရယ်... အလွန် ရွာသွန်းဖြိုးသည်... မှိုင်းအို့ကာရီ” ဟု အသံကုန်အော်ခဲ့ဖူးသည်။ အဘက ပါးစပ်ဆိုင်းဖြင့် အတောတွေ တောပေးသည်။ “ဟုတ်ပြီ သမီးရေ၊ ရှေ့အပိုဒ်ဆက်၊ ရှေ့ဆက်” ဟု အဘက ပြန်ပြောသည်။

တူးမာ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်၍ ရှေ့တစ်ပိုဒ်ကို ဆက်ဆိုရန် စဉ်းစားသည်။ စဉ်းစားမရတော့။ ထို့ကြောင့် အကြိုက်ဆုံးအပိုဒ်ကို ဆိုပြီး သီချင်းကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒေဝါပိုင်သော နတ်က ... အငြိုးကြီးနဲ့ ... မိုးကိုဘဲ ဆုပ်ကာကြံ တော့သည်။

ထိုအခါ အဘက တဟားဟား ရယ်လေသည်။

“မိုးကိုဘဲ ဆုပ်ကာကြံတော့သည်” ဟု ဆိုရင်း မျက်နှာပေါ်က မိုးရေ စက်များကို လက်နှင့်သပ်ချပြီး တူးမာ ဝှေ့ရမ်းပက်ကြံလိုက်သည်။ အဘက ကွမ်းစားထားသော သွားနီနီကြီးများအားလုံး ပေါ်အောင်ရယ်ရင်း ‘ဟုတ်ပဗျား၊ ဟုတ်ပဗျား’ ဟု ဆိုနေတတ်ပေသည်။

မိုးကို တူးမာ မစိမ်းပါ၊ မကြောက်ပါ။

လေကိုလည်း တူးမာ မစိမ်းပါ၊ မကြောက်ပါ။

သို့သော် တူးမာ ချစ်ခဲ့သော မိုးနှင့် လေတို့သည် ယခုမူ တူးမာအတွက် တစ်စိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်ရချေပြီ။ မိုးနှင့် လေတို့သည် တူးမာဆီသို့ ဟိုတုန်းကလို ပျော်ရွှင်ခြင်းကို မဆောင်ကြဉ်းလာကြတော့။

“အို ... မိုးဒေဝါ ... ချိန်ခါလေ ချိန်ခါဟုတ်ပဲ၊ ရွာဘဲ နေလိုနေ၊ ရွာဖွဲ့ စွေလိုစွေ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည့် မိုးဖြစ်နေပြီ။

မည်းမှောင်သော မိုးစက်များကို ကျော်ဖြတ်လျက် မြင်နေရသည့် နန်းတော်မြို့ရိုးသည်လည်း အံ့မှိုင်းမှိုင်း။ စုလစ်မွန်းချွန် ပြာသာဒ်တို့သည်လည်း မှုန်ပျပျ။ အောက်ဘက်က ကျုံးရေပြင်သည်လည်း ညစ်ပုပ်ပုပ်။

ပတ္တလားသံနှင့် တေးဆိုသံက ‘ထံတျာတေရှင်’ ကိုပင် ပြန်ကောက် နေပြန်သည်။ တူးမာ မကြားချင်ပဲလျက် ကြားရပြန်သည်။

“တက်စငယ် ကောင်းကင် ... မိုးတည့် မိုးတိမ်ပြင်”

အထက်သို့ တူးမာ မော့ကြည့်မိပြန်သည်။

ညိုမဲနေသော ကောင်းကင်မှာလည်း ငိုကြွေးနေသည့် မျက်နှာကြီးတစ်ခု လို ဖြစ်နေလေသည်။

“စံရွှင် ... စံရွှင် ... ပျော်ပါး ... ရွှေဘော်တစ်စု ... များငယ်နှင့်လေး ...”

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တူးမာ ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ဆည်မတန့်နိုင်တော့။ တေးစာသားက ‘စံရွှင်ပျော်ပါး၊ ရွှေဘော်တစ်စု ...

များငယ်နှင့်လေး' ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တော့ တူးမာမှာ အဖော်အပေါင်း များနှင့် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ပျော်ပါးစံပယ်နေရသည် မဟုတ်။

တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ကိုယ်တည်း တူးမာတစ်ယောက်တည်းပါ။

ရွာနှင့်လည်းဝေး၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်လည်းဝေး၊ ချစ်သော လယ်ကွင်း တွေနှင့်လည်းဝေး။ အို... ဤလောကတွင် အားထားနားခိုရာ တစ်ဦးတည်း သော အဘနှင့်လည်းဝေး။ ချစ်သူများအားလုံးကို ထားခဲ့ရပြီး မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ဖြင့် တူးမာ မန္တလေးသို့ ရောက်နေရသည်။

တစ်လနီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း တူးမာ အလွမ်းနာ မကျက်နိုင် သေး။ ယခုလို မိုးတွေရွာ၊ လေတွေတိုက်ပြီဆိုလျှင် 'လွမ်းဝှန်ပိုက်' ဖြစ်ရသည်။ အရှေ့ဆီသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် မိုင်းညှို့သော ရန်ကင်းတောင်၊ မြောက်ဘက်သို့ မျှော်လိုက်လျှင် စိမ်းပြာသော မန္တလေးတောင်။ မျက်မှောက်ရှေ့ အနောက်ဘက် တွင်တော့ ကျုံးရေပြင်၊ နန်းမြို့ရိုး၊ ပြာသာဒ်၊ ပြအိုး။

ဘယ်သူမပြု မိမိမူဟု အားတင်းကာ စိတ်ဖြေပါသော်လည်း အလွမ်း တို့ကိုကား ချေဖျက်၍ မရနိုင်ခဲ့။ အမှန်တော့ သည်အလွမ်းဇာတ်ကို အစပျိုး သူမှာ တူးမာကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဘ၏ ရီဝေသော မျက်လုံးကြီးများကို တက်ကြွစွာ ငေးကြည့်ရင်း တူးမာ ပြောခဲ့သည်မဟုတ်လား။

“အနောက်ပိုင်းက မမစိန် တို့ကလဲ ပြောတယ် အဘရဲ့၊ သရက်ပင်ကုန်း က ဘဒ္ဒေး ကိုစံလှကလဲ ပြောတယ်။ အဘ မယုံရင် မေးကြည့်၊ တူးမာရယ် တဲ့၊ နင့်ရုပ်ရည်နဲ့ နင့်အသံနဲ့ လယ်ထဲဆင်းဖို့ မသင့်တော်ပါဘူးဟာတဲ့။ နင်က မင်းသမီး မျက်နှာပေါက်မျိုး၊ မင်းသမီးအသံမျိုးတဲ့။ နင့်ကို လယ်ထဲယာထဲ တွေ့နေရတာ ငါတို့ အားမရလိုက်တာတဲ့။ အဘ မယုံရင်မေးကြည့်၊ တကယ် ပြောတာ အဘရဲ့”

အဘက အင်းမလုပ် အဲမလုပ် လုပ်နေသောအခါ တူးမာက ခေါင်း နှင့်တော့ပြီး ဆက်ပြောခဲ့သေးသည်။

“နော် - အဘနော်၊ အဘ ပတ္တလားကြီးနဲ့ဘဲ သီချင်းဆိုဆိုနေရတာ မဟန်ပါဘူး အဘရယ်။ တစ်ခါလာလဲ ရွာကဘုရားပွဲ၊ တစ်ခါလာလဲ ရွာက ဘုရားပွဲ၊ မနှစ်က ဘုန်းကြီးပျံမှာ လာက၊ သွားတဲ့ မင်းသမီးလေး ဘယ်လောက် တော်သလဲ၊ အဘ စဉ်းစားကြည့်။ တူးမာဖြင့် ရွာက ဘုရားပွဲမှာဘဲ ဒိုးပတ်

ဝိုင်းမင်းသမီး ဖြစ်နေရတယ်။ အဲဒီ မင်းသမီးလေးလိုသာ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေရှိစမ်း။ သူ့ထက်သာအောင် တူးမာ ကနိုင်တယ်၊ ဆိုနိုင်တယ်၊ အဘ မယုံဘူးလား”

“တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ အဘယုံပါတယ်”

အဘအသံက ရင်ထဲက နက်ရှိုင်းစွာ ထွက်လာသည့်အသံမျိုး။

“အဲဒါဆို တူးမာကို ပန်ကျာကျောင်းထားပေးနော် အဘ”

အဘ သက်ပြင်းတချချဖြင့် စကားကို ရှောင်ဖယ်သွားတတ်သည်။ သို့သော် တူးမာ အကြိမ်ကြိမ် ပူဆာလွန်းမက ပူဆာလာသောအခါ မိတဆိုး သမီးလေး၏ ပြင်းပြသည့်ဆန္ဒကို အဘ မလွန်ဆန်နိုင်တော့။

တူးမာကို မန္တလေး ပန်ကျာသို့ပို့ရန် အဘစီစဉ်သည်။ တကယ်စီစဉ် ပြီဆိုတော့လည်း အဘအတွက် မခက်ခဲပေ။ မန္တလေးနန်းတော်ရှေ့က ဒေါန ဘွားရပ်ကွက်ထဲတွင် အဘနှင့်အတူ အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့တည်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသော အဘမိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက် ရှိသည်။ အသက်အရွယ်တွေ ကြီးလာကြ ပြီး အတီးအမှုတ် သဘင်မှုလုပ်ငန်းကို မလုပ်ကြတော့ဟုဆိုကာ အဘ ရွာပြန် ခဲ့သည်။ အဘမိတ်ဆွေကလည်း စုဆောင်းထားသော ငွေကြေးများဖြင့် ဗလာ ဆိုင်းတစ်ဆိုင်း ထောင်မည်ဟုဆိုကာ သူ့ဒေသ နန်းတော်ရှေ့သို့ပြန်သည်။

သံယောဇဉ်ကြီးသော အနုပညာမိတ်ဆွေချင်းလည်းဖြစ်သည် တကြောင်း၊ အငြိမ့်ထဲမှာ အတူတူ အလုပ်လုပ်ကြစဉ်ကတည်းက အဘ၏ပညာကို လေးစား ရင်း ရှိသည်ကတကြောင်းကြောင့် အဘမိတ်ဆွေသည် အဘသမီး တူးမာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံခဲ့သည်။ သည်လိုဖြင့်ပင် တူးမာသည် တစ်ခါမျှ မခွဲဘူးသော ရွာကိုခွဲခွာကာ မန္တလေးပန်ကျာကျောင်းတက်ရန် ထွက်လာခဲ့ သည်။ တစ်ချိန်လုံး ‘ထိပ်တန်းမင်းသမီးကြီး ဖြစ်ရမယ်’ ဟူသော အနာဂတ် အတွက် ယုံကြည်ချက်များနှင့် တူးမာ တက်ကြွခဲ့သည်။ မန္တလေးသို့ လိုက် ပို့သော အဘကိုလည်း တစ်လမ်းလုံး တူးမာ ဘယ်လိုပညာသင်မည်၊ တူးမာ ဘယ်လိုလေ့လာမည်၊ တူးမာ ဘယ်လို ဆိုမည်ကမည်ဟု တတွတ်တွတ် ပြော လာခဲ့သည်။ အဘကမူ တစ်လမ်းလုံး မလှုပ်မခြောက်။

တူးမာကိုလိုက်ပို့ပြီး ပန်ကျာကျောင်းတက်ရန် အဘ ကိုယ်တိုင် အားကြီး မာန်တက် လှုပ်ရှားသည်။ အင်တာဗျူးဝင်မည့် တူးမာကို အဘကိုယ်တိုင် သီချင်းတက်ပေးသည်။ ဒိုးသစ်တွေ ချပေးသည်။ အဘမိတ်ဆွေက ဆိုင်းထောင်

သူမို့ တူးမာအတွက် အစစအဆင်ပြေနေသည်။ အင်တာဗျူးအတွက် လေ့ကျင့် ရသည့်ရက်များသည် တူးမာအတွက် အပျော်ဆုံး။

အဘမိတ်ဆွေက ပြောလေသည်။

“ကိုဘသိုက်ရဲ့ ခုခေတ်ပန်ကျော့ကျောင်း အင်တာဗျူးများ အထင်သွား မသေးလေနဲ့ဗျား။ မတောက်တခေါက် ဝါသနာပါလို့ဆိုပြီး အင်တာဗျူးလာ ဝင်ကြတယ်မထင်နဲ့။ တကယ့်ကို ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပလာခဲ့ကြတာ ကလိုက် ဆိုလိုက်ကြတာများ တော်တော်တန်တန် အငြိမ့်မင်းသမီး ရှုံးသွား မယ်။ သူတို့က အချိန်ယူလေ့ကျင့်ထားကြတာကိုး။ တချို့များ တစ်နှစ်လုံး လေ့ကျင့်ပြီးမှ အင်တာဗျူးဝင်ကြတာ၊ အင်တာဗျူး ဘုတ်လူကြီးတွေက မခိုင်း ရဘူး။ သူတို့ဘာသာ ကျွန်မ ဘာဆိုမယ် ဘာကမယ်နဲ့ လုပ်သွားကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဘသိုက် သမီးကြည့်ရတာ နဲ့နဲ့နော့နော့ဆန္ဒမှ မဟုတ်ပဲ။ ပြီးတော့ လဲ ကိုဘသိုက် သမီးဘဲ။ အနုပညာသန္ဓေကတော့ ခေမယ့်ပုံမဟုတ်ဘူး ...”

တူးမာ လေ့ကျင့်ချိန်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက်သာ ရှိသည်။

အဘကိုယ်တိုင် ပတ္တလား တီးပေးသည်။ ဒိုးတီးပေးသည်။ လက်က ကွက် ကကြိုးများ ပြပေးသည်။ ဖိဖိစီးစီး ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်။

တိုတောင်းသော အချိန်အတွင်းမှာပင် တူးမာအင်တာဗျူးအတွက် အချိန် မရွေး အဆင့်သင့်အဆင့်သို့ ရောက်သွားလေသည်။ မရောက်ပဲမနေနိုင်၊ ချစ် သမီးအတွက် အဘပြင်ဆင်ပေးလိုက်သော အင်တာဗျူး လက်နက်များကား ...

အဆိုအတွက် နဗ္ဗိန္ဒ တေးထပ်တစ်ပုဒ်၊ လေးဆစ်ချိုး ငိုချင်းတစ်ပုဒ်။

အကအတွက် လေဘာတီ မမြရင်၏ ‘စွဲပေါ့ စွဲပေါ့’ သီချင်း။

“အငြိမ့်သမကို ယူရကောင်းမလား **X**စဉ်းစားနေတယ်အပုံ **X** ဘယ်သူက တော့လဲ **X** ဘာသားမို့လဲ **X** မေးစမ်းချင်တယ်ယုံ **X** နိုင်ငံပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်း များတောင် **X** သူတောင်းစားကို ယူတယ်ပုံ **X** ဘယ်သူကတော့လဲ **X** ဘာသား မို့လဲ **X** ပြောစမ်းချင်တယ်ယုံ **X** ကြင်နာတာတွေ **X** ကမ္ဘာ့ရှည်စေတော့မကုန် **X** အော် **X** ခင်မင်တာတွေ **X** ကမ္ဘာ့ရှည်စေတော့မကုန် **X** မမြရင်လေး ပြောတိုင်း စိတ်ထဲမယုံ **X** ပန်းဝတ်ရည်မှုန် **X** ပျားကြီး **XX** အုံ **X** အော် **XX** စွဲပေါ့၊ စွဲပေါ့၊ **X** စွဲပေါ့၊ စွဲပေါ့ **XX** အဖုံဖုံ **XX** တော်ပါပြီ၊ တန်ပါပြီ **X** လျှာထဲအရိုးမရှိ **X** ပြောတဲ့စကားတွေမယုံ **X**”

“မမြရင် သီချင်းတွေထဲမှာ သူလဲ နာမည်ရသီချင်းပဲ သမီးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အခု လူသိနည်းနေကြတယ်။ အသံလဲသာတယ်၊ စာသားလေးတွေကလဲ

ကောင်းတယ်။ အတီးပိုဒ်ကျတော့လဲ ဒိုးဆစ်သွင်းလို့ ကောင်းတယ်၊ သမီး... အင်တာဗျူးမှာကရင် အဲဒါဘဲက”

အဘ အစီအမံတို့ စေ့စပ်သေချာ လှဘိခြင်း။

အင်တာဗျူးတွင် အခြား မိန်းကလေးများကလည်း သူတို့ အစွမ်းကုန် ရှိသလောက် ကကြ ဆိုကြသည်။ သို့သော် မှုံရွှေရည်အက၊ ခုနှစ်ထွေအက၊ မြမန်းဂီရိ သေလာတောင်ကိုဆိုပြီး ကသည့်အက၊ ‘လောကဇာတ်ခုံ အဖုံဖုံ အလီလီ၊ သဘင်သည်မလေးနှင်းဆီ’ ဟူသော သီချင်းဖြင့်ကသည့်အက၊ တစ်ယောက်လာ တစ်ခါမဲပြာပုဆိုး ကြားထဲတွင် တူးမာက ‘သမီး လောဘာတီ မမြရင်ရဲ့ စွဲပေါ့ စွဲပေါ့နဲ့ ကမယ်’ ဟု ဆိုကာ အင်တာဗျူးဝင်လိုက်သည်။

အင်တာဗျူး ဘုတ်လူကြီးများ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

‘သမီး တေးထပ်တစ်ပုဒ်ဆိုပြပါမယ်’ ဟုဆိုကာ ‘အဝိဇ္ဇာ X ပိတ်ကာဆို X မိစ္ဆာမြို့ပြင်ပြင် X ဣဋ္ဌာလို့ ထင်မြင်လျှင် ... လွင့်စင်မည်မလွဲ X အရိုးစု အပုပ်ကောင်ကို ... အဟုတ်ယောင်မှားတို့တနဲ့ ...’ ဟု နိဗ္ဗိန္ဒ တေးထပ်ကို ဆိုချ လိုက်သည်။

တူမာအလှည့် ပြီးသွားသောအခါ အင်တာဗျူးဟူသော အနေအထား ကိုပင် အားလုံးမေ့သွားကြပြီး၊ ပွဲလေးတစ်ပွဲအသွင်ဖြစ်သွားကာ လက်ခုပ်တ ဖျောင်းဖျောင်း တီးကြသည်။

သို့ဖြင့်ပင် တူးမာ အကသင်တန်းသို့ ချောမောစွာ ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပေသည်။

လှပသော အနာဂတ်အတွက် တူးမာ ပျော်မဆုံး၊ အဘကိုလည်း ကြည်ညိုမဆုံး။

သို့သော် ...။

တူးမာ အင်တာဗျူးဖြေပြီးနောက် ကျောင်းတက်ခွင့်ရကြောင်း အကြောင်း ကြားစာရပြီး နောက်တစ်နေ့မှစ၍၊ အပျော်တို့အကြား မျက်ရည်စများ ရောက် လာခဲ့တော့သည်။

“ကဲ ... ကိုစိမ့်၊ စိတ်ချပါရစေဗျာနော်”

“စိတ်ချပါ ကိုဘသိုက်ရယ်၊ ကျုပ်မှာလဲ သမီးတစ်ယောက်မှမရှိ၊ သား တွေချည်းမို့ တူးမာကို သမီးအရင်းလို စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ သူ့အတွက် ထမင်းဖိုးတွေ ဘာတွေ လုံးဝမယူပါရစေနဲ့။ သူ့ရတဲ့ စတိုင်ပင်ငါးဆယ်ကိုလဲ ကိုဘသိုက်ပြောသလို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိမ်းထားပေးပါမယ်၊ စိတ်ချသွားပါ”

အို ... တူးမာ ဒါကိုမတွေးမိခဲ့။ ငယ်သူတို့ဓမ္မတာ၊ အနာဂတ်ကို တက်ကြွစွာ တွေးနေမိခဲ့တော့ တူးမာသည် အဘရွာပြန်မည်ကို မစဉ်းစားခဲ့မိ။ မိတဆိုး သမီးအတွက်မို့သာ အဘ မန္တလေးသို့ လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြိုးဖြိုးရွာသော မိုးပေါက်တို့အလယ်မှ လယ်ကွက်တို့သည် အဘကို မျှော်နေ ကြချေပြီ။ အဘ ရွာပြန်ရပေမည်။

သည်တော့မှပင် တူးမာ ငိုရတော့သည်။

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ကာ ငိုနေသည့် တူးမာကို အဘက အသံမပျက် ဟန် မပျက် ချောသွားသည်။ အော် ... အဘကတော့ လူကြီးပေမို့လား။

“မငိုပါနဲ့ သမီးလေးရယ်။ ကျောင်းပိတ်ချိန်ကျတော့ ပြန်လာလို့ရတာ ဘဲ။ မန္တလေးနဲ့ ကူမဲ ဘာဝေးတာမှတ်လို့။ သမီးသင်ချင်တဲ့ ပညာကိုသာ ကြိုးစားသင်။ ကျောင်းမှာ အဘသမီးကွလို့ ဂုဏ်ယူနိုင်အောင် ကြိုးစား၊ ဦးလေးစိမ့်စကားလဲနားထောင် သိလား။ သမီး လိုတာရှိလဲ ရွာကိုစာလှမ်းရေး၊ အဘလူကြိုနဲ့ ပို့ပေးလိုက်မယ် သိလား။”

* * *

အဘ၏ ထွန်တုံးပေါ် တက်လိုက်ရင်း မအေးမိ၏ ‘ရွှေပစ္စုန်’ ထဲမှ ရတတ်သမျှ တစ်ပိုင်းတစ အော်ဆိုခဲ့ရသည်များ၊ ရွာဘုရားပွဲတွင် မင်းသားလေးလိုဝတ်ကာ ‘မြန်မြေနယ် ဇမ္ဗူဘောင် ... လျှံဝေခြယ် ခြူအရောင်’ ကိုဆိုရင်း မြင်းခင်း ကခဲ့သည်များ။ ရွာဦးထိပ်ရေကန်တွင် မမစိန်တို့ မြောက်ပေးသဖြင့် ‘သင်းတ ပျံ့ပျံ့ ဆင်းရန့်က ကြိုင်စွာ လှိုင်စွာ’ ဟုဆိုရင်း မင်းသားရော မင်းသမီးပါ တစ်ယောက်တည်း ကခဲ့သည်များ။

အလွမ်းတို့ တသီတဝေကြီးဖြစ်လာသည်။

အဘသည် ယခုအချိန်ဆို ဘေးက သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ဆိုရင်း လိုက်ပါလာတတ်သော သမီးငယ်မပါသည့် ထွန်တုံးကိုများ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး ကြည့်နေမလား။

မိုးပေါက်တွေအကြားမှ ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ရင်း ‘လယ်ဂဏန်းကိုရှင် တကယ်ဖမ်းပါလို့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ သွယ်တန်းကာ ယူဆောင်လာ’ ဟု အော် နေတတ်သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လယ်တဲကလေးသည် လွမ်းနေ လေမည်လား။

တူးမာ ငိုသည်။ မိုးနှင့်အပြိုင် ငိုသည်။ လေနှင့်အပြိုင် ရှိုက်သည်။
“တူးမာ ... ဟဲ့ ... အို ဒီမှာလာထိုင်ပြီး ငိုနေတယ်”

နူးညံ့သော လက်တစ်စုံက ပခုံးပေါ်သို့ ဖွဖွရွရွ ရောက်လာတော့မှပင် တူးမာ မော့ကြည့်သည်။ မမခင်၏ ကြင်နာသော အပြုံးမျက်လုံးများကို တွေ့ရ လေသည်။

“ခလေးကလဲကွယ်၊ မိုးအေးအေးနဲ့ သိပ်ငိုရင် အကြောတက်ပြီး ဖျားတတ် တယ်။ လာ ... လာ၊ မမခင်နဲ့ ကော်ဖီသောက်ရအောင်။ ပြီးတော့ မနေ့ညက မမခင်ရေးထားတဲ့ တူးမာပုံတူ ပန်းချီကားလဲ ပါလာတယ်၊ သိပ်လှတာပဲ”

တူးမာ မျက်ရည်သုတ်သည်။ ရှိုက်သံကတော့ မပြယ်တတ်သေး။

သို့သော် ငိုရလွန်း၍ နွမ်းနယ်နေပြီလားမသိ။ မမခင်ခေါ်ရာသို့ အလွယ် တကူပင် လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ ဆူးရစ်ပင်နှင့် မြက်ခင်းစိမ်းတို့ရံသည့် လမ်း အတိုင်း လျှောက်ခဲ့သည်။

ပန်တျာကျောင်းဝင်းထဲက ဇာတ်ရုံကြီးသည် တူးမာကို ကြင်နာမှုများ ဖြင့် ငဲ့စောင်းကြည့်နေသယောင်။

* * *

ဦးလေးစိမ့်သည် ဗလာဆိုင်းတစ်ဆိုင်းကို ထောင်ထားသည့် ဆိုင်းဆရာ ဆို သော်လည်း သူတကာ ဆိုင်းဆရာတွေလို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ရှိလှသည် တော့မဟုတ်။ အနုပညာမြို့တော်ဟုဆိုသော မန္တလေးမြို့တွင် အငြိမ့်တွေ၊ ဇာတ်တွေ ပေါများလှသလို ဆိုင်းတွေကလည်း ပေါများလှသည်။ ပြီးတော့ လည်း သည်နေ့ခေတ်အခါက ဗလာဆိုင်းအဖွဲ့တို့သည် လျင်မြန်သောအဟုန် ဖြင့် တိုးတက်ကြီးထွားနေကြသည် မဟုတ်လား။

ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို အနည်းဆုံး တစ်သောင်းကျော်၊ တစ်သောင်းခွဲ အကုန်အကျခံ၍ မတည်ထားကြသည်။ ပဉ္စရူပ အရုပ်ကအစ၊ စည်တိုတင်သော ‘ဒေါက်’ အဆုံး ပုံစံသစ်တွေ၊ ပစ္စည်းကိရိယာအသစ်တွေနှင့် မွမ်းမံပြင်ဆင်ကြ သည်။ ပြုံးပြက်သော မှန်စီရွှေချ အရုပ်များ၊ ကနုတ်ပန်းများသည် ဆိုင်းဝိုင်း တစ်ဝိုင်းလုံးတွင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် အပြည့်အသိပ်။

ဗလာဆိုင်းတို့ထုံးစံ ပတ်တီး၊ ကြေးတီး၊ မောင်းတီး၊ နဲ့ဆရာ၊ နောက်ထ၊ ပတ်မတီးများအပြင်၊ အဆိုတော်များဖြင့်လည်း အင်အားဖြည့်ကြသည်မို့ ဆိုင်း

ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းလျှင် အဖွဲ့သား နှစ်ဆယ်ကျော်အထိ ရှိတတ်ကြလေသည်။ သည် အထဲတွင် နှစ်ဆရာကလည်း သုံးယောက်၊ အဆိုတော်ကလည်း ကျားမ တစ်ခါ တရံ လေးယောက်အထိ တိုးချဲ့ထားတတ်ကြလေရာ ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၏ အင်အားသည် အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့လေး တစ်ဖွဲ့လောက်ပင် ရှိနေတတ်ပေသည်။

သည်လို အခြေအနေမျိုးထဲတွင် ဦးလေးစိမ့်၏ဆိုင်းမှာ မတိုးသာခဲ့။

ဝါသနာပါလွန်း၍တစ်ကြောင်း၊ အခြား အသက်မွေးမှုပညာကိုလည်း မတတ်သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ဦးလေးစိမ့် ဆိုင်းထောင်ထားသော်လည်း ပွဲချီ ကျဲလွန်းလှသည်။ ဦးလေးစိမ့်တို့ သားအဖသုံးယောက်နှင့် အိမ်တွင် ပညာ သင် ကျွေးမွေးထားသော တပည့်များ၊ ဆိုင်းအဖွဲ့သားများ၏ ထမင်းဖိုးမှာ သေးလှသည်မဟုတ်။ သည်ကြားထဲကပင် ဦးလေးစိမ့် မညည်းမညူရှိသည်။ သူ့တပည့်တွေ ပတ်စာကြိတ်နေလျှင်၊ ပတ်လုံးသားရေကျက်နေလျှင်၊ ကြေးနောင် အသံညှိနေလျှင် ဦးလေးစိမ့်မှာ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့၊ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းကိုမေ့၊ အမည်ကသာ ရွာစားကြီး စိန်ဗေဒါ၏အကို ဆရာစိမ့်နှင့် အမည်ချင်းတူသော် လည်း ဦးလေးစိမ့်မှာ နိုင်ငံကျော်ဆိုင်းဆရာကြီး မပြောနှင့်၊ မန္တလေးမြို့ပေါ် မှာပင် နာမည်ကျော်စာရင်းသို့ မဝင်သော ဆိုင်းဆရာဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤသို့သော ဦးလေးစိမ့်ထံတွင်မှ တပည့်တပန်းတို့က မပြတ် မလတ်ရှိနေတတ်ကြသည်။ ဦးလေးစိမ့် ဆိုင်းထဲသို့ဝင်လျှင် ပွဲချီနည်းသော ကြောင့် ငွေမရွှင်မှန်းသိလျက်နှင့် ဦးလေးစိမ့်ဆီသို့သာ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ။

အကြောင်းရှိပေသည်။

ပရိသတ်က မသိပေမယ့် ဆိုင်းလောကသားချင်းတော့ သိကြသည်။

“ကိုစိမ့်ဟာ အကျိုးမပေးလို့သာ မချမ်းသာတာ။ ဆိုင်းပညာကို သင်ကြားပို့ချတဲ့ နေရာမှာတော့ တကယ့်ပါရမီရှင် ဆရာကောင်းတစ်ယောက် ပဲ။ သူ့ဆီသွားရင် ဆိုင်းပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သင်ရိုးကို သူများတွေသင်တာ ထက် ပိုပြီး သင်ပေးနိုင်တယ်။ ပတ်လုံးကျက်နည်း၊ ကြိုးချည်နည်းတွေ၊ ပတ်စာကြိတ်နည်းတွေ၊ ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ ဝါးလက်ခုပ်လုပ်တာတောင်မှ ကိုစိမ့်လောက် စည်းကမ်းတကျ သင်ပေးနိုင်တဲ့ဆရာမျိုး ရှားတယ်၊ ဒီတော့ တကယ် အောက်သက်ကျေတဲ့ ဆိုင်းသမားဖြစ်ချင်လား၊ ကိုစိမ့် ဆီသွား...”

ဤကား ဦးလေးစိမ့်၏ အကျိုးပေးထူးခြားပုံတည်း။

သို့သော် ဦးလေးစိမ့် သတင်းကြီးပုံ၏ နောက်ဆက်တွဲရှိသေးသည်။

“အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အငတ်ခံနိုင်မှ ကိုစိမ့် ဆီမှာ ပညာယူ ...”

ဤသို့ဤနယ် သတင်းကြီးပုံကြောင့် တော်တော်တန်တန် ပညာသင်များ ဦးလေးစိမ့်ထံ မလာရဲကြ။ လာသည်ဆိုစေ ဦး မမြဲကြ။ လက်ဖဝါးတွေ ပွန်းပဲ့ကုန်အောင် ပတ်လုံးကျက်ရသည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ကြသော်လည်း လေးငါးရက်ဆက်ပြီး ပဲဟင်းနှင့် ထမင်းစားရသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြ။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးစိမ့်ထံတွင် ယခုထိမြဲနေသော ဆိုင်းသမားများမှာ တကယ့် ဒေါင်ဒေါင်မြည်များဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ဦးလေးစိမ့်ကလည်း လူကသာ ဆင်းရဲသည်။ အနုပညာမာနဟု ခေါ်ရမည်လားမသိ။ မာနတစ်ခုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ သူ့တပည့်များကို မကြာခဏပြောလေ့ရှိသည်။

“အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်းပဲဟေ့၊ ငါ့ဆိုင်းထဲဝင်ရင်တော့ ဆင်းရဲမယ်၊ ပင်ပန်းမယ်။ အေး ... ယူတတ်ရင်တော့ ပညာရမယ်ပေါ့ကွာ။ သည်အထဲက ဒဏ်မခံနိုင်ရင်တော့ အချိန်မရွေး ထွက်သွားနိုင်တယ်။ သူများတွေလို ငါက စဘော်တွေ အသုံးတွေလဲ ပေးနိုင်တာမဟုတ်တော့ မပျော်တဲ့လူကို ဆွဲထားနိုင်တဲ့အင်အား ငါ့မှာ မရှိဘူး။ ကြိုက်တဲ့အချိန် ထွက်သွားကြ။ နောက်ဆုံး ဘယ်သူမှ မရှိတော့လို့ ငါ့သားနှစ်ကောင် ကြွက်နီနဲ့ ခွေးပုတို့ချည်းဘဲ ကျန်လဲ တို့သားအဖတတွေ ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းစာမရလို့ရှိရင် စည်တော်ကြီးအဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီး လုပ်စားမယ်”

ကြွက်နီဆိုသည်ကား ဦးလေးစိမ့်က ချစ်စနိုးခေါ်သည့် သားအကြီး သိန်းခံ ဖြစ်သည်။ ခွေးပုက သားအငယ် ထွန်းဇံ။

ဦးလေးစိမ့်က ကွမ်းဖတ်များကို ဖွမ်ခနဲထွေးရင်း ပြောတတ်သေးသည်။

“ကြွက်နီနှင့် ခွေးပုတို့ကမှ အဖေရယ် ကျွန်တော်တို့လဲ ဒဏ်မခံနိုင်တော့ပါဘူး ဆိုလာရင် ...”

ဦးလေးစိမ့်က မလှမ်းမကမ်းတွင်ထိုင်နေသော တူးမာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“ငါ့မိတ်ဆွေကြီး ကိုဘသိုက် ရှိရာ တောကို လိုက်သွားပြီး သူ့လို လယ်ထွန်စားမဟေ့ ...”

သည်လို ပြတ်သားသော ဆိုင်းဆရာကြီး ဦးလေးစိမ့်အိမ်တွင် အနေကြာလာသောအခါ တူးမာ အင်အားသစ်များရလာသလို ခံစားရသည်။ ဦးလေးစိမ့် နှုတ်မှ ‘ကိုဘသိုက်ဟာဖြင့် သည်လို’၊ ‘ကိုဘသိုက်ဟာ သည့်နယ်’ဟု

အဘ၏ ဂုဏ်သတင်းများကို ကြားရဖန်များလာသောအခါ အဘကို လွမ်းသော အလွမ်းတို့သည် မွေးပါများတော့ပြယ် ဆိုသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ရိုးလာသည်။ နေသားတကျ ရှိလာသည်။

သို့သော် တူးမာ အလွမ်းနာကျက်ပြီဟုတော့ မဆိုနိုင်သေး။

အဘကို လွမ်းသည့်စိတ်၊ ရွာကို လွမ်းသည့်စိတ်၊ ရွာဦးရေကန်ကြီးကို လွမ်းသည့်စိတ်၊ အို... လယ်တဲလေးထဲက ချေးအထပ်ထပ်တက်နေသည့် ရေခွေးကြမ်း ပန်းကန်လုံးလေးများကိုပင် လွမ်းသည့်စိတ်၊ အလွမ်းတို့ မပြယ် လွင့်တတ်နိုင်။

ပန်တျာကျောင်း အမျိုးသမီးအကဆောင်ဆီက မြင်ရသည့် ရန်ကင်း တောင်၊ မန္တလေးတောင်၊ ကျုံး၊ မြို့ရိုး၊ ထန်းပင်၊ ပြာသာဒ်၊ ပြအိုး တို့ကလည်း အညာရှုခင်း ပီသလွန်းကြသည်။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ဆိုပေမင့် ကျေးလက် အလွမ်းကို နှိုးဆော်ပေးသည့်မြင်ကွင်းများ ဖြစ်နေကြသည်။

ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးဟုပင် ဆိုရတော့မည်။

အမြဲတမ်း အလွမ်းဓာတ်ခံရှိနေသော တူးမာဆီမှ ဖူးပွင့်လာသော အနု ပညာတို့သည် ကရုဏာရသကို ထင်ထင်ရှားရှား ဆောင်နေကြလေသည်။

ဘယ်သီချင်းဆိုဆို တူးမာအသံက ကရုဏာသံ ဖြစ်နေသည်။

ဘယ်ကကြိုးကက တူးမာ အက၊က ကရုဏာဟန် ဖြစ်နေသည်။

အမျိုးသမီး အကဆရာမ မြန်မာမိတ် ဒေါ်တင်အောင်ကလည်း ‘ဟဲ့... တူးမာ၊ သမီးကတော့ ကဗျာလွတ် စည်းသုံးချက် က၊နေတာဘဲ၊ အမေ့မျက်စိ ထဲမှာ သမီးကဟန်ကိုကြည့်ရင်း လွမ်းလာသလိုဘဲ’ ဟု ပြောသလို။

ဒိုးတီးပေးသော ဆိုင်းသင်တန်းဆရာ ဦးသီလကလည်း ...

“ဟဲ့... ကောင်မလေး၊ နင်ကတာလေးက တစ်မျိုးဘဲ၊ နင့်ဝှင်က ကြည့်ရတဲ့သူရဲ့စိတ်ထဲမှာ သနားစိတ်ပေါ်လာအောင် လုပ်တဲ့ ကဝွင်မျိုး” ဟု ပြောတတ်သည်။

ဆိုင်းသင်တန်းဆရာ ဦးစိန်မောင်လွင်ကမူ ...။

“တူးမာ... ညည်းကြီးလာရင် ရှားရှားပါးပါး နောက်ပိုင်းမင်းသမီး ဖြစ်မှာဘဲ” ဟု အားရပါးရ ပြောတတ်သည်။

ပန်တျာကျောင်းတက်ခါစက မိုးတွေညိုရင် မျက်ရည်စို့နေတတ်သည့် တူးမာကို အမြဲချော့မော့ နှစ်သိမ့်ပေးတတ်သော မမခင်ကမူ မိန်းကလေးချင်း မို့လားမသိ၊ တူးမာ၏ အလွမ်းသရုပ်ကို အသေးစိတ် ခွဲခြားပြလေသည်။

မမခင် ဆိုသည်ကလည်း မန္တလေး ပန်ကျာကျောင်း၏ ပန်းချီသင်တန်းတွင် ရှားရှားပါးပါး သင်တန်းလာတက်နေသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

“တူးမာ ... ညီမလေး၊ မမခင်က ပန်းချီသမားဆိုတော့ တူးမာ မျက်နှာပေါ်က မျက်လုံးထဲက အရိပ်တွေကို သေသေချာချာ ဖမ်းမိနေတယ်။ တူးမာကလေး ကြီးလာရင် မမခင်တို့ထက် အပြတ်အသတ်လှပဲ မိန်းကလေး။ ဒါပေမဲ့ တူးမာရဲ့အလှက ထူးခြားတယ်။ သူတကာတွေ လှတယ်ဆိုတာက မျက်လုံးကလှတယ်၊ နှုတ်ခမ်းကလေးက လှတယ်၊ မျက်နှာကျလေးက လှတယ်၊ ကိုယ်ဟန်လေးက လှတယ် စသည်ဖြင့်ပြောလို့ ရတယ်။ တူးမာကျတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်နေရာလေးက ဘယ်လိုလှတယ်လို့ ပြောလို့ မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာထူးခြားနေသလဲဆိုတော့ တူးမာ အလှကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကြည့်ရတဲ့သူရဲ့ ရင်ထဲမှာလေ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ တူးမာအပေါ် ကြင်နာစိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ တူးမာများ ငိုလိုက်လေမလား၊ တူးမာများ မွဲလိုက်လေမလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်တွေ တလှုပ်လှုပ် ပေါ်လာတယ်။ အဲသည်တော့ တူးမာအပေါ် သံယောဇဉ် ပိုတွယ်လာရော။ မမခင်ကတော့လေ ... တူးမာရဲ့အလှကို အကြင်နာအလှလို့ နာမည်ပေးချင်တယ် ...”

အကြင်နာအလှ၊ နာမည်လေးကိုတော့ တူးမာချစ်မိသည်။

မမခင် ပုံတူရေးပေးသော မိမိပုံတူကားများကို ကြည့်ပြန်တော့ သူများတွေပြောသလို လွမ်းစရာ၊ သနားစရာ၊ ကြင်နာစရာ၊ အရိပ်အငွေ့လေးများကို တူးမာ မတွေ့မိချေ။ ကိုယ့်ပုံကိုကိုယ်ကြည့်ပြီး သဘောကျနေမိသည်သာရှိသည်။

ဦးလေးစိမ့်သားအငယ် ထွန်းဇံကတော့ ဝန်းဝန်းခိုင်းခိုင်းသမား၊ ပြီးတော့ တူးမာနှင့်လည်း ရွယ်တူလောက်ရှိသည်။ တူးမာကို မခံချင်အောင် စတတ်သည်။ ထွန်းဇံ၏မှတ်ချက်မှာ ဤသို့။

“ဟေ့ ... မိတူး၊ နင်က ဒီအသံမျိုးနဲ့ဆိုဆိုနေ၊ ဒီမှာ ပတ္တလားတီးရတဲ့ကောင်က ငိုချင်လာရောဟ၊ ငါက ပတ်ပျိုးဆက်မတီးဘဲ ငိုချင်း ကောက်တီးလိုက်မှာနော ...”

“ဟင့် ... ကိုခွေးပုနော် ...”

“အံမာ ... ဟင့်တဲ့ ... လုပ်ပြန်ပြီ၊ ကဲဟာ ...”

တကယ်ပင် ထွန်းဇံက ငိုချင်း ကောက်တီးချလိုက်လေသည်။

တူးမာက လက်ထဲက စည်းနှင့် ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။ ထွန်းဇံသည် “ဟ ... ဟ ... လုပ်ကြပါအုံး အဖေရေ ... ဟောဒီမှာ အလွမ်းမင်းသမီးက အကြမ်းမင်းသမီး ဖြစ်သွားပြီဗျို့” ဟု အော်ရင်းက ထပြေးလေသည်။

တူးမာအပေါ် တကယ့် အစ်ကိုရင်းနှင့်မခြား ကြင်နာသူကား ဦးလေး စိမ့်၏ သားအကြီး ကြွက်နီဟု ခေါ်ကြသော ကိုသိန်းဇံ။

မန္တလေးမြို့ပေါ် ဆိုင်းပွဲဆိုလျှင် ဦးလေးစိမ့်လိုက်သည်။ မင်းကွန်း တို့လို၊ စစ်ကိုင်းတို့လို မြစ်ကူးချောင်းဖျား ပွဲမျိုးဆိုလျှင်တော့ ကိုသိန်းဇံကို ပတ်တီးခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဦးလေးစိမ့်က လွှတ်လေသည်။ ထိုသို့သောပွဲမျိုး တီးပြီးပြန်လာလျှင် ကိုသိန်းဇံသည် တူးမာအတွက် စားစရာတစ်ခုခု ယူလာ တတ်လေသည်။ ပြီးတော့ တူးမာကို ဆိုင်းအဆိုပညာများနှင့် ပတ်သက်၍ သင်ကြားပေးတတ်သည်။

ကိုသိန်းဇံ ကိုတော့ တူးမာ အစ်ကိုရင်းလို ချစ်သည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။

အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်လျှင် စည်းကမ်းစနစ်ကြီး၍ အနုပညာမာန ကြီးသော ဦးလေးစိမ့်၊ ကြင်နာတတ်သော မမခင်၊ ပျော်တတ်သော ထွန်းဇံ ခေါ် ခွေးပု၊ ဂရုစိုက်သော ကိုသိန်းဇံနှင့် တူးမာအပေါ် နားလည်ကြသော ဦးလေးစိမ့်၏ ဆိုင်းအဖွဲ့သားများ၏ အလယ်တွင် တူးမာ၏ ပန်တျာကျောင်း သူဘဝသည် ချမ်းမြေ့သော လောကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

ဝါသနာပါသော ပညာကို စိတ်ရှိတိုင်း ဆည်းပူးခွင့်ရသော ဘဝက လည်း ကျေနပ်စရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

အော် ... အဘနှင့် ခွဲခွာနေရခြင်းမှတစ်ပါး ...။

* * *

ကဗျာလွတ် ပထမဆင့်နှင့် ဒုတိယဆင့်ကို ဆက်တိုက်ကလိုက်ရသည့်အတွက် တူးမာ မောနေသည်။ မနက်ပိုင်းက မိုးရွာထားသော်လည်း မိုးတိတ်သော အချိန်တွင်နေက ခပ်ကျဲကျဲပူနေသည်မို့ နေရထိုင်ရသည်မှာလည်း ကသိကအောက်။

ဆရာမ ကို ခွင့်တောင်းပြီး တူးမာ အက,ဆောင်အပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်ပြီး ရေအိုးဖုံး ပန်းကန်ပြားထဲက ရေနှင့် မျက်နှာပြင်ကို ရေဆွတ်လိုက်သည်။ ခပ်ပြေပြေ တိုက်ခတ်နေသည့် မိုးသက်လေထဲတွင် အားပါးတရထိုင်ရင်း အမောဖြေသည်။ ကျောင်းဝင်း တောင်ဘက်က ရေနီမြောင်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကုက္ကိုရွက်များပေါ်က မိုးစက်တို့သည် နေရောင်တွင် ပြုံးပြက်နေကြလေသည်။

တူးမာ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ရွှင်ပျလာသည်။

နေ့လယ် ကျောင်းဆင်းချိန်တစ်ချိန်လုံး ရေနီမြောင်းဘောင်ပေါ်တွင် စိတ်လိုလက်ရ လျှောက်သွားနေမိသည်။ မိုးရေ ချိုင့်ခွက်များတွင် ခြေဆေး လိုက်၊ ညွတ်ကျနေသော ကုက္ကိုကိုင်းဖျားများပေါ်က မိုးစက်များကို လက်နှင့် သပ်ယူ၍ မျက်နှာပြင်ကို ဆွတ်လိုက်ဖြင့်။

အဘနှင့်ရွာကို သတိရစွာဖြင့်။ အဘ၏လက်ထဲမှာ ပျော်ခဲ့သလို တူးမာ ပျော်ကြည့်သည်။ လမ်းလျှောက်နေချိန်မှာပင် မနက်က မိုးကြွင်း မိုးကျန်တို့ ဖွဲဖွဲစွေစွေ ရွာလာပြန်သည်။ တူးမာ မိုးမခို။ မိုးနှင့် တူးမာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ပြီးသား မဟုတ်လား။ မြင့်မားသီခေါင်သော အရပ်ဆီကကျလာသည့် မိုးပေါက် များကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် မျက်နှာကိုပင် မော့ထားလိုက်သည်။

သို့သော် တူးမာ စိတ်ကူးယဉ်နေ၍ မရတော့။

သည်နေရာသည် ရွာက အဘ၏ လယ်ကွင်းမဟုတ်။ တူးမာသည်လည်း ဟိုတုန်းကလို ထွန်တုံးပေါ်မှာ မိုးအရွဲရွဲ ရေအစိုစိုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ကျင့်သား ရနေသည့် တူးမာမဟုတ်။

မနက်က သင်တန်းတွင် မောမောပန်းပန်း ကခဲ့သည့်ဒဏ်၊ ချွေးအစိုစို ရှိနေပါလျက် မိုးသက်လေကိုခံပြီး မိုးရေထဲလျှောက်၊ မိုးပေါက်တွေ လိမ်းကျ ခဲ့သည့်အဖြစ်များက တူးမာကို မညှာကြတော့။

နေ့လယ် ကျောင်းပြန်တက်ပြီး သီချင်းကြီးသမိုင်း အတန်းစခန်းမှာပင် တူးမာ ကိုယ်ပူလာသည်။ မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်လာပြီး မျက်ရည်ကျလာသည်။ အဆစ်အမြစ်တွေ ကိုက်ခဲလာသည်။ တူးမာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။

“သမီး ဖျားနေပြီ၊ ပြန်ပြန် အိမ်ကိုပြန်၊ ဟဲ့တစ်ယောက်လောက် လိုက် ပို့ပေးလိုက်ကြပါအုံး”

ဆရာမက တူးမာနဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အမေ၊ တူးမာတစ်ယောက်ထဲဘဲ ပြန်ပါ့မယ်။ ကျောင်း တက်နေပါပြီ။ တူးမာကြောင့် အတန်းပျက်နေပါမယ်”

“ဟဲ့ ... ဒါဖြင့်ရင်လဲ ဆေးသောက်သွားအုံး၊ အို ... ရေနွေးလဲ မရှိပါ လား”

“ရပါတယ်အမေ၊ တူးမာ ဆေးယူသွားမယ်၊ ဆိုင်သွားပြီး ရေနွေးနဲ့ သောက်လိုက်ပါမယ်”

ဆရာမပေးသော ဆေးပြားအဖြူလေးကိုယူ၍ တူးမာ ကျောင်းဝင်းထဲ က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကျောင်းဝင်း ၏ တောင်ဘက်တွင်ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မရောက်ခင် ပန်းချီသင်တန်း အဆောင်ကို ဖြတ်သွားရမည်။ ဆရာမကို ကြောက်လည်း ကြောက်၊ အားလည်း နာသည့်အတွက် တူးမာတစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့သော်လည်း ပန်းချီ သင်တန်းအဆောင်ရှေ့သို့ ရောက်ချိန်တွင် တူးမာ အဖျားတက်နေပေပြီ။

ခေါင်းတွေကိုက်ပြီး မူးလာသည့်အတွက် အခန်းနံရံကို မှီလိုက်ရသည်။

မျက်ရည်ပူများ စီးကျလာသည်။

ခေါင်းထဲမှာ တရိပ်ရိပ်နှင့်။

ဝေဒနာ သက်သာလာမည်လားဟု မျက်စိအစုံကို မှိတ်ထားမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

တိုးတိတ်ညင်သာသည့် အသံတစ်သံကြောင့် တူးမာ မျက်စိဖွင့်ကြည့် မိသည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်၊ ပန်းချီကျောင်းသားဖြစ်မည် ထင်သည်။ တူးမာနှင့် ရွယ်တူလောက်ပင် ရှိချေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် စုတ်တံများ ကိုင် ထားသည်။ တစ်ဖက်က ရေခွက်ကို ကိုင်ထားသည်။ တူးမာ ပါးပြင်ထက်က မျက်ရည်တို့ကို သူတွေ့သွားဟန်တူသည်။ အထိတ်ထိတ် အပြာပြာဖြင့် ...

“ဟော ... ငိုနေတာလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

တူးမာ နားထင်ကို လက်ဖြင့် နှိပ်လိုက်သည်။ မရှက်နိုင်တော့။

“ကျွန်မ အကသင်တန်းက နေမကောင်းလို့ ဖျားနေလို့ပါ။ ဟိုအထဲ မှာ မမခင် ရှိလားဟင်၊ သူ့ကို ခေါ်ပေးပါ”

“မမခင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပန်းချီ ဒုတိယနှစ်က”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... အခု သွားခေါ်ပေးမယ်၊ ခဏ စောင့်နော်”

ဒုတိယနှစ် သင်တန်းဆောင်ထဲသို့ ထိုသူဝင်သွားသည်ကို ကျိန်းစပ် ပူလောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် အားယူကြည့်ရသည်။ လဲပြိုမသွားရန်ပင် တူးမာ အားတင်းနေရပြီဖြစ်သည်။

“အို... ခလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအထိလာရသလဲ၊ တစ်ယောက်
ယောက်ကို ပြောခိုင်းလိုက်ရောပေါ့။ မမခင် လာမှာပေါ့၊ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ်တွေ
ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေလိုက်တာ”

မမခင်က ပျာပျာသလဲ တူးမာကို ပွေ့သည်။ စုတ်တံတစ်ဖက်၊
ရေခွက် တစ်ဖက်နှင့် ကျောင်းသားကား တူးမာတို့ရှေ့တွင် အယောင်ယောင်
အမှားမှား ဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲ ... အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်၊ ဒီက မောင်က ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မမခင်၊ ကျွန်တော်က
ပန်းချီပထမနှစ်ကပါ”

“မြင်းလှည်းတစ်စီးလောက် မြန်မြန်လေး ငှားပေးပါလားကွယ်၊ အရှေ့
ပြင် ဒေါနဘွားကိုလို့ပြော”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းချီပထမနှစ်ကဆိုသော ကျောင်းသားသည် စုတ်တံနှင့် ရေခွက်ကို
မချပဲ အပြင်ထွက်သွားသည်။ မမခင်ကမူ စုတ်တံကိုင်နေသည့် ပထမနှစ်
ကျောင်းသားကို အထူးအဆန်း ဖြစ်နေလေသည်။ ပန်တျာကျောင်းတွင် ပန်းချီ
ပထမနှစ်သမားများသည် အခြေခံပုံဆွဲနှင့် မိုနိုခရုန်းကိုသာ သင်ရသေးသည်။
ဆေးရောင်စုံကို ကိုင်ရသေးသည်မဟုတ်။ သူ့မှာကား ပထမနှစ်ဆိုသော်လည်း
စုတ်တံနှင့် ရေခွက်နှင့် ...။

“မြင်းလှည်း ခေါ်ခဲ့ပြီ မမခင်၊ ကျောင်းပေါက်မှာ စောင့်နေတယ်”

“အေး ... အေး...တူးမာ လာ၊ မမခင်ကို မှီထား”

တူးမာတို့ မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပြီးချိန်တွင် ကျောင်းသားသည် မြင်း
လှည်းနောက်တွင် ရပ်နေလေသည်။

“ကျေးဇူးဘဲ ငါ့မောင်ရေ၊ ငါ့မောင်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တုန်း”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကိုထွေးပါ မမ”

“အေး ... အေး ကဲ သွားတော့၊ သင်တန်းပျက်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုထွေးဆိုသူကို တူးမာ ကျေးဇူးတင်စကားမျှပင် မဆိုနိုင်တော့။ မမခင်
ရင်ခွင်ထဲတွင် မှိန်းနေရုံမှအပ ဘာမျှ မလှုပ်ချင်အောင် ဖျားနေပေပြီ။

“ကလေးရယ်၊ မနက်ကဘဲ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ ကနေသေးတယ်၊ ကောက်ကာ ငင်ကာပါဘဲလား၊ တစ်ခါထဲ ပန်းလေးတစ်ပွင့် ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားတဲ့ အတိုင်းဘဲ”

မမခင် ပြောသော ချွေးတွေသံတွေထဲမှာပင် မိုးရေအစိုခံ၍ မိုးထဲလျှောက်ခဲ့ခြင်း။ မိုးရေ ချိုင့်ခွက်များတွင် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ခြေဆေးခဲ့ခြင်းများကို တော့ ကြင်နာတတ်လွန်းသော မမခင် ဆူမည်စိုးသည့်အတွက် တူးမာ ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့။

* * *

တူးမာ ကျောင်းသုံးရက် ပျက်သည်။

မိုးရေအစိုခံသောကြောင့် ဖျားသည်ဆိုသော်လည်း သုံးရက်လုံးလုံး အိပ် ရာမှ မထနိုင်။ သမီးအရင်းသဖွယ်ချစ်သော ဦးလေးစိမ့်မှာ တူးမာအတွက် စိုးရိမ်မဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ကိုသိန်းဇံကလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ။ ထွန်းဇံကား အလုပ်အများဆုံး ဖြစ်သွားလေသည်။ “မိတူး ဘာစားချင်လဲ” “မိတူး ဘာသောက်မလဲ” ဟု တစ်ဖွဖွ မေးနေတတ်သည်။ ပြီးတော့ “မြူစွမ်လေးသောက်ပါလား” ဟု သူ့ဖာသာသူပြောရင်း ချိုင့်ဆွဲကာ ထွက်သွားတတ်သည်။

နေမကောင်းသည့်ကြားထဲက နွေးထွေးသော အကြင်နာများအတွက် တူးမာ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးရသည်။ သို့သော်လည်း မကျန်းမာသူတို့သဘာဝ အချစ်ဆုံး အတွယ်တာဆုံးသူကိုသာ တမ်းတမိသည်။ အဖျားတက်၍ ကယောင်ကတမ်းတွေပြောစဉ်က တူးမာ နှုတ်မှ “အဘ ... အဘရေ” ဟု တတွတ်တွတ် ခေါ်နေမိသည်။ ဦးလေးစိမ့်က အဘကို ခေါ်လိုက်မည်ဟု ဆိုသော်လည်း တူးမာ လက်မခံ။ အဘ ပင်ပန်းလိမ့်မည်။ အလုပ်တွေပျက်မည်ဟု ငြင်းခဲ့လေသည်။

မမခင်ကလည်း နေ့တိုင်းလာသည်။ တူးမာကို ပြုစုသည်။

အစ်ကိုကြီး ကိုသိန်းဇံက လူကြီးစိတ်ရှိသူပီပီ မမခင်ကို တူးမာအကြောင်း ဧည့်ခံ စကားပြောလေသည်။

သို့ဖြင့်ပင် အကြင်နာတရားတို့၏ တန်ခိုးအင်အားဖြင့် တူးမာ သက်သာလာခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် တူးမာ နာလန်ထစ တတိယရက်တွင် ကား မထိတ်သာ မလန့်သာဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

သည်ဖြစ်ရပ်ကို သယ်ဆောင်လာသူကား ကိုခွေးပု ခေါ် ထွန်းဇံပင်တည်း။
တူးမာအတွက် ထုံးစံအတိုင်း ထွန်းဇံ ချိုင့်ဆွဲပြီး နန်းရှေ့ဈေးသို့
ထွက် ခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်နေသော
တူးမာ ကို ထွန်းဇံက စဖြစ်အောင် စသွားသေးသည်။

“မိတူးရေ၊ နင် မြန်မြန်သက်သာလာအောင် ငါ မြူစွမ်းရောင်းတဲ့
တရုတ်ကြီးကိုပါ အိမ်ခေါ်လာခဲ့မယ်ဟေ့”

ခါတိုင်းလို တူးမာ ပြန်မအော်နိုင်။ နွမ်းလျသော မျက်နှာဖြင့်ပင် မျက်
စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

ထွန်းဇံ ပြန်လာသောအခါ တကယ်ပင် လူတစ်ယောက် ပါလာခဲ့လေ
သည်။

သို့သော် သူပြောလို မြူစွမ်းရောင်းသည့် တရုတ်ကြီးမဟုတ်။ မြူစွမ်း
ထည့်သည့်ချိုင့်လည်း မပါလာ။ အတူပါလာသူကား ထွန်းဇံ တို့ တူးမာတို့နှင့်
အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း လူငယ်တစ်ယောက် မှုန်တေတေ ညှင်းသိုးသိုးပုံစံ။

အိမ်ရှေ့သို့ သူတို့ရောက်လာသောအခါ တူးမာ လန့်အော်မိသွားမတတ်
ပင်။

ထွန်းဇံ ရော ထိုလူငယ်ပါ မျက်နှာတွေ ဖူးရောင်လျက်၊ သွေးစသွေးန
တွေနှင့် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

“အဖေ ဗျို ... အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်လာကြတယ်ဗျ”

ထွန်းဇံ က အိမ်ရှေ့မှ အော်လေသည်။

“ဟယ် ... ခွေးပု၊ သွေးတွေနဲ့ ဦးလေးစိမ့်၊ အစ်ကိုကြီး ဟိုမှာ လုပ်
ကြပါအုံး”

တူးမာ အော်တော့မှပင် ဦးလေးစိမ့် တို့ ထွက်လာကြသည်။ ကိုသိန်းဇံ
က ထွန်းဇံနှင့်အတူ ပါလာသူကို ဘာမပြော ညာမပြော ဆွဲထိုးမည်လုပ်သည်။

“အာ ... သူနဲ့ဖြစ်တာ မဟုတ်ဖူးဗျ၊ သူက ကျွန်တော့်ဘက်က ဝင်ကူ
တာ”

ထွန်းဇံ က သူ့အစ်ကိုကို ပြန်ဆွဲထားရလေသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်း”

“ဈေးထိပ်မှာ ဖြစ်ကြတာ၊ ဟိုကောင်တွေက အဲဒီလိုတွေပြောပြီး
ကျွန်တော့်ကို နောက်ကြရော။ ကျွန်တော်က မခံချင်လို့ မင်းတို့ ဘာကောင်

တွေလဲ၊ ဘယ်လောက် မိုက်သလဲလို့ဆိုတော့ မိုက်တယ်ကွာ ချကွာဆိုပြီး ချကြရော။ သူတို့က သုံးယောက်၊ အဲဒီမှာတင် သူက ...”

ထွန်းဇံက သူ့ဘေးမှ မှုန်တေတေ ညှင်းသိုးသိုးလူငယ်ကို မေးငေါ့ပြသည်။

“ဘာမပြော ညာမပြော ကျွန်တော့်ဘက်က ဝင်ကူပြီး တီးတော့တာပေါ့။ ဟိုကောင်တွေလဲ လစ်ကုန်ကြရော၊ ဒီလူ ဝင်ကူလို့ဗျ။ နို့မို့ရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မဟုတ်တန်းတရား စတာမျိုးတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်ခံမလဲ”

“ဟေ့ကောင် ဘာတွေပြောမှန်းလဲ မသိဘူး၊ အစအဆုံး သေသေချာချာ ပြောစမ်း”

ဦးလေးစိမ့်က ငေါက်တော့မှပင် ထွန်းဇံ တိတ်သွားသည်။

“ဦးလေးစိမ့် ... ခွေးပု တို့ကို ဆေးထည့်ပေးပါအုံး ဦးလေးစိမ့် ရဲ့”

တူးမာက သတိပေးလိုက်သောအခါ မှုန်တေတေ ညှင်းသိုးသိုးလူငယ်က တူးမာကို လှည့်ကြည့်လေသည်။ ထွန်းဇံထက် သူ့မှာပိုပြီး သွေးတွေထွက်နေကြောင်း တူးမာ တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာမှာ နာကျင်မှုကို မပြ။

မမခင်လည်း ရောက်လာသဖြင့် မမခင်က ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းပေးသည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်း ခွေးပု၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“ဘယ်သူတွေမှန်းတော့ မသိဘူး၊ ဘေးက ဝိုင်းဆွဲတဲ့လူတွေကတော့ အဲဒီကောင်တွေဟာ ဒီလိုဘဲ အရှေ့ပြင်မှာ လိုက်ဂြိုဟ်ထောင်နေတဲ့ ကောင်တွေလို့ ပြောကြတာဘဲ အဖေရဲ့”

“အင်း ... ဒါဖြင့် ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီကောင်တွေက မဟုတ်တန်းတရားပြောတယ်”

“ဘာပြောလဲ”

ထွန်းဇံမျက်နှာ တည်သွားသည်။ တူးမာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ပြောလေကွာ ဘာပြောလဲ၊ ရန်ဖြစ်တာကို ငါမကြိုက်ဘူးဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ အခုပြောစမ်း မင်းကလွန်ရင်လဲ မင်းအပြစ်ပဲ”

“ကျွန်တော် မလွန်ဘူးအဖေ၊ သူတို့လွန်တာ”

“အေး ... ဘယ်လိုလွန်တာလဲ”

ထွန်းဇံက တူးမာကို လှမ်းကြည့်ပြန်သည်။ အကင်းပါးသော မမခင်က ရိပ်မိလေသည်။ တူးမာကို မမခင် ဆွဲထူလိုက်သည်။

“ကလေး လာ၊ လေစိမ်းတိုက်တယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ရအောင်။ မောင်ထွန်းဇံတို့ကိစ္စက သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ မမခင် ဆေးထည့်ပေးပြီးပါပြီ။ လာ ... အထဲဝင် တော်ကြာ ပြန်ဖျားနေရင် ကျောင်းတွေ သိပ်ပျက်နေမယ်”

ထွန်းဇံ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို နားထောင်ချင်သော်လည်း ပြန်ဖျားပြီး ကျောင်းပျက်နေမယ်ဆိုသော စကားကြောင့် တူးမာ မမခင်ခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

“ခွေးပု ... ပြောလေ၊ သူတို့က ဘာလွန်သလဲ၊ ဘယ်လို စဖြစ်ကြသလဲ”

“အတော် အောက်တန်းကျတဲ့အကောင်တွေပါ အဖေရာ”

“အေးပါ၊ ပြောစမ်းပါ”

“ကဲ ... ကိုလူမောင်၊ ခင်ဗျား အစအဆုံးသိတယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ပဲ ပြောလိုက်ဗျာ”

ထွန်းဇံက အတူပါလာသူအား လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

လူမောင်ဆိုသူ လူငယ်က စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့် ဦးလေးစိမ့်ကို ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်ဝယ်နေတာ ဦးလေး၊ သူတို့ ဖြစ်ပုံကို အကုန်ကြားနေ တွေ့နေရတယ်။ ကိုထွန်းဇံက မြူစွမ်ချိုင့်နဲ့ ဆိုင် ထဲက ပြန်အထွက်၊ ကျွန်တော်ဆေးလိပ်ဝယ်နေတဲ့ ဆိုင်ရှေ့လဲရောက်ရော အဲဒီ ကောင်သုံးယောက်က မကြားတကြား လှမ်းပြောတယ်၊ ဒီကောင်တွေက ကွမ်း ယာဆိုင်လာပြီး ဆေးခြောက်ရိုလားလို့ လာမေးနေကြတာ”

သူ့အကြည့်များက စူးရှရဲခံသလို သူ့အသံက တိကျနေသည်။

“ကွမ်းယာဆိုင်ရှင်က ဆေးခြောက်မရှိဘူး၊ မရောင်းဘူး ပြောလွတ်လိုက်လို့ ဒီကောင်တွေက ရှက်ရှက်နဲ့ ပြန်သွားမယ်အလုပ်မှာ ကိုထွန်းဇံကလဲ ရှေ့အရောက် ကိုထွန်းဇံနဲ့ ဝင်တိုက်မိတယ်။ ကိုထွန်းဇံချိုင့်ထဲက မြူစွမ်ရည် တွေဖိတ်ပြီး သူတို့ထဲက ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့လက်ပေါ် ကျသွားတယ်”

“အင် ...”

“ဒီကောင်တွေ ဆေးခြောက်မရလို့ ဒေါပွနေတယ်နဲ့တူပါတယ် ဦးလေး၊ ကိုထွန်းဇံကို ရန်စတော့တာပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုထွန်းဇံက သည်းခံပါတယ်။ မတော်လို့ပါဆိုပြီး တောင်းပန်ပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ၊ ကျွန်တော်က ပြေရာပြေကြောင်း...”

“ခွေးပု ... အသာနေစမ်း၊ လူလေး ဆက်ပြော”

လူမောင်က စေ့စေ့စပ်စပ် ပြောပြနေသည်ကို ဦးလေးစိမ့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်တစ်ကောင်က၊ ဟေ့ကောင် ဘာတွေညာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ မင်းဒေါနဘွားထဲက ဦးလေးစိမ့်ရဲ့သားအငယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့အိမ်မှာနေတဲ့ ပန်တျာကျောင်းက ကောင်မလေးအတွက် မင်းစိတ်တွေ မွန်ပြီး ရမ်းနေတာ ငါသိတယ်။ ဒီကောင့်အကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်။ ကောင်မလေးက ချောချောလှလှလေးဆိုတော့ ကြည့်ရှုစောင်မချင်တဲ့ စေတနာတွေ ပိုပြီး မွန်နေတဲ့အကောင်လို့ ပြောတယ်”

“အင်း ...”

“တစ်ယောက်က အဲဒီလိုပြောတော့ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ဝိုင်းဟားကြတယ်။ ပြီးတော့ ဘာတဲ့ ... အဲ ... တူးမာ ... တူးမာနေတဲ့အိမ်က ကောင်ကိုးလို့ဆိုပြီး သူတို့က စထိုးတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အဖေ၊ သူတို့က စထိုးတာ ...”

“ကိုထွန်းဇံ ချိုင့်မှောက်ကျသွားတယ်၊ မတရား ဖော်ကားတာတွေရတော့ ကျွန်တော်လဲ မခံချင်ဘူးဦးလေး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လဲ ကိုထွန်းဇံနဲ့မသိပေမယ့် ကိုထွန်းဇံဘက်က ဝင်ထိုးတာဘဲ။ ပြီးတော့လဲ သူတို့ပြောတဲ့ တူးမာဆိုတာကလဲ ပန်တျာကျောင်းကဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်ကျောင်းထဲ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားချင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ...”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ လူလေးက ပန်တျာကျောင်းမှာ တက်နေသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆိုင်းသင်းတန်းကပါ”

“ဘယ်နှစ်လဲကွ”

“ပထမနှစ်ပါ ဦးလေး”

“အော် ... အေး ... အေး ...”

ဦးလေးစိမ့်သည် လူမောင်၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေလေသည်။

“အဲဒီကောင်လေးတွေကကော”

“ကွမ်းရာဆိုင်နားက လူတွေလဲ ဝိုင်းဆွဲကြတာပေါ့အဖေရာ၊ နောက်တော့ သူတို့မဟန်မှန်းသိလို့ လစ်သွားကြတယ်။ ဒီ ကိုလူမောင် ဝင်လာတော့

လဲ မလွယ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ထိုးလဲ ထိုးကြရော၊ ကိုလူမောင်ကို ဝိုင်းတွယ် ကြတာဘဲ၊ သူက ကျွန်တော့်ထက် နာတယ်”

လူမောင် မျက်လုံးတစ်ဘက် ဖူးရောင်နေသည်။ ပါးပြင်တွင် ညှိမဲနေ ပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်လည်း ကွဲနေသည်။

“အင်း... ကဲ... ကဲ... အထဲဝင်ကြ။ လူလေးလဲ အထဲဝင်အုံး။ မင်းက ဘော်ဒါဆောင်မှာနေတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဖူး ဦးလေး... မတ္တရာတိုက်မှာ”

“အော်... ရွာသာထဲက ဦးနန္ဒိယကျောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အေး... အေး... ခဏနေမှပြန်ပေါ့ကွာ ဟုတ်လား။ မင်း ဦးလေး အိမ်ကို စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ လာ... အထဲဝင်ကြ...”

ဦးလေးစိမ့်စကား မှန်သည်။ ဦးလေးစိမ့်အိမ်ထဲက ကျက်လက်စ ပတ်လုံးများ၊ ကြေးနောင်တွေများ၊ ထရုံတွင်ထောင်ထားသည့် မောင်းဆိုင်းများ နှင့် အစိမ်းပုပ်ရောင် ဆိုင်းသေတ္တာများကို တွေ့ရသောအခါ လူမောင် မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားကြလေသည်။

“ဟင်... ဦးလေးက... ဦးလေးက...”

“အေး... ဆိုင်းထောင်ထားတယ်”

ဦးလေးစိမ့်က ခပ်တိုတိုပင် ပြောသည်။

ယင်းသို့ဖြင့်ပင် တူးမာနေမကောင်းသည်ကို အကြောင်းပြုလျက် မမခင် နှင့် လူမောင် တို့သည် ဦးလေးစိမ့်၊ ကိုသိန်းဇံ၊ ထွန်းဇံတို့ မိသားစုထဲသို့ တရင်းတနှီး ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

မိမိကို မဏ္ဍိုင်ပြုလျက် အသစ်အသစ်သော ဇာတ်လမ်းတို့ ပန္နက်ချ သန္ဓေတည်ပြီဆိုသည့် အဖြစ်ကို ကာယကံရှင် တူးမာကတော့ မသိ။

* * *

“ဒီကောင်လေးဟာ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲဘဝက လာတာမို့ ဒုက္ခကိုလဲ ခံနိုင်စွမ်းရှိနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်းပညာသင်ချင်လွန်း လို့ သူ့ဇာတိရွာဘက်ဆီက စွန့်ထွက်လာပြီး အခု မတ္တရာတိုက် ဘုန်းကြီးကျောင်း မှာနေရင်း ပန်တျာကျောင်းတက်တယ်။ ဒီလူမျိုးဟာ အခြေအနေကောင်းနဲ့ တွေ့ရင် ထွန်းကားတတ်တာဘဲ။ ငါတော့ ဒီကောင်လေးကို သဘောကျတယ်”

တူးမာနေကောင်းလာပြီး ကျောင်းပြန်တက်၍ တစ်ပတ်ခန့်အရှိတွင် ဦးလေးစိမ့်က လူမောင့်အကြောင်း စပြောလာလေသည်။ ထမင်းခိုင်းတွင် လူစုံ ချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးလေးစိမ့်စကားကို အားလုံးကြားကြရသည်။

“လက်လဲမြန်တယ် အဖေရဲ့၊ ဒီကောင့်ကြည့်ရတာ ဆိုင်းသမားမဖြစ် တောင်မှ လက်ငှေ့ထိုးစားရင် ထမင်းမဝတ်နိုင်ဘူး”

“ခွေးပု ... အသာနေစမ်း၊ ပြောင်ချော်ချော်နဲ့၊ မင်းကိုယ်မင်း ခလေး များ အောက်မေ့နေသလား။ မင်းနဲ့ လူမောင်နဲ့ တူးမာနဲ့ အရွယ်တူတွေချည်း ဘဲ။ သူတို့ကြည့်စမ်း ... အိန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာနဲ့၊ မင်းလိုဘဲလား...”

ထွန်းဇံက တူးမာကို ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြပြီး ထမင်းငုံ့စားနေလိုက်သည်။

“အနုပညာဘက်တော့ ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး။ လူကတော့ ငါ့လို စိတ်သဘောထားမျိုးဘဲ”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏အတွေးကို အမြဲကြိုသိသော ကိုသိန်းဇံက စကားလမ်း ခင်းပေးလေသည်။

“အဖေက လူမောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာစီစဉ်ချင်လို့လဲ”

“ဒီကောင် အခု ပထမနှစ်ဘဲရှိသေးတယ် မဟုတ်လား...၊ ဒီနှစ်ပြီးအောင် စောင့်ကြည့်အုံးမယ်...၊ တစ်ရက်ရက်ကျမှ သူ့လက်ကျလက်နလဲ စမ်းကြည့်ရ အုံးမယ်။ အစွမ်းအစလေးရှိရင်တော့ ငါစိတ်ကူးတယ်လေ”

လူမောင်၏ စူးစူးရဲရဲအကြည့်များ၊ မှုန်တေတေညှင်းသိုးသိုး ပုံစံများနှင့် အကြောင်းကိစ္စမရှိပဲ စကားမပြောတတ်သည့် ဟန်များကို တူးမာမြင်ယောင် နေမိသည်။

“ပန်ကျာကျောင်း သုံးနှစ်တက်ပြီး သင်တန်းဆင်းလာလဲ ဆိုင်းတစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ထဲဝင်၊ ဆိုင်းသမားဖြစ်မယ်လို့ ကြိမ်းသေမပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ငါ့ စိတ်ကူးကတော့ ဒီကောင်လေး စိတ်သဘောထားကို တီးခေါက်ကြည့်အုံးမယ်၊ တကယ်ဆိုင်းပညာကို ဝါသနာပါလို့ တကယ်ဆိုင်းသမားဖြစ်ချင်လို့ ပန်ကျာ လာတက်တာဆိုရင်တော့ ငါခေါ်ထားလိုက်မယ်”

ဦးလေးစိမ့်စကားမှန်သည်။ တကယ်ပင် ဆိုင်းသမားဖြစ်ချင်၍ မင်းသား မင်းသမီးဖြစ်ချင်၍၊ ပန်းချီသမားဖြစ်ချင်၍ ပန်ကျာကျောင်းသို့ လာတက်ကြ သူများရှိသလို တစ်ဖက်က ဝါသနာလေး မတောက်တခေါက် ပါရုံမျှဖြင့် တစ်လ ငါးဆယ်ကျပ်ဟူသော စတိုင်ပင်ကိုမက်မော၍ လာတက်သူများလည်း

ရှိနေပေသည်။ သင်တန်း သုံးနှစ်တာကာလပတ်လုံး တစ်လ ငါးဆယ်ကျပ် ဟူသော ငွေလည်းရစေ၊ စာသင်ကျောင်းတွေလို သင်္ချာတွေ၊ အင်္ဂလိပ်စာတွေ မဟုတ်ပဲ ဆိုလိုက်၊ ကလိုက်၊ တီးလိုက်ဖြင့် အချိန်လည်းကုန်စေ ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ပန်တျာကျောင်းကို ကွန်းထောက်စခန်း ပြုချင်ကြသူများ ရှိ တတ်ကြသည်။

“အား ...လူမောင် ဒီမှာလာနေရင်တော့ ကျွန်တော်နဲ့အံ့ကိုက်ပဲ အဖေရ”

“ဘာဖြစ်လို့ နင်နဲ့ အံ့ကိုက်ရမှာလဲ ခွေးပု”

တူးမာက မျက်စောင်းထိုးမေးသည်။

“အံ့မာ ... ဒီမယ်ကြည့်လေ”

ထွန်းဇံက ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးကို မြှောက်ပြသည်။

ဦးလေးစိမ့်၏ ဖိဖိစီးစီး လေ့ကျင့်ပေးမှုကြောင့် ပတ်လုံးသားရေကျက် ခဲ့သော၊ ပတ်လုံးမျက်နှာပြင်ကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ပုတ်ခဲ့သောလက်သည် အသားမာ တက်နေသည်။

“တွေ့လား အသားမာတွေ၊ လူမောင့်လက်လဲ ဒီအတိုင်းဘဲ၊ ဘယ်ရော ညာရော ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီလိုလက်မျိုးတွေနဲ့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရန်ဖြစ် လိုက်ရရင် ဘာကောင် ခံနိုင်မလဲ”

“သွားစမ်းပါ ခွေးပု”

“တကယ်ဟ၊ နောက်ဆို ဒို့က လက်ထောင်ပြလိုက်ရုံနဲ့တင် လန့်ပြေး ကြမှာ”

ဦးလေးစိမ့်ရော ကိုသိန်းဇံပါ ရယ်ကြလေတော့သည်။ သို့သော် ဦးလေး စိမ့်က အရယ်ရပ်ပြီး လေးနက်သောအသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ဟေ့ကောင် နေစမ်းပါအုံး၊ လူမောင့်လက်ကလဲ အသားမာတွေ တက် လို့တဲ့လား”

“ကျွန်တော်ထက်တောင် များသေး အဖေရ၊ ဘယ်ရော ညာရော”

“ဒီကောင်ကခုမှ ပန်တျာစတက်တာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး အသားမာဖြစ် နေတာလဲ”

“သူတို့ ရွာမှာတုန်းက သစ်ပင်တွေ ခုတ်ရ၊ လွှဲဆွဲရတယ်ဆိုတာဘဲ အဖေရဲ့”

“ဪ”

တူးမာက ယောင်ယမ်း၍ လက်ဖဝါးများကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

သန္တာသွေးဖြင့် ဖောင်းအိ နုညက်နေသော လက်ဖဝါးပြင်၊ ဒါန်းနီ ရောင်ပြေးသော လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများ၊ မဆိုးမခြယ်ရပဲလျက် ကနုကမာ ခွံရောင် တောက်နေသည့် လက်သည်းလေးများကို တွေ့နေရသည်။ ကိုယ့် လက်ကလေးတွေ နုညက်နေပုံကိုကြည့်ရင်း ကြည်နူးရမည့်အစား “ရွာမှာတုန်း က သစ်ပင်ခုတ်ရ လွှဲဆွဲရ” သော သူတစ်ယောက်၏ လက်ဖဝါးများကိုသာ မြင်ယောင်နေမိသည်။

ခွေးပုလက်တွေ အသားမာတက်နေသည်ကိုတော့ တူးမာ မြင်ဖူးသည်။ ကိုသိန်းဇံ တို့ ခွေးပု တို့ ဆိုင်းပွဲကပြန်လာသောအခါမျိုး၊ ညဘက်တွင် ဦးလေး စိမ့်အမိန့်အရ ပတ်လုံးများကို ခတ်ပြင်းပြင်း အတီးလေ့ကျင့်ပြီးသောအခါမျိုး ဆိုလျှင် တူးမာကိုယ်တိုင် ထမင်းရည်ပူပူ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ရသည်။ ခွေးပု တို့ တတွေသည် နီရဲနေသော လက်ဖဝါးများကို ထမင်းရည်ပူပူထဲသို့ တရှူးရှူး တအားအားဖြင့် စိမ်တတ်ကြလေသည်။

ယခုမူ လူမောင် ဆိုသူ၏ လက်ဖဝါးများသည် ခွေးပု ထက်ပင် အသား မာတွေ များနေသည်တဲ့။ တူးမာ ရင်ထဲတွင် ကြင်နာမှု အလင်းတန်းလေးတစ်ခု ပြက်ခနဲ လက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

လူမောင့် အကြောင်း ဘာတွေဆက်ပြောကြပြီး ထမင်းပွဲ ဘယ်လို လက်စသတ်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်တော့။ နောက်ဆုံး ထမင်းပွဲမှ ထသွားခါ နီး ဦးလေးစိမ့် ပြောသွားသော စကားတစ်ခွန်းတစ်စကိုသာ တူးမာ ကြားမိ တော့သည်။

“ငါတော့ ဒီကောင်လေးကို သဘောကျတယ်။ ငါ ငယ်ငယ်တုန်းက ပုံစံမျိုးဘဲ။ အခုမောင်းတီးတဲ့ လှဆောင်ကလဲ သူ့မြို့သူ ပြန်ချင်နေတယ်။ လှဆောင်ပြန်သွားရင် ဒီကောင်လေးကို လှဆောင်နေရာမှာ ထားကြည့်မယ် စိတ်ကူးတယ်”

* * *

ဦးလေးစိမ့်ကလည်း စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်၊ လူမောင်ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စွာပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှနေ၍ ဦးလေးစိမ့်အိမ်သို့ ပြောင်းလာသည်။ သည် ကြားထဲတွင် ထွန်းဇံကား အပျော်ဆုံးဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ လူမောင် ပြောင်း လာမည့်နေ့က ထွန်းဇံတစ်နေ့လုံး နောက်ပြောင်နေသည်။

“ဟေ့ ... မိတူး နင့်အတွက် ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ဘော်ဒီဂတ် ရပြီ”

“ဘာလဲ ဘော်ဒီဂတ်”

“ဟိုဒင်းလေဟာ ... သက်တော်စောင့်၊ သက်တော်စောင့်”

“ဘယ်က သက်တော်စောင့်လဲ”

“ကိုယ်ရုံတော် ဗိုလ်လူမောင်ပေါ့ဟ၊ လူမောင် ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့ ဆီမှာ လာနေမှာ”

“ဟင် ... တကယ်”

“တကယ်ပြောတာပေါ့၊ နင့်အတွက်လဲ အဖော်ရရောတဲ့။ သူ့အတွက်လဲ မောင်းတီးလက်သင်တပည့် ရရောတဲ့။ အဖေက လူမောင်ကို သိပ်သဘော ကျနေတာ သိလား။ နင်ကကော မိတူး”

“ဘာ ... ဘာ”

“ဟိုဒင်းလေဟာ ... နင် လူမောင်ကို မခင်ဘူးလား”

“အလိုတော် ... ကျုပ်က ဒီမူန့်တေတေ မိုက်တိမိုက်ကန်းပုံစံကို ခင်ရ မယ်တဲ့လား။ တော်တို့သာ ကိုယ့်ယောက်ဖကို ခင်ကြပါ”

တူးမာက ကျုပ်တစ်လုံး တော်တစ်လုံးနှင့် မဲ့မဲ့ပြောသောအခါ ထွန်းဇံ တဟားဟား ရယ်လေသည်။ ရယ်ရင်းဖြင့် တစ်ခုခုကို တွေးမိသလို မျက်တောင် များ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ...။

“အဲ ... ဘာဖြစ်တယ် ကိုယ့်ယောက်ဖတဲ့ ဟုတ်လား။ အင်း ... နင်သာ ငါ့နှမအရင်းဆိုရင် လူမောင်လိုကောင်မျိုးကို ပစ်ခတ်ပြီး ယောက်ဖတော်လိုက် မှာဘဲဗျာ”

ထုံးစံအတိုင်း တူးမာ နီးရာဆွဲပြီး ကောက်ပေါက်သည်။ အနားတွင်ရှိ နေသောအရာမှာ ပတ်လုံး၊ ပန်းကုံး၊ နှုတ်ခမ်းကိုထုသည့် သစ်သားတုတ်ဖြစ် လေရာ ထွန်းဇံ အော်ပြေးရတော့သည်။

“ယောက်ဖရေ၊ ဟောဒီမှာ ငါ့နှမလက်သံ ပြောင်နေတယ်ဟေ့”

ဤသို့နှင့်ပင် တူးမာအဖို့ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အဖော်ရခဲ့လေ သည်။ ထွန်းဇံ ပြောသလို ‘ဘော်ဒီဂတ်’ဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ ဦးလေးစိမ့် ရှိရာ ဒေါနဘွားရပ်ကွက်နှင့် ပန်ကျာကျောင်းမှာ ခြေလျင်ခရီးစာမျှသာ ဖြစ် သည်။ တူးမာ ကျောင်းပြန်တက်နိုင်သောအခါ ရုတ်တရက် စိမ်းနေမည်စိုးသ

ဖြင့် ဦးလေးစိမ့်က တူးမာနှင့် လူမောင် တို့အတွက် ထွန်းဇံကို အဖော်ထည့်ပေးသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ ထွန်းဇံ မလိုက်တော့။ ပျော်တတ်သော ထွန်းဇံကြောင့် တူးမာနှင့် လူမောင် တို့လည်း မကြာမီမှာပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြလေသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ‘နင်’ ‘ငါ’ သုံး၍ ပြောလာနိုင်ကြသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါမူ လူမောင်၏ မှန်တေတေမျက်နှာထားကိုတော့ တူးမာကြောက်တတ်ဆဲပင်။

* * *

ဘယ်ခြေကို ရှေ့သို့ မဆိုသလောက်ထုတ်ကာ ကွေးညွတ်ထားသည်။

ညာလက်က အထက်သို့ဆန့်ထုတ်ကာ လက်ကို မျက်နှာဆီသို့ ပြန်၍ ချိုးယူသည်။ ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်သည် မြုပ်မနေပဲ လွတ်လပ်စွာဖူးပွင့်နေပြီး လည်တိုင်သည်လည်း နေခြည်ကိုသောက်သုံးသော ပန်းပွင့်၏ဝတ်ဆံနယ် အပေါ်သို့ ဝင့်ထားသည်။ မျက်လုံးအစုံကမူ တစ်ဆစ်ချိုး ညွတ်ကွေးထားသည့် လက်ချောင်းဖျားထိပ်ဆီသို့ နှစ်ခြိုက်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများ။

ရင်ကို ဖွင့်ထားပုံသည် ကဟန်၏ အဓိက ဗဟိုအလှဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းမော့ထားသဖြင့် ဆံနွယ်တို့သည် နောက်ဘက်က ဘယ်ခြေ၏ ဖနောင့်ဆီသို့ တည့်မတ်စွာ တူရှုဖြာနေကြလေသည်။

တူးမာ၏ ကဟန်ကိုကြည့်ရင်း လူမောင် မလှုပ်မရှက်ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့တွင်ရှိသည့် နောက်တုတ် ဒိုးလေးလုံးနှင့် ဒေါက်ပေါ်က စခွန်ဒိုးပေါ်သို့ လက်တင်ရင်း တူးမာကို တမေ့တမော ကြည့်နေမိသည်။

ဤငှက်သွင်ပျံကြွ ကိုယ်နေကိုယ်ဟန်ကို ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်သို့ အမိအရ ကူးယူနေသူကား မမခင်။

တူးမာ၏ ကဟန်ပုံသေရုပ်မှ အရေးအကြောင်းတို့ကို မမခင် တိတိကျကျရအောင် ကူးယူနေသည်။ မမခင်လက်ထဲက ခဲတံမှာ မရပ်မနား။

“မမခင် တူးမာ ညောင်းလှပြီ၊ မပြီးသေးဘူးလား။”

“ပြီးတော့မယ် တူးမာ၊ အို... ဒီဘက် မကြည့်နဲ့လေ၊ ခုနကအတိုင်း မော့ထား။”

ညနေကျောင်းဆင်းသွားပြီဖြစ်၍ အကသင်တန်းဆောင်ထဲတွင် မည်သူမျှ မရှိကြတော့။ သည်လို လူရှင်းသူရှင်းအချိန်ကိုပင် မမခင်က ရွေးချယ်ခဲ့

ခြင်းဖြစ်သည်။ တူးမာပုံတူကို မမခင်ကူးပေးပေါင်း များလှပြီဖြစ်သော်လည်း ကနေသည့်ပုံမျိုးကို တစ်ခါမှ မကူးဘူးသေး။

“အပြီးသတ်တော့မယ် တူးမာရေ၊ ခဏလေး ခဏလေးနော်...”

နောက်ဆုံးရေးချက်ကို မမခင်က ခတ်ဖိဖိလေး ဆွဲချလိုက်သည်။ အသက်ရှူနှုန်းနှင့်အမျှ တစ်ချိန်လုံးလုံး ဝင်စားနေခဲ့သော ဈာန်အလျဉ်တို့ကို လည်း သက်ပြင်းနှင့်အတူ စိတ်ချလက်ချ လွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ငှက်သွင်ပျံကြွ”သည် မမခင်၏ ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်သို့ အပြီးတိုင် ရောက် ရှိသွားလေပြီ။ “အကြင်နာအက’ဟု အမည်ပေးမည့် တူးမာ၏ပုံတူကို မမခင် ခဲသွင်းပြီးသွားပေပြီ။ ယခုမှပင် မမခင် မောပန်းနွမ်းနယ်လာသည်။ အသက် ကို တစ်ဝကြီး ရှူချင်သည်။ မမခင်က တက်ကြွစွာပြောရင်း တံခါးဝဘက် ဆီသို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ပြီးပြီ ခလေးရေ၊ မမခင်တော့ ကိုယ့်ပုံကိုယ် အတော်သဘောကျ ... ဟင်”

ကျောင်းဆင်းပြီးသည်မှာ တစ်နာရီခန့်ရှိသွားခဲ့ပြီ။ မမခင် ပုံဆွဲစက္ကူ တစ်ဝက်လောက်ကတည်းက ကျောင်းသားများ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြတော့။ ယခုမူကား တံခါးဝတွင် ကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်တစ်ယောက်။

သူကလည်း အံ့အားသင့်သွားသည့် မမခင်ကို ရှက်ရွံ့သည့် မျက်လုံး များဖြင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ မမခင် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသည်။ သို့သော် မျက်နှာပေါ်က အပြုံးရွံ့ရွံ့ကို တွေ့ရသောအခါ မမခင် အကြောက်ပြေ သွားလေသည်။

“မမခင် ... ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လူရွယ်က အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူ့လက်ထဲ မှာလည်း ခဲတံနှင့် ပုံဆွဲစက္ကူတစ်ရွက်။ ရီဝေနေသော ထိုမျက်လုံးများကို တွေ့ဖူးပါသည်ဟု မမခင် စဉ်းစားဆဲမှာပင်။

“မမခင် ကျွန်တော့် မမှတ်မိဘူးလားဟင်၊ ကိုထွေးလေ”

“ကိုထွေး”

“ဟို ... ဟို၊ သူနေမကောင်းတုန်းက မြင်းလှည်းငှား”

“အို ... မမခင် မှတ်မိပြီ။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မမခင်လဲ မမှတ်မိဖူးပေါ့”

မမခင် အသံက တောင်းပန်သံ၊ လူရွယ်က မဝံ့မရဲပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“တောင်းပန်ရမှာက ကျွန်တော် မမခင်၊ မမခင်ကိုရော၊ ဟိုမှာကနေ တဲ့သူကိုရော၊ ဟိုက ထိုင်နေတဲ့ အစ်ကိုကိုရော ကျွန်တော် တောင်းပန်ရမှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဟာကြောင့်”

ကိုထွေးက လက်ထဲမှ ပုံဆွဲစက္ကူကို မမခင် ရှေ့သို့ ဖြန့်ပြသည်။

“ဟယ် ...”

သည်အခါမှပင် မမခင် သိသိသာသာ အာမေဇိုတ် ပြုမိလေတော့သည်။

ခဲကြမ်းလောင်းထားသော ပုံဆွဲစက္ကူပေါ်တွင် ကနေသည့် တူးမာပုံ၊ စခွန်ဒိုးပေါ် လက်တင်ရင်း တူးမာကို မမှိတ်မသုံကြည့်နေသည့် လူမောင့်ပုံ၊ ပြီးသည့်နောက်ဝယ် ပုံတူရေးနေသည့် မမခင်ပုံ၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ ပုံတူများ။

“ဒါ ... ဒါ ... ဒီကမောင်ရေးတာ”

“ကာယကံရှင်တွေကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ရေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ကြပါနော်၊ ကျွန်တော်လဲ စားသောက်ဆိုင်က ထလာပြီး အဆောင်ပြန်မလို့ဘဲ။ ဒီအခန်း တံခါးတွေ ပွင့်နေတာနဲ့ ဒီဘက်လာရင်းကြည့်လိုက်တော့ မမခင် တို့ကိုတွေ့ ပြီး”

စက္ကူချပ်ကို မမခင် ထပ်ကြည့်မိပြန်သည်။ တူးမာလည်း အနားရောက် လာသည်။ လူမောင် မှာကား ထိုင်ရာမှ မထသေး။

ခဲကြောင်းတို့ ရဲရင့်သည်။ မျဉ်းကြောင်းများ ပြတ်သားသည်။ အဝေး အနီး၊ အချိုးအဆက်၊ အလင်းအမှောင် အားလုံးမှန်သည်။ ထောင့်ချိုးမျဉ်းများ အချိန်အဆ တိကျသည်။ ရုပ်ပုံများကြည့်ရင်း တူးမာ ပျော်သွားလေသည်။

“လူမောင်ရေ၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း၊ တူးမာတို့ပုံတွေ၊ နင့်ပုံလဲ ပါ တယ်”

လူမောင် နေရာမှထလာသည်။ ကိုထွေးကား သူ့ပုံကို ကာယကံရှင် အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြသဖြင့် မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသယောင်။

“ငါ့မောင် သိပ်တော်တာပဲကွယ်။ မင်း ... ပထမနှစ်နော်၊ ပထမနှစ် နဲ့တင် ဒီလောက်လက်ကောင်းနေရင် နောက်ဆို အင်း ... တကယ့်ပန်းချီဆရာ ကြီး ဖြစ်မှာဘဲ”

ကိုထွေး မျက်နှာပေါ်က မဝံ့မရဲအပြုံးတို့ မပြယ်သေး။

“ငါ့မောင်တွေ ငါ့ညီမတွေကတော့ တကယ့် အစွမ်းအစလေးတွေနဲ့

ချည်းဘဲ၊ မမခင် ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အားလုံး အနုပညာဗီဇလေးတွေနဲ့၊ ကဲ ... အားလုံး မမရဲ့မောင်လေးတွေ၊ ညီမလေးတွေမို့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြရအောင်”

မမခင်က တူးမာ ပခုံးကိုဖက်သည်။

“ကိုထွေး တူးမာကိုတော့ သိပြီးသားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နေကောင်းသွားပြီလား”

တူးမာ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“သူက မောင်လူမောင် တဲ့၊ ဆိုင်းသင်တန်းက၊ ပထမနှစ်ပဲ။ တူးမာတို့ အိမ်မှာနေတာ၊ ကိုထွေးက ပန်းချီပထမနှစ်က၊ အဲ ... နေတော့ကော”

“အဆောင်မှာ မမခင်”

ကိုထွေး မျက်လုံးများက သိကျွမ်းခင်မင်ရသည်ကို ဝမ်းသာသည့်မျက်လုံးများ။ လူမောင်ကမူ မှုန်တေတေမျက်နှာ။ သို့သော် ကိုထွေး ရေးထားသော ပုံထဲက သူ့ပုံ ထပ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်တွင် စူးရှသော သူ့မျက်လုံးများ၌ နှစ်လိုဖွယ်အရိပ်အငွေ့များ ပေါ်လာလေသည်။ ထို့နောက် တူးမာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ ...

“တူးမာ အိမ်ပြန်ကြစို့၊ ဦးလေး မျှော်နေလိမ့်မယ်”

“အေးလေ ... သွားမယ်”

“မမခင် လိုက်ပို့မယ်လေ၊ အော် ... ကိုထွေးရေ၊ နက်ဖြန်ကျမှ မမခင်တို့ မောင်နှမတတွေ ဆုံကြစို့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

တူးမာက ကိုထွေးကို အကြည့်များဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ လူမောင်ကတော့ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားသည်။ ကိုထွေးကို တစ်ချက်မျှပင် ငဲ့စောင်းမကြည့်။

မမခင်၊ တူးမာနှင့် လူမောင် တို့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသေးငယ်သွားသည်အထိ ကိုထွေး ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသော အခါ ပုံတူစက္ကူကိုလိပ်၍ အပေါ်သို့ မြှောက်ကိုင်ရင်း ကိုထွေး အဆောင်ဆီသို့ အပြေးသွားသည်။

သည်ပုံကို သည်ည ကိုထွေး ထပ်ပြီး မှုန်းရဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့ကျလျှင် မမခင်တို့ကို ပြရဦးမည်။

* * *

တူးမာ၊ လူမောင်၊ ကိုထွေး၊ ထွန်းဇံတို့ လေးယောက်၏ ချစ်ရာကောင်းသော အနှောင်အဖွဲ့ အဝန်းအဝိုင်းလေးကိုကြည့်ကာ အကြည်နူးရဆုံးမှာ မမခင်ပင် ဖြစ်သည်။ တူးမာက သီချင်းဆိုသည်။ ကသည်။ လူမောင်က ဒိုးတီးသည်။ မောင်းဆိုင်းတီးသည်။ ကိုထွေးက ပန်းချီဆွဲသည်။ ထွန်းဇံ ... ထွန်းဇံကတော့ ဆိုင်းဆရာသား၊ ဆိုင်းသမားပေါက်စ ဆိုပေမင့် တူးမာတို့၊ လူမောင်တို့၊ ကိုထွေးတို့ လုပ်သည့် အလုပ်တွေ အကုန်လိုက်လုပ်ရင်း လူစေ့တက်စေ့ လိုက် စနေတတ်လေသည်။

ဆိုတတ်၊ ကတတ်၊ တီးတတ်၊ ဆွဲတတ်သော မောင် ညီမငယ်များကို ကြည့်ရင်း မမခင် ပျော်နေမိသည်။ ပြီးတော့လည်း သူတို့တတွေမှာ သူများ တကာလို သောကောရောကော ကျောင်းသားများ မဟုတ်ကြ။

ဒုတိယနှစ်သင်တန်းသို့ တက်ရချိန်မှစ၍ တူးမာသည် ကျောင်းတွင် နာမည်ကြီးလာသည်။ အကြင်နာ အလှ၊ အကြင်နာ အကဟု မမခင် အမည် ပေးခဲ့သည့် တူးမာ၏ အရည်အသွေးများက ပို၍ တောက်ပြောင်လာသည်။ အကသင်တန်းနှင့် အဆိုသင်တန်းတွင် တူးမာအမည်သတင်း မွှေးပျံ့လာသည်။ အကဆရာမ မြန်မာမိတ် ဒေါ်တင်အောင်ကဆိုလျှင် ‘တူးမာကို တွေ့ရတော့ လောဘာတီ မမြရင် အသေးစားလေးကို တွေ့ရသလိုပဲ’ ဟု ဆိုတတ်လေသည်။

လူမောင်ကကော၊ ဆိုင်းသင်တန်းဆရာ ဦးသီလက လူမောင့်ကို လက်ထောက်နေရာသို့ ထားသည်အထိ နေရာပေးခြင်းခံလာရသည်။ မိန်းကလေး အကသင်တန်းအတွက် ဒိုးတီးဆရာအဖြစ် လူမောင့်ကို ခေါ်ခေါ်ခိုင်းသည်။ ကဗျာလွတ် ပထမဆင့်မှ စတုတ္ထဆင့်အထိ ကကွက်ပေါင်း ဒိုးဆစ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးကို လူမောင်တစ်ယောက်သာ မနားတမ်းတီးနိုင်သည်။ လက်ကျ သွားသည်မရှိ။ အဆစ်မှားသွားသည် မရှိ။ စည်းလေးသွားသည် မရှိ။

လူမောင်မို့ ကဗျာလွတ်ဝင်တီးလိုက်လျှင် ကရသူများ ပို၍တက်ကြွ လာသည်။ ‘တိုး X ဗေတိုးဗေ X တိုး .X ဗေတိုးဗေ X ’ဗျေး ဗျေးတပ်ဗျေး X တပ်ဗျေးတပ်’ ဟူသော ကဗျာလွတ် ဒိုးဆစ်အချိုးကို တီးရာမှာပင် လူမောင့် လက်သံက သူများနှင့်မတူ ပီပီသသ ပြတ်ပြတ်သားသား တောက်တောက် ခါးခါးရှိလှသည်။ စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိလှသည်။ ပြီးတော့ လူမောင် တို့ဆရာ ဦးသီလ၊ အကသင်တန်းသို့ ခေါ်သုံးရာတွင် ဦးသီလ ပြောသော စကားတစ်ခွန်းရှိသည်။

“ကောင်လေးတွေ ... ကောင်မလေးတွေနော်၊ ကဗျာလွတ်အတွက် လူမောင် ဒိုးတီးပေးလိမ့်မယ်၊ ပေါ့တီးပေါ့ဆ မကကြနဲ့။ ခိုမယ် ကပ်မယ်

မကြံနဲ့။ ဒီအကောင်က ဒိုးတီးလက်ကျပြတ်သားသလို စိတ်မထင်ရင် ထဆော် လိုက်လိမ့်မယ်။ ပုံစံက လူမိုက်၊ မှန်တေတေနဲ့ တွေ့ကြလား။ သူ့လက်နဲ့ ထတီး လိုက်ရင် သားရေပတ်နဲ့ ရိုက်တာထက် နာတယ်သိလား။”

ထိုသို့ပြောနေစဉ် လူမောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မှန်တေတေမျက်နှာ။

“ဟေ့ကောင် ... ကောင်မလေးတွေ ဗရတ်ကျရင် ထသာတီး ကြားလား ... လူမောင် ...”

အစပိုင်းကတော့ ကုပ်ချောင်းချောင်း မှန်တေတေ လူမောင်ကို အက သင်တန်း ကောင်မလေးတွေက အကြောင်းမသိ၍ မခန့်လေးစား လုပ်ကြသေး သည်။ “စည်းသိပ်မြန်တယ် ဒိုးဆရာရဲ့” “ဒီလောက် စည်းသုတ်ကြီးနဲ့ ကနေ ရရင် အမောဆိုသေရောပေါ့ ...” “ရွာစား စိန်လူမောင် တဲ့ဟေ့နော် ...” စသည် ဖြင့် နောက်ကြ ပြောင်ကြသည်။

တစ်ခါတော့ လူမောင့်အကြောင်း သိသွားကြသည်။

တတိယဆင့် ကဗျာလွတ်တီးနေရာမှ ကောင်မလေးတွေ နောက်ပြောင် ဆူညံနေကြသဖြင့် လူမောင်တီးရင်းမှ ‘ပတပ်’ ခနဲ ဒိုးလုံးနှင့် သံမှန်လုံးကို ရိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကနေသူများအားလုံး လူမောင့်ကို ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိကြသည်။ လူမောင်က မှန်တေတေ မျက်လုံးများဖြင့် အားလုံးကို ဝေ့၍ကြည့်ရင်း ...။

“ဒါ ... ပညာသင်နေတာ။ ဆော့နေတာမဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ဆော့ချင် ရင် ဆော့ကြ။ ငါမတီးဘူး” ဟုဆိုကာ နောက်တုတ်ဒိုးကလေးနှင့် စခွန့်ဒိုး၏ မျက်နှာပြင်များပေါ်သို့ သူ့လက်ဝါးကြီးများဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ရိုက်ပစ်လိုက် သည်။ ပတ်လုံးမျက်နှာပြင်များ တင်းနေလျှင် လျှော့သွားအောင် ဆိုင်းဆရာ က မျက်နှာပြင်ကို ရိုက်ချလေ့ရှိကြသည်။ လူမောင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း။

သို့သော် အားလုံး အံ့အားသင့် ကြောက်လန့်သွားကြသည့်အဖြစ်မှာ ...။

ပတ်လုံးမျက်နှာပြင်များကို ရိုက်ချပြီး လူမောင် ထွက်သွားသည့်နောက် ပတ်လုံးများမှာ တဘတ်ဘတ်အသံသာ ထွက်တော့သည်။ အားလုံး လျော့ကျ သွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လူမောင်ဟေ့ဆိုလျှင် အားလုံး မီးသေပြီးသား။ ကိုထွေး။

ကိုထွေးတို့ သတင်းမွှေးပုံကတော့ တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ။

ပထမနှစ်တုန်းက ကိုထွေးတို့ဆရာမှာ ဦးဇော်ဝင်းဖြစ်သည်။ ပထမနှစ် တွင် ကိုထွေးခဲဖြင့် အခြေခံပုံဆွဲသင်ရသည်။ ပထမနှစ်ကတည်းက ခဲတံဖြင့်

မျဉ်းကြောင်းများကို ရေးရသည်မှာ ပျင်းစရာကောင်းလှသည်ဟု ကိုထွေးက ပြောခဲ့သည်။ အတန်းသားချင်းက ကိုထွေးကို ‘ကိုကြီးကျယ်’ ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ဆရာဦးဇော်ဝင်းကတော့ ကိုထွေးလက်ကို အစောကြီးကတည်းက ကြိုမြင်ထားဟန်တူသည်။ ဒုတိယနှစ်တက်ကာနီးတွင် သူတို့ဆရာချင်း ဆရာဦးကျော်လေး ကို သတင်းပေးလိုက်သည်။

“ဦးကျော်လေး ... ကိုထွေးလက်ဟာ ရေသန်မဲ့လက်ပဲဗျ”

ဆရာဦးကျော်လေးကား ရေးဆေးပိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ဒုတိယနှစ်တွင် ကိုထွေးတို့ ရေးဆေးရောင်စုံ ကိုင်ရသည်။ ကိုထွေး ပျော်မဆုံးတော့။ ရေးဆေးကို အထူးရော အပါးပါ ကြိုးစားလေ့ကျင့်သည်။ မန္တလေးတောင် နန်းတော်ကျုံးတံးခါးဘက်များဆီသို့ အောက်ဒိုးထွက်ကြပြီဆိုလျှင် ရလာသော အောက်ဒိုးပုံများအနက် ကိုထွေးပုံက ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ ပါရမီရှင်၏လက်ဟု ဆိုရမည်လား မသိ။ ကိုထွေး၏စုတ်ချက်များမှာ မဆိုစလောက် ထိတို့လိုက်ရုံမျှဖြင့် ပုံ၏ အရေးကြီးသော အရောင်တစ်ရောင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တိမ်ချင်းအတူတူ ကိုထွေးရေးသော တိမ်က ရုပ်ပုံထဲမှာပင် ရွေ့လျားနေကြပြီဟု ထင်ရသည်။ ရေချင်းအတူတူ ကိုထွေးရေးသောရေက ရုပ်ပုံထဲမှာပင် လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ လိပ်တက်လာတော့သည်ဟု ထင်ရသည်။ ဆရာဦးကျော်လေးက ဖိုင်းအတ်ကိုသင်ရင်း ကိုထွေးအကဲကို စမ်းကြည့်သည်။

“ကိုထွေး၊ မင်းတကယ် ရေးဆေးကို စိတ်အဝင်စားဆုံးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရေမင်းသား ဆရာဆောင်ကို အားကျလိုပါ။ ပြီးတော့ ရေနဲ့ရေးတာ စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး အရသာတွေ့မိတယ်ဆရာ။ ဆေးရောင်ကို ရေထဲကထုတ်ယူရတာ ရေကို ဆေးရောင်ထဲက ထုတ်ယူရတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို လုပ်နေရသလိုဘဲ”

“ဆီဆေးကောကွ၊ တတိယနှစ်ကျရင် မင်းကို ဆီဆေးသင်ရမှာ ...”

“ဆီဆေးလဲ ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေးဆေးကို ပိုပြီး ...”

နံရံပေါ်က သက်ငြိမ်ကားချပ်များကို ကိုထွေးလှမ်းကြည့်သည်။ ဟပ်ဖ်တုံး သွင်းထားသော စီပီယာပုံချပ်များကို ကိုထွေး နှစ်ခြိုက်စွာ ငေးနေမိသည်။

ကိုထွေးက လူမောင်လို ဘုဆတ်ဆတ်မဟုတ်၊ တူးမာကတော့ ကိုထွေးကိုယ်တိုင်သည်ပင် ရေဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူသည်ဟု ပြောဖူးသည်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကိုထွေး နားမလည်။ သို့သော် “ကိုထွေး မျက်နှာက အပြာရောင်ကို ရေနဲ့ ခြယ်ထားသလိုပဲ” ဟု ပြောသည့်အခါမျိုးတွင်မူ ရွန်းလဲ့စွာ ပြုံးနေတတ်သည်။ ‘ကိုကြီးကျယ်’ ဘွဲ့ ရထားသော်လည်း ကျိုးနွံသော အမူအရာကို အမြဲတစေတွေ့နိုင်သည့် ကိုထွေးအား လူချစ်လူခင် များကြသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ကိုထွေး၏ ‘ရေလက်’ ကို ဆရာများအားလုံး အသိအမှတ်ပြုလာရသည့်ပွဲကား ဒုတိယနှစ် သင်တန်းအပြီး စွမ်းရည်ပြပွဲပင်ဖြစ်လေသည်။ စင်စစ်ကျောင်းဆင်းကြမည့် တတိယနှစ်သမားများ၏ လက်ရာပြပွဲဖြစ်သော်လည်း ကိုထွေးက ကားနှစ်ကား တင်ပါရစေဟု ဆိုလာသဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ကိုထွေးကားနှစ်ကားတင်သည်။ နှစ်ကားစလုံး ရေဆေးဖြစ်သည်။

ပထမကားမှာ အတုမရှိ ကျောင်းပုံ၊ မန္တလေးတောင်သို့ သွားရာလမ်းရှိ အတုမရှိဘုန်းကြီးကျောင်းပုံ။ ကျောင်းအိုကြီး၏ ဇရာသရုပ်နှင့် လှပဆဲဖြစ်သော ပန်းကနုတ်၊ ဗိမာန်၊ စုလစ်မွန်းချွန်တို့ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရေဆေးဖြင့် ခြယ်ပြထားသည်။

ဒုတိယကားမှာ ‘အကြင်နာ အက’ ဟု အမည်ပေးထားသည့် တူးမာ၏ပုံ ဖြစ်သည်။

သွယ်လျသော ကဟန်သည် ပြေပြစ်သော ရေဆေးချက်တွင် လှပစွာ ကိန်းအောင်းနေသည်။

ထိုသင်တန်းဆင်းပွဲမှစ၍ ကိုထွေးတစ်ယောက် ပန်းချီဆရာကြီး ‘ရေမင်းသား ဆရာဆောင်’ ဘွဲ့ကို နည်းမီလျက် ‘ရေကိုယ်တော် ဆရာထွေး’ ဟု သော အမည်သစ်တစ်လုံးကို ထွန်းဇံကောင်းမှုဖြင့် ရခဲ့လေသည်။

ထွန်းဇံ ကို ခင်နေပြီဖြစ်သော ကိုထွေးကတော့ ဘယ်လိုပဲဘွဲ့ပေးပေးကြိုက်သည်။ သင်တန်းဆင်းပွဲအပြီးတွင် ‘အကြင်နာအက’ ကို တူးမာအား လက်ဆောင်ပေးသည်။ လက်ဆောင်ပေးသည့်နေ့က ကိုထွေး၊ တူးမာ၊ လူမောင်၊ ထွန်းဇံတို့ အမှတ်တရ ရေနီမြောင်းဘောင်ပေါ်တွင် လက်သုပ်စားကြသည်။ စကားတပြောပြော၊ တရယ်မောမော၊ မျက်နှာထားကြီးနှင့် နေတတ်သော လူမောင်ပင် ထိုနေ့က မျက်နှာချိုနေလေသည်။

“လူမောင်ရယ်၊ နင် ... အဲဒီလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နေစမ်းပါ။ တကယ်ဆို နင်က လူချောပါဟ။ မျက်နှာကြီး ပုပ်ပုပ်ထားတော့ နင်က လူဆိုးဗိုလ်ကြီးနဲ့ တူတူနေရော”

တူးမာက ရယ်ရင်းပြောသည်။ ပြောရင်းလည်း ရယ်သည်။

လူမောင်ကတော့ ဘာမှမပြော၊ သူ့လက်ဖဝါးကြမ်းကြီးများကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ရှည်သွယ်သော ကိုထွေးလက်ချောင်းများကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အံ့မာ ... မိတူး နင်က ဘာသိလို့လဲ၊ လူမောင်က သူ့မျက်နှာကို တမင် လုပ်ထားရတာ”

“ခွေးပု ... စကားကောင်းကောင်းပြောနော်”

“ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်ရော၊ အရပ်ထဲမှာရော၊ နင့်ကို စောင့်ရှောက်ရင်းနဲ့ နင့်အနား ရန်သူတွေ မလာရအောင် မျက်နှာကြီးကို ကြောက်စရာကောင်းအောင် အဲဒီလိုလုပ်ထားရတာ၊ နင်က တဖြေးဖြေး အပျိုကြီးဖြစ်ဖြစ်လာ၊ လှလှလာ၊ လူမောင်ကျတော့ မျက်နှာကြီး တဖြေးဖြေးပုပ်ပုပ်လာပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ နင်က မင်းသမီးလေးဖြစ်၊ လူမောင်က ဘီလူးကြီးဖြစ်သွားရောဗျား”

“ထွန်းဇံရယ် ကြံကြံဖန်ဖန်ပြောတတ်တယ်”

ကိုထွေးက ထွန်းဇံကျောကိုပုတ်ရင်း တဟားဟားရယ်လေသည်။

“အေး၊ ငါတို့ကတော့ ဘာဖြစ်မယ် မသိဘူး။ နင်ကတော့ လူပြက်ပဲ ဖြစ်မှာဘဲသိလား ခွေးပု”

“အံ့မာ ... သိပ်ကြိုက်ပေါ့ ... အခုတောင် အဖေကြောက်လို့ ငါကြေးဝင်တီးနေရတာ၊ ငါက ဆိုင်းနောက် ထလုပ်ချင်နေတာဗျ သိလား”

“အေးပါ၊ နင်တကယ်ဖြစ်မှာပါ”

“အင်း ... နင်ပြောသလို လူပြက်ဖြစ်တော့မှ ကိုထွေးကို ငါ့ပုံတူဆွဲခိုင်းရအုံးမယ်၊ ခေါင်းပေါင်းနဲ့၊ တောင်ရှည်နဲ့၊ ပုဝါနဲ့၊ ဟဲ ... ဟဲ ထွန်းဇံတို့ ချောလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း”

“အေးပါ၊ မင်းသာဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ၊ ငါဆွဲပေးပါမယ်”

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော လူမောင် ယခုမှ စပြောလေသည်။

ကိုထွေးကို ငါတစ်ခုပြောချင်တယ်”

အားလုံးငြိမ်သွားသည်။ လူမောင့်စကားကို နားစွင့်လိုက်ကြသည်။

“မင်း ... အခု တူးမာကနေတဲ့ပုံတို့၊ နန်းတော်ပုံတို့၊ မြို့ရိုးပုံတို့ ဆွဲ ပြီးပြီ၊ နောက် မမခင်ပုံတူတွေလဲ ဆွဲပြီးပြီ၊ အဲဒီလို တစ်ယောက်စီပုံတို့၊ နေရာ တွေပုံတို့ မဟုတ်ပဲ လူတွေအများကြီးပါတဲ့ပုံမျိုး ဆွဲကြည့်ပါလား”

“လူတွေ အများကြီး”

“အေး ... ဆိုင်းတီးနေကြတဲ့ပုံတို့၊ ဈေးဝယ်နေကြတဲ့ပုံတို့၊ ဘတ်စ်ကား ပေါ်မှာ တက်ကြဆင်းကြ လုပ်နေကြတဲ့ပုံတို့၊ အဲဒါမျိုးတွေ”

“အင်း ...”

ကိုထွေး လေးနက်စွာ စဉ်းစားသည်။ မြင်ကွင်းများ မျက်စိထဲမှာ ပေါ် လာသည်။ ဤစိတ်ကူးမျိုး လူမောင့် မှာ ရလာသည်ကိုလည်း အံ့သြမိသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ... လူမောင်”

တူးမာ၏မေးခွန်းသည် တူးမာ၏ ဝိုင်းစက်သော မျက်ဝန်းများကဲ့သို့ ပင် အရှိန်ပြင်းထန်လှသည်။ လူမောင် က အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ။

“ငါလဲ သေသေချာချာတော့ မသိဘူး။ အဲဒီလိုပုံမျိုးတွေကြည့်ရတာ ငါ့အဖို့ ပိုပြီး အရသာရှိတယ်လို့ ထင်တာဘဲ”

ရေနီမြောင်းရေသည် အရှေ့မှ အနောက်သို့ ပေါ့ပါးသက်သာစွာ စီးနေ သည်။ မြောင်းစပ်နံဘေးမှ ပိန်းရွက်များပေါ်တွင် ရေစက်ကလေးများ သီးနေ ကြသည်။ မန္တလေးကို ပွေ့ဖက်လျက် မန္တလေး၏ရင်ခွင်တွင် ခိုဝင်လျက်၊ မန်းမြေကို ကပ်တုံ့ခွာတုံ့ပြုလျက် စီးပျောနေသော ဤရေနီမြောင်း၏ ရေစီး ကလေးများသည် ပုံပြင်ပေါင်းများစွာဖြင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာနေကြသည်။ ယခု လည်း အညကြပုံပြောသမားကလေး ရေနီမြောင်းသည် သီချင်းဆိုတတ်သော၊ ကတတ်သော၊ ဆိုင်းတီးတတ်သော၊ ပန်းချီဆွဲတတ်သော ပန်တျာကျောင်းသား လေးများ၏ ပုံပြင်ကို တိတ်တိတ်ကလေး ကြားနာမှတ်သားနေပြီလားမသိ။

ရေစီးအလျဉ်က ပို၍နူးညံ့နေသယောင်။

“ငါကြီးလာရင် လူမောင် ပြောတာမျိုးတွေ ရေးမယ်”

“ကိုထွေး က ပိန်းကြာရွက်ပေါ်က ရေသီးများကိုကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“နင် ... ကြီးလာရင် ပန်းချီပဲရေးမှာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုထွေး”

“အေးပေါ့ ... တူးမာ ... နင်ကော ...”

“တူးမာက ကမှာပေါ့၊ ဒီပြင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟောဒီကောင်က ဆိုင်းဆရာ၊ ငါက သူ့ဆိုင်းထဲမှာ ဆိုင်းနောက်ထဲ”
ထွန်းဇံက လူမောင့် အတွက်ပါ ကူပြောပေးသည်။

ကိုထွေးက ရေစိုနေသော လက်ညှိုးဖြင့် လက်သုပ်ထုတ်သည့် ဖက်ရွက်
ပေါ်သို့ မျဉ်းကြောင်းများ ရေးခြစ်ရင်း တူးမာကို မကြည့်ဘဲပြောသည်။

“တူးမာက ကျောင်းဆင်းပြီဆိုတာနဲ့ မင်းသမီးဖြစ်မှာပါ။ တူးမာ
ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ကို လျှောက်မှာ မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း တူးမာ အငြိမ့်ထဲဝင်မှာ”

“အေးပေါ့လေ ကောင်းပါတယ်။ တူးမာအသက် အခု ဘယ်လောက်
လဲ”

“ဆယ့်ငါးနှစ်ထဲမှာ”

ကိုထွေးနှင့် လူမောင်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော်၊ ထွန်းဇံကလဲ ဆယ့်
ခြောက်နှစ်ပြည့်ကာနီး။

“လူမောင်က ကျောင်းဆင်းပြီးတာနဲ့ ဆိုင်းထဲဝင်ဖြစ်မှာဘဲ၊ ငါကတော့
ပန်းချီဆရာဖြစ်ဖို့ နောက်ထပ်နှစ်တွေ အများကြီးကြာအုံးမယ်”

“မကြာပါဘူး ကိုထွေးရယ်၊ ကိုထွေးက တော်သားပဲ”

အနာဂတ်ဆီသို့ လက်လှမ်းမီသလောက် အတွေးရောက်သွားကြသည်။
စကားဝိုင်းမှာ ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ထွန်းဇံက ပထမဆုံး စတင်
လှုပ်ရှားသည်။ ထိုင်ရာမှထလျက်။

“ကဲပါဟာ နင်တို့နောက်ထပ်တစ်နှစ် ကျောင်းမှာနေရဦးမှာပါ။ ဘာ
ဖြစ်မှာ ညာဖြစ်မှာတွေ တွေးမနေကြစမ်းပါနဲ့၊ ပြန်ကြစို့၊ ဒီည အဖေက ဧည့်ခံ
တီးလုံးအသစ်တက်မယ် ပြောထားတယ်။ ကိုထွေးကော လိုက်အုံးမလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး ထွန်းဇံရာ၊ ငါအဆောင်ဘဲ ပြန်တော့မယ်”

သူတို့ ရေနီမြောင်းဘောင်အတိုင်း ကားလမ်းဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။
ကိုထွေးမူကား ထနောင်းပင်တို့ သွယ်တန်းသည့်လမ်းအတိုင်း အဆောင်ဘက်
သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ကိုထွေး ပြန်သွားရာလမ်းတွင် ဆူးရစ်ပင်များလည်း
ရှိသည်။ ခါးသော တမာပင်တို့လည်း အစီအရီ၊ ဆူးချွန်များရှိသည့် ထနောင်း
တို့လည်း အပြိုင်အရိုင်း။

သို့သော် ကိုထွေး ခြေလှမ်းများ လေးဖင့်၍ မနေကြချေ။

* * *

ချစ်ခင်ရသူတို့နှင့် အတူနေသော အချိန်ကာလတို့သည် တိုတောင်းလှ၏ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသည်။ ဤစကားကို ရှေ့တန်းမှနေ၍ သက်သေပြု ထောက်ခံသူ များမှာ တူးမာ၊ လူမောင်၊ ကိုထွေးတို့ပင် ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ဒုတိယနှစ်သည်လည်း ဘာမျှ မကြာလိုက်ပေ။

လူမောင် ဆိုင်းတီးသည်ကို တူးမာနှင့် ကိုထွေးတို့က လာနားထောင် လိုက်။

တူးမာကသည်ကို လူမောင်နှင့် ကိုထွေးတို့က လာကြည့်လိုက်။

ကိုထွေးပန်းချီဆွဲသည်ကို လူမောင်နှင့် တူးမာတို့က လာငေးလိုက်။

သည်လိုနှင့်ပဲ ဒုတိယနှစ်ဆိုသော သင်တန်းကာလတစ်ရပ်ကို လျင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်း လွန်မြောက်ခဲ့ကြရသည်။ ထူးခြားမှုဆို၍ လူမောင့်လက်စ လက်နက ပို၍ထက်မြက်လာခြင်း။ တူးမာပို၍ မင်းသမီးဂုဏ်မြောက်လာခြင်း နှင့် ကိုထွေး ပန်းချီကားတို့ ပို၍ ဆွဲဆောင်မှုရှိလာခြင်းတို့သာ ပြောစရာရှိ သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ကာယကံရှင်သုံးယောက်အဖို့ အမှတ်မထင် ဖြစ် ကောင်းဖြစ်မည်။ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ကောင်းလည်း ဖြစ်မည်။ ပန်ကျာကျောင်း တစ်ကျောင်းလုံး၊ ဒေါနဘွားရပ်ကွက် တစ်ခုလုံးမှာတော့ အမှတ်ထင်ထင်မှ တကယ့် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လာလေသည်။

အခြားမဟုတ်။ တစ်တွဲတွဲ မခွဲမခွာ တွေ့နေကြရသည့် တူးမာ၊ လူမောင်၊ ကိုထွေးတည်းဟူသော အဝန်းအဝိုင်းလေး၏ သံယောဇဉ်။

အရေအတွက် ပြောင်းလဲခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရပ်သော အဆင့်တွင် အရည်အချင်း ပြောင်းလဲခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟူသော ဥပဒေသတစ်ရပ် ရှိသည်။ လောကနိယာမတရားကိုယ်သဘော။ တူးမာတို့၊ လူမောင်တို့၊ ကိုထွေး တို့ လောကသားများသည် ဤနိယာမတရားကိုယ်သဘောမှ လွတ်ကင်းနိုင် ရိုးလား။

ဒုတိယနှစ်မှသည် တတိယနှစ်။ နောက်ဆုံးနှစ်သင်တန်း။

နှစ်ကာလဟူသည် အရေအတွက်သဘော။ အသက်အရွယ်ဟူသည် အရေအတွက်သဘော။ အသိတရား၊ သံယောဇဉ်၊ အနုပညာ အရည်အသွေး ဟူသည်များက အရည်အချင်းသဘောဟု ဆိုနိုင်မည်။

တတိယနှစ်ကာလသည် အသိတရားတို့ ပို၍ ရင့်ကျက်လာသောကာလ၊ သံယောဇဉ်ကြိုးတို့ ပို၍ တင်းကြပ်ရစ်ပတ်လာသောကာလ။ အနုပညာအရည်

အသွေးတို့လည်း ပို၍ တောက်ပလာသောကာလ ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ထက်မူ တူးမာတို့အားလုံး ၁၀၀၀ ကျော်စပ်သော နေပူဒဏ်ကို သိသိသာသာကြီး စတင် ထိတွေ့လိုက်ရသောကာလ ဖြစ်ချေသည်။

နဂိုကမှ ပွဲချီကျဲလှသော ဦးလေးစိမ့်၏ ဆိုင်းသည် အသစ်အသစ်သော ဗလာဆိုင်းများအကြားတွင် ပို၍ ပွဲချီကျဲလာသည်။ နည်းသစ်၊ ပုံစံသစ်၊ အစီအစဉ်သစ်များကို ဦးလေးစိမ့် မသိမဟုတ် သိသည်။ ရိုးရာဆိုင်းပညာ၏ အစဉ်အလာလည်း မပျက်ရအောင်၊ ဆန်းသစ်မှုလည်းပါရှိအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ဆိုခြင်းကို ဦးလေးစိမ့် သိသည်။ သို့သော် သည်အသိကို အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် အဓိကအကျဆုံး တွန်းအားကိရိယာ ဦးလေးစိမ့် မှာမရှိ။ ငွေ-ငွေမရှိ။

ဦးလေးစိမ့် ဆိုင်းက ပွဲချီကျဲလာသောအခါ တူးမာတို့၊ လူမောင်တို့လည်း ထွန်းဇံ တို့ အခြားဆိုင်းသမားတို့နှင့်အတူ ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းလာခဲ့ရလေသည်။ တူးမာနှင့် လူမောင် ရသော နှစ်ယောက်ပေါင်း စတိုင်ပင် ၁၀၀-သည် အိမ်စရိတ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဦးလေးစိမ့်က ပတ္တလားလက်ခတ်တွေ လုပ်ပြီးရောင်း၊ ပုလွေလုပ်ရောင်း၊ မဟာမြတ်မုနိဘုရား ဈေးဆိုင်များသို့သွင်းရန် ကလေးကစားစရာ အိုးစည်၊ တင်၊ သံပတ္တလား၊ ဝါးလက်ခုပ်၊ ရော... အမျိုးစုံ လုပ်ရောင်း၊ စသည်ဖြင့် ဟိုက်နေသော ဆန်အိုးအတွက် ကြိုးစားသေးသည်။ အကျိုးမရောက်၊ အရာမထင်လှ။

ဤမှာပင် တူးမာနှင့် လူမောင်တို့ အရင်ကလို ခြေလှည့်သာ ခေါင်းလှုပ်သာ မနေနိုင်တော့ပဲ စတိုင်ပင်ကို အိမ်စရိတ်ထဲသို့ ဇွတ်သွင်းကြတော့သည်။ ဦးလေးစိမ့် အံ့ကြိတ်လျက်၊ မျက်နှာကြီးနီရဲလျက် လက်ခံရတော့သည်။ ကိုသိန်းဇံမှာမူကား ဘုန်းကြီးပျံပွဲမှအစ အခြားဆိုင်းများနှင့် ကြိုရာချီကောက်လိုက်တီးလေသည်။ ထွန်းဇံလည်း နန်းတော်ရှေ့ဈေးထဲက ဦးဘကျောက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးဝင်လုပ်သည်။ ဦးလေးစိမ့်တပည့် ဆိုင်းသမားများကား ဆရာကို ချစ်ပါသော်လည်း၊ ဆိုင်းပညာကို မြတ်နိုးပါသော်လည်း ‘ထမင်းဆာခြင်း’ ၏ အရှိန်အဝါကို တောင့်မခံနိုင်ကြတော့။ ရွာပြန်သူကပြန်။ အငြိမ့်ထဲ ဇာတ်ထဲလိုက်သူကလိုက်။ နန်းရှေ့နှင့် ဈေးချိုပြေးသည့် ကျားခေါင်းဘတ်စ်ကားလိုင်းမှာ စပယ်ယာလုပ်သူကလုပ်။

သို့ဖြင့်ပင် ဦးလေးစိမ့် ဆိုင်းသည် အချိန်မစေ့သေးဘဲ ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားသည်။

အမာခံ ကျန်ရစ်သည်များမှာ ပင့်ကူအိမ်၊ ကြပ်ခိုးရင်ချည်ဖွဲ့ငင်နေသော ပတ်လုံးများ၊ ဖုံတက်နေသော ကြေးနောင်နှင့် မောင်းများ၊ အမြီးကျိုးနေသည့် ပဉ္စရူပအရုပ်၊ ပန်းကုံးလျော့နေသည့် ပတ်မကြီး၊ သင်္ဘောဆေးများ ခြောက်ကွာနေသည့် ဆိုင်းသေတ္တာ၊ နှစ်စိတ်မက၊ လေးစိတ်၊ ငါးစိတ်ကွဲနေသည့် ဝါးလက်ရုပ်။ စစ်စေးများ ပြယ်လွင့်နေသည့် စခွန်ဒိုး ...။

ပြီးတော့ တူးမာနှင့် လူမောင်။

တစ်နှစ်အတွင်း သိသိသာသာကြီး ခြောက်သွေ့သွားသည့် ဦးလေးစိမ့် အိမ်တွင် လှပစိုပြေသည့်အရာဟူ၍ နှစ်ခုသာကျန်ရစ်သည်။

အဆိုမပျက်၊ အကမပျက်သော တူးမာ ... နှင့်။

အတီးမပျက်သော လူမောင်။

* * *

“ဒီလိုပေါ့ကွာ၊ ဆိုင်းသမား၊ သဘင်သမားဆိုတာ ငတ်တဲ့အခါလဲ ငတ်၊ ပြတ်တဲ့အခါလဲ ပြတ်ပေါ့။ အချိန်ကျရင်တော့ တစ်ခေတ်ပြန်ရောက်အုံးမှာပါ”

ထွန်းဇံက မပြောစဖူး လေးနက်လှိုက်လှဲစွာ ပြောသည်။ တူးမာနှင့် လူမောင်ကမူ ဘာမှ ပြန်မပြောကြ။ ထွန်းဇံကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဟိုကောင့် အခြေအနေတော့ သိပ်ဆိုးလှမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကိုထွေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခွေးပု”

“သူက ဘော်ဒါဆောင်နေတာ မဟုတ်လား။ တစ်ယောက်ထဲသမားဆိုတော့ ဘာကုန်မှာလဲ။ ထမင်းလခလဲပေးပြီးသား၊ စားဖို့လဲ မပူရဘူး”

“နင် ... အဲဒီလိုထင်သလား ခွေးပု။ ကိုထွေးက ဒို့ထက်တောင် ပိုကြပ်သေးတယ်”

“ဟင် ... တကယ်လား”

“သူနဲ့တွေ့တော့ မေးကြည့်လေ”

ထွန်းဇံက ကိုထွေးနှင့်တွေ့သောအခါ တကယ်ပင် စိတ်လိုလက်ရမေးသည်။

ကိုထွေးက ထုံးစံအတိုင်း လျော့ရည်းရည်းပြုံးရင်း ပြောပြသည်။ ထွန်းဇံ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ထွန်းဇံရယ်၊ ငါလဲ ဘာကောင်မို့လဲ၊ ပန်ကျာကျောင်းက တတိယနှစ် ပန်းချီကျောင်းသားကြီးဆိုပြီး သိပ်မထင်ပါနဲ့။ စတိုင်ပင် ငါးဆယ်ကလွဲလို့ ဘယ်ကများရမှာလဲ။ ငါ့မှာကလဲ တစ်ကောင်ကြွက်သမား။ ဘယ်ရွာက၊ ဘယ် အမျိုးဆီကမှ ရစရာမရှိဘူး။ စတိုင်ပင် ငါးဆယ်ထဲက ထမင်းဖိုး သုံးဆယ့် ငါးကျပ်နှုတ်၊ ကျန်တဲ့ ဆယ့်ငါးကျပ်က အဝတ်အစားမပြောနဲ့ သင်တန်းမှာ လိုတဲ့ ခဲတံ၊ ဆေး၊ စုတ်တံ၊ စက္ကူတောင် ဝယ်ဖို့မလောက်ဘူး။ ဦးတလုပ် ရှိနေလို့သာ ဟန်မပျက်နေနိုင်တာ”

“ဘယ်သူလဲ ဦးတလုပ်ဆိုတာ”

ကိုထွေးက ရယ်ရယ်မောမော ရှင်းပြသည်။ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးတလုပ် ဆီက ကျောင်းသားတွေ ပိုက်ဆံချေးကြသည်။ စတိုင်ပင်ထုတ်သောအခါ ရသမျှအားလုံး ဦးတလုပ်ဆီ အပ်ကြရသည်။ ဦးတလုပ်နှင့် ဘော်ဒါဆောင် ကျောင်းသားများကား ကတညုတ၊ ကတဝေဒီ ဖြစ်နေကြသည်။ ကြွေးရှင် ရယ်လို့ ဦးတလုပ်ကို ကျောင်းသားများ မပြိုင်ကြ။

“အဲဒီတော့ ငါတို့မှာက တလုပ်ချေးဘူး၊ သူ့ကျေးဇူးနဲ့ နေရတာ”

“တလုပ်ချေးဘူး၊ သူ့ကျေးဇူး၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

ထွန်းဇံက အသံပြကြီးနှင့် ရယ်လေသည်။

“နို့ ... အဆောင်မှာ စားရသောက်ရတာတော့ အဆင်ပြေရဲ့ မဟုတ် လား”

“တစ်လ သုံးဆယ့်ငါးကျပ်ကွာ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေး၊ ပဲဟင်း၊ ပြီးတော့ ပဲဟင်း၊ နောက်ပြီးတော့ ပဲဟင်း ဒါပဲပေါ့”

တူးမာ ကိုထွေးကို ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးခံစားလာရသည်။

“အဲ ... တစ်ခါတလေတော့ ဦးလေးစံပေါ့တို့၊ ဒေါ်လေးတို့က အလိုက် တသိ ခေါ်ခေါ်ကျွေးတတ်လို့ ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့တူအောင် စားရတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါလဲ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာတွေက ထမင်းကျွေးတယ်။ ဒီအခါမျိုးဆို ငါတို့ ပွဲတော်ကြီးပေါ့”

ဦးလေး ဦးစံပေါ့ဆိုသူကား ကျောင်းက အမှုထမ်းအစောင့်။

ဒေါ်လေးက ထမင်းချက်။

“မိုးတွင်းကျရင်တော့ မဆိုးဘူးကွ၊ ငါးခုတ်ထွက်တဲ့ ကောင်တွေကထွက်၊ ဖားရိုက်တဲ့ ကောင်တွေကရိုက်၊ ဟိုအရွက် ဒီအရွက်တွေခူးလာနဲ့၊ ဘာမှန်း မသိတဲ့ ဟင်းခွက်မျိုးတွေ ချက်ပြုတ်စားနိုင်ကြတယ်”

“စတိုင်ပင် တိုးပေးမယ်ဆိုတာကော”

“ခုနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးမယ်လို့တော့ ကြားပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒို့မမိတော့ ဘူးကွ၊ အဲဒါက နောက်နှစ်လောက်မှဖြစ်မှာ”

“အေးလေ ... တစ်နှစ်ကျန်တော့တာဘဲ”

“တစ်နှစ်ကျန်တော့တာဘဲ”။ ထိုစကားကို လူမောင်က အမှတ်တမဲ့ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အားလုံး၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်သံများ ထပ် မနား ရိုက်ခတ်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ‘တစ်နှစ်ကျန်တော့တာဘဲ’။

ကျောင်းမှာ လာဆုံကြပြီး၊ ကျောင်းသင်တန်း ကုန်ဆုံးသွား၍ ကွဲကွာ သွားရသည့် အဖြစ်တို့မှာ မဆန်းတော့။ သို့သော် သံယောဇဉ်ကြီးတို့က တစ် ရစ်တစ်ပတ် ဖွဲ့ချည်မိကြလေပြီ။ ထို့ပြင် သင်တန်းဆင်းကြပြီးသည်၏ အခြား မဲ့၌ အနုပညာလမ်းခရီးသည် မည်သို့သော ကြမ်းတမ်းမှု၊ မည်မျှလောက်သော ခက်ခဲမှုတို့ဖြင့် ဆီးကြိုနေကြမည်နည်း။

အတတ်ပညာ ကိုယ်စီပါသွားကြပြီ ဆိုခဲ့စေဦး။ ပန်ကျာကျောင်းဆင်း လေးများသည် အပြောကျယ်သော အနုပညာသမုဒ္ဒရာ၌ မည်သို့ ကူးခတ်ကြ မည်နည်း။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသော စကားဝိုင်းကို မည်သို့မျှ ပြန်လည်ဦး ဆောင် လှုပ်ရှားခြင်း မပြုမိကြ။

မမခင်သာ ရောက်မလာလျှင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍ ဘယ်လောက်ထိ ငေးဝိုင်းနေကြမည်မသိ။

“တူးမာရေ ... ဧည့်သည်လာတယ်လေ”

“ဟယ် ... မမခင်”

ကျောင်းဆရာမပုံ ပေါက်နေသော မမခင်ကို တူးမာက ဦးစွာပြေးကြို သည်။ မမခင်က ကျောင်းဆင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အလယ်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် ပန်းချီနည်းပြဆရာမအလုပ် ဝင်လုပ်နေသဖြင့် မမခင် ကျောင်းဆရာမပုံ ပေါက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“တူးမာက လှလာလိုက်တာကွယ် ကြည့်စမ်း၊ အပျိုကြီးဖြစ်နေပါရော လား”

“သွားမပြောနဲ့ မမခင်၊ ဒီကောင်မလေးက နဂိုကမှ အပျိုလုပ်ချင်နေ တာ။ ရောက်စနဲ့ကို မတူဘူး။ ရောက်စတုန်းကများ ပါးမှာ နှပ်ချေးစင်းတွေ နဲ့၊ လက်သည်းထဲ ချေးတွေဝင်”

“ခွေးပုနော်၊ ငါကောက်ပေါက်လိုက်မယ်”
ထွန်းဇံက လူမောင့် နောက်သို့ ပြေးဝင်ပုန်းကွယ်ရင်း တုန်တုန်ယင်ယင် ပြောသည်။

“ဘော်လီဂတ်ကြီး ... ဗိုလ်လူမောင်ရေ၊ လုပ်ပါအုံးကွ၊ မင့်ဘုရင်မ ကြမ်းနေပြီ”

သည်အခါမှပင် စောစောက တင်းမာ ဆို့နှစ်နေသည့် အတွေးစများ ပြေလျော့သွားကြလေသည်။

* * *

အင်္ဂလန် **X** နိုင်ငံခြားကို မောင်သွားထားလေမလား **X** ပျိုတပါးမသိပေါင် **X** စာရေးတဲ့ဆရာတောင် **X** အိမ်မလာရပေါင် **X** သူပြောထားလေသလား **X** ပျိုတပါးမသိပေါင် **X** ဝါသနာကိုမတားနဲ့တော့ရှင့် **X** သည်လိုနေတာ **X** အများ ကဖြင့် **X** သနားကြရင်”

ယပ်တောင်နှင့် မျက်နှာကိုကွယ်ပြီး သီချင်းဆိုနေသော်လည်း ယပ်တောင် နောက်မှနေ၍ တူးမာ၏အလှသည် ဖောက်ထွက်လာသည့်နှယ်ရှိသည်။ ခါးတောင် အင်္ကျီ ကော့ပျံသော အနားတို့သည် ယပ်တောင်ဆီမှ ပန်းနုရောင် ကြိုးအမြိတ်စ နှင့် ထိတွေ့နေကြသည်။ စကားဝါနုရောင် ရွှေခြည်ထိုး ထဘီသည်ပင် တူးမာ ၏ ပင်ကိုယ်အလှကို ကျော်လွှားနိုင်ခြင်းမရှိ။

မင်းသမီးများ သီချင်းဆိုလျှင် များသောအားဖြင့် ကိုယ်ဟန်လှုပ်ရှားမှု က အချိုးမပြေရှိနေတတ်သည်။ ကကွက်လည်း မမည်၊ ရိုးရိုးရပ်နေသည်လည်း မဟုတ်။ သို့သော် တူးမာရပ်နေပုံကား မခို့တရို့ဆိုသော စကားနှင့်အလိုက် ဖက်ဆုံး ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်းဝိုင်းထဲက လူမောင်ကို ကိုထွေး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူမောင်ကား ခုံပေါ်ကိုလည်း မကြည့်အား၊ ကိုထွေး တို့ကိုလည်း မကြည့်နိုင်။ တူးမာအတွက် ပတ်လုံးအဖျားလုံးများကို ခတ်ဖွဖွတီးရင်း အလုပ် များနေသည်။ လူမောင့်ပခုံးပေါ်၌ မျက်နှာသုတ်ပုဝါတစ်ထည် တင်ထားသည်။ စပို့ရှပ်အင်္ကျီ နက်ပြာရောင်သည် အစိုစို အရွဲ့ရွဲ့သော ချွေးများကြောင့် အသား နှင့်ကပ်နေသည်။ အမြဲ စုတ်ဖွားဖွားဖြစ်နေသော ဆံပင်တို့သည် နဖူးပေါ်၌ ဝဲကျနေသည်။

မှန်စီရွှေချ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးသည် လူမောင့်အရွယ်နှင့်စာလျှင် ကြီးလွန်းလှသည်ဟု ကိုထွေး ထင်မိသည်။ လူမောင်သည် ပတ်ဝိုင်းအလယ်တွင် မြုပ်နေလေသည်။ သို့သော် လူမောင့်ခေါင်းဆတ်ပုံ၊ ပခုံးသားတွေ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက်ဖြစ်နေပုံ၊ ဒုံးလုံးများကို ရိုက်တီးလိုက်ချိန်၌ နဖူးဆံစများ ဝဲကျသွားပုံတို့မှာ တကယ့် ဆိုင်းဆရာကြီးတစ်ယောက်အတိုင်း ...။

ကိုထွေး၏ အတွေးသည် အနားက ထွန်းဖံ၏ အတွေးနှင့် တူနေသည်။

“လူမောင့်ကို ကြည့်စမ်းဟေ့ ကိုထွေး၊ တကယ့်ဆိုင်းဆရာပုံဘဲ”

“အင်း ...”

“ဒီကောင် လက်ကျလဲကောင်းတယ်၊ အသံ အတော်ပီတာဘဲ”

လူမောင့် လက်ကျကောင်း မကောင်းကိုတော့ ကိုထွေး မသိ။ သို့သော် ခုံပေါ်မှာ တူးမာက အငြိမ်ကနေသည်။ ခုံအောက်မှာ လူမောင်က ဆိုင်းတီးသည်။ ထူးဆန်းသော ကြည်နူးမှုတစ်ခု ကိုထွေး ရင်ထဲသို့ ပြန့်နှံ့လာလေသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

တူးမာ၏ ဝင်းပြက်သောအလှ၊ ပြီးတော့ ကရုဏာသံအဆို။

“မောင့်အချစ်မျိုးဟာ **X** ဘယ်အမျိုးအစားလဲ **X** တကယ် **X** အားမရ နိုင်ရှာအောင်ပင် **X** ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် **X** ချစ်ချစ်လှသရှင် **X** အလှူရှင်မှန်း **X** အားလုံးသိကြပါတယ်ရှင် **X** အပိုင်နော်ကြိုလိုက်ရင် **X** တိုင်ပေါ် အလံစိုက်ချင်...”

အဆိုပိုဒ် အဆုံးသတ်သည်။ အတီးပိုဒ်ဝင်သည်။ တူးမာအကအလှည့်။

ဒိုးဆစ်မှာ စခွန်ကို အသားပေးသည့် အငြိမ်ဒိုးဖြစ်သည်။ အကပိုဒ်မို့ စည်းမြန်သည်။ သို့သော် တူးမာ၏အကသည် အဆတ်က အမြန်ကမဟုတ်။ ဤမျှ မြန်သောစည်း၊ ဤမျှမြည်သော ဒိုးဆစ်ထဲတွင် တူးမာ ငြိမ်ညောင်းစွာ ကနိုင်နေသည်။ တူးမာ၏ မျက်နှာပေါ်က အပြုံးသည်လည်း တပ်ဆင်ထားသော အပြုံးမျိုးမဟုတ်။ ပကတိအားဖြင့် ဖူးပွင့်လာသည့် အပြုံးမျိုး။

ထဘီနားကို တူးမာတကူးတကန့် ခတ်မနေရ၊ ကရင်းလှည့်ရင်းမှာပင် စည်းချက်ကိုနင်းသည့် ခြေထောက်များက ထဘီနားကို ကျွမ်းကျင်စွာ သိမ်းခတ်သွားသည်။ တူးမာကပြနေသည်မဟုတ်။ ဆိုင်းသံနှင့်အတူ လှပစွာလှုပ်ရှားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ကိုထွေးခံစားမိတော့သည်။

အတီးပိုဒ်ဆုံးခါနီးလာပြီဖြစ်၍ ဒိုးဆစ်ပိုဆူလာသည်။

မရပ်မနားမြည်ပြီးနောက် အဆုံးသတ်တွင် တိတိရီရီ ရပ်သွားသည်။
အို ... တီးလုံးအကျတွင် တူးမာ အကပြီးဆုံးသွားပုံသည် လှလိုက်
သည့်ဖြစ်ခြင်း။

နစ်မျောနေသော ခံစားမှုကို ပထမဆုံး လှုပ်နှိုးလိုက်သည်မှာ ဘေးက
ထွန်းခံ၏ လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းဖြစ်လေသည်။ ထွန်းခံတစ်ယောက်
တည်းသာမဟုတ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ခင်၍ တရားမင်ခြင်းမဟုတ်။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးက
လက်ခုပ်သံများလည်း တဝေါဝေါကျလာလေသည်။

လူပြက်တစ်ယောက်က လှမ်းပေးသည့် ပဝါကို ပခုံးပေါ်သို့ ပြန်ခြံလျက်
တူးမာ ဇာတ်စင်အလယ်တွင် ပြန်ထိုင်သည်။ ပွဲခင်းပရိသတ်ကို ကျောပေးထား
သည့်ပုံစံ။

အကပိုဒ် ပြီးပြီဖြစ်၍ လူပြက်များ ထိုင်ရာမှ ထလာကြသည်။ သူတို့
ပြက်လုံးထုတ်ကြသည်။ တကယ်တော့ ပြက်လုံး မထုတ်ရသေးပဲလျက်ပင်
ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ လူပြက်များကလည်း ပန်တျာကျောင်းသားလေးများ
ဖြစ်ကြသည်မို့ လူကောင်သေးသေး၊ မျက်နှာလေးတွေက နုနုနယ်နယ်တွင်
ရင်စေ့တိုက်ပုံ၊ ကွက်တုံးပုဆိုး၊ ခေါင်းပေါင်းပဝါစများ ဆင်ယင်ထားသည့်
မြင်ကွင်းသည် ရယ်စရာပင်။

“ကိုပေတိုးလား ... ဗျ”

“မှန်ပါ ... ကိုလေအိုး”

“အလှည့်ကညက် အက၊ သွက်သွက်နဲ့ ခုနင်က အသုံးတော်ခံသွားတာ
တတိယနှစ် သင်တန်းဆင်းကျောင်းသူလေး သဒ္ဒါရုံ မြရင်မာ တဲ့လား”

“အနုပညာရှင်ကြီး လေဘာတီ မမြရင် ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အမည်
နာမကို ဆင့်ပွားမှည့်ခေါ်ထားတဲ့ သမီးလေး သဒ္ဒါရုံ မြရင်မာ ... ဒီလိုကိုးဗျ”

“အမည်နာမကို ဆင့်ပွား မှည့်ခေါ်ထားရုံတင်မက သီဆိုတဲ့သီချင်းက
လဲ အလှူရှင် သီချင်းကိုးဗျ၊ ကိုလေအိုးရဲ့”

“ဟုတ်ပ ... ဟုတ်ပ ... အမည်ကလဲ သဒ္ဒါရုံ မြရင်မာ၊ သီချင်းကလဲ
အလှူရှင်၊ သဒ္ဒါ အသံလေးကလဲ ခပ်ဆင်ဆင်၊ အကလေးကျပြန်တော့လဲ
ခပ်ယဉ်ယဉ်၊ အင်း ... ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်ဆိုသလို ခလေး
မလေးကဖြင့် အသုံးတော်ခံသွားပြီ”

“မှန်တယ်ဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ပန်တျာကျောင်းဆင်းပွဲ
သင်တန်းသူ သင်တန်းသားများရဲ့ အနုပညာစွမ်းရည်ပြပွဲမှာဖြင့် ခလေးမ

မြရင်မာက လောဘာတီမမြရင်ရဲ့ အဆိုနဲ့ အကနဲ့ ရှေးခေတ်ဟောင်း အောက် မေ့ဖွယ်လေးတွေကို ပြသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်လိုက်လေ ... ကိုလေအိုးရယ်၊ ဟော ... ပတ်ဖျားကို ထပ်မနား တီးသွားတဲ့ ဝိုင်းထဲက ကျုပ်တို့ရွာစားကျပြန်တော့လဲ ပညာသင်သာ ဆိုရတယ် တကယ့် ပညာရှင်အလားပေးကိုးဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဆိုင်းသင်တန်းက ဒီနှစ်သင်တန်းဆင်းတဲ့ ရွာစား စိန်လူမောင် တဲ့လား”

ဝိုင်းထဲက လူမောင်နှင့် ကိုထွေးတို့ အကြည့်ချင်းသွားဆိုကြသည်။ ချွေးစများဖြင့် မီးရောင်တွင် အရောင်ထွက်နေသည့် လူမောင်မျက်နှာပေါ်က အပြုံးကို ကိုထွေးတွေ့ရလေသည်။

“အင်း ... ကိုပေတိုးရေ ... ခလေးမ မြရင်မာတို့၊ ရွာစား စိန်လူမောင် တို့ဆိုတာ ကတာ တီးတာ မြင်ရ ကြားရလေတော့ ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းနည်းမိ တယ်ဗျာ”

“ဟ ... လူရ ... ဝမ်းသာမိတယ် လုပ်စမ်းပါ”

“ဝမ်းနည်းတာပါ၊ ဝမ်းနည်းမိတာပါ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ သူများသားသမီး တွေမှာဖြင့် အကသင်တန်းတက်၊ မင်းသမီးဖြစ်၊ ဆိုင်းသင်တန်းတက် ရွာစား ဖြစ်၊ သူ့ပညာနဲ့သူ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်သွားကြပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ် တို့များမတော့ မင်းသားဖြစ်အောင် အကသင်တန်းတက်ပါတယ်၊ ဘယ်နှဲ့ ဘယ်နှယ် လူပြက်လာဖြစ်နေရသလဲ မသိဘူး ...”

“အကျိုးပေးကိုးဗျ”

“ပေး ... ပေးနိုင်လွန်းသဗျာ၊ အခုဟာက ပန်တျာကျောင်းသင်တန်း ဆင်းပွဲ၊ ကိုယ့်ကျောင်းမှာ ကိုယ်ကတဲ့ ကိုယ့်ပွဲကိုယ်တောင်မှ မင်းသား အလောင်းအလျာ ရင့်မကြီးကနေ လူပြက်လာဖြစ်ရတာဆိုတော့၊ အင်း ... ကျောင်းကထွက်လို့ အပြင်လောကရောက်သွားရင် ကားဆွဲမှ ဖြစ်ပါအုံးမလား မသိပါဘူး”

“အံ့မာ ... အံ့မာ၊ ဒါ ... ခင်ဗျားသက်သက် ကိုယ့်ဆရာတွေကို သိက္ခာ ချတာဘဲ၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ မင်းသားသင်တန်းတက်ထားတဲ့သူက ကားဆွဲဖြစ်ရ မယ်လို့၊ ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားလိုတွေ့ပြီး ပူမနေပေါင်ဗျာ ...”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ စီစဉ်ထားသတုန်းဗျာ၊ ကျောင်းဆင်းပြီးလို့ ကျောင်းကထွက်ရင် ...”

“အစီအစဉ်တွေ အားလုံး အဆင်သင့်”

“ဇာတ်ထဲလိုက်မလို့ပေါ့လေ၊ မြို့တော်လား၊ ရွှေမန်းလားဗျ”

“မစဉ်းစားသေးဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် မုန်တိုင်း ... ဂျိုးဖြူ”

“ဒါတွေ နယ်ကျဉ်းလှသဗျာ”

“ရွှေနန်းတင်လား ... ပန်တျာကြင်လင်လား”

“ဝေးသေး ... ဝေးသေး”

“အော် ... အော် ... သိပြီ၊ ပညာလဲရ၊ ဝမ်းလဲဝ၊ ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်
ဌာန”

“စိတ်မဝင်စားသေးဘူး”

“တန်တော့ ကိုယ့်လူရုပ်ရှင်နယ်ထဲ တစ်ခါထဲဝင်မလို့နဲ့ တူတယ်”

“ရုပ်ရှင်ထဲ ဝေးပါသေးဗျာ”

“ဒါဖြင့် ...”

“အသေအချာမှတ်တဲ့၊ စစ်ကိုင်းနဲ့ မန္တလေး အဝေးပြေးကားမှာ
စပယ်ယာ လုပ်မလို့ဟေ့၊ စပယ်ယာ၊ စပယ်ယာ ...”

လူပြက်လုပ်သူ ကျောင်းသား၏ ဟန်အမူအရာနှင့် အသံကြောင့်
တဝေါဝေါပွဲကျသွားသည်။ သို့သော် ဤပြက်လုံးနောက်ကွယ်က အဓိပ္ပာယ်ကို
သိသည့် လူနည်းစုကား မရယ်နိုင်ကြ။ ဤလူနည်းစုတွင် ကိုထွေးလည်း အပါ
အဝင်။ မင်းသားသင်တန်းမှ ဆင်းလာပြီး၊ အဝေးပြေးကားစပယ်ယာ လုပ်မည်
ဟူသော ပြက်လုံးကို ကိုထွေး မရယ်လို။ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် အနုပညာကမ္ဘာ၌
မည်သို့ဆက်၍ စခန်းသွားရမည်ကို မသိတတ်နိုင်သောဘဝ ဖြစ်ချေသည်။

“အံ့မာ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ အခုပန်တျာကျောင်းဆင်း မင်းသား မင်းသမီး
တွေဆိုရင် အငြိမ့်တွေ ဇာတ်တွေက အငမ်းမရ လိုက်ခေါ်နေကြပါပြီ သူငယ်
ချင်းရဲ့။ ဟော ... ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်ဌာနကြီးကဆိုရင်လဲ အင်အားတွေ တိုးချဲ့လို့၊
ကဲ ... ကြိုက်ရာရွေးစမ်းပါ”

“ငါ့ဦးလေးတစ်ယောက်က အဝေးပြေးကားမှာ ဒရိုင်ဘာလုပ်နေလို့
ပါကွာ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ကြားရတဲ့လူတွေ တောင်ထင် မြောက်ထင် ထင်
ကုန်အောင်၊ ကဲ ... ကဲ ... ခလေးမ မြရင်ကလဲ ကချင် ဆိုချင်လွန်းရှာလို့
ထင်ပါရဲ့၊ ဟန်တပြင်ပြင်နဲ့ မင်းသမီးအလှည့် ပေးအုံးမှ ပေးအုံးမှ”

တူးမာ ပြန်ထလာသည်။ ရိုးရိုး လှမ်းလာသည်မဟုတ်။ စင်စစ်မူ ထိုင် နေရာမှ ထရပ်၍ ဇာတ်စင်အလယ်သို့ လျှောက်လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆိုင်းက ‘ရုန်း’ ၍ပေးသည်။ တူးမာ လမ်းလျှောက်ဟန်သည် ကဟန် ပါသော လှုပ်ရှားမှု။

“ကိုပေတိုးရေ”

“ရှိပါ့... သဒ္ဒါရုံ မြရင်မာရေ့”

“ကိုလေအိုးလားရှင်”

“အမှုထမ်း မလစ်လပ်ကြဘူး ခလေးမရဲ့”

“သမီး သဒ္ဒါရုံ မြရင်မာဆိုတဲ့ အမည်လေးတစ်ခုနဲ့ ဟောဒီပွဲသဘင် အလယ်မှာ ဆိုရ က,ရတာတွေဟာ၊ တကယ်တော့ သမီးတော်လှ တတ်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူးလို့နော်”

“တယ် နိမ့်ချ ရိကျိုးပေတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ အနန္တော အနန္တ ဂိုဏ်းဝင်၊ ဆရာသခင်များရဲ့ သွန်သင် ဆုံးမမှုကြောင့်”

သည်မျှလှသော တူးမာ၊ သည်မျှက,နေသော တူးမာ၊ သည်မျှဆိုနေသော တူးမာကို ပွဲသဘင်၏ ဇာတ်စင်ထက်တွင် တင့်တယ်ဝင့်ကြွားစွာ တွေ့နေရပါ လျက် ဘာကြောင့် ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်း မရှိရပါသလဲဟု ကိုထွေး ထွေးမိ သည်။ တူးမာ၏ အနုပညာအစွမ်းအစကို ကိုထွေးသိထားခဲ့သည်ထက် ပို၍ ယခုပွဲတွင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရသည်။ အရာအထောင်သော ပရိသတ်တို့ ရှေ့မှောက် လင်းပြက်နေသော မီးရောင်တို့အောက် လူပြက်တို့အလယ်တွင် တူးမာ၏အလှ၊ အကတို့ ဖျတ်ဖျတ်ပွင့်ဖူး တောက်ပနေသည်။ ပြီးတော့လည်း ဆိုင်းဝိုင်းထဲမှနေ၍ တူးမာ၏ အစွမ်းအစကို ပို၍ချွန်မြစေသူမှာလည်း လူမောင်။ ဤပွဲသည် သံယောဇဉ်ကြီးရလွန်းသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ အောင်ပွဲဟု လည်း ဆိုနိုင်သည်။

သို့စင်လျက် ဘာကြောင့် ...။

တူးမာကနေသည်ကို ဆက်မကြည့်ချင်တော့။ လူမောင် တီးနေသည် ကို ဆက်နားမထောင်ချင်တော့။ သီချင်းသံ၊ ဆိုင်းသံ၊ တဝါးဝါးရယ်သံများကို မုန်းတီးလာသည်။ တူးမာ၏အကကို ကြည့်နေကြသည့် ပရိသတ်တစ်ခုလုံးကို လည်း မုန်းလာသည်။

အို ... သဲသဲမဲမဲ ကနေ ဆိုနေ တီးနေသည့် တူးမာနှင့် လူမောင်တို့ ကိုပင် အလိုမတွေ့တော့။ သူတို့ကတော့ သိပ်ပျော်နေကြပြီ ထင်သည်။ တစ်ယောက်က စင်ပေါ်မှာကသည် ဆိုသည်။ တစ်ယောက်ကစင်အောက်မှ တီးသည်။ အပေးအယူ မျှမျှတတ။ ခေါင်းတခါခါ လည်တင့်ငဲ့။

‘ဒါဟာ သင်တန်းဆင်းပွဲ၊ ဒါဟာ နှုတ်ဆက်ပွဲ၊ ခွဲခွာကြရမယ့်ပွဲဆိုတာ မသိကြဘူးလား’

စူးစူးနစ်နစ် အော်ဟစ်လိုက်သည့်အသံ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ရင်ထဲ မှာသာ အော်ဟစ်မိသည်မို့ မိမိတစ်ယောက်တည်းသာ ဤအသံ၏ ဆိုနစ် ကျယ်လောင်မှုကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျယ်လောင်စူးရှလွန်းသောအသံသည် သောတအာရုံကို ထိပါးပျက်စီးစေသည်။ ဤအသံကား ကျယ်လောင်စူးရှလွန်း သော်လည်း အသံမထွက်သော ရင်ထဲကအသံဖြစ်သောကြောင့် သောတအာရုံ ကို လွန်မြောက်လျက် နှလုံးသည်းပွတ်ကိုသာ ထိပါးရိုက်ခတ်တော့သည်။

‘သိပ်ပျော်နေကြတယ်လား၊ သိပ်ပျော်နေကြတယ်လား’

တူးမာဘာတွေဆက်ဆိုပြီး ဘာတွေ ဆက်ကနေသည်လည်း မသိတော့။ ပွဲခင်းအလယ်၊ ဆိုင်းဝိုင်းအနီး ဇာတ်ခုံရှေ့မှောက် ရောက်နေပါလျက် ဤအရာများအားလုံးနှင့် ကင်းကွာသွားသည့် မိမိအဖြစ်ကိုလည်း မဆင်ခြင် မသုံးသပ်မိတော့။

“ကိုထွေး ... ကိုထွေး၊ ဟေ့ကောင် ကိုထွေး”

ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်မှာ ထွန်းဇံ၏အသံ။ ပြီးတော့ ပခုံးကို ဆွဲကိုင်ခါယမ်းနေသည့် ထွန်းဇံ၏လက်များ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ လာလေ ...”

“ဘာလဲ ထွန်းဇံ”

“ဟာ ... ဒီကောင် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့၊ ဟိုမှာ တူးမာတို့”

ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တူးမာ မရှိတော့။ လူပြက် နှစ်ယောက်လည်း မရှိတော့။ ပြည်ဖုံးကားကျနေသည်။

“တူးမာတို့ ဘာဖြစ်သလဲ...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ တူးမာတို့ အငြိမ့်ခန်း ပြီးသွားပြီ။ ဘာပြဿနာဖြစ် သလဲတော့ မသိဘူး။ လူမောင် လဲ ဝိုင်းထဲကနေ ကမန်းကတန်းထပြီး ဇာတ်ရုံ နောက်ဖက် ထွက်သွားတယ်”

ဆိုင်းဝိုင်းထဲတွင် လူမောင် မရှိ။ ဆိုင်းသင်တန်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်
မည်ထင်သည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ဝင်တီးနေသည်။ အစီအစဉ် နောက်
တစ်ခုအပြောင်း၊ ခန်းကူးတီးလုံး။

“လာ ... လေကွာ၊ ဇာတ်ရုံနောက်သွားမယ်”

ထွန်းဇံက ကိုထွေးကို မစောင့်တော့။

နောက် အစီအစဉ်ဖြစ်သည့် ‘မောင်ရွှေတောင်ယိမ်း’ အထွက် ကားလိပ်
စဖွင့်နေချိန်မှာပင် ကိုထွေး ထွန်းဇံနောက်သို့ ထလိုက်ခဲ့သည်။

ထိုင်နေသူများ ဇာတ်ခုံထောင့်မှ ရပ်ကြည့်နေသူများကို တိုးဝှေ့တွန်း
တိုက်လျက်။ အလဲလဲ အပြိုပြိုနှင့်။

* * *

ဇာတ်ရုံနောက်ဖက် အဝတ်အစားလဲခန်း အပေါက်ဝတွင် ခြောက်ဆယ်အား
မီးသီးတစ်လုံးထွန်းထားသဖြင့် လုံလောက်သော အလင်းရောင်ရှိသည်။ သို့သော်
ဇာတ်ခုံပေါ်တက်သူ၊ ဇာတ်ခုံပေါ်က ပြန်ဆင်းလာသူများဖြင့် အရှုပ်ရှုပ်အထွေးထွေး
ဖြစ်နေသောကြောင့် အပေါက်ဝက သဏ္ဍာန်များကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

ထွန်းဇံကမူ ထိုနေရာသို့ တိုးဝင်သွားသည်။

ကိုထွေးလည်း နောက်က လိုက်လာခဲ့သည်။ မင်းသမီး အဝတ်အစား
များဖြင့် ပြုံးပြက် တောက်ပြောင်နေသော တူးမာကိုတော့ မြင်နေရသည်။
တူးမာ၏ ဘေးတွင်ကား စပို့ရပ်နက်ပြာ၊ လည်ပင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့်
လူမောင်။

တူးမာနှင့် လူမောင် တို့ကို ဝန်းရံထားသောလူတွေ အဆမတန်များနေ
သည်ဟု ကိုထွေး ထင်မိသည်။ တူးမာ တို့ဆီသို့ မဝင်သာ။ မတိုးသာ။ ဇာတ်ခုံ
ဘေး မှောင်ရိပ်သို့ ကိုထွေး ခိုဝင်လိုက်သည်။ ရောထွေးနေသော အသံများကိုမူ
အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

“ကိုဘသိုက် ... တွေ့ရဲ့မဟုတ်လားဗျာ၊ ခင်ဗျားသမီးချော မင်းသမီး
ကြီး”

“အဘ ... အဘ ... မလာတော့ဘူးမှတ်လို့၊ သမီးလေ ... ငိုလိုက်ရတာ”

“သမီးလေး သင်တန်းဆင်းပွဲပဲ၊ အဘ ဘယ်မလာဘဲရှိပါ့မလဲ။ ရွာက
အလုပ်တွေ မပြီးနိုင်လို့ ဒီလောက်ကြာနေတာ။ အခု ရောက်ရောက်ချင်း ဒီကို
တခါထဲလာတာဘဲ”

“ကဲ ... ဦးဘသိုက်သမီး မင်းသမီးဖြစ်ပါပြီရှင်”

“ဆရာမကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေပါဗျာ။ အို ... ကိုစိမ့်တို့၊ ဟောဒီက မောင်သိန်းဇံတို့ ကျေးဇူးတွေလဲ ကြီးလှပါတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် သမီးနဲ့ ခွဲနေရ ကျိုးနပ်ပါပြီ ...”

“မမခင် ... တူးမာအငြိမ့်ခန်း အစအဆုံး ကြည့်ရတယ်နော်”

“ကြည့်တာပေါ့ ... ခလေးရယ်၊ မမခင် ဆိုင်းထဲကကို ထိုင်ကြည့်နေ တာ။ ခလေးဟာ လေဘာတီ မမြရင်ဘဲလို့ လူကြီးတွေကလဲ ပြောနေကြတယ် သိလား”

“တူးမာ ... တူးမာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အဘ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

“ဘယ်နှယ့်ပြောတာပါလိမ့်သမီးရယ် ... ဟင် ... ဘာကြောင့် ငိုနေရ တာလဲ”

“ဝမ်းသာရှာလို့ပေါ့ ကိုဘသိုက်ရယ် ... ဝမ်းသာရှာလွန်းလို့ပေါ့”

“ကဲ ... တိတ် ...။ သမီး ... တိတ်။ ဟောဒီမယ် ဆရာမကြီးဒေါ်တင် အောင်ရယ်၊ ဆရာ ဦးစိန်မောင်လွင်ရယ်၊ ဆရာဦးသီလရယ်၊ ကိုစိမ့်ရယ် ... ထိုင်ကန်တာ၊ သမီးကျေးဇူးရှင်တွေ”

“အို ... အို ... က, ဝတ်က, စားတွေနဲ့ ပေကုန်လိမ့်မယ် ဦးဘသိုက် ရယ်”

“အေးကွယ် ... သာဓု ... သာဓု၊ အနုပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် နဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေ၊ ဆရာသမား မိဘဂုဏ်ကို ဆထက်ထမ်းပိုး သည်ပိုးနိုင်တဲ့ မင်းသမီးကောင်း ဖြစ်ပါစေ”

“ကဲ ... ကိုဘသိုက်၊ ကျုပ်ဓာတ်ပုံဆရာ ခေါ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သားအဖနှစ်ယောက် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရအောင်”

“အား ... ရိုက်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဆရာ - ဆရာမတွေနဲ့လဲ အတူရိုက် ရမယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ရိုက်မယ်နော်၊ ငြိမ်ပါ”

“ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကြော့ရှင်းအငြိမ့်မန်နေဂျာ ဦးလူကလေး ပါ။ စောစောက က,သွားတဲ့ မြရင်မာဆိုတဲ့ ခလေးမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလုပ် ကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်က ဆိုင်းဆရာဦးစိမ့်ပါ။ အလုပ်ကိစ္စဆိုရင် တော့ ကျုပ်က အုပ်ထိန်းသူပေမယ့် အခု သူ့ဖခင် ဦးဘသိုက်လဲ ရောက်နေ ပါတယ်။

“အချိန်စောပါသေးတယ်ဗျာ...၊ နောက်နေ့မှဘဲ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြပါစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နက်ဖန်ခါကျရင်တော့ ဆရာစိမ့် အိမ်ကို လာခဲ့ပါမယ်။ တစ်ခုတော့ဗျာ ကျေးဇူးပြု၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမလွန် စေချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်အငြိမ့်ထဲမှာဘဲ လုပ်စေချင်ပါတယ်”

“တူးမာရေ... သူငယ်ချင်းက သိပ်တော်တာဘဲနော်၊ ပညာကုန် အစွမ်း ပြသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ကဲ ... ကဲ ... သမီးလေး ပင်ပန်းနေပြီ။ အနားယူလိုက်အုံး”

အမှောင်ရိပ်ထဲက ကိုထွေးကို မည်သူမျှ မမြင်ကြ။

တူးမာကို ဝိုင်းအုံနေသည့်လူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေပြီလဲ။ ရာပေါင်း များစွာရှိနေပြီဟု ကိုထွေးထင်မိသည်။ ပြီးတော့ တူးမာကို ဦးတည်လျက် ပြောဆို ချီးကျူးနေကြသည့် အသံများသည်လည်း မစဲနိုင်တော့သည့် ပဲ့တင်သံ များ ဖြစ်နေပြီဟု ကိုထွေးထင်မိသည်။ အမှောင်ရိပ်၏ ဟိုမှာဘက် အလင်း ရောင်အောက်က တူးမာနှင့် မိမိအကြား အကွာအဝေးသည်လည်း အဆမတန် ကျယ်ပြန့်လာနေပြီဟု ခံစားမိသည်။ တူးမာဆီသို့ နီးနီးကပ်ကပ် တိုးဝင်သွား ၍မရတော့။ ‘တူးမာရေ... ငါဒီမှာလေ’ဟု အမှောင်ထဲက အော်ပြောလိုက် ချင်သည်။ သို့သော် သည်အသံသည် တူးမာဆီသို့ ရောက်နိုင်မည်မထင်တော့။ ‘တူးမာရေ... နင်သိပ်တော်တာဘဲ’ဟုလည်း ရင်မှလာသော ကြည်နူးခြင်းများ နှင့် ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်လိုသည်။ သို့သော် ဂုဏ်ပြုချီးကျူးသံ၊ ကောင်းခြီးပေးသံ၊ လက်ခုပ်ဩဘာသံတို့က တူးမာနားတွင် လျှံထွက်နေကြပြီ။ ပဲ့တင်ဟည်းသော ကောင်းခြီးဩဘာသံများအလယ်တွင် တူးမာသည် စူးရှသေးမျှင်သော မိမိအသံ တစ်သံကို ကြားပါဦးတော့မည်လား။

မှောင်ရိပ်ပိုကျသောဘက်သို့ ကိုထွေးတိုးဝင်သည်။ ဇာတ်ခုံ၏ သစ်သား တန်းဘောင်ကို ဖိကပ်မိသည်အထိ အမှောင်ထဲသို့ဝင်မိသည်။ သည်ထက်ပို၍ မှောင်မိုက်သောနေရာ ရှိသေးလျှင် ထပ်၍တိုးဝင်ချင်သည်။ အလင်းကို ဝေးဝေး က ရှောင်ချင်သည်။ ကောင်းခြီးပေးနေသူများ၊ ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်နေသူများနှင့် တူးမာတို့ရှိရာ အလင်းမှ ဝေးနိုင်သမျှဝေးဝေး သွားလိုသည်။ သူတို့က အလင်း နှင့် ထိုက်တန်သူတွေ။ မိမိကမူ အမှောင်နှင့်သာ ထိုက်တန်သူ။

ပြုံးပြက်သော မင်းသမီးဝတ်စုံနှင့် တူးမာကို မမြင်တော့။ စုပြုံဝိုင်းအုံ နေကြသော လူများအလယ်တွင် တူးမာ နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဦးလေးစိမ့်ကို မြင်လိုမြင်ရငြား လည်ကိုဆန့်၍ ကြည့်မိသည်။ သေးငယ်သော မျှော်လင့်ချက်လေးတစ်ခုကို ထားမိပြန်သည်။ တူးမာတို့ အောင်ပွဲခံညတွင် တူးမာနှင့် တတွဲတွဲ မခွဲမခွာ ရင်းနှီးစွာသော တူးမာ၏ သူငယ်ချင်း လူမောင် နှင့် ကိုထွေးဆိုသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို တူးမာသတိမရသည်ပဲထား ဦးတော့။ ဦးလေးစိမ့်ကများ သတိရလိမ့်မည်လား။

ဦးလေးစိမ့်သည် တူးမာဖခင်ဆိုသူလူကြီးနှင့် စကားပြောနေသည်။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် ရှိကြသည်။ ဦးလေးစိမ့်မျက်နှာပေါ် တွင် မိမိတို့ကို သတိတရရှိနေမည့် အရိပ်အရောင်မျိုး မမြင်ရ။ သူတို့အားလုံး သည် အားလုံးကို မေ့လျော့သွားခဲ့ကြပြီ။

“တူးမာဆိုဖို့၊ ကဖို့အတွက် ဝိုင်းထဲက ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ တီးပေးရတဲ့ လူမောင် ကိုတော့ သတိရကြတယ်။ အရေးတယူ ရှိကြတယ်”

လူမောင် နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဝမ်းနည်း အားငယ်မှုသည် ရင်ထဲသို့တစ်ဆင့် တိုးစူးဝင်လာပြန်သည်။ သည်တော့မှပင် တစ်ချိန်လုံးလုံး မေ့နေသည့် လူမောင် ကို သတိရမိလေတော့သည်။ စပို့ရပ်နက်ပြာနှင့်၊ လည်တွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် လူမောင် ကို စောစောက တူးမာဘေးတွင် တွေ့ခဲ့ရသေး သည်။ သတိရလာ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ စောစောကနေရာတွင် လူမောင် မရှိတော့။

“အင်းလေ ... သူလဲ ဝိုင်းအုံနေတဲ့ ပရိသတ်ကြားမှာ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှု တွေကို တူးမာနဲ့အတူ ခံယူနေမှာပေါ့”

စွန်းထွက်နေသည့် ဇာတ်ခုံပျဉ်ပြားစကို အားကိုးစရာတစ်ခုအနေဖြင့် ကိုထွေး ဆုပ်ကိုင်မိနေသည်။ တကယ်တော့ ဤလက်တို့သည် ချစ်သော လူမောင် နှင့် ချစ်သော တူးမာတို့ကို ပွေ့ဖက်လှုပ်ယမ်း၍ ချီးကျူးရမည့်လက် များသာဖြစ်သည်ဟု ကိုထွေး တွေးမိပြန်သည်။

“ဟင် ... ကိုထွေး ပါလား”

ဘေးမှ အသံတစ်သံပေါ်လာသည်။ အမှောင်ကြောင့် လူရိပ်မကွဲ။ သို့သော် အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့်ပင် အသံရှင်ကို သိလိုက်လေသည်။

“လူမောင် ...”

“အေးပါ ... ငါပါ။ မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုထွေး၊ ပွဲမကြည့်ဘူးလား”
ဇာတ်ခုံရှေ့မှ ဆိုင်းသံများကိုပင် ခုမှပင် သတိထားမိတော့သည်။ ပတ်မချက်နှင့် လင်းကွင်းရှဲသံတို့သည် ဆိုင်းသံကို အလွှမ်းမိုးဆုံးပင်။

“ခေတ်သုံးခေတ် နှစ်ပါးသွား စနေပြီလေ။ မင်း မြေဝိုင်းခေတ်အက ကြည့်ချင်လှတယ်ဆို၊ သွားမကြည့်ဘူးလား ကိုထွေး”

“မင်း ... ဟိုနေရာ မသွားဘူးလား လူမောင်”

လူမောင်အမေးကို မဖြေမိပဲ ပြန်မေးမိသည်။ လူမောင် အနီးသို့လည်း တိုးကပ်သွားမိသည်။ အငြိမ်ခန်းအတွက် အားသွန်ခွန်စိုက် တီးခဲ့ရသော လူမောင် ထံမှ ချွေးနံ့သင်းသင်းကို ခံစားမိလေသည်။

“ဘယ်ကိုလဲကွ”

“ဟို ...”

‘တူးမာနဲ့ သူ့ကို ဝိုင်းအုံ့ရုဏ်ပြုနေတဲ့ လူအုပ်တွေရှိတဲ့ ဟိုနေရာ’ ဟု ကိုထွေး ပြောချင်သော်လည်း ပြောမထွက်သဖြင့် ‘ဟို’ ဟု ညွှန်ပြလိုက်မိသည်။ ကိုထွေး ညွှန် ရာသို့ လူမောင် လှမ်းကြည့်သည်။ မီးရောင်ကျနေသည့်နေရာက ဦးလေးစိမ့်၊ ဆရာမ၊ အငြိမ်ဆရာ၊ အကသင်တန်းသူများနှင့် မမြင်ဘူးသော ဧည့်သည်များသည် တူးမာကို ဝိုင်းရံလျက် ခေါင်းတစ်ခါခါ လည်တစ်ခဲဲ့ ပြောကြဆိုကြတုန်းပင်။

လူမောင် ထံမှ အသံထွက်မလာပဲ တဒံ့မျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ခဏ နေမှ မသိမသာ သက်ပြင်းသံနှင့်အတူ လူမောင် အသံ ပေါ်လာသည်။

“ကြာတော့လဲ အိုက်လှောင်ပြီး မွန်းလာတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ ဒီဘက်ထွက်လာတာ။ လူတွေက အများကြီးဘဲ ငါမနေတတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... လူတွေက အများကြီးဘဲ၊ တူးမာတော့ ငါတို့ကိုတောင် သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး”

‘ငါတို့ကို’ ဟု ပြောလိုက်ရသော်လည်း တကယ်တော့ ‘ငါတို့’ ဟု ကိုထွေး စိတ်ထဲက လိုက်ပါပြောဆိုနေမိသည်။

“တူးမာ တကယ်တော်တာကွ၊ လူတိုင်းက ချီးကျူးတယ်။ မင်းကော တူးမာဆီသွားပြီး စကားပြောလိုက်အုံးလေ”

“ပြောမယ့်လူတွေ အများကြီးပါကွာ”

မှောင်ရိပ်ထဲမို့ မျက်နှာကို မမြင်ရသော်လည်း ကိုထွေး လေသံကို နား ထောင်ရင်း ကိုထွေး မျက်နှာ ဘယ်သို့ရှိနေမည်ကို ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။ အမြဲ တစေ လျော့လျည်းသော အပြုံးတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းအပ်သော ကိုထွေး မျက်နှာပေါ် တွင် ထိုအပြုံးတို့ ပျောက်ကွယ်နေကြပေမည်။

“တူးမာက မင်းကိုမတွေ့ရင် စိတ်ကောက်နေအုံးမယ်”

“မကောက်ပါဘူးကွာ”

ပြောစရာစကားမရှိတော့သလို တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ဇာတ်ခုံရှေ့ဆီက မြေဝိုင်းခေတ် သစ္စာထားအကမှ သီချင်းသံကို အတိုင်း သား ကြားလိုက်ကြရသည်။

မြေဝိုင်းမင်းသမီး ‘ဟင်းတော်မလေး’၏ အဆိုပိုဒ်။

“ကညာမေ ဂျာကေဝိုက်ကယ်က **X** ကြိုက်လှတယ် **X** လိုက်ပမယ် တော့ **X** ကန္တာလယ် ကြမ်းတမ်းဖရာ **X** မြန်စွာကွယ် **X** လှမ်းမယ်ပ **X** ဝသုန် မြေက မာတယ် **X** အသားပုံလေးတွေ နာလှ နာလှ **X** တယ် **X** ငယ် **X** ငယ် **X** မြေသလင်းမှာ ခြေဆင်းထိုင်တော့မယ် **XX**”

“ဟော ... မြေဝိုင်းမင်းသမီးအပိုဒ် ရောက်နေပါပြီ။ စခန်းချတော့မယ်၊ နောက် အစီအစဉ်က မြိုင်ထ၊ ငါတီးရမှာ၊ ငါသွားတော့မယ် ကိုထွေး၊ ဝိုင်းထဲ ဝင်တော့မယ်”

“အေး ...”

“လာလေ ... ဆိုင်းဝိုင်းနားလာထိုင် ပွဲကြည့်လေ၊ ငါနဲ့လိုက်မှာ မဟုတ် လား”

“ငါမလိုက်တော့ဘူး လူမောင်”

“ပွဲမကြည့်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ...”

“တူးမာနဲ့ စကားပြောအုံးမလို့လား”

ကိုထွေးပြန်မဖြေမိ။ လူမောင်က အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ကိုထွေးအနားက ထွက်သွားသည်။ အမှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ ပြန်သည်။ အလင်းရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ တူးမာဘေးက လူတွေ။ လူတွေ မစဲသေး။

ကိုထွေးဇာတ်ခုံဘေး မှောင်ရိပ်က ထွက်လိုက်သည်။

ဆိုင်းသံ ပုံသံဖြင့် ဝေစည်သောဇာတ်ခုံကို ကျောခိုင်းသည်။

ဖျော့ဖျော့ မှိန်မှိန်မီးရောင်များအောက်မှ ဖြတ်၍ အဆောင်သို့ ပြန်လာ ခဲ့သည်။ အဆောင်တွင် စားရေးသောက်ရေး ဆင်းရဲချိုင့်သည့်အတွက် စိတ် နှလုံး နောက်ကျရသည်ထက် ပို၍ ညှိုးနွမ်းအားငယ်နေသည်။ ဖြစ်ချင်လွန်း

လှသော ပန်းချီဆရာ ဖြစ်ဖို့အရေး၊ ဝေးကွာလွန်းသော အနာဂတ်ကို မျှော်ရသည်ထက်၊ ပို၍ မောဟိုက်ပင်ပန်းနေသည်။ မိမိရို၊ ဖမရို၊ ဆွေမျိုးမရို၊ တကောင်ကြွက်ဘဝဖြစ်စေကာမူ တစ်ခါမျှ အားငယ်ဝမ်းနည်းစိတ်မျိုး မဝင်ဘူးခဲ။ ပန်းချီကျောင်းသားဘဝကို ခုံမင်စွာဖြင့် အမြဲတက်ကြွနေခဲ့သည်။ သို့သော် ... ယခုညမှာမူ ...။

ဘာကြောင့်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ တိကျစွာမသိတတ်နိုင်သော အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် မခံစားစဖူး ခံစားနေရလေသည်။ ညှိုးနွမ်း အားငယ်သည်။ ဝမ်းနည်းသည်။ မောဟိုက်ပင်ပန်းသည်။

ဆိုင်းသံ၊ သီချင်းသံတို့သည် နောက်ပါး၌ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိမ်ဝေးကွာသွားသည်။

ဆိုင်းဝိုင်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ကောင်း ကျန်ရစ်ခဲ့မည့် ထွန်းဇံ ကိုပင် သတိမရတော့။

* * *

“ပွဲပြီးရင် မီးသေကြတာပါဘဲ...”

ဘော်ဒါဆောင် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ ငေးမျှော်မိသည်။ ကျောင်းဆင်းပွဲ၊ ပဒေသာကပွဲ၏ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း၌ မနေ့ညက အငွေ့အသက်များ ယှက်သန်းလျက် ရှိနေသေးသည်။ မနေ့ညက သည်နေရာသည်ဒေသတွင် စည်းကားခမ်းနားသော ကပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို အရာအားလုံးက သက်သေပြနေကြလေသည်။

ပွဲခင်းတစ်ခု၏ အကြွင်းအကျန် အပိုင်းအစများကို ကိုထွေးတွေ့ရသည်။ ပန်တျာကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ လမ်းများသည်ပင် မနေ့ညကပွဲကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်စွာ လဲလျောင်းနေကြဟန်ရှိချေသည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်စီက ကုက္ကိုပင်များသည် ညက အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သယောင်။ ရွက်ချပ်များသည် အရိုးတံတွင် အထပ်လိုက် ဖိကပ် ညွတ်တွဲနေကြသည်။ ကုက္ကိုရွက်လေးများပင် အိပ်ရာက မနိုးကြသေး။

နံနက်ခင်း၏ လေသည် စင်စစ် လတ်ဆတ်သောလေဖြစ်သည်။ အဝေးဆီက ကျုံးရေပြင်ထက်မှ ကြာဖက်များသည် နံနက်လေပြေတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေကြသည်။ ကြာပွင့်တို့က ယိမ်းငိုက်လျက်။ ကြာငုံများက လွန်လူးလျက်။

လန်းဆန်းသော နံနက်ခင်းသည် ကိုထွေးကို မရိုက်ခတ်နိုင်ခဲ့။

“ပွဲပြီးရင် မီးသေကြတာပါဘဲ”

အိပ်ရာနီးထဲ အတွေးသည် ညကအတွေးပင် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ရုံနောက်ဘက်ဆီသို့လှမ်းကြည့်သည်။ ညက တူးမာအနီး လူတွေ ဝိုင်းအုံ ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြသည့်နေရာ။ ပြီးတော့ ညက မိမိ မှောင်ရိပ်ခိုခဲ့သည့် ဇာတ်ခုံဘေးကနေရာ။

ရီဝေ ဆွတ်ပျံ့နေသော အတွေးစဉ်များဖြင့်ပင် မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက် သုတ်သင်၍ ကျောင်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ညက ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည့် အမှိုက်စများ၊ ကောက်ညှင်းကျည်တောက် အပိုင်းအစများ၊ ဖက်ရွက်များ၊ ဆေးလိပ်တိုများကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။ ညက လက်ခုပ်သံ တဝေါဝေါ ဆူညံခဲ့သောနေရာသည် ယခုနံနက်တွင်မူ ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေသည်။

ခြေလှမ်းတွေက ပန်းချီကျောင်းဆင်းလက်ရာ ပြပွဲခန်းသို့ အလိုလို ရောက်သွားသည်။ သင်တန်းဆင်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတို့၏ သင်တန်းဆင်း စွမ်းရည်ပြလက်ရာများရှိသည့် ပြခန်း။

“ဟေး ... ကိုထွေး၊ အစောကြီး နီးလာသလား”

ပြခန်းအပေါက်ဝတွင် ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးတလုတ် ကို တွေ့ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးတလုတ်ကော ... ညက ...”

“ပွဲမကြည့်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေ စောင့်နေ တာနဲ့ဘဲ”

အထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ ဆေးရောင်စုံတို့ကို လှပစွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက် ရလေသည်။

အများဆုံး ပန်းချီကားမှာ နန်းတော်၊ မြို့ရိုး၊ ပြာသာဒ်ပုံ၊ မန္တလေး တောင်တော်ပုံ၊ ကျုံးရေပြင်ပုံ၊ နန်းတွင်းက ပဟိုရ်စည် စင်မြင့်ပုံ၊ ပြီးတော့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးပုံများ။

မနေ့ နေ့ခင်းက ကြည့်ခဲ့ပြီးသော ပန်းချီကားများကိုပင် အစအဆုံး ပြန်ကြည့်ရပြန်သည်။ မလှပသော ဘဝများထဲက သင်တန်းသား သူငယ်ချင်းများ ၏ အလှအပကို သူတို့ရေးသော ပန်းချီကားများထဲ၌ တွေ့ထိရမိသည်။ မဟာ မြတ်မုနိဘုရားကြီးပုံများသည် သဒ္ဓါကို နှိုးဆော်နိုင်ကြသည်။ ကျုံး၊ မြို့ရိုး၊

ပြာသာဒ်ပုံများက ငြိမ်သက်ခြင်းရသကို ဖော်ပြနိုင်ကြသည်။ မန္တလေးတောင်
တော်ပုံများကလည်း ခန့်ထည်ခြင်းကို ဆောင်နိုင်ကြသည်။ သည်လက်ရာရှင်
တို့ ဘဝများမှာမူ မငြိမ်သက်၊ မခန့်ထည်ကြ။

ပြပွဲခန်းမထောင့်တစ်နေရာတွင် ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့သည့်ပုံကို တွေ့ရသည်။

မိမိပုံကို မိမိပြန်ကြည့်ရင်းဖြင့် ရေးခဲ့စဉ်ကလိုပင် ခံစားလာရလေသည်။
ကိုထွေး လက်စွမ်းပြပုံ သုံးပုံတင်ခဲ့သည်။ တစ်ပုံမှာ အများသူငါလို ကျုံး၊ မြို့ရိုး၊
ပြာသာဒ်ပုံ၊ တစ်ပုံမှာ ‘ဈေးချို’ ဟု အမည်ပေးထားသော မန္တလေး
ဈေးချိုအလယ်ပေါက်ရှုခင်းပုံ၊ တစ်ပုံမှာ ... တစ်ပုံမှာ ...

အငြိမ့်ခုံရှေ့တွင် ပရိသတ်များ တိုးဝှေ့နေသည်။ ခြေကိုထောက်၍၊
လည်ကိုဆန့်၍ အငြိမ့်ခုံဆီသို့ ကြည့်နေသူများလည်း ရှိသည်။ မီးရောင်တို့
သည် ခုံပေါ်သို့ လှပစွာ ယှက်သွယ်ဖြာကျနေကြသည်။ အငြိမ့်စင်ဘေးနှင့်
နောက်တွင် လောက၌ ဒုက္ခဆင်းရဲမှန်သမျှကို မေ့နေသည့် ပွဲကြည့်ကာလသား
များက ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ လက်ကို မြှောက်ပြသူ၊ စီးကရက်ကို ဟန်ပါပါ
ခဲထားသူ၊ စက်ဘီးပေါ်မှာထိုင်ရင်း ခြေထောက်ထားသူ၊ ပုံအမျိုးမျိုး၊ မလှမ်း
မကမ်းတစ်နေရာတွင်မူ ကွမ်းယာဗန်းနှင့် ဆေးလိပ်ဆိုင်လေးတစ်ခု ရှိလေသည်။
ရေနံဆီမီးခွက်မှ အလင်းရောင်သည် ဆိုင်ရှင်မိန်းမပျို၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖျော့
တော့စွာ ထင်ဟပ်နေသည်။ ဆိုင်အနီးမှ လူသုံးယောက်ကမူ မိန်းမပျိုကို စူးစူး
ဝါးဝါး ကြည့်နေကြသည်။

ဤအရာအားလုံးတို့ ခြံရံလျက်ရှိသော အငြိမ့်ခုံထက်တွင်ကား အငြိမ့်
မင်းသမီးကလေးသည် ကြော့ရှင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိလေသည်။ လူပြက်
များက ဘေးတစ်ဖက်စီတွင် ရပ်နေကြသည်။ မင်းသမီးလေးသည် က၊နေခြင်း
မဟုတ်။ လှပစွာ ရပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မင်းသမီးလေးသည် က၊ရန် ဟန်ပြင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။
သီချင်းတစ်ပိုဒ်ဆိုရန် အရှိန်ယူနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ်
ကကြိုးတစ်ပိုဒ် ကပြီးတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သေသေချာချာကြည့်လျှင်
မင်းသမီးလေး၏ မျက်လုံးများသည် အငြိမ့်ခုံဘေးနားရှိ ရေနံဆီမီးခွက်နှင့်
ဆေးလိပ်ကွမ်းယာသည် မိန်းမပျိုဆီသို့ ဝှေ့ကြည့်နေသည်ကို တွေ့နိုင်ပေသည်။
မင်းသမီးလေး၏ ဝဲယာက လူပြက်တို့မှာကား ခြေမြှောက်လက်မြှောက်နှင့်
ပြက်လုံးထုတ်နေကြသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

သည်ပုံကို ကိုထွေးက ‘ပွဲ’ဟု အမည်ပေးထားသည်။

‘ပွဲ’ကိုကြည့်ရင်း၊ ရေးဆွဲစဉ်က ခံစားခဲ့ရသော ခံစားမှုများကို ပြန်လည် ခံစားလာရလေသည်။ သည်ပုံကို သင်တန်းဆင်းလက်ရာအဖြစ် တင်သွင်းမည် ဟု ရေးခဲ့စဉ်က နှစ်ခုသောစေတနာ ထားရှိခဲ့ပေသည်။

တစ်ခုမှာ ‘ပွဲ’ဟူသော ပုံ၏အမည်ကို ကြည့်ရှုခံစားသူ ပရိသတ်အဖို့ ကြိုက်သလို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ နားလည်နိုင်ဖို့ဖြစ်သည်။ အငြိမ်ပွဲ၊ သဘင်ပွဲ၊ အောင်ပွဲ၊ ဘဝတိုက်ပွဲ၊ ရုန်းကန်ပွဲ ... စသည်ဖြင့်။

အခြားတစ်ခုမှာ အငြိမ်ခုံပေါ်က မင်းသမီးလေးကို ကဟန်ဖြင့် မရေးပဲ၊ ကြော့ရှင်းစွာ မတ်တတ်ရပ်နေစေခြင်းအားဖြင့် ပုံ၏ထူးခြားမှုကို အားပြုထုတ် ဖော်ရန်ဖြစ်သည်။ မင်းသမီး မင်းသားပုံများကိုရေးလျှင် ကကြိုး ကကွက်ကို သာရေးလေ့ရှိကြသည်။ ကကြိုး ကွက်မှအပဖြစ်သော အနေအထားကို ရေးလေ့ မရှိကြ။ ဒါကို ကိုထွေးက စမ်းသပ်ရေးဆွဲကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း အငြိမ်ခုံ၏ ဝဲယာရှေ့နောက်ရှိ ပျော်မြူးတက်ကြွနေသော ပရိသတ်အလယ်တွင် သူ့မင်းသမီးကို ပင်ပန်းကြီးစွာ မကစေလိုချေ။ မင်းသမီးလေးကို နားနေ ပန်းဖြေစေလိုသည်။ နားခွင့်ရစေလိုသည်။

ကိုထွေး၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် စေတနာ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သင်တန်းဆင်း ပန်းချီလက်ရာများကို လက်ရောက်ကြည့်ရှုသူများသည် ‘ပွဲ’ကို ထူးထူးခြားခြား သတိပြုမိခဲ့ကြလေသည်။ က,မနေသည့် အငြိမ်မင်းသမီးလေး ၏ ကြော့ရှင်းသော မတ်တတ်ရပ်နေဟန်က တစ်မျိုးတမည် ထူးခြားစေသည်။

‘ပွဲ’တွင် သုံးထားသောအရောင်များမှာ များပြားလွန်းလှသည်ဟု အချို့က ဝေဖန်ခဲ့သည်ကို ကိုထွေးသတိရမိသည်။ အဝါရောင် အထူးသဖြင့် ကဲလွန် သည်ဟု ဆိုခဲ့ကြသည်။ စင်စစ်လည်း ‘ပွဲ’တွင် မင်းသမီးလေး၏ အဝါရောင် ပဝါ၊ အဝါရောင်ထဘီနှင့် အငြိမ်ခုံဘေးဆီက ဆေးလိပ်ကွမ်းယာသည်လေး အနီးရှိ ရေနံဆီမီးခွက်၏ အဝါရောင်မီးတောက်တို့သည် ပုံထဲတွင် အထင်ရှား ဆုံးဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ရှိစေ၊ ‘ပွဲ’သည် ပြခန်းရှိ ပန်းချီကားများအလယ်တွင် အောင်မြင် မှုရခဲ့သောပုံ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ကိုထွေး”

‘ပွဲ’ ၏ အရောင်များတွင် နှစ်မြုပ်နေရာမှ နောက်ဘက်ကအသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်လိုဘွယ်ရာ အပြုံးများဖြင့် ထွန်းဇံ ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါအဆောင်ကိုတောင် ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဦးတလုတ် နဲ့တွေ့လို့ မင်းဒီအထဲမှာ ရှိမယ်ဆိုတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ”

“စောစောစီးစီးပါလား ခွေးပု”

“အေး ... မင်း တခြားလျှောက်သွားနေမှာစိုးလို့ မတွေ့တွေ့အောင် လာတာ။ ညကလဲ အိမ်မလာဘူး၊ တူးမာ အငြိမ်ခန်းပြီးတော့လဲ ပြန်မရောက် လာဘူး။ မင်း ... ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး”

“တူးမာ အငြိမ်ခန်းအပြီးမှာ မင်းနဲ့ငါ ဇာတ်ခုံနောက်သွားကြရောလေ။ အဲဒီမှာတင် မင်းပျောက်သွားတာဘဲ။ ငါက မင်းကိုရှာမတွေ့တာနဲ့ ဆိုင်းဝိုင်း နားပြန်လာတယ်။ လူမောင် ပြန်လာတော့ မင်းဇာတ်ခုံနောက်မှာဘဲရှိတယ်လို့ လူမောင်ပြောတာနဲ့ ငါပြန်ရှာသေးတယ်၊ မင်းမရှိဘူး”

“ရှိပါတယ်”

“မဖြီးပါနဲ့ ကိုထွေးရာ၊ ငါဖြင့် မင်းပြန်လာမလား၊ လာမလားနဲ့ ပွဲတောင် ဖြောင့်အောင် မကြည့်ရဘူး။ အရေးထဲမှာ ဟိုအကောင် လူမောင်က ဒိုးဝင်အတီးခိုင်းလို့ ငါ့မှာ ပန်တျာကျောင်းသား ဖြစ်လိုက်ရသေးတယ်”

ထွန်းဇံ မျက်နှာပေါ်က တက်ကြွသော အပြုံးများနှင့် နွေးထွေးသော စကားသံတို့၏ ကူးစက်ရိုက်ခတ်မှုကို ကိုထွေး မတားဆီးနိုင်တော့။ စောစောက အဲ့မှိုင်းနေခဲ့သည့် စိတ်အစဉ်များ ပြယ်လွင့်သွားလေသည်။

“အဲဒါနဲ့ မင်းကလဲ မောင်တီးချင်၊ ဖိုးတီးချင်ဆိုတော့ ဝင်တီးရောလား”

“သူငယ်ချင်းက ခိုင်းတာကိုကွ၊ အဟဲ”

“ကျောင်းကတီးလုံးတွေ မင်းတီးတတ်လို့လား”

“အဖေ့သားပါကွာ၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ဗလာဆိုင်းမှာ တီးနေတဲ့ကောင်ပါ”

“ဟုတ်မှလဲလုပ်ပါ ခွေးပုရာ”

“တကယ်ပါ၊ မြိုင်ထဲမှာ ဘာတဲ့၊ မင်းတို့ကျောင်းက ခေါ်တာလေ။ ဒုတိယခေတ် နှစ်ပါးသွားပေါ့။ မြိုင်ထဲနှစ်ပါးသွား ဒိုးဆစ်ဆိုတာက လွယ်လွယ် လေးပါ။ အလွန်ဆိုးရှိမှ ဒိုးဆစ်လေးမျိုးလောက် ရှိတာကဘဲ”

“အဆင်ပြေလား”

“တစ်ပိုဒ်တီးရတယ်လေ၊ ငါ့လက်က ဗလာသမားလက် မဟုတ်လား။ စည်းမြန်နေတော့ စင်ပေါ်က မင်းသား မင်းသမီးတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်တာနဲ့ ဖယ်ပေးလိုက်ရတယ်။ မင်းတို့ ပန်တျာဆင်းမင်းသား မင်းသမီးလေးတွေ ငါ့လက်ကိုမှီအောင် မလိုက်နိုင်ကြရှာဘူး”

ကိုထွေး ရယ်မိတော့သည်။ ပျော်တတ်သော ထွန်းဇံ၏ တက်ကြွသော ဟန်ပန်အမူအရာတို့ကိုလည်း ပို၍ သဘောကျမိတော့သည်။ ကိုထွန်းဇံက သည်တော့မှပင် ပြန်၍ လေးနက်တည်ကြည်သွားပြန်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုထွေးရ၊ မင်းတို့ ပန်တျာဆင်း မင်းသား မင်းသမီးလေးတွေထဲမှာ ငါ လုံးဝအထင်ကြီးသွားတာ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက တူးမာ”

ကိုထွေး ဘာမျှပြန်မပြောမိ။ ထွန်းဇံက စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆက်ပြောနေသည်။

“ညက တူးမာ က,သွားတာကို မင်းတွေ့လား။ အမှန်တော့ ဒီကောင်မလေးကို ငါလုံးဝ အထင်မကြီးဘူးကွ။ အိမ်မှာ အတူတူနေနေရတော့လဲ မဆန်းဘူးပေါ့လေ။ အိမ်မှာ သူဆိုနေတာ က,နေတာတွေကို ငါက အမြဲနောက်နေတာပဲ။ အံ့မယ် ညကတော့မောင်။ က,ဝတ်၊ က,စားနဲ့ မီးရောင်နဲ့။ ဘာနဲ့ ညာနဲ့ဆိုတော့ အရပ်ကြီးကလဲ ထွက်လာလိုက်တာ။ ပုံစံကလဲ တကယ့်အပျိုကြီး မင်းသမီးကြီး ကျနေတာဘဲ။ သူ့အသံ ကြားရတော့မှ တူးမာရုပ်ကို ပြန်ဖမ်းမိတော့တယ်”

‘သမီးလေး သဒ္ဒါရုံ မြရင်မာကလေ ...’ ဟူသော ညက တူးမာ၏ စကားပြောသံကို ကိုထွေး ကြားယောင်မိလာသည်။

“တကယ့်ဝါရင့်မင်းသမီးကျနေတာဘဲ။ ဆုတောင်း၊ မေတ္တာပို့၊ စကားပြော၊ သီချင်းဆိုကထဲက ငါ ဒီကောင်မလေးရဲ့အထာကို သိလိုက်ပြီ။ ငါတို့က ဗလာဆိုင်းသမားဆိုတော့ ဒါမျိုးဆို ထပ်ခဲနဲ့သိတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီကောင်မကလေး အဆတ်က,လဲရတယ်၊ အနွဲ့က,လဲရတယ်၊ အဆိုလဲရတယ်၊ အပြောလဲရတယ်။ မင်း ... ငါပြောရဲတယ် ကိုထွေး၊ ဒီကောင်မလေး တကယ့် အငြိမ့်မင်းသမီး ဖြစ်မှာဘဲ”

ထွန်းဇံ စကားများကို နားထောင်ရင်းမှ နံရံထက်ရှိ အဝါရောင်ကဲသော ‘ပွဲ’ ကို ကိုထွေး မော့ကြည့်မိပြန်သည်။ ထွန်းဇံ က ကိုထွေး မော့ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်သည်။ ‘ပွဲ’ ကို သူတွေ့သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒါ မင်းလက်မှတ် မဟုတ်လား။ ဒီပုံ မင်းဆွဲတာ မဟုတ်လား”

ကိုထွေးက မသိမသာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပုံမှအကြည့်ကို မဖယ်ရှား။

“ပုံနာမည်ကလဲ ပွဲတဲ့၊ ရိုးလိုက်တာ။ ပွဲမှန်းတော့ ကြည့်တဲ့လူတိုင်း သိတာပေါ့ကွ။ မင်းဟာက ကျောက်တော်ကြီးပွဲမှ အငြိမ့်စင်တစ်ခု၊ လေးဆယ့် ငါးတာပွဲ၏ ဇာတ်စင်၊ ဘာညာ နာမည်ပေးမှပေါ့။ အခုတော့ အဲ ... နေအုံး ကွ။ မင်းသမီးက မက,ဘဲ မတ်တပ်ရပ်နေပါလား။ အင်း ... အဲဒီတော့ တစ်မျိုး ဘဲကွ၊ ကြည့်ရတာတစ်မျိုးဘဲ”

ထွန်းဇံ ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထွန်းဇံ ကလည်း ပြန်ကြည့်သည်။

“ကိုထွေး မင်းညက အိပ်ရေးပျက်သလား”

“မပျက်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငေးတေးငေးငိုင်နဲ့၊ ပြီးတော့ အဲ ... ခုမှ သတိရတယ်။ မင်းက ဘာ အရူးထပြီ မနက်အစောကြီး ဒီနေရာလာပြီး ကိုယ်ဆွဲတဲ့ပုံကို ကိုယ်ပြန်ကြည့် နေတာလဲ”

ကိုထွေးဘာဖြေရမည်မသိ။ သို့သော် အကောင်းဆုံးအဖြေကို ရသွားသည်။

“မင်းကကော ဘာဖြစ်လို့ မနက်အစောကြီး ငါ့လိုက်ရှာရတာလဲ”

ထွန်းဇံ က ရယ်တော့သည်။

“ကောင်းရော၊ ဟိုခွေးမလေးအကြောင်း ပြောရတာနဲ့ ကိစ္စကို ပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ အင်း ... ကိစ္စကလဲ သူ့ကိစ္စပဲ။ အေးလေ ... ငါတို့ကိစ္စလဲ ပါ တာပေါ့။ မင်းကိစ္စတောင် ပါချင်ပါအုံးမယ်၊ ဟိုကောင် လူမောင့်ကိစ္စလဲ ပါတာဘဲ”

သူ့အတွေး သူ့စကားမဟုတ်ပဲ အကြောင်းအရာတစ်ခုခု၊ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်ပြီဆိုလျှင် ထွန်းဇံ ဤသို့ပင် စကားတွေ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်ကုန်တတ်လေသည်။

“ကဲ ... ထားတော့ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ၊ အဖေက မင်းကို လွဲသွားမှာစိုးလို့ အစောကြီး လွတ်အပြောခိုင်းတာ၊ အခု ငါလာတော့ ဟိုကောင် လူမောင်ရော ... ဟိုခွေး

မလေးရော မနိုးကြသေးဘူး။ ညက ၂ နာရီကျော်မှ ပြန်ရောက်ကြလို့ အိပ်ကြ တုန်း။ အဲဒါ ငါလာတာ သူတို့တောင် မသိသေးဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ ခွေးပုရယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ ပြောစမ်းပါ”

“ငါလဲ အသေးစိတ်တော့ မသိဘူးကွ။ လူတစ်ယောက်က ညကဘဲ အဖေ့ဆီလာ စကားပြောတယ်။ တူးမာ အဖေလဲရှိတာပေါ့။ အငြိမ့်ထောင်ဖို့ ကိစ္စတဲ့။ အဲဒါ ဒီနေ့ညနေမှာ မြို့ထဲက ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြမယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ တူးမာအဖေရယ်၊ ငါတို့အဖေရယ်၊ ကြွက်နီ ရယ်၊ ငါရယ်၊ လူမောင်ရယ်၊ တူးမာရယ်၊ မင်းရယ် အဲဒီလူရယ်၊ အားလုံး ဆုံကြမယ်”

“အငြိမ့်ထောင်ဖို့ကိစ္စ၊ ငါက ဘာလုပ်ရမလဲ ခွေးပု”

“အေး... ငါလဲ ဒီလို စဉ်းစားမိတာဘဲ။ မင်းက ပုံဆွဲတဲ့ကောင်၊ ပြီးတော့ မင်းက ရန်ကုန်သွားမလို့ဆို၊ ရန်ကုန်ဆင်း အလုပ်လုပ်မလို့ဆို၊ မသိ ဘူးလေ။ အဖေက မင်းကိုအခေါ်ခိုင်းတော့ ငါလဲ လာခေါ်ရတာဘဲ။ ဟိုရောက် မှ အဖေပြောပြမှာပေါ့။ မင်း... ညနေသုံးနာရီလောက် ငါတို့အိမ်ကိုလာတဲ့ ... အဖေက”

ဦးလေးစိမ့်မှာ အရေးတယူမှာသည်ဟု သိရသောအခါ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားရပြန်လေသည်။

“အဲဒါ လာခဲ့ပေတော့၊ ငါပြန်မယ်။ ဟိုခွေးမလေး နိုးနိုးချင်း ငါက စချင်တာ။ ညက ဆိုတာ ကတာအားလုံးကောင်းတယ်။ အကောင်းလွန်သွား လို့၊ မျက်ခွက်က တကယ့်မင်းသမီးကြီးလို မျက်စတွေ ကြာတွေပစ်သွားတာကို ငါက သောက်မြင်ကတ်လို့ဗျား။ အဲဒါကို ငါကပြောချင်နေတာ။ ဟေ့ကောင် သုံးနာရီလာခဲ့နော်။ မြို့ထဲကထမင်းဆိုင်ကို ညနေ ငါးနာရီအရောက်သွားမှာ တဲ့”

ထွန်းဇံက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပြပွဲခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

ပန်ကျာကျောင်းဝင်း၏ နံနက်ခင်းသည် လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။ အရှေ့ ကျုံးလမ်းပေါ်တွင် စက်ဘီးများ ဖြတ်သွားနေကြပေပြီ။ ကျောင်းတောင်ဘက် ရေနီမြောင်းဘောင်ပေါ်တွင် ကျောင်းသားအချို့ လျှောက်လာနေကြပေပြီ။ နန်းရှေ့ နှင့် ဈေးချိုပြေးသည့် ဘတ်စ်ကားများလည်း ကျောင်းရှေ့မှ မောင်းသွားကြ သည်။ မြင်းလှည်းတစ်စီးတစ်လေပင် မြောက်ဘက်ဆီသို့ မောင်းနှင်သွားကြ သည်။

ပြပွဲအခန်းအတွင်း ‘ပွဲ’၏ရှေ့မှာ ကိုထွေး တစ်ယောက်သာ လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းမဲ့စွာ ရှိနေသည်။ ‘အငြိမ့်ထောင်ဖို့ကိစ္စ’၊ ‘ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်’၊ ‘အသေးစိတ် ဆွေးနွေး’ ဆိုသော စကားများကို နားမလည်နိုင်စွာ တွေးနေမိသည်။

ပြီးတော့ ဘာကြောင့် မိမိကို အရေးတယူ ခေါ်ရသလဲ။

* * *

ထွန်းဇံပြောသည့် မြို့ထဲကထမင်းဆိုင်ဆိုသည်ကား ‘ရွှေနဂါးဟိုတယ်’ ဖြစ် လေသည်။ သည်တစ်ချက်မှလွဲ၍ ထွန်းဇံ အားလုံးမှန်သည်။ ညနေ ၅ နာရီတွင် ရွှေနဂါးဟိုတယ်၏ သီးသန့်ခန်းတွင် အားလုံး လူစုံကြသည်။ ဦးလေးစိမ့်၊ သိန်းဇံ၊ ခွေးပုတို့ သားအဖ၊ တူးမာနှင့် ဦးဘသိုက်တို့ သားအဖ၊ လူမောင်၊ ပြီးတော့ ကိုထွေး။

ကိုထွေးတို့ ရောက်သွားချိန်၌ ဟိုတယ်သီးသန့်ခန်းတွင် ထွန်းဇံပြော သည့်ဧည့်သည် ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ထဲတော့ မဟုတ်။ သုံး ယောက်။ ဝဖိုင်သော၊ မျက်နှာချိုသော လူကြီးတစ်ယောက်၊ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် တူးမာထက် နည်းနည်းပိုကြီးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဝဖိုင်သော၊ မျက်နှာချိုသော လူကြီးက ပြုံးရွှင်စွာ ပျာပျာသလဲဆီးကြို သည်။ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသောလူကတော့ မတုန်မလှုပ်။ မျက်လွှာ ကို ပင့်ကြည့်၍ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ နှုတ်ဆက်သည်။ တူးမာထက် နည်းနည်း ပိုကြီးသော လိမ္မော်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးကမူ ပကတိ မလှုပ်မယှက်။

လူကြီးက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“ဦးဘသိုက်၊ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ လူရွှင်တော် ဒါရိုက်တာ ကိုကိုရွှေရိုး ဆိုတာ သူပါဘဲ။ သူကတော့ ကြော့ရှင်းအငြိမ့်ထဲက လက်ထောက်မင်းသမီး ကြော့”

ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် ကြော့တို့က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

“ဟောဒါ ... ဦးဘသိုက်၊ တူးမာရဲ့ အဖေ၊ သူကတော့ ဆရာစိမ့်၊ သူတို့က ဆရာစိမ့်ရဲ့သားတွေ၊ ကိုသိန်းဇံ၊ မောင်ထွန်းဇံ”

လူမောင်နှင့် ကိုထွေး အလှည့်တွင် လူကြီးတန်သွားသည်။ ဦးလေးစိမ့် က ကြားဝင်လိုက်ရလေသည်။

“ဒီနှစ် ... ပန်တျာဆိုင်သင်တန်းကဆင်းတဲ့ လူမောင်၊ သူက ပန်းချီ သင်တန်းကဆင်းတဲ့ ကိုထွေး၊ တူးမာ သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဟာ ... ငယ်ငယ်လေးတွေနဲ့ သိပ်တော်ကြတာပါဘဲလား၊ ကျောင်း တောင် ဆင်းပြီးပြီ”

ကိုကိုရွှေရိုးက လူမောင်ကိုကြည့်ရင်း ဆိုသည်။ မျက်နှာကို ပွတ်သပ် လိုက်သော သူ့ဘယ်လက် လက်သူကြွယ်မှ စိန်လက်စွပ်သည် စားသောက် ခန်း၏ ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်မှာပင် ပြုံးပြက်သွားလေသည်။

တူးမာကတော့ စူးရဲသော လိမ္မော်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ကြော့ကို စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ ကြော့သည် စားပွဲပေါ်၌တင်ထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ပွတ်သပ်ကစားနေသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကား ကြီးမားလှပေသည်။

မကြာမီမှာပင် စားစရာများ ရောက်လာသည်။ ကြီးမားသော စားပွဲဝိုင်း တစ်ခုလုံး ဟင်းပန်းကန်များဖြင့် ပြည့်သွားသည်။ ချိုအိမွေးပျံ့သော အနံ့များ သည် ပန်းကန်ထဲက အခိုးများနှင့်အတူ လွင့်တက်လာကြသည်။

“သုံးဆောင်ကြပါ၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ လိုတာရှိရင်လဲ မှာကြပါ”

လူကြီးက ပြောရင်း ဆိုရင်းဖြင့်ပင် ဦးလေးစိမ့်နှင့် ဦးဘသိုက်တို့ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများထည့်ပေးသည်။

“ခလေးတို့ စားကြနော်၊ သမီးလေး ကြက်ကြော်နဲ့ ဝေးနေတယ်၊ ထည့် ပေးပါ ဦးဘသိုက်။ ငါ့တူတို့လဲ စားကြနော်”

လူမောင်၊ ကိုထွေးနှင့် ထွန်းဇံတို့မှာ နေရာချင်းယှဉ်လျက် ဖြစ်သည်။ လူမောင်ဘေးတွင် တူးမာထိုင်သည်။ လူစုံပြီဆိုလျှင် တူးမာကို အမြဲစနေတတ် သည့် ထွန်းဇံပင် သည်ပွဲ၌ ငြိမ်နေသည်။ ရှေ့နားရှိ မှီရာဟင်းခွက်များထဲမှ ဟင်းယူစားနေသည်။ လူမောင်ကမူ ထုံးစံအတိုင်း အသိရခက်သော မျက်လုံး များဖြင့် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ ဦးလေးစိမ့်ကလည်း စကားမပြောသေး။ တူးမာအဘကလည်း စကားမဆိုသေး။ လူကြီးနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော သိန်းဇံ တစ်ယောက်သာ လူကြီးပြောသမျှ စကားတို့ကို တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ဟုတ်ကဲ့ လိုက်နေရလေသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ကြော့ရင်းအဖွဲ့မှာ နာမည်ကျော်တဲ့ အော်ပရာနဲ့ ပြဇာတ် မောင်သိန်းဇံတို့ ကြည့်လိုက်ရသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြဇာတ်က ဝိဇယလို လူစားမျိုးလေ၊ အော်ပရာက နန်းရွှေချိုင့် လှောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မန္တလေးမှာတော့ ကတဲ့နေရာတိုင်း တဝေါဝေါ ပွဲကျတာဘဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီပြဇာတ်နဲ့ အော်ပရာက ဟောဒီ ကိုကိုရွှေရိုးရဲ့ လက်ရာပေါ့
မောင်သိန်းဇံ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့...”

“ဟောဒီ မကြော့က ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး က,တယ်”

“ဪ...”

”အငြိမ့်ထဲမှာ အစကတော့ မကြော့က လက်ထောက်ပဲ၊ အဲဒီ အော်
ပရာနဲ့ ပြဇာတ်က,လိုက်တော့ နာမည်တက်လာတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဟင်းချိုသောက်နေသည့် ထွန်းဇံ ဟင်းချိုသီးမတတ်ဖြစ်သွားသဖြင့်
ကိုထွေး ကလက်ကုတ်၍ သတိပေးလိုက်ရသည်။ သူ့အစ်ကိုသိန်းဇံ အငြိမ့်
ထောင်ဆရာကြီးဘေးတွင် တစ်ယောက်တည်းခိုင်ခံ၍ ပြောသမျှစကားတို့ကို
ဟုတ်ကဲ့လိုက်နေရသဖြင့် ထွန်းဇံ ရယ်ချင်လာသည်။ တကယ်လည်း ဦးလေး
စိမ့်ရော ဦးဘသိုက် တို့ကပါ စကားတစ်ခွန်းမဆိုပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်
နေကြသည်ဖြစ်ရာ အငြိမ့်ဆရာအဖို့ သူ့ဘေးက သိန်းဇံ ကိုသာ စကားဖက်၍
ပြောရတော့သည်။ ပြီးတော့ သည်လူစုထဲတွင် လူကြီးတွေကလွဲလျှင် ကိုကို
ရွှေရိုး ဆိုသူနှင့် အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်။ အငြိမ့်ဆရာ
အဖို့ စကားဖက်ပြောစရာ တစ်ဦးတည်းသောသူ ဖြစ်နေသည်။ တူးမာက
မိန်းကလေးမို့ လူပုံအလယ်တွင် စကားမပြောတတ်။ လူမောင်နှင့် ကိုထွေးဆို
သည်ကလည်း ပန်တျာကျောင်းဆင်းပြီးစ။ အငြိမ့်ဆရာအဖို့ အရေးယူ အရာ
သွင်းလောက်သည့် အရွယ်များမဟုတ်။

တူးမာကတော့ ဦးဘသိုက် ထည့်ပေးသမျှ ဟင်းဖတ်များကိုသာ
ငုံ့စား ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ၊ လိမ္မော်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ‘ကြော့’ ကို ခိုးခိုးကြည့်မိနေ
သည်။ ခက်ရင်းကိုင်ထားသော ကြော့၏ လက်ချောင်းဖျားက လက်သည်းများ
သည်လည်း လိမ္မော်ရောင်။ နာရီလက်ပတ်ကြိုးကလည်း လိမ္မော်ရောင်။ ကြော့
ဇွန်းခက်ရင်းကိုင်ပုံ၊ ဟင်းချိုခပ်သောက်လိုက်ပုံ၊ လိမ္မော်ရောင်သမ်းသော နှုတ်ခမ်း
နီနီသို့ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ဖွဖွညင်သာ တို့လိုက်ပုံတို့သည် စင်ပေါ်မှာ က,နေ

ပုံနှင့် တူလှသည်ဟု တူးမာထင်နေမိသည်။ ကြော့ လှုပ်ရှားသမျှသည် ကြော့ကို အငြိမ့်မင်းသမီး ကြော့ပါဟူ၍ သိသိသာသာကြီး ဖော်ပြနေကြသည်။

လှုပ်ရှားဟန် မှန်သမျှ၊ အကဟန်၊ မင်းသမီးဟန်ပေါက်နေခြင်းသည် ကြော့အဖို့ အလိုလိုဖြစ်လာတာလား၊ တမင်လုပ်နေတာလား ဆိုခြင်းကို တူးမာ ဝေခွဲနေမိလေသည်။

“မောင်ရွှေရိုး ... ဟိုတစ်နှစ်ကလုပ်တဲ့ အော်ပရာလေ ... ကျောက်ဂူကြီး ထဲမှာ မင်းသမီးရောက်သွားတော့ လူရိုင်းတွေနဲ့တွေ့ပြီး က၊ကြတာ၊ ဘာတဲ့ ... မိုးအိပ်မက် ... ဟုတ်ပါဘူး”

“မိုးနှောင်း ဆောင်းဦး အိပ်မက်ရူးပါ ဦးလေး”

“အေး ... အဲဒီ မိုးနှောင်း ... အဲဒီ အော်ပရာလဲ နာမည်ကြီးတာဘဲ မောင်သိန်းဇံ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“မောင်ရွှေရိုးက အင်မတန် အသစ်အဆန်း ထွင်ချင်တာကလား။ သူက ခေတ်ပညာလဲ တတ်တယ်လေ။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ။ တက္ကသိုလ် တက်နေရင်းက ဝါသနာကြီးလွန်းလို့ အငြိမ့်ထဲဝင်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ထွန်းဇံက လက်သုတ်ပဝါနှင့်ကွယ်၍ ကိုထွေးကို ‘ငါတော့ မယုံဘူး ကွာ’ဟု တိုးတိုးဆိုလေသည်။ ကိုထွေးက သိန်းဇံလက်ကို စားပွဲအောက်မှနေ ၍ ဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်သည်။

“အဲ ... သူက ခေတ်ပညာတတ်ဆိုတော့ ခေတ်မီနည်းတွေနဲ့ အသစ် အဆန်းထွင်ချင်တယ်။ အဖွဲ့သားတွေက မလိုက်နိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ သူ့စေတ နာကို တစ်မျိုးမြင်ကြရော၊ ဒို့အငြိမ့်က၊စားလာတာ အိုသေတော့မယ်။ ဒီလို ဒီလို အသစ်လုပ်မှဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ လျှာပေါ် မြက်ပေါက်ပေစေ မလုပ်ဖူး ဆိုပြီး ထွက်ကုန်ကြရော ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“မောင်ရွှေရိုးကလဲ အနုပညာသမားမို့လား၊ အနုပညာမာနချင်း တွေ ကြတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ဘဲ ကျုပ်ရဲ့ ကြော့ရှင်းအဖွဲ့ဟာ တစ်ရှိန်ရှိန်တက်နေတုန်း မှာ အချိန်မစေ့သေးဘဲ ဇာတ်ခေါင်းဖြုတ်လိုက်တာဘဲ”

“အော် ...”

“ဒါကို မလိုတဲလူတွေနဲ့ တခြား အပြိုင်အဖွဲ့တွေက ပြောလာကြတယ်လေ။ ငွေမမှန်လို့၊ အငြိမ့်ဆရာ စီးပိုးလို့၊ ဒါရိုက်တာ ကိုကိုရွှေရိုး မကောင်း လို့ ကြော့ရှင်းတော့ ဇာတ်ခေါင်းကွဲပြီ၊ အချိန်မရောက်သေးဘဲ ပျက်ပြီ...။ ဘာညာနဲ့ မလိုတမာ ဝိုင်းပြောကြတယ်။ မောင်သိန်းဇံတို့လဲ ကြားမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲ ... ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဗလာတီးနေတဲ့သူတွေမို့ မြို့ပေါ်က အငြိမ့်တွေကိစ္စ သိပ်မသိဘူး ဦးလေး”

“အို ... အခု မကြားလဲ နောက်ကျ ကြားလာမှာ။ အဲဒါ စောစောကတည်းက အဖြစ်မှန်သိရအောင် ဦးလေးက ပြောပြထားတာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တကယ်သာ ဒါရိုက်တာ ကိုကိုရွှေရိုး မကောင်းရင် ဦးလေးက ဘယ်ဆက်ပြီး လက်တွဲမလဲ၊ ဦးလေးက ပိုင်ရှင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

သည်မျှ စကားတွေ ဖောင်ဖောင်ပြောနေနိုင်သည့် လူကြီးသည် ဘယ်အချိန်မှာ ထမင်းစားပါလိမ့်ဟူ၍ ထွန်းဇံက အငြိမ့်ဆရာ၏ ထမင်းပန်းကန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထမင်းကား အရာမပျက်၊ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ခက်ရင်းတစ်ချောင်းသာ ရှိသည်။

ထမင်းဝိုင်းသည် အငြိမ့်ဆရာ၏ စကားသံ၊ သိန်းဇံ၏ ဟုတ်ကဲ့သံများ ဖြင့်ပင် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ရေခဲရည်ဖန်ချိုင့်ထဲမှရေကို ကိုထွေးက ဖန်ခွက်များသို့ငဲ့ကာ လူစေ့တက်စေ့ လိုက်ပေးသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးက ကိုထွေး ပေးသည့် ဖန်ခွက်ကို လှမ်းယူရင်း ကိုထွေးကိုမကြည့်ပဲ ပြောလေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ငါ့ညီ”

“ထောင်ကဲ ... လာသိမ်းဖို့ဟေ့၊ ဟိုဘက်ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်မှာပေးကွာ”

အငြိမ့်ဆရာက ရေတစ်ကျိုက် မော့ချပြီး လှမ်းပြောသည်။

ရှင်းသွားသော စားပွဲပေါ်သို့ ကြော့က ကြီးမားသော လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကိုတင်ပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လှပသော ဘူးဝိုင်းလေးကိုထုတ်ကာ အဆီပြန်နေသောမျက်နှာကို အလှပြင်လေသည်။ ကြော့ အလှပြင်ပုံသည် ခုံပေါ်မှာ ကိုယ့်အလှည့်က၊ခါနီး အလှပြင်သည်နှင့်မခြားဟု တူးမာထင်မိပြန်သည်။

ကိုထွေး လူမောင် ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လူမောင် က သူ့ရှေ့ရှိဖန်ခွက်ကိုသာ တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးသလို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ ဦးလေးစိမ့်ကို

ကြည့်မိပြန်သည်။ ဦးလေးစိမ့်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိနေသည်။ တူးမာ အဖေကတော့ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၍ မျက်နှာကို အားပါးတရ ပွတ်နေလေသည်။ ထွန်းခံမူကား စီးကရက်ဗူးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းတွင်တပ်ယူကာ လှပသော မီးခြစ်ငယ်ဖြင့် မီးညှိနေသည့် ဒါရိုက်တာ ကိုကိုရွှေရိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။

လူမောင်၏ တစ်ဖက်တွင်ရှိသော တူးမာကိုတော့ ကိုထွေး မမြင်ရ။ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်များနှင့် ချက်ချင်းပြန်ပြည့်သွားပြန်သည်။

“ကဲ...အချို့ပွဲ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ဗျာ၊ ဆရာစိမ့် သုံးဆောင်ပါ။ ဦးဘသိုက်ကော၊ ဟောဒီထိုးမုန့်က မန္တလေးမှာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဦးဘသိုက် စားစေချင်လို့ ဝင်ဝယ်လာတာ”

ဦးလေးစိမ့်က ရေနွေးကြမ်း ပန်းကန်ကိုသာ မော့နေသည်။ တူးမာ အဖေကလည်း မုန့်များကို မတို့သေး။ သည်တွေ့ဆုံပွဲကို ကိုထွေးအားမလိုအားမရ ဖြစ်လာသည်။ ဦးလေးစိမ့်ကလည်း မလှုပ်။ ဦးဘသိုက်ကလည်း ယခုထိ ဘာမျှ မပြော။ အငြိမ့်ဆရာ တစ်ယောက်တည်းကသာ စကားတွေ ဒိုင်ခံပြော နေသည်။ ထွန်းခံ ပြောခဲ့သည့် အငြိမ့်ထောင်ဖို့ ကိစ္စဆိုတာတွေ၊ အားလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စဆိုတာတွေ ဘယ်သူမှ ဘာမျှမဟကြသေး။ သည်လိုနှင့်ပဲ အငြိမ့်ဆရာ ပြောသမျှ နားထောင်၊ ကျွေးသမျှစားပြီးလ၊ ပြန်သွားကြရတော့မည် လား။

“အဟမ်း”

အငြိမ့်ဆရာက ချောင်းဟန့်လိုက်သည်။

“အလုပ်ကိစ္စလေး ဆွေးနွေးကြရအောင် ဆရာစိမ့်”

“ပြောပါ ဦးလူကလေး”

ယခုမှပင် အငြိမ့်ဆရာ၏ အမည်ကို သိကြရတော့သည်။

“မနေ့ညကတော့ ဧည့်သည်တွေကလဲများ၊ ဒီက သမီးကလဲ ပင်ပန်း နေတာမို့ စုံစုံစေ့စေ့ ဘာမှမပြောခဲ့ရဘူး၊ သို့သော် ဆရာစိမ့်တို့အနေနဲ့ အခုလို ကျွန်တော့်အတွက် ဆွေးနွေးဖို့ လက်ခံတာကိုပဲ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ အခု သမီးလေး အလုပ်အတွက် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမလွန်သေးပါဘူးနော်”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မပြောသေးပါဘူး ဦးလူကလေး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီလိုဆို ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို ပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီက မောင်ရွှေရိုးရောပေါ့လေ”

စိတ်ဝင်စားခြင်းများဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“စောစောက ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်ရဲ့ ကြော့ရှင်း၊ အချိန်မစေ့သေးဘဲ ခေါင်းဖြုတ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းကွဲတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဖွဲ့သားတွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တီထွင်ဆန်းသစ်ချက်တွေကို မလိုက်နိုင်ကြလို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာပဲ။ ဒီကိစ္စအသေးစိတ်ကိုတော့ မောင်ရွှေရိုးပြောပြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ လုပ်ငန်းသဘောကို ပြောပြပါမယ်”

ဦးလေးစိမ့်ဆီမှ ဆေးပြင်းလိပ်ငွေ့များ စားပွဲထက်တွင် လွင့်နေကြသည်။

“အခု ကျွန်တော် စနစ်သစ်တစ်ခု စမ်းသပ်မလို့ပါပဲ။ တချို့အငြိမ့်ကြီးတွေ လဲ ဒါမျိုးလုပ်နေကြပါပြီ။ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် ကြော့ရှင်းကို အကောင်းဆုံး အသစ်ဆုံးပြန်ဖွဲ့မယ်။ လူသစ် ကရိယာအသစ်တွေနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား ပြန်လုပ်မယ်။ အငြိမ့်စင် အငြိမ့်ကားကအစ ကိုယ်ပိုင်လုပ်မယ်။ ပွဲငှားအနေရဲ့ ကားငှားပေးစရာ မလိုဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပိုင် လော်လီကား၊ ဖြုတ်လို့ တပ်လို့ရတဲ့ အငြိမ့်စင် အရှင်၊ အားလုံးအားလုံး ကိုယ်ပိုင်ပေါ့။ အဲ ပွဲကြေးကိုတော့ အဲဒါတွေပါထည့်ပြီး တောင်းရမယ်။ ဥပမာ သူများတွေ ရိုးရိုးကြေးသုံးလေးထောင်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ခြောက်ထောင် ခုနစ်ထောင်ပေါ့”

ဦးလူကလေးက စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူ အားလုံးကို ဝေဖိုက်ကြည့်သည်။ မည်သူမျှ စကားမပြန်သောကြောင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ကားလိပ်တွေ အသစ်လုပ်မယ်။ မီးအသစ်၊ ဆိုင်းလဲအသစ်၊ အို အားလုံး အသစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲ လူတွေလဲ တကယ်တော်တဲ့ လူသစ်တွေလိုလာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မောင်ရွှေရိုးတို့ ဒီကိစ္စ သဘောတူပြီး ကတည်းက လူရှာကြတာပဲ။ ဟောဒီ မကြော့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အာမခံ မင်းသမီးမို့ တခြားလူတွေ ထွက်ကုန်ပေမယ့် သူမထွက်ဘူး။ အင်း- လူရှာတော့ အချိန်ကလဲ စကောစကမို့ အငြိမ့်တွေ ဇာတ်တွေမှာ သူ့လူနဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ။ ဒါနဲ့ ပန်တျာကျောင်းဆင်းပွဲကို လာခဲ့ကြတယ်။ သမီးတူးမာ ကတာဆိုတာ အားလုံးကို ငြင်းစရာမရှိ သဘောကျ မိတယ်။ ပြီးတော့ အရွယ်ရော၊ ရုပ်ကလေးရော၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသစ်ဖွဲ့မယ့် ကြော့ရှင်းအတွက် တူးမာဟာ အသင့်တော်ဆုံးပဲလို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်”

တစ်ချိန်လုံး စကားအထွေအထူး မပြောသေးသည့် ဒါရိုက်တာ ကိုကို ရွှေရိုးက စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချေလိုက်ပြီးနောက် စကားစလာလေ သည်။

“ကျွန်တော့် ပြဇာတ်တွေထဲက လက်ရွေးစင်တွေ ပြန်သုံးမယ်၊ အော်ပရာ တွေလဲ အသစ်ရေးမယ်”

“အငြိမ်မှာ ပြဇာတ်ကသလား...”

ဦးဘသိုက်ထံမှ ပထမဆုံးအသံ၊ ပထမဆုံးစကားဖြစ်သည်။ မမျှော်လင့်ပဲ ဝင်လာသော မေးခွန်းဖြစ်၍၊ ကိုကိုရွှေရိုး၏ ဆက်အံ့စကားအရှိန် ပြတ်သွား လေသည်။

“ခင်ဗျာ”

“ဪ...အငြိမ်မှာ ပြဇာတ် ကာတယ်ဆိုလို့ပါ။ ကျုပ်တို့ကတော့ အဘိုး ကြီးတွေ ဖြစ်နေလို့ ခေတ်နောက်ကျကျန်ခဲ့ရာ ထင်ပါရဲ့လေ။ ကျုပ် သိသလောက် တော့ ကျုပ်တို့အငြိမ်မှာ တီးတုန်းက အငြိမ်ခုံပေါ်မှာ ပြဇာတ်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ အငြိမ်မင်းသမီးရဲ့ အဆို အက အပြော၊ လူပြက်ရဲ့ပြက်လုံး၊ ဆိုင်ရဲ့အတီးတွေနဲ့ပဲ အငြိမ်သဘင်ကို ကျားကန်ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြတာပဲ။ အဲ တစ်ခါတစ်ရံတော့ လူပြက်တွေ ပြက်လုံးရဖို့ ဇာတ်တော်တွေ နိပါတ်တွေထဲက ထုတ်နုတ်ထားတဲ့ ဂျိတ်လုံးဆင်တဲ့ ဇာတ်ကွက်မျိုးတော့ ရှိသပေါ့။ ပမာပြောရရင် ပဌာစာရီတို့၊ သန္တာတိတို့ လက်ဝဲသုန္ဒရတို့”

“ဪ... ဪ...ဒါက ဒီလိုပါ ဦးဘသိုက်၊ ခုခေတ်ကလဲ ခေတ်ကာလ အလျောက်ပေါ့ဗျာ၊ ခုဟာကလဲ တချို့အငြိမ်ကြီးတွေဟာ ဇာတ်လတ်နီးပါး ဖြစ်နေကြပြီ၊ ပြီးတော့ မိုးလင်းပေါက် ကရကြတာကိုး”

“အေးဗျာ ကျုပ်တို့က ရှေးလူကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြပြီကိုး အင်း...”

ဦးဘသိုက်က မဆိုစလောက် ပြီးသည်။ တူးမာနှင့် ရိပ်ခနဲ တူသွားသည်ဟု ကိုထွေး ထင်မိသည်

“အဲဒီတော့ တူးမာနဲ့ အလုပ်လုပ်ချင် ပါတယ်၊ တဆက်ထဲမှာပဲ သမီးက ငယ်လဲငယ်တယ်၊ အခုမှ ကျောင်းဆင်းခါစမို့ အတွေ့အကြုံလဲ မရှိ သေးတာမို့ အလုပ်အတွက်၊ တခြားကိစ္စတွေအတွက် စိတ်မချ မဖြစ်ရအောင်”

ဦးလူကလေးက ကိုကိုရွှေရိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်ထားပါတယ်၊ ဆရာစိမ့်ပညာကိုလဲ အစောကြီး ကတည်းက သိပြီးသားပါ၊ အကြောင်းမဆုံလို့သာ မတွေ့ဖြစ်ကြတာ၊ သည်တော့ အသစ်ဖွဲ့မယ့် ကြော့ရှင်းအတွက် အငြိမ်ဆိုင်ကိုလဲ ဆရာစိမ့်ရယ်၊ ဆရာစိမ့်သား တွေနဲ့ ဆရာစိမ့်ရဲ့ အဖွဲ့သားတွေကို ကျွန်တော်တို့ လိုချင်ပါတယ်”

ကိုထွေးဘေးက ထွန်းဇံ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားသည်။ သိန်းဇံသည် ကိုယ်ကို ရွှေ့ထိုင်သည်။ ဦးလေးစိမ့် ကိုယ်တိုင်ပင် မီးညှိအံ့ဆဲဆဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပါးစပ်မှ ပြန်ချွတ်လိုက်လေသည်။ တစ်ချိန်လုံး စကားဖောင်ဖောင် ပြောနေခဲ့သော ဦးလူကလေး၏ စကားလုံးများစွာတွင် ဤစကားတစ်ခွန်းတည်းသာ အထိ ရောက်ဆုံး ဖြစ်သွားပေသည်။

“ဟောဒီ သူငယ်လေး”

ဦးလူကလေးက လူမောင်ကို တိကျစွာညွှန်းရင်း၊ စကားဆက်ပြန်သည်။

“အဲ... မောင်လူမောင်နော်၊ ဆရာစိမ့်တပည့်လေးပဲဆိုကြပါစို့၊ ညကလဲ သင်တန်းဆင်းပွဲမှာ ဝိုင်းထဲက သူ့ပညာစွမ်းကို ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ခဲ့ရ ပါတယ်၊ ပါရမီရှင် သူငယ်လေး တစ်ယောက်ပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်ခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုလဲ ဆရာစိမ့်အဖွဲ့နဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဝင်စေချင်ပါတယ်”

ထိုစကားအတွက် လူမောင်ဘယ်သို့ လှုပ်ရှားသွားမည်လဲဟု သိလိုသဖြင့် လူမောင်ကို ကိုထွေး ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ လူမောင်ကား နားမကြားသူ၊ စကားမပြောတတ်သူအလား၊ မလှုပ်မရှား။

“အသုံးနဲ့ ညကြေးကို ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ ထိပ်တန်း အငြိမ့်တွေမှာ ရနေတဲ့ ဆိုင်းသမားတွေ၊ မင်းသမီးတွေထက် မနည်းရအောင် ပေးပါမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ မဟုတ်တာ လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇာတ်သမားချင်း၊ အငြိမ့်သမားချင်း အတွင်းသိ အစင်းသိပါ၊ အဲဒါ ဆရာစိမ့်နဲ့ ဦးဘသိုက်ကို ခွင့်တောင်းရင်း ဆွေးနွေးတာပါပဲ၊ ဆရာစိမ့်တို့ဘက်ကလဲ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ”

တစ်ခါတရံ ပြောစရာတွေ များလွန်းသဖြင့် ဘာကိုမျှ ပြောမထွက်နိုင် ရှိရတတ်သည်ကို ကိုထွေးသိထားသည်။ ယခုလည်း ဦးလေးစိမ့်တို့ သားအဖတတွေ နှင့် တူးမာတို့ သားအဖတတွေ၊ ဦးလူကလေး၏ ဖိတ်ကြားချက်အပေါ် ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ကြ။ ဒါသည် ပြောစရာတွေ များလွန်းသဖြင့် ပြောမထွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကိုထွေး နားလည်မိသည်။

“ဆရာစိမ့်တို့ သဘောတူရင် တူးမာအတွက် အသုံးငွေ၊ ဆိုင်းအဖွဲ့သား တွေအတွက် အသုံးငွေနဲ့၊ ဆိုင်းပစ္စည်းတွေ၊ ပြင်တန်တာရှိ ပြင်ဖို့ စရိတ်ကို ကျွန်တော် အခု ပေးပါရစေ၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့၊ ညကြေးကိုတော့ ပြီးမှ ညှိယူရင် ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မရိုင်းပါဘူး၊ အခုတော့...”

ဦးလူကလေးက ပြောပြောဆိုဆိုပင် စားပွဲအောက် သူ့ထိုင်ခုံအောက်သို့ ငုံ့၍ လက်နှိုက်သည်။ ပြန်ထလာသောအခါ သူ့လက်တွင် သားရေအိတ်အနက်ကြီး တစ်လုံး ပါလာသည်။ သားရေအိတ်၏ ဇစ်ကို တစ်ခါတည်း ဆွဲမဖွင့်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ရင်း ဦးလူကလေးက ဆက်ပြောပြန်သည်။

ဇစ်ကို တစ်ချက်ဖွင့်လိုက်၊ စကားတစ်လုံးပြောလိုက်။

“ဆိုင်းကလဲ ဆရာစိမ့်ဆိုင်း၊ မင်းသမီးကလဲ တူးမာဆိုတော့ မိသားစု အငြိမ့်အဖွဲ့လို့လဲ ဆိုနိုင်သွားတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟောဒီက တူးမာအဖေကိုလဲ ခုကတည်းက ပြောထားပါရစေ၊ ဦးဘသိုက်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ကျွန်တော်တို့ သိထားပါတယ်၊ အငြိမ့်အတွက်လိုတဲ့ ဇာတ်ထုပ်၊ အော်ပရာတွေ၊ တီးလုံးတွေကို စီစဉ်ပေးပါ၊ ဇာတ်စီးပေးပါ”

ဇစ်ကို အိတ်တစ်ဝက်ကျော်အထိ ဖွင့်သည်။

“မောင်ရွှေရိုးကလဲ ခေတ်အမြင် ခေတ်အတွေးနဲ့ပေါ့၊ ဦးဘသိုက်တို့ ဆရာစိမ့်တို့အပိုင်းကလဲ မန္တလေးရဲ့ အစဉ်အလာကြီးတဲ့ အငြိမ့်သန္ဓေအပိုင်းပေါ့”

ဦးလူကလေး ဇစ်ကို အလုံးစုံဖွင့်ပြီး သွားသည်။ အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက် သည်။ ထို့နောက် သားရေကွင်းများဖြင့် ပတ်ချည်ထားသည့် စက္ကူထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလေသည်။ စက္ကူစများက လုံလုံခြုံခြုံ ရှိမနေသဖြင့် အတွင်းက ငွေစက္ကူအထပ်များကို အတိုင်းသား မြင်ကြရသည်။

သည်မျှ များပြားသော ငွေစက္ကူတစ်စုတဝေး တစ်ထပ်တည်း တစ်ထုပ် တည်းကို ကိုထွေးရော၊ လူမောင်ရော၊ ထွန်းဇံပါ မမြင်ဘူးကြ။ မျက်စိတကမ်း၊ လက်တစ်လှမ်းရှေ့က ငွေများသည် နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကြီး တစ်ယောက်အလား၊ အရှိန်အဝါကြီးလွန်းလှချေသည်။

လောလောဆယ်တော့ တူးမာရယ်၊ ဆရာစိမ့်တို့အတွက်ရယ်၊ အသုံးငွေ ငါးထောင် ပေးထားပါရစေ၊ အငြိမ့်တိုက်နေတဲ့အချိန်ကျမှ ငါးထောင် ထပ်ပေး ပါမယ်၊ တူးမာလဲ အဝတ်အစားတွေ ချုပ်ရဦးမှာ မဟုတ်လား”

“ခဏနေပါဦး ဦးလူကလေး”

ဦးဘသိုက်အသံကြောင့် သားရေကွင်းများကို ဖြုတ်အုံ့ဆဲဆဲ ဦးလူ ကလေး၏ လက်တို့တို့ဆိုင်းသွားကြသည်။

“ခဏနေပါဦး ဦးလူကလေး၊ အခုဟာက ကျုပ်တို့ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြတာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဦးလူကလေးဆီက အကျိုးအကြောင်း သိရရုံပဲ

ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ စောစောတုန်းကတော့ ကျုပ်သမီး တူးမာအတွက် အလုပ်ကိစ္စ ပြောဖို့လောက်ပဲလို့ သိခဲ့ကြတာ၊ အခုလို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာမယ်လို့ သိထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုစိမ့်တို့ကလဲ ဘာမှ သိထားခဲ့တာ မဟုတ်သေးဘူး”

ဦးဘသိုက် မျက်လုံးများက ကိုထွေး သတိမထားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ တူးမာထံတွင် မတွေ့ရသည့် အငွေအသက်များဖြင့် ဦးဘသိုက်၏ အကြည့်များသည် စူးရဲတောက်ပြောင်နေကြလေသည်။

ဦးလေးစိမ့်က မီးသေနေသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို စားပွဲစွန်းတွင် အသာ အယာတင်လိုက်လေသည်။

“ကိုဘသိုက် ပြောသလိုပဲ ကျုပ်လဲ သဘောရတယ်၊ ဦးလူကလေး၊ သိပ် စောနေပါသေးတယ်၊ ကျုပ်မှာက ဆိုင်းသမားတွေနဲ့ ညှိရဦးမယ်၊ ဗလာနဲ့ အငြိမ့်ဆိုင်းနဲ့က သဘောချင်းတူတာ မဟုတ်ဘူး၊ အသုံးငွေတွေ ဘာတွေလဲ မယူသေးပါဘူး”

ဒါရိုက်တာ ကိုကိုရွှေရိုးက စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိရင်း ဝင်ပြောသည်။

“ကိုသိန်းဇံကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲဗျာ”

ကိုသိန်းဇံက ဦးလေးစိမ့်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်သည်။ ဦးလေးစိမ့်၏ ဗလာဆိုင်းကို သူ ခေါင်းဆောင်နေကြောင်း ကိုကိုရွှေရိုး သိထားသည်။ ကိုသိန်းဇံလည်း ဤကိစ္စတွင် ပြောဆိုခွင့်ရှိသူ၊ အရေးပါသူဟု ကိုကိုရွှေရိုး နားလည်ပေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အဖေ့သဘောအတိုင်းပါပဲ”

စကားဝိုင်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ငွေစက္ကူထုပ်သည် စားပွဲတွင် မရွေ့ မလျားအတိုင်းသာ တည်နေသည်။ ဟိုမှာဘက်နှင့် သည်မှာဘက်က လူတို့ အလယ်တွင် ငွေစက္ကူထုပ်သည် တဒင်္ဂအားဖြင့် အနိမ့်ဆုံးတန်ဖိုးသို့ ရောက်ရှိသွား သလောက်ပင်။ ဦးလူကလေးပြောခဲ့သည့် ငါးထောင်ဟူသော ပမာဏသည် စောစောကလို တန်ခိုးရှိန်စော်ဖြင့် မပြည့်စုံတော့ဘဲ အချည်းနှီးသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

ဦးလူကလေးက ရယ်သံတစ်ချက်ဖြင့် စကားဝိုင်းကို ပြန်နှိုးသည်။ သို့သော် သူ့ရယ်သံသည် ခြောက်သွေ့နေလေသည်။

“ဟဲ...ဟဲ... ကျွန်တော်က နည်းနည်း ဆန္ဒစောသွားတယ်၊ ဆရာစိမ့်တို့နဲ့

သိပ် လက်တွဲချင်လွန်းလို့ ဆန္ဒစောသွားတာ၊ မေ့သွားတယ်၊ ဆရာစိမ့်တို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရဦးမှာပဲ။ ခုမှ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ သိရတာဆိုတော့ ဟဲ့...ဟဲ့ ဟုတ်ပေသားပဲ”

ငွေစက္ကူထုပ်ကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်သည်။ ဇစ်ကို ပြန်ပိတ်သည်။ ဖွင့်တုန်းကလို တစ်ချက်ချင်း၊ တစ်ဆင့်ချင်း၊ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး မဟုတ်။ ရှည်လျားသော ဇစ်ကြောင်းကို တစ်ချက်တည်း ဆွဲပိတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဆရာစိမ့်၊ တူးမာ အဖေကိုလဲ အခုကတည်းက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တောင်းပန်ပါရစေ၊ ဆရာစိမ့်တို့ ဆွေးနွေးပြီးရင် အမြန်ဆုံး သိပါရစေ၊ ပြီးတော့လဲ အလုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ကြားချင်တယ်ဗျာ၊ တကယ့်ကို ကျွန်တော်တို့က လက်တွဲချင်တာ၊ ခုလို ကလေးမလေးရော၊ ဆရာစိမ့်တို့လို အသိုင်းအဝိုင်းရော တစ်ခါတည်း တစ်စုတည်းတွေ့ရတာ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ဝမ်းသာနေကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာစိမ့်ဆီ လာခဲ့ပါမယ်၊ ဘယ်တော့လောက်...”

“နောက် နှစ်ရက်လောက် ရှိရင်တော့...”

“သဘက်ခါ လာမယ်ဗျာ... သန်ဘက်ခါ...”

တွေ့ဆုံခန်းသည် လုံးဝ အပြီးသတ်သွားပြီဖြစ်သည်။ ပြောစရာ စကားများ လည်းမရှိတော့။ ဆက်ထိုင်နေကြရန် အကြောင်းလည်း မရှိတော့။ အပြန်တွင် မြင်းလှည်းတစ်စီးငှား၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

မြင်းခွာသံကို အကာအကွယ်ယူလျက်၊ ရှေ့ပိုင်းက ဦးလေးစိမ့် မကြားအောင် ထွန်းဇံသည် တစ်လမ်းလုံး ဒါရိုက်တာ ကိုကိုရွှေရိုးအကြောင်းကို တတွတ်တွတ်ပြောလာလေသည်။

“ငါတော့ နည်းနည်းမှ ကြည့်မရဘူး၊ ရှိုးချည်းပဲကွ၊ လူပြက် ဒါရိုက်တာ ဆိုပေမယ့် မင်းသားကျနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ဟို... ကြော့ဆိုတဲ့ မင်းသမီးနဲ့လဲ ရီသဲ့သဲ့ရယ်၊ ငါက တစ်ချိန်လုံး အဲဒီလူကို အကဲခတ်နေတာ၊ အငြိမ်ဆရာ ပြောသလို ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား၊ တက္ကသိုလ်တက်နေရင်းက ထွက်ပြီး အငြိမ့်ထဲဝင်တာ၊ ဘာညာဆိုတာတွေလဲ ငါတော့မယုံပါဘူး၊ ငါတစ်ခုပဲ ဒီလူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဘောကျတာရှိတယ်၊ ဒီလူ့ လက်ပတ်နာရီလေ၊ သောက်ရမ်းကို လှတာပဲ၊ ဒိုင်ခွက်လဲအကြီးကြီးပဲ၊ အဖေတို့ အလုပ်လုပ်ဖို့ သဘောတူပြီးလို့ ငွေလေးဘာလေးရရင်တော့ ငါလက်ပတ်နာရီ တစ်လုံးဝယ်မယ်ကွာ”

တစ်လမ်းလုံး တတွတ်တွတ်ပြောလာသည့်ထွန်းဇံ စကားများကို ခါတိုင်း လို နားမထောင်မိကြ။ တူးမာလည်း ဦးဘသိုက်ဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ သိန်းဇံက ကျုံးမြို့ရိုးကို ငေးကြည့်လာသည်။ ကိုထွေးကမူ အရာရာကို နားမလည်စွာဖြင့်ပင် အတွေးတွေ တစ်လှေကြီး ရှိနေမိသည်။ ဆိုကြ၊ တီးကြ၊ ကကြမည့် အလုပ်ကိစ္စတွင် ပန်းချီရေးသူ မိမိက ဘာကိုနားလည်၍ ဘယ်လိုနေရမည်လဲ။

ထွန်းဇံ စကားကို အရေးယူနားထောင်နေသူတစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ သို့တိုင်အောင်ရယ်ခြင်း ပြုံးခြင်း အလျင်းကင်းစွာဖြင့်ပင်။

သူကား... လူမောင်။

* * *

ပတ္တလားတွင် သိန်းဇံ ဝင်ထိုင်သည်။

ကြေးနောင်တွင် ဆရာစိမ့်တပည့် ခင်လှ။

မောင်းဆိုင်းတွင် စံကျော်မြင့်။

ဒိုးကိုတော့ ဆရာစိမ့် ကိုယ်တိုင် ဝင်သည်။

ပတ္တလားဘေးနားတွင် နဲ့ဆရာ ဦးဖေခင်က တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်သည်။ ဦးဖေခင်၏အနီးတွင် တူးမာအဖေ ဦးဘသိုက်က ပလွေကို ကိုင်သည်။

ထွန်းဇံကား စည်းတီးသမား။

စည်းတီးဆိုစေကာမူ ဦးလေးစိမ့်နှင့် ဦးဘသိုက်တို့ အစီအစဉ်အရ ထွန်းဇံသည် အုပ်စုံ (ဥသံ)ကို ကိုင်ရလေသည်။ ထွန်းဇံ၏ရှေ့မှောက်နှင့် ဝဲယာတွင် အုပ်စုံတူရိယာများ ရှုပ်နေသည်။ ဘင်၊ စည်တို၊ ပလုပ်၊ တရုတ်မောင်း၊ လင်းကွင်းကြီး၊ လင်းကွင်းငယ်၊ သံလွင်စည်း၊ ဗျောက်၊ ချူ၊ ထို့ပြင် ထွန်းဇံ ပါးစပ်တွင် ဝီစီခရာ။ သူတကာတွေက ကိုယ်စီကိုယ်ငှတစ်ခုစီ မျှသော တူရိယာပစ္စည်းဖြင့်။ အုပ်စုံတီးသမား ထွန်းဇံမူ ဆယ်ခုထက်မနည်းသော ပစ္စည်းများ အလယ်တွင် အလုပ်များနေလေသည်။

ထွန်းဇံကို ကြည့်ရင်း ကိုထွေး ရယ်ချင်နေမိသည်။ ထွန်းဇံကော ခါတိုင်းလို အပိုးမသေသည့်မျက်နှာနှင့် ရှိနေမည်လားဟု ကိုထွေး သတိထား စောင့်ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ထွန်းဇံကား မရယ်မပြုံး။ လေးနက်သောမျက်နှာ ဖြင့်၊ သံလွင်စည်း၏ အပေါ်ခြမ်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

တူးမာသည် ပတ္တလားရှေ့တွင် ကျုံးကျုံးထိုင်နေလေသည်။

လူမောင်က ဦးလေးစိမ့်အနီး စခွန်ဒိုးဘေးတွင် မလှုပ်မရှား။

တီးဝိုင်းတွင် လူစေ့တက်စေ့ နေရာယူပြီး ကြပေပြီ။ တီးလုံးသံကား ထွက်မလာသေး။ အရှိန်ယူသည့် မုန်တိုင်း၏ အဦးကာလကို ငြိမ်သက်နေပုံမျိုး။

ကိုထွေးအနီးတွင် အငြိမ့်ဆရာ ဦးလူကလေး၊ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့်မင်းသမီး ကြောတို့ ထိုင်နေကြသည်။ ဦးလူကလေးမှာ စိတ်ဝင်စားခြင်းများစွာဖြင့် ဦးလေးစိမ့်ကိုတစ်လှည့်၊ ဦးဘသိုက်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးကမူ စီးကရက်အဖွာမပျက်။ သူ့ဆီက စီးကရက်ငွေ့များသည် တီးဝိုင်းဆီသို့ ခိုးယှက်လွင့် ပျံနေသည်။

ဦးလေးစိမ့်က ပတ်လုံးများကို ပတ်စာပြင်ရင်း ရေလှည့်ပေးလိုက်သည်။

ဦးဘသိုက်၏ စကားပြောသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“အားလုံး မှတ်ထားကြနော်၊ ထပ်ပြောမယ်၊ အဓိကကတော့ တူးမာ၊ ခွေးပုနဲ့လူမောင်၊ ဒါ...စစ်မဖြစ်ခင်က အငြိမ့်တီးဝိုင်းပုံစံပဲ၊ လေဘာတီ မြရင်ထဲက ဝိုင်းဆရာဖြစ်တဲ့ ကိုဘစ်၊ ကိုအုံးဖေတို့နဲ့ ငါနဲ့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါ သူတို့ဝိုင်း ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ပုံစံပဲ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုဘစ်က ပတ္တလား၊ ကိုအုံးဖေက ကြေးကိုင်တယ်၊ အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး မရှိကြရှာတော့ဘူးပေါ့”

“လေဘာတီမြရင်” ဆိုသော စကားလုံးကြောင့် တူးမာပို၍ စူးစိုက် ထက်သန်သွားသည်။

“ကိုစိမ့်က အကပိုဒ်မှာ ဒိုးကို အဆစ်ပေးပြီး တီးသွားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ဒိုးဆစ်တွေကို လူမောင် သေသေချာချာ လိုက်မှတ်၊ ဟောဟိုမှာ ခွေးပုကိုင့်တဲ့ အုပ်စုံနဲ့ ဒိုးနဲ့ ဘယ်လိုအဆစ်တွေ အပေးအယူ လုပ်သွားသလဲဆိုတာကို သေချာလိုက်မှတ်၊ ဒိုးသမားနဲ့ အုပ်စုံသမားနှောက်ရင် ခုံပေါ်က မင်းသမီး ဒုက္ခရောက်တာပဲ၊ ကဲ ဟိုနေ့က ဝါးလပ်ပိုဒ်ကို သုံးမျိုးပြန်တီးမယ်၊ သမီးက အဆိုပိုဒ်နဲ့ စဝင်၊ အကပိုဒ်မှာ မကနဲ့ဦး၊ ဒိုးဆစ်ကိုသေချာ နားထောင်”

အေးဆေးလွန်းသော တူးမာအဖေ ဦးဘသိုက်ထံတွင် စစ်ပွဲဝင် စစ်သူကြီး တစ်ယောက်၏ တက်ကြွခန့်ညားမှုမျိုးတွေ့နေရသဖြင့် ကိုထွေး အတိုင်းမသိ အံ့ဩရသည်။ သို့သော် ဦးဘသိုက်ကို ကြာကြာ စိတ်ဝင်စားနိုင်အား၊ သိန်းဇံ ထံမှ ပတ္တလားသံက စတင်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပတ္တလားအတောအပြီးတွင် တူးမာ အဆို ဝင်သည်။

“**XX** သော်တာပေါ်လာ ရောင်ယှက်ဖြာ**XX**တောင်လက်ျာ **XX**ကျွန်းမြတ် ဒီပါ**XX**သာလဲသာ **XX** ရတနာပုံပြည် **XX** ထီးစိုက်နန်းစိုက်မှန်ပေသည် **XX**”

ရှေးရှေးတုန်းက ကြားဖူးသည် **XX** ရွှေပင်ကိုနား **XX** ရွှေကျေးခေါ်မည် **XX**
မမြရင်**XX**မမြရင် **XX** ရွှေကျေးခေါ်ထိုက်သည် **XX**တခိုင်လုံးရွှေလာပြီ **XX**
လေဘာတီ**XX**။

သီချင်းကငါးပေါက်သံမို့၊ တူးမာအသံလွင်၍ ပေါ်လာသည်။

အဆိုအဆုံးတွင် အတီးပိုဒ် ဝင်သည်။ တူးမာ မကရသော်လည်း အကအတွက် အပို့တီးလုံးပင်ဖြစ်သည်။ ဦးလေးစိမ့်၏လက်များမှာ စခွန်နှင့် နောက်တို့ပတ်လုံးများပေါ်တွင် ဝဲယုံနေတော့သည်။ ဒိုးဆစ်ကို အမျိုးမျိုးပြောင်း သည်။ အဆစ်တစ်ခု ပြောင်းတိုင်းပြောင်းတိုင်း ဦးလေးစိမ့်သည် “အုပ်စု” ထဲက ထွန်းဇံကို သတိပေး နှိုးဆော်သော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်သည်။

ထွန်းဇံကား တစ်ချက်မကလေးမျှ မနားရတော့။ ဘင်ကို တခိုင်းခိုင်း ခေါက်ရသည်။ ပလုပ်ကိုလည်း တို့ရသည်။ စည်တို့ကိုလည်း အဆစ်ဝင်အောင် တီးရသည်။ လင်းကွင်းကြီးနှင့် လင်းကွင်းလေးကိုလည်း အလွတ်မထားရ။ ချူကိုလည်း တချင်ချင် လှုပ်ပေးရသေးသည်။ ဦးလေးစိမ့်၏ စခွန်ဒိုး အမဘက်က အဆစ်သံနှင့်အတူ တက်မောင်းကိုလည်း တီးရသည်။ သံလွင်စည်နှင့် ဗျောက်ကား အနားမနေရဆုံး ပစ္စည်းများ။ တစ်ခါတရံ ပါးစပ်တွင် တပ်ထားသည့် ဝီစီခရာကို စူးစူးရှရှ မှုတ်ပြန်သည်။

အတိုင်းမသိသော အံ့ဩခြင်းများဖြင့် ကိုထွေးအံ့ဩရတော့သည်။

စောစောကမူ ခင်းကျင်းထားသော တီးဝိုင်းမှာ အမြင်နပ်လှပေသည်။ မှန်စီရွှေချပစ္စည်းဟူ၍ တစ်ခုမျှမပါ။ ဦးလေးစိမ့်၏ စခွန်ဒိုးတင်သည် ခုံပင်လျှင် ယိုင်နဲ့နဲ့ ရွဲ့စောင်းစောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကြေးနောင်ဂွေမှာလည်း ကြိမ်ဂွေက ဟောင်းနွမ်းနေသည်။ စံကျော်မြင့်၏ မောင်းလက်ခုတ်သည် ထိပ်နား၌ ဖွာရရာ ကြဲနေသည်။

ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ဟူ၍ ခင်လှတီးသော ကြေးနောင်ဘုများသာ၊ ဤတီးဝိုင်း၌လက်ညှိုးထိုးပြစရာရှိသည်။

သည်ဝိုင်းမှ ထွက်လာသော အသံကား ပကတိချောက်ချားလောက်အောင် မြည်လွန်းလှသည်။ ဘယ်သို့မြိုင်ဆိုင်စည်ဝေလာသည်မသိ။ တူးမာဆိုသွားသော ‘တခိုင်လုံးရွှေ’ သီချင်း ဝါးလပ်ပိုဒ်သည် တူးမာဆိုစဉ်က နုနုနွဲ့နွဲ့ကလေးပင်။ ညက်ညောချိုသာသော အသံစဉ်မျှပင်။

သို့သော် တီးလိုက်သောအခါမူ တစ်ခဲနက်သော အသံများထွက်လာသည်။ တူးမာ မကသည့်တိုင်၊ ဤတီးလုံးတွင် တူးမာ က,ပါက ဘယ်လောက်ကြည့်လှ မည်ကို အထင်အရှား သိနိုင်သည်။

ဦးလူကလေးကား သေတ္တာပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်ရာမှ မရွေ့လျား။ ကိုကိုရွှေရိုးလက်ထဲက စီးကရက်၌လည်း ပြာတောင့်သည် ရှည်လျားစွာ တွဲခိုနေကာ မီးခိုးများ အူထွက်လာနေသည်။

ဦးလေးစိမ့်က ဒုံးလုံးကို လက်ဖနောင့်ဖြင့် ရိုက်ရင်း ထွန်းခံဘက်သို့ လှည့်ပြောလေသည်။

“ခွေးပု... မင်း နည်းနည်းစည်းသုတ်နေတယ်၊ ရေလည်စိမ့်ဒိုးဆစ်မှာ စည်းပိုသုတ်တယ်၊ ငါ့ဒိုးက လိုက်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီစည်းချက်အတိုင်း မင်းသမီး လိုက်ကဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ကနိုင်တောင်မှ မြန်လွန်းအားကြီးတော့ အရပ်ဆိုးမယ်၊ နည်းနည်းပြန်ပြီး ဆွဲတီးကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

“ဟိုအကောင် ကြွက်နီတီးပိုဒ်မှာ ပတ္တလားကို အကွက်နဲ့ မတီးနဲ့၊ အမြည်တီး၊ အဆိုပိုဒ် ကျရင်သာ မင်းကြိုက်သလောက် အကွက်ကိုဖြူး”

“ဟုတ်ကဲ့... အဖေ”

“လူမောင် ဒိုးဆစ်သွင်းတာ မှတ်မိလားဟေ့”

“မှတ်မိပါတယ်... ဦးလေးစိမ့်”

“ကဲ... မှတ်မိရင် လုပ်ကြည့်စမ်း၊ တူးမာက မဆိုနဲ့တော့၊ ကြွက်နီက အဆိုပိုဒ် အဆုံးသတ်အနေနဲ့ ခင်းပေးပြီး အတီးပိုဒ်ကိုကူး”

ဦးလေးစိမ့်၏ ဒိုးချောင်နေရာသို့ လူမောင် ဝင်ထိုင်သည်။

“တခိုင်လုံးရွှေ” အဆုံးသတ်ကို၊ သိန်းခံက တီးပေးသည်။

“မမြရင် မမြရင် ရွှေကျေးခေါ်ထိုက်သည် တခိုင်လုံးရွှေလာပြီ လောဘာတီ”

“မမြရင် X မမြရင် X ရွှေကျေးခေါ်ထိုက်သည်... တခိုင်လုံးရွှေလာပြီ X လောဘာတီ”

ပတ္တလားသံ၊ ကြေးသံ၊ မောင်းသံ၊ ဒိုးဆစ်၊ နဲ့၊ အုပ်စုံ။ စောစောကလိုပင် မြည်ဟည်း စည်ဝေလာပြန်သည်။ ဦးလေးစိမ့်သည် လူမောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍၊ ဒိုးဆစ်ကို ပါးစပ်က လိုက်ရွတ်ပေးလေသည်။

“ဘတ်-ဘတ်-ဘောတူ ပိုတူ XX ဘတ်-ဘတ်-ဘောတူ ပိုတူ XX ချိုးပြောင်း မယ်၊စည်းနည်းဝင်မယ် XX ပြောင်ပြောင်ပြောင် ဘောပိုတူ X တပ်ဗေတပ် ဗေတပ်ဗေ တူးပိုးတူး ပြောင်ပြောင်ပြောင် ဘောပိုတူ X ”

“တစ်ခိုင်လုံးရွှေ လာပြီ XX လောဘာတီ” ဟူသော အဆုံးသတ်နေရာသည် ထွန်းခံ၏စည်တိုနှင့် ယကွင်းကြီး အဆိုကဖြင့် တိကျသပ်ယပ်စွာ ပြီးစီးသွားသည်။

“ကောင်းတယ်... စည်လဲ အတော်ပဲ၊ လူမောင် အဆစ်နိုင်သားပဲကွ”
 ဦးလေးစိမ့်က အားပါးတရဆိုသည်။ ထွန်းဇံကား ချွေးများဖြင့် ရွဲနစ်နေ
 လေသည်။ သိန်းဇံ၏ ပတ္တလားရွက်ကား ယခုတိုင် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါနေဆဲ။
 တီးဝိုင်းထဲက ထွန်းဇံတို့တတွေကို ကြည့်ရင်း သူတို့၏ ဖန်တီးရှင်
 တန်ခိုးများကို ကိုထွေးတို့ ထိတွေ့ခံစားလာရသည်။ ဦးလေးစိမ့်၏ ကြုံလှီသော
 လက်ချောင်းများထဲက၊ ဦးဘသိုက်၏ မွဲသီသော မျက်လုံးများထဲက၊ သိန်းဇံ၏
 ညိုမဲသော မျက်ကွင်းများထဲက ထွန်းဇံ၏ မည်းကြုတ်သော လက်ရုံးများထဲက
 ခင်လှ၏ ဖွာရရာကြံသော ဆံပင်များထဲက၊ စံကျော်မြင့်၏ ပြိုင်းပြိုင်းထသော
 ရင်အုပ်ထဲက ဖွားမြင်လာအပ်သော ကြီးထွားလှပသည့် ဂီတကို ပကတိ
 တွေ့မြင် နေရသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင်၊ ဦးလေးစိမ့်တို့တတွေသည် ကြီးမားလာကြသည်ဟု
 လည်း ထင်မိသည်။ ထိုအခါ သူတို့မှအပ ဖြစ်သော ဤအိမ်ခန်းငယ်အတွင်းရှိ၊
 ကျန်အရာခပ်သိမ်းသည် သေးငယ်၍သွားကြသည်။ အရာခပ်သိမ်းဆိုသည့်အထဲ
 တွင် ကိုထွေးလည်း အပါအဝင်။

“သမီး... အဲဒီ တခိုင်လုံးရွှေက နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင် ရေးပေးသွား
 တာပဲ၊ ဝါးလပ်ပိုဒ်တင် မဟုတ်ဘူးနော်၊ မြရင်ကလေးတဲ့ ပန်စရာဆိုတဲ့ ခြေဆင်း
 ပါရအောင် ကျက်၊ အေးလေ... အဘတက်ပေးရမှာပေါ့”

ဦးဘသိုက်က တူးမာကို လှမ်းပြောရင်း နေရာပြင်ထိုင်လေသည်။

“အဘ...”

ဘာလဲသမီး...”

“တခြား သီချင်းတွေကောဟင်...”

“တက်ပေးမယ်လေ၊ အခု လေဘာတီသီချင်း ဘယ်နှစ်ပုဒ် သမီးရပြီလဲ”

“အလှူရှင်ရယ်၊ ချဉ်သထက်ချဉ်ရယ်၊ တုံးကျော်မရယ်၊ ဦးသဝင်ကြောင်
 ရယ်၊ အားလုံး လေးပုဒ်...”

“အင်း ထပ်တက်ပေးရဦးမယ်၊ စွဲပေါ့၊ စွဲပေါ့၊ ရွှေပြည်စိုး၊ အင်း...စန္ဒကူး
 မြိုင်ကတော့ မြချေကျဉ်း ဒေါ်ငွေမြိုင် သီချင်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာတင့် သီချင်း
 တက်လက်စနဲ့ တက်ပေးရမှာပဲ”

“အဘကလဲ သမီးအတွက် ကိုယ်ပိုင်သီချင်း ရေးပေးမယ်ဆိုပြီး ခုထိ
 ရေးမပေးသေးဘူး၊ သမီးက ကိုယ်ပိုင်သီချင်း သိပ်ဆိုချင်တာ ဥစ္စာကို...”

အုပ်စုံဝိုင်းထဲက ထွန်းဇံထလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ချူပါလာသည်။ ထွန်းဇံသည် ချူကို တူးမာမျက်နှာရှေ့တွင် တချွင်ချွင်လှုပ်ပြရင်း ထုံးစံအတိုင်း စလေတော့သည်။

“ငါရေးပေးမယ်လေ...တူးမာ၊ ကျွန်မတို့ အငြိမ်က ခြောက်ပြားတန်ရှင့်”

“ခွေးပုနော်...”

တူးမာက ထွန်းဇံကို မောင်းလက်ခတ်နှင့် ကောက်ထုသည်။ အားလုံး တသောသော ရယ်ကြလေသည်။

ဦးလူကလေးလည်း အလိုက်သင့်ရယ်သည်။ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် ကြော့တို့ကမူ မပြုံးမရယ်ကြ။ ဦးဘသိုက်၏ လေးနက်သောစကားသံကြောင့် အရယ်အမောတို့ ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။

“ဦးလူကလေး တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အငြိမ်ကို အငြိမ်လိုပဲ နားလည်တယ်၊ အငြိမ်ရဲ့ အစဉ်အလာဟာ ဒါပဲ၊ တီးဝိုင်းရယ်၊ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးရယ် လူပြက်ရယ်၊ ဒါ အဓိက ဒေါက်သုံးဒေါက်၊ မင်းသမီးဟာ ခွန်းထောက် ဆိုတတ်ရမယ်၊ ကိုယ်ပိုင်သီချင်း ရှိရမယ်၊ နာမည်ကျော်ခဲ့တဲ့ အငြိမ်သီချင်းတွေရမယ်၊ အငြိမ်နဲ့တူအောင် ကရမယ်၊ တီးဝိုင်းကလဲ ထိုနည်းတူ၊ အငြိမ်ဆိုင်းဆိုတာ သီးသန့်ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့မို့ခဲ့တဲ့ အငြိမ်ဆိုင်းဟာ ဒီလိုပဲ၊ အဲဒီခေတ် အငြိမ်ဆိုင်းကို အခု နားနဲ့ နားထောင်လို့ ရမမရ ဦးလူကလေးပဲ ပြောဗျာ”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းပါတယ် ဦးဘသိုက်...”

“အင်း... ကြေးတီးဆရာက နောက်ပိုင်းကျတော့ကော နက်တွေ ဘာတွေမှုတ်တယ်၊ လောဘာတီမှာ ကြေးတီးတဲ့ ကိုအုံးဖေဆိုရင် ကောနက်အမှုတ် ကောင်းပေါ့၊ ပတ္တလားကိုဘစ်က ဝိုင်းခေါင်းဆောင်၊ အင်မတန် အဆစ်ပေးကောင်း တဲ့လူ၊ သူတို့က ညီအစ်ကိုတွေ၊ ခုတော့ မရှိရှာကြတော့ဘူးလေ၊ ကျုပ်လဲ သူတို့မရှိတော့မှ သူတို့ကို ပိုပြီး နှမြောရကောင်းမှန်း သိလာတယ်၊ လောဘာတီမြရင် အငြိမ်ရဲ့ အထာတွေကို သူတို့က တစ်သက်လုံး တွဲလာခဲ့ကြတာဆိုတော့ ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့”

“ဘကြီး... အခုဟာက ကျွန်တော်တို့ လောဘာတီမြရင် အငြိမ်ကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဦးဘသိုက် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဦးလူကလေးဘေးနားက ကိုကိုရွှေရိုး။ စီးကရက်ငွေ့များကြားက။

အားလုံးကလည်း ကိုကိုရွှေရိုးကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ မျက်လုံးပေါင်းများစွာတို့အောက်တွင် ကိုကိုရွှေရိုးခေါင်းငုံ့သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကို ပြန်မော့လေသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် အရောင်တို့ မသိမသာ ဝင်းပြက်လာနေသည်။

“ရှေးက အငြိမ်ရဲ့သဘောတွေ သိရနားထောင်ရလို့ သိပ်တန်ဖိုးရှိပါတယ် ဘကြီး၊ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက၊ အခု ကျွန်တော်တို့အငြိမ်အဖွဲ့ တိုက်နေစဉ်မှာ၊ ရှေးအစဉ်အလာဖော်ထုတ်နေတာနဲ့ပဲ တိုက်ရက်တွေ စေ့သွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဟို... အော်ပရာနဲ့ ဝှင်ကျဇာတ်ထုပ်လေးတွေလဲ တိုက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိပြီးဖြစ်တဲ့ ခေတ်ပေါ်ဝိုင်းနဲ့လဲ တီးလုံးတွေ တိုက်ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“တိုက်စရာရှိရင်လဲ တီးဝိုင်းသမားတွေနဲ့ မင်းသမီးတွေ၊ လူပြက်တွေ ဒီကိုခေါ်ခဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ဒီအိမ်က အငြိမ်အဖွဲ့တည်ရာဌာနပဲ၊ ဆိုင်းဘုတ်လဲ တင်ထားတာပဲ”

သည်တစ်ခါ အသံလာရာသို့ အားလုံး လှမ်းကြည့်ကြပြန်သည်။
ဦးလေးစိမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ ဒိုးချောင်အတွင်း၊ စခွန်ဒိုးနောက်တွင် မြုပ်နေသည့်လူမောင်။

လူမောင်သည် လည်တွင်ချိတ်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ စခွန်ဒိုးကိုဖယ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးရှေ့တွင် လူမောင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာကြရသည်။ ဘယ်သူမှ မျှော်လင့်မထားသူက ကိုကိုရွှေရိုး၏ စကားကို ရုတ်ခြည်းခွန်းတုံ့လိုက်သဖြင့် အားလုံးအံ့အားသင့်သွားကြသည်။ တူးမာ၏လှပသော မျက်လုံးများ ဝိုင်းနေကြသည်။

ကိုကိုရွှေရိုးက လူမောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကရက်ကို ဖြုတ်ယူကာ ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချလိုက်သည်။ ညှိလက်စ စီးကရက်အသစ်သည် အငွေ့တလူလူဖြင့် ကျိုးကြေသွားလေသည်။

“ငါ့ညီက...”

“အင်း... အဲ ဟုတ်ပေသားပဲ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်ပေါ့လျော့တာပဲ၊ မောင်ရွှေရိုးအပိုင်းကလဲ အရေးကြီးပေတာပဲ၊ ကျုပ်လဲတစ်ခါမှ မကြုံဘူး မကြားဘူးတဲ့ ဆရာစိမ့်တို့၊ ဦးဘသိုက်တို့ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်တွေ ကြည့်ရနားထောင်ရတာနဲ့ပဲ ဆက်လုပ်ရမှာတွေ မေ့နေတယ်၊ ဟဲ...ဟဲ ကျုပ်အပြစ်ပါပဲ၊

ဟုတ်တယ်၊ အော်ပရာအသစ်၊ ခေတ်ပေါ် တီးဝိုင်းနဲ့တွဲမယ့် တီးလုံးအသစ်တွေ တိုက်ဖို့၊ ဒီကို လူတွေခေါ်လာဖို့ မေ့သွားတယ်၊ ကဲ... ကဲ နားကြပါဦးစို့ဗျာ၊ အားလုံးလဲ ပင်ပန်းနေကြပါပြီ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြရအောင်”

ဦးလူကလေးက သေတ္တာပေါ်မှ ကပျာကယာဆင်းကာ၊ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကို ပျာပျာသလဲ ထိန်းသိမ်းသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးက စီးကရက်အသစ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍မီးညှိသည်။ မီးခြစ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တို့ မသိမသာတုန်နေသည်ကို ကိုထွေး သတိထားမိလေသည်။

လူမောင်က စခွန်ဒိုး၏ ပန်းကုံးများကို တုတ်ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်း ထုရိုက် လိုက်သည်။ စခွန်ဒိုးသည် စင်စစ် လျော့မနေ။ ပန်းကုံးကိုတုတ်ဖြင့် ရိုက်ရန် မလိုကြောင်း ဦးလေးစိမ့် သိသည်။ လူမောင့် အပြုအမူကိုလည်း ဦးလေးစိမ့် သဘောပေါက်ပေသည်။

ဦးလူကလေးသည် အငြိမ့်ဆရာပီသသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်။ ပွဲကို သူထိန်းပေး နိုင်ပေသည်။ ခဏချင်းမှာပင် လက်ဖက်ရည်ချိုင့်များ ပန်းကန်များ ရောက်လာ ကြပြီး၊ လူစေ့တက်စေ့ လိုက်ချပေးရန် စီစဉ်နေသည်။

ဦးလေးစိမ့်၏အိမ်ထဲတွင်၊ ဦးလူကလေးတို့လူသိုက်နှင့် ဆိုင်းသမားများ ဖြင့် လှူရှုပ်သွားသည်။ ထွန်းဇံက ကိုထွေးကို လက်ကုတ်လျက်၊ လူမောင်ကို မျက်ရိပ်ပြလျက်၊ အိမ်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

အငြိမ့် တိုက်သည်ကို လာကြည့် နေကြသူ များအား တိုးရှေ့ဖြတ်ကျော်လျက်၊ သုံးယောက်စလုံး အပြင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“မင်း ဆော်ထည့်လိုက်တာ ဟိုလူ တော်တော်ဂွကျသွားတာပဲကွ လူမောင်”

ထွန်းဇံက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

“တကယ်ချရင်တော့ မင်းနာမှာပဲ၊ မင်းထက် ဟိုလူက အများကြီး ကြီးတယ်”

“ကြီးကြီးငယ်ငယ် မဟုတ်တာတွေ ပြောလာရင်တော့ ချမှာပဲ”

လူမောင်က အေးစက်မာကျောစွာပြောပြသည်။ ထွန်းဇံက ခုံတန်းရှည်တွင် အရင်ဝင်ထိုင်ရင်း အဝေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲတော့မသိဘူးကွ၊ ဒီလူကြည့်ရတာလဲ ဘဝင် ခပ်မြင့်မြင့်ပဲ၊ အေးလေ သူလဲ ဒါရိုက်တာမို့လား၊ သူ့ခေတ်တီးဝိုင်းနဲ့၊ လက်

ထောက်မင်းသမီးတွေ၊ လူပြက်တွေခေါ်လာပြီး သူပြောတဲ့ အော်ပရာတွေ ဘာတွေတိုက်ကြရင် ပြဿနာတွေ ထပ်တက်ရဦးမှာပဲလို့ ငါတော့ထင်တယ်။ တူးမာအနေနဲ့ ဒီလူနဲ့တော့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှာ မြင်သေး”

“ဘကြီးသိုက်နဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့ပါဘူး၊ ကိုသိန်းဇံနဲ့တွေ့မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မနက်က တူးမာကို ပြောနေတာ တွေ့တယ်။ ဘကြီးသိုက်က နက်ဖြန်သဘက်ဆိုရင် ပြန်တော့မှာတဲ့။ ဦးလေးစိမ့်နဲ့ပဲ လွှဲထားခဲ့မှာ။ ဦးလေးစိမ့်ကလဲ ကိုသိန်းဇံကို ပတ္တလားတီးပေးထားတာ မဟုတ်လား။ ကိုသိန်းဇံက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေတော့ တွေ့ချင်းတွေ့ရင် ကိုသိန်းဇံနဲ့တွေ့မှာ”

“အင်း... ငါ့အစ်ကိုကြွက်နီကလဲ လူအေး၊ အားနာတတ်တဲ့လူ၊ ဒီလိုဆို ဟိုလူ စီမံတာခံရမလို့ ဖြစ်နေမှာပဲ။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာကွာ၊ ငါတော့ လုပ်တောင် မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ ပွဲမကရသေးဘူး၊ တိုက်နေတုန်းရှိသေးတယ်။ စိတ်က ခပ်လေးလေးရယ်”

ထွန်းဇံနှင့် လူမောင်တို့ ပြောသမျှကို ကိုထွေး နားသာထောင်နေရပါသည်။ ပါဝင်ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်။ အခြေအနေကို သိသလိုရှိသော်လည်း တကယ် ခြေခြေမြစ်မြစ် နားမလည်။

ကိုထွေး သိသည်မှာ အနည်းအကျဉ်းမျှသာ။

ရွှေနဂါးဟိုတယ်က ပြန်လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဦးလေးစိမ့်နှင့် တူးမာ အဖေတို့၊ ဆိုင်းသမားများနှင့် ဆွေးနွေးကြသည်။ ကြော့ရှင်းပိုင်ရှင် ဦးလူကလေး က အလုပ်စကားလာပြောသည့်အကြောင်း၊ တူးမာနှင့်တကွ ဦးလေးစိမ့် ဆိုင်းတစ်ဖွဲ့လုံး လိုချင်သည့်အကြောင်း၊ အသုံးငွေ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ပေးသည့် အကြောင်း။

ဗလာဆိုင်းပွဲတွင် ပွဲချီကြိုလှသော ဦးလေးစိမ့်၏ ဆိုင်းသမားများက ရုတ်တရက်တော့ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြသည်။ တူးမာနှင့် ဆိုင်းတစ်ဖွဲ့လုံးကို လိုလိုချင်ချင်လာခေါ်သည်မှာ နည်းနည်းနောနော အခွင့်အရေးမဟုတ်။ ကြော့ရှင်း ဆိုသည်ကလည်း ထိပ်တန်း အငြိမ့်ကြီးဖြစ်သည်။ အသုံး၊ ညကြေးတွေကလည်း တစ်ဖွဲ့လုံး၏ ကျဆင်းနေသော စားဝတ်နေမှုပြဿနာကို ပြေလည်သွားစေ နိုင်မည်။ တကယ်တမ်းအားဖြင့် ပြီးခဲ့သည့်လတွေက ဦးလေးစိမ့်၏ အသိုက်အမြို့ ကြီးတွင် တိကျသော ပုံမှန်ဝင်ငွေဟူ၍၊ တူးမာနှင့် လူမောင်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း

စတိုင်ပင်သာရှိခဲ့ကြောင်း၊ အားလုံးအသိဖြစ်သည်။ ဦးလေးစိမ့်က ပတ်လုံးတွေ ကျက်ရင်း ပတ္တလားအရွက်၊ မောင်း၊ ကြေးနောင်များကို အသံညှိရင်း ရသမျှဝင်ငွေရှာ၊ သိန်းဇံက သူများဗလာအဖွဲ့တွင် လိုအပ်သလို ခြေကောက်လိုက် တီးပြီး ငွေရှာ၊ ထွန်းဇံက နန်းရှေ့ဈေးထဲမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်ပြီး ဝင်ငွေရှာ၊ ကျန်တပည့်သုံးလေးယောက်တို့ကလည်း ဘုရားကြီးတွင် ဈေးရောင်းလိုက်၊ ပွဲဈေးတွင် အရုပ်ရောင်းလိုက်နှင့် ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ရပ်တည် ခဲ့ကြရသည့် ကာလတလျှောက်ကို မည်သူမျှ မမေ့နိုင်ကြ။

ချစ်မြတ်နိုးသော အနုပညာသာရှိမနေလျှင်၊ အားလုံးသည် ကိုယ်စိတ်နှလုံး ဘုံးဘုံးလဲကျလောက်ပြီ။

ဦးလူကလေးက လာဆက်သွယ်ပြီဆိုသောအခါ၊ သည်အခြေအနေများကို အားလုံးက သတိရလိုက်ကြသည်။ ကိုယ်တတ်ကျွမ်းသော၊ ကိုယ်မြတ်နိုးသော အလုပ်ကို အဆင်ပြေပြေ လုပ်ရမည် ဆိုသောအခါ ဘယ်သူ ဝမ်းမသာဘဲ ရှိမည်လဲ။

သို့သော်...ဦးလေးစိမ့်တို့ဆွေးနွေးပွဲ၌၊ အားလုံးသည် တစ်ခုသော သံသယကို လက်ကိုင်ပြုထားကြသည်။ ဦးလူကလေးနှင့်ပတ်သက်၍...

“တူးမာနှင့်တကွ ဆိုင်းတစ်ဖွဲ့လုံးကို ဘာကြောင့်သည်လောက် ဖုတ်ပူ မီးတိုက် လိုလိုချင်ချင်လာခေါ်သလဲ၊ ဘာကြောင့် အသုံးငွေကို ဤမျှ လွယ်လွယ် ကူကူ ပုံအပ်လာရသလဲ”

အားလုံးဝိုင်းစဉ်းစားကြသောအခါ အဖြစ်နိုင်ဆုံး အဖြေတစ်ခု ရလာသည်။

“ဦးလူကလေး၏ ကြော့ရှင်းတွင် ဦးလူကလေး၊ ကိုကိုရွှေရိုး၊ ကြော့တို့ သုံးဦးမှအပ ကျန်တစ်ဖွဲ့လုံး ထွက်သွားကြသည်။ တစ်ဖွဲ့လုံးက သူတို့ကို မနှစ် သက်ကြ၍ အချိန်မစေ့ခင် ဇာတ်ခေါင်းကွဲသွားသည်။ ဦးလူကလေးက ဘာပဲ ပြောပြော ဇာတ်ခေါင်းကွဲခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းမှာ ဦးလူကလေးတို့ မကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်ရမည်။ သို့သော် ဦးလူကလေးတွင် သည်နှစ်သည်ရာသီ အတွက် စရန်ယူပြီး ပွဲချီများအပြည့်ရှိနေလိမ့်မည်။ ပွဲချီတွေကို ဦးလူကလေး အပျက်မခံနိုင်။ အဖွဲ့ကလည်း ပျက်နေပြီ။ သည်တော့ ချက်ချင်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်မည့် ဆိုင်း မင်းသမီး လိုက်ရှာသည်။ ပွဲရာသီမို့ အဆင်သင့်ဘယ်မှာမှ မတွေ့။ သည်တွင် တူးမာနှင့်ဦးလေးစိမ့်တို့ ဆိုင်းအဖွဲ့ကို တစ်စုတဝေးတည်း တွေ့သည်။ တူးမာကို သဘောကျသည်။ ဦးလေးစိမ့် အဖွဲ့ကိုလည်း သဘောမကျစရာမရှိ။ သည်တွင်...

“အခုပုံဆိုရင် ကိုသိန်းဇံနဲ့ ထိပ်တိုက်မတိုးဘဲ ငါနဲ့ ထိပ်တိုက်တိုးလိမ့်မယ်”
လူမောင့်အသံက အေးစက်မာကျောနေသည်မို့ ကိုထွေးအတွေးရပ်သွား
သည်။

“အေးလေ...အစကတည်းက ဒါတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုပြီး ငါတို့
အားလုံး စဉ်းစားခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဖြစ်လာမှတော့ ဆက်ပြီး စခန်းသွားဖို့ပဲ
ရှိတာပေါ့ကွာ”

ထွန်းဇံ လူကြီးဆန်နေသည်။

“အင်း...”

လူမောင်က သက်ပြင်းချ၍ စဉ်းစားပြန်သည်။ ခါတိုင်းတွေ့ရသော
လူမောင်နှင့်မတူ။ ပန်တျာတက်နေစဉ်က လူမောင်နှင့်မတူ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တူးမာအတွက်လဲ အဆင်ပြေတယ်၊ ငါတို့အားလုံးလဲ
တစ်စုတရုံးထဲအလုပ်လုပ်နိုင်တယ်၊ တစ်ကွဲတပြားစီမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်
တိုင်တိုင်ပင်ပင်လုပ်နိုင်တာကိုက ငါတို့အဖို့ ကောင်းနေတာပဲ၊ ဒီပြဿနာကတော့
အလုပ်လုပ်သွားရင်းနဲ့ ပြေလည်သွားမှာပါလေ၊ ကိုကို ရွှေရိုးဆိုတာကလဲ အမှန်တော့
ကြော့ရှင်းရဲ့ လူခံမဟုတ်လား၊ သူလဲနာမည်ကြီး လူရွှင်တော် ဒါရိုက်တာပဲ၊
သူ့မာနနဲ့သူတော့ ရှိမှာပေါ့၊ မင်းက သိပ်ဒေါသမကြီးဖို့လိုတယ်”

ထွန်းဇံက လူမောင့် လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း တတွတ်တွတ်
ပြောနေသည်။

သူတို့စကားထဲဝင်၍ ဘာပြောရမှန်း မသိသည်မို့ ကိုထွေး ခုံတန်းရှည်
လက်တန်းပေါ်သို့ ခေါင်းကို မှီလိုက်မိသည်။ မနေ့တစ်နေ့ကမူ တင်ခဲ့သည့်
ဆိုင်းဘုတ် အသစ်စက်စက်ကို ဖတ်မိသည်

“ဆိုင်းဆရာကြီး ဆရာစိမ့် ဦးစီးသော-

မန်းကျက်သရေဆောင် ဝေဇယန္တာအငြိမ့်၊

ဦးလူကလေး စိမ့်အုပ်ချုပ်၍ လူရွှင်တော် ဒါရိုက်တာ ကိုကိုရွှေရိုး
ညွှန်ကြားပြသည်။”

ကိုထွေး စိတ်ရှုပ်နေသည့်ကြားက ရယ်ချင်မိပြန်သည်။ “ရေမင်းသား
ဆရာဆောင်ကို” အားကျ၍ ရေဆေးပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်လိုလှသည့်သူ၊ ပန်တျာ
ကျောင်းက ပန်းချီသင်တန်းကို ကောင်းမွန်ချောမောစွာ ပူပူနွေးနွေး အောင်မြင်
ဆင်းသက်သာသူ။ ထိုသူ ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးပြီးချင်း၊ ပထမဆုံး ရေးရသည့်

ပန်းချီမှာ ရေးဆေးလည်းမဟုတ်။ ဆီဆေးလည်းမဟုတ်။ ခဲလည်း မဟုတ်။
သရုပ်ဖော် ရုပ်ပုံတွေလည်း မဟုတ်။

အငြိမ့် ဆိုင်းဘုတ်။

တူးမာ၊ လူမောင်၊ ဦးလေးစိမ့်တို့ သားအဖတွေနှင့် ပတ်သက်၍
ကူညီပေးရသည်မို့ သည်ဆိုင်းဘုတ် ရေးပေးရသည်ကို ကိုထွေး ကျေနပ်မိသည်။
သို့သော် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိသည်။ သည်ဆိုင်းဘုတ်
အောက်ဝယ်၊ တူးမာတို့တတွေသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြပြီ။
ဦးလူကလေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုကိုရွှေရိုးဆိုသည့်လူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့၏
ခရီးစဉ် အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။ သဘာဝကျသည်။

ယခုလို ပြဿနာမျိုးဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကိုက သဘာဝကျသော၊ အဓိပ္ပာယ်
ရှိသော ပြဿနာဖြစ်သည်။ အငြိမ့်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့တွင်းက အငြိမ့်သမားချင်းတွေကြ
ရမည့် ပြဿနာမျိုး။ ထွန်းခံတို့၊ လူမောင်တို့ ပြောသလိုဆိုလျှင် ကြော့ရှင်း၏
လူခံလူကောင်း ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် ဦးလေးစိမ့်တို့ ထိပ်တိုက်တိုးကြပြီး ပိုင်ရှင်
ဦးလူကလေးနှင့်လည်း ဘယ်အခါတွင် ပြဿနာပေါ်မည် မသိ။ သို့သော်
ဒါသည်ပင် သူတို့ အနုပညာ ခရီးထဲက သဘာဝကျသော အဖုအထစ်များ
ဖြစ်သည်။ ဓမ္မတာပေပဲ။

သည်ဆိုင်းဘုတ်ရေးသူ မိမိကိုယ်တိုင်သည်သာ။

သည်ဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော ကာလများကို ဖြတ်ကျော်
လျက် ဆိုင်းသံဗုံသံများကို နားထောင်ရင်း ဘာမှန်းမသိသော အနာဂတ်ကို
ရင်ဆိုင်နေရသည်။ ကျောင်းက သင်ပေးလိုက်သည့် အရောင်တွေ၊ မျဉ်းတွေ၊
အလင်းအမှောင်တွေကို ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ အသုံးချရမည်လဲ။

အဓိပ္ပာယ်မရှိ အချည်းနှီးကာလများတွင် အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့်အချက်
တစ်ချက်တည်းသာ ရှိနေသည်။ သည်အချက်ကြောင့်ပင် ယခုလို နေမိခြင်း
ဖြစ်သည်။ သံယောဇဉ်။

တူးမာ၊ လူမောင်၊ ထွန်းခံတို့နှင့် ပတ်သက်သော သံယောဇဉ်။

သို့သော် သံယောဇဉ်ဆိုသည့် တစ်ခုတည်းသော အရာဖြင့်ပင် ယခုလို
နေသွားရတော့မည်လား။ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ လှုပ်ရှားနေကြသည့်
ကြားတွင် မိမိက သံယောဇဉ်ကို လက်ကိုင်ပြု၍ ယခုလို နေသွားမည်လား။

ဦးလူကလေး၏ကြော့ရှင်းအစား၊ တူးမာအဖေနှင့် ဦးလေးစိမ့်တို့ ရွေးချယ်
သော “ဝေဇယန္တာ” ဆိုသည့် အမည်သစ်ကို အသုံးပြုကြသည်။ ဦးလူကလေးနှင့်

ကိုကိုရွှေရိုးက အမည်သစ်ကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ငြင်းပယ်ကန့်ကွက်ခြင်းမရှိ လက်ခံကြသည်။ အမည်သစ်နှင့်အတူ သူတို့တတွေသည် ဘဝသစ်ကို စတင်ကြ ပေပြီ။

ကျောင်းဆင်းပွဲည၊ ပဒေသာကပွဲကို သတိရမိပြန်သည်။

အလင်းရောင် အောက်တွင် တူးမာနှင့်တကွ တူးမာကို ဝိုင်းအုံနှုတ်ဆက် နေကြသော လူတွေနှင့်၊ အမှောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသော မိမိ။

“ခွေးပုရေ... ပြန်တိုက်မယ်တဲ့၊ ဦးလေးစိမ့် ခေါ်နေတယ်”

အိမ်ထဲက ခင်လှခေါ်သံကြောင့်၊ အားလုံး ခုံရှည်မှ ထလိုက်ကြသည်။

“ဝေဇယန္တာ”အတွက် အသီးသီး အသက်လှုပ်ရှားကြဦးမည်။

နေ့လယ်ပိုင်း အငြိမ်တိုက်ချိန်ဆိုလျှင်၊ တူးမာ၏ အကပါ တိုက်ကြလိမ့်မည်၊ ဆိုင်းသံဗုံသံ၊ အကဟန်တို့ကို နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကြားရတွေ့ရဦးမည်။ အားလုံးကိုယ်စီကိုယ်ငှ သူ့နေရာနှင့်သူ၊ သူ့ကဏ္ဍနှင့်သူ လုပ်ငန်းဝင်ကြမည်။

ကိုထွေးတစ်ယောက်သာ တီးဝိုင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆိုင်းသေတ္တာတစ်လုံး ပေါ်က ထိုင်ကြည့်ရင်း၊ မျက်စိသူငယ် ရှိရဦးတော့မည်။

သက်ဝင် လှုပ်ရှားခြင်း ကင်းမဲ့စွာဖြင့်ပင် ကိုထွေးအိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင် ခဲ့သည်။ ဦးလေးစိမ့်က ဒိုးချောင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း၊ ပတ်တီးများကို ပတ်စာ ရေစာညှိနေပေပြီ။ တူးမာလည်း ဖျာကြမ်း ခင်းထားသော နေရာတွင် နေရာယူနေ ပေပြီ။

အင်အားကြီးမားသော တစ်စုံတစ်ခုကို နွေးထွေးစွာ ခံစားရပြန်သည်။ သံယောဇဉ်။

* * *

ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်အထိ နေ့ရောညပါ အပြင်းအထန် ဇာတ်တိုက်ကြ သည်။

ဦးဘသိုက် မပြန်ဖြစ်သေး။ ပွဲချီ နှစ်ချီ သုံးချီအထိ အငြိမ်နှင့်လိုက်မည်ဟု ဆိုသည်။ သမီးဖြစ်သူကို လက်ကုန်ပညာသင်ပေးလိုဟန် ရှိသည်။ တူးမာ၏ အရည်အသွေးများသည်၊ ယခုလို အရေးရယ်၊ အကြောင်းရယ် ရှိလာသောအခါ ဖြိုးဖျပ် တောက်ပလာကြပေသည်။

လေးဆစ်ခွန်းထောက်ကို ခမ်းနားလှပစွာ ဆိုတတ်လာသည်။

တေးထပ်ကို အတွန့်အတက်များဖြင့် ဆိုတတ်လာသည်။ “နှုတ်ခွန်းဆက်ကစား” ကိုပင် အဆိုနှင့် ပြောတတ်လာသည်။ နောက်ခံ ပတ္တလားသံ၊ ကြေးသံတို့တွင် လူးကာ လှိမ့်ကာ အဝင်အထွက်နှင့် ပြောဆိုတတ်လာသည်။

အကမူကား ပြောစရာမရှိ။ လူမောင့်ဒိုးဆစ်၊ ထွန်းဇံ၏ အုပ်စုံ အပေးအယူထဲတွင်၊ တူးမာကကြိုးတို့သည် တကယ်ပင် ငှက်သွင်ပျံကြွ မတတ်သော်ဖြစ်လာလေသည်။ ကသူနှင့် ဒိုးတီးသူတို့ ပေးအယူ နားလည်မှုကလည်း ရှိလှဘိခြင်း။

ဦးလူကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတို့ လစ်ဟင်းသည် မရှိတော့။

“သမီး... သမီး” ဟူ၍လည်း တူးမာကို တသသမြှောက်စားသည်။

အစကတော့ အဆင်မှ ပြေပါ့မလားဟု စိုးရိမ်ခဲ့ကြသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးအပိုင်းကဏ္ဍကလည်း၊ အငြိမ့်တိုက်ရက်များတွင် ထင်သလို ပြဿနာမပေါ်လာခဲ့။ သည်ထက်မူ ကိုကိုရွှေရိုး၏ အရည်အချင်းကိုလည်း တအံ့တဩ တွေ့လာကြရသည်။ “ငါတော့ ကြည့်လို့ကို မရဘူး” ဆိုသော ထွန်းဇံပင်၊ ကိုကိုရွှေရိုး၏ တီထွင်ဆန်းသစ်တတ်မှုများကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်တော့။

အော်ပရာ အသစ်တွေ တိုက်သည်။

“ဝိဇယလို လူစားမျိုး” “မေခလာကို ကယ်တင်မည့်သူ”၊ “ဒွေးမယ်နော်သို့ အလွင်းပြေ” “အကျည်းတန်သော ဥမ္မာဒန္တီ” စသည်ဖြင့် အသည်ဖြင့် အမည်များကလည်း ဆန်းသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့ သိပြီးသား ဇာတ်ထုပ်တွေထဲက ထင်ရှားသည့် ဇာတ်ကောင်အမည်တစ်ခုခု ပါလေ့ရှိသည်။ သိပြီးသားဇာတ်ကွက်တစ်ခုခုကို တစ်ကွက်တလေပြသည်။ သို့သော် အော်ပရာ၏ အဓိကဇာတ်ကျောရိုးမှာ ခေတ်သစ်ဖြစ်သည်။

အော်ပရာတိုင်း လိုလိုတွင် အဓိကဇာတ်ရုပ်မှာ ကိုကိုရွှေရိုးကိုယ်တိုင်နှင့် အဖွဲ့ကောင်းတုန်းက မင်းသမီးကြော့တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် ကြော့တို့မှာလည်း အတွဲညီလှပေသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးသည် သူလိုကိုယ်လို မင်းသားတစ်ယောက်လောက်တော့လည်း ကတတ်သည်။ အသံလည်း ရသည်။ လူရွှင်တော်ဆိုပေမယ့် ရုပ်ကလည်း ကြည့်ပျော်ရှုပျော်။ ခုံပေါ် မီးရောင်အောက်ဆိုလျှင် “ထွက်” “လာမည့်ရုပ်မျိုး။ သည်ရုပ်ခံ၊ သည်အသံတွင် သူက လူရွှင်တော်သန္ဓေအတိုင်း ဟာသများဖောက်၍ ထည့်သွားသည်။ ပရိသတ်ပွဲကျမည်အမှန်ဟု အားလုံးက သိကြရတော့သည်။ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် ကြော့တို့ကို ဦးလူကလေး လက်မလွှတ်နိုင်သည်မှာ သဘာဝကျပေသည်။

အငြိမ်တိုက်ရင်းဖြင့်ပင် “ဝေယန္တိန္ဒြေ” ၏ တင်ဆက်မှုသည် ရှေ့ပိုင်းက တစ်ကဏ္ဍ၊ နောက်ပိုင်းက တစ်ကဏ္ဍ သီးခြားစီဖြစ်လာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးဘသိုက်၏ လမ်းညွှန်မှု၊ ဦးလေးစိမ့်၏ပြဿနာဖြင့် တူးမာ၏ အငြိမ်ပိုင်းက သပ်သပ်။ ကိုကိုရွှေရိုး စီစဉ်မှုဖြင့် အော်ပရာ၊ ဇာတ်လမ်းတိုများ၊ ပြက်လုံးများက သပ်သပ်။ သီးခြားစီ ဖြစ်လာသည်။

ရောယှက်သော တစ်နေရာသာ ရှိသည်။ ယင်း နေရာကား ဆိုင်း။

ဧည့်ခံတီးလုံးမျိုး၊ ဇာတ်ဝင်တီးလုံးမျိုးတွင် မရော၍ မရတော့ပေ။ ဦးလေးစိမ့်ဆိုင်းနှင့် ကြော့ရှင်းအဖွဲ့၏ရှိပြီးသား “ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်း” တို့ အပေးအယူ တီးကြ မှတ်ကြရသည်။ ဦးဘသိုက်ကမူ လျှပ်စစ်ဂစ်တာ၊ ဒရမ်ဆက်၊ လေမှုတ် တူရိယာများဖြင့် ဖွဲ့စည်းအပ်သော အငြိမ်တီးဝိုင်းကို နားထောင်ရင်း၊ အသိရ ခက်သော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေတတ်လေသည်။

သို့သော် ဦးလူကလေး၏ လိမ်မာမှုကြောင့်ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။

အငြိမ်ခန်းတွင်ဆိုင်းနှင့် ခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းတို့ မရောစပ်ကြ။ အငြိမ်ခန်း အတွက်၊ အဝင်အထွက်၊ သီချင်း၊ တီးလုံးမှန်သမျှ ဦးလေးစိမ့်ဝိုင်းကို ကြိုက်သလို လုပ်ရန် ဦးလူကလေးက အလုံးစုံ ပုံအပ်သည်။

ဦးလူကလေးက တစ်ခါတရံ အားပါးတရ ဆိုလာတတ်သည်။

“မထင်ဘဲနဲ့ သိပ်အားရစရာ ကောင်းလာတယ် ဆရာစိမ့်ရေ၊ ကျွန်တော် တို့အဖွဲ့ဟာ တကယ့်ကို ပုံစံသစ်ဖြစ်လာပြီ၊ ဆရာစိမ့်တို့ရဲ့ ရှေးမူပျက်အငြိမ်ဝှင် က တစ်ဘာသာ၊ ဒီနေ့ အငြိမ်တွေထဲမှာ ဘယ်အဖွဲ့မှ မရှိဘူးသေးတဲ့ ပုံစံပဲ၊ နာမည်တော့ကြီးပြီ”

ဦးလူကလေး တကယ်ပင် အားရ တက်ကြွနေသည်။

ပိုစတာတွေ၊ လက်ကမ်းကြော်ငြာတွေမှာလည်း ထည့်ရိုက်သည်။

“မန်း ရတနာပုံ ရွှေမြို့တော်၏ အစဉ်အလာကြီးခဲ့သော အငြိမ်သဘင် စစ်စစ်ကို ကြည့်မလား၊ ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ တီထွင်မှုတွေကို ကြည့်မလား၊ ပညာရှင် ကြီးငယ်တို့ ပါဝင်လာသော ဝေယန္တိန္ဒြေအငြိမ်က ရွှေပွဲလာတို့၏ ဘဝင်နှလုံးကို အဟောင်းရော အသစ်ပါ ကြည်နူးစေရမည်။ နှစ်သက်စေရမည်” စသည်ဖြင့် ကြော်ငြာသည်။

မင်းသမီးကဏ္ဍတွင် ကြော့နှင့် တူးမာတို့က အဓိကနေရာ။

လူရွှင်တော်ကဏ္ဍတွင် ကိုကိုရွှေရိုးက အဓိကနေရာ။ ကျန် လူပြက်နှစ် ယောက်ဖြစ်သော မောင်မောင်တိမ်ညိုနှင့် ညီညီပေါက်စတို့ကလည်း အားထား

ရသည့် ပညာရှင်များ ဖြစ်သည်။ အမည်များရှေ့တွင် “မောင်မောင်” “ညီညီ” “ကိုကို”တွေ တပ်ထားသည်က တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ။ သို့ဖြင့်ပင်...

ဝေဇယန္တာသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျစ်လစ်ပြီသော အစီအစဉ်များ ဖြင့် ထောင့်စေ့ဝင်ကျ ဖြစ်လာသည်။ ပွဲထွက်ဖို့သာ လိုတော့သည်။ ဦးလူကလေး ကြိုးဝါးကဲ့သလို ထိပ်တန်းအငြိမ့်အဖွဲ့။ ကိုယ်ပိုင်အငြိမ့်ခုံ၊ ကိုယ်ပိုင်ဘတ်စ်ကား၊ (အငြိမ့်ခုံနောက်မှာ ဘတ်စ်ကားကို နောက်မီးထိုး၍ရပ်၊ မင်းသမီးတွေက ဘတ်စ်ကားထဲမှာပင် ဖီးလိမ်းဝတ်စားပြီးမှ ခုံပေါ်သို့တက်။ ယင်းသို့အားဖြင့် အငြိမ့်စင်နောက်မှာ မင်းသမီးထမီလဲသည်ကို တရုန်းရုန်းရှိကြသော ကာလသား များပြဿနာက ကင်းဝေးသွားသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်း၊ တီးဝိုင်း၊ အားလုံး ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ကရိယာတွေဖြင့် အားကောင်းမောင်းသန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပေပြီ။ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပထားခဲ့သည်တို့မှာလည်း ပိုင်နိုင်ကြေညက် နေပေပြီ။ အားလုံးသည် ပွဲကရန်အတွက် တက်ကြွစွာဖြင့် အဆင်သင့်။

* * *

ကိန္နရီနှင့်ကိန္နရာ အတောင်ပံများမှ ကနုတ်များပေါ်သို့ ဆေးရောင် ထပ်လိုက်နေသော ကိုထွေးအနီးသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရပ်လာသည်။

ကိုထွေး မသိ။

ကိန္နရာသည် ကိန္နရီ၏မျက်နှာကို ငဲ့စောင်းကြည့်နေသည်။ ကိန္နရီကလည်း မျက်နှာကို မော့လျက် ကိန္နရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ “လည်ချင်းယှက်” ဟူသော စကားလုံး ကိုထွေးသည်သို့ပင် သရုပ်ဖော်သည်။ ကြော့ရှင်းသော လက်တံအစုံ တို့သည် တစ်စုံနှင့်တစ်စုံ ထိကပ် ဆက်နွယ်နေသော်လည်း ရှုပ်ထွေးခြင်းမရှိ။ လက်ချောင်းတို့၏ ငှက်ပျောဖူးသဏ္ဍာန် ကွေးညွတ်ထားဟန်သည် ဤမျှ များပြားထူထပ်သော ကနုတ်ပန်းတို့ကြားမှာပင် ထင်ရှားနေလေသည်။

ကိန္နရီ ကိန္နရာတို့ မျက်နှာပေါ်တွင် အချစ်ရည်ပြိုးလက်သော အပြုံးတို့ ဖူးပွင့်နေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းမြွာတို့သည် ချစ်တေးကို ဆိုတော့မယောင်၊ မသိမသာ ပွင့်အာနေကြသည်။

နောက်ခံတိမ်အဖြူနှင့် ကောင်းကင်ပြာတို့ကြောင့် ကိန္နရီကိန္နရာ၏ ဘယက်ဒွါဒရာမှ ရွှေရောင်တို့သည် ပို၍ တောက်ပြောင်နေကြသည်။ အတောင်ပံ တွင် အနားသတ်ရေးထားသောမျဉ်းနှင့် ဒေါင်လိုက် အစင်းရေးထားသော မျဉ်းတို့မှ အနီရောင်သည်လည်း ရွှေရောင်ကြောင့်ပင်ကိုယ်ထက် ပို၍ နီရဲနေသည်။

စုတ်တံနှင့် ဆေးခွက်ကို ကိုင်မိရပြီဆိုလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကမ္ဘာလောကကို မေ့သွားရသည်ချည်းပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိကိုယ်တိုင်ကိုသော်မှ မေ့ပျောက်နေမိသည်။ အရောင်တွေ ထုထည်ညီဖို့၊ မျဉ်းတွေ အချိုးအကွေ့ ပြောဖို့လောက်သာ သတိရတော့သည်။ အနုပညာရှင်ကိုပင် ပြန်လည်ဖမ်းစားနိုင်လွန်းသော အနုပညာ။

“လှလိုက်တာဟယ်”

ကိန္နရီ၏ လက်ချောင်းများကို တိကျပြတ်သားအောင် ဆေးထပ်ဖို့နေရာမှ ကိုထွေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသည့် နောက်ထပ် ကိန္နရီတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“နင် ရေးတာသာ မတွေ့ရရင် ဒီပုံတွေ နင် ရေးတာလို့ ဘယ်သူမှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုထွေး”

တူးမာက မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ဝင်ထိုင်သည်။ ကားချပ်ထဲက ကိန္နရီနှင့် တူးမာတို့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီဟာ နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းဘေးက မိဟေမာ အော်ပရာအတွက် မဟုတ်လား ဟင် ကိုထွေး”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်လိုက်မိသည်။ စကားလည်း ပြန်မပြောမိ။ လက်ထဲက စုတ်တံကိုလည်း ချမထားမိ။ ပုံထဲက ကိန္နရီနှင့် ပုံဘေးက တူးမာတို့ ဘေးချင်း ယှဉ်လျက် ရှိနေသည်ကိုသာ သတိထားမိနေတော့သည်။

တူးမာက လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ရင်း တစ်ခုခု လှမ်းပေးသည်။

“ရှေး... စား၊ အုန်းသီးဆံနဲ့ ထန်းလျက်၊ အိမ်ထဲမှာ အဖေတို့ဦးရှင်ကြီး တင်တဲ့ပွဲက၊ နင်လဲသွားပေးချည်တဲ့၊ တစ်ဖွဲ့လုံး စားရမယ်တဲ့”

ကိုထွေး လှမ်းယူလိုက်သည်။ တူးမာက အုန်းသီးဆံကို ကိုက်ဖဲ့လိုက်သည်။

“ပွဲက မြစ်ကူးချောင်းဖျားမို့တဲ့၊ ဦးရှင်ကြီးတင်၊ တစ်ဖွဲ့လုံး ကန်တော့ပြီး မှ ပွဲထွက်ရမှာတဲ့၊ ငါတော့ အိမ်ထဲမှာလဲ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ စားလာခဲ့ပြီ၊ အဖေတို့တော့ ကန်တော့ကြတုန်းပဲ၊ လူမောင်နဲ့ ခွေးပုကတော့ ကျန်တဲ့ပွဲက ငှက်ပျောဖီးကို လုမလို့ စောင့်နေကြလေရဲ့၊ စားလေ ကိုထွေး”

တူးမာ ပျော်နေပုံရသည်။ ပျော်ရမည်။ နက်ဖြန်ဆို မင်းကွန်းဘက်သို့ ပွဲထွက်ရတော့မည်။ ဝေဇယန္တာ၏ ပထမဆုံး ပွဲချီ။

တူးမာက မတ်တပ်ရပ်၍ နောက်ဆုတ်ကာ ကားချပ်ကို ကြည့်ပြန်သည်။

“နင် သိပ်တော်တာပဲ ကိုထွေး၊ ဦးလူကလေးကလဲ ဒါကြောင့် နင့်ကို သဘောကျတာ၊ ဟို မေခလားကို ကယ်မည့်သူ အော်ပရာအတွက် နင်ရေးတဲ့

ကားလိပ်ကိုလဲ ဦးလူကလေးက ချီးကျူးလို့ မဆုံးဘူး၊ ငါတော့ နင်ရော၊ လူမောင်ရော၊ ခွေးပုရော၊ လူတွေ ချီးကျူးကြတာ သိရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မမခင်ကြီး ရှိစေချင်လိုက်တာ၊ မမခင်ကို သတိရလိုက်တာ ဟယ် နော်၊ ငါတို့ အခုလို အခြေအနေကောင်းလာတာ မမခင်သိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာမလဲ”

ယခုအထိ ကိုထွေး စကားတစ်ခွန်း မပြောမိသေး။ တူးမာကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း တူးမာနှင့် တူးမာစကားများကို အတွေးရောက်နေသည်။ တူးမာသည် ကျောင်းတက်နေတုန်းက တူးမာမဟုတ်တော့။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က မိုးရွာသည့် တစ်နေ့က ပန်းချီသင်တန်းဘေးတွင် နေမကောင်း၍ ငိုနေသည့်တူးမာ မဟုတ် တော့။ မမခင်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် သနားစဖွယ် ခိုဝင်လျက် မြင်းလှည်းပေါ် ပါသွားသည့် တူးမာမဟုတ်တော့။ ပြောကြစတမ်းဆိုပါလျှင်၊ သင်တန်းဆင်းပွဲနေ့ ပဒေသာကပွဲတုန်းက အငြိမ်ကခဲ့သည့် တူးမာပင် မဟုတ်တော့။

ဦးလူကလေးတို့နှင့် ဆက်သွယ်မိပြီး နောက်တွင် ဦးလေးစိမ့်တို့ တစ်သိုက်လုံး စီးပွားရေး ပြေလည်ခဲ့သည်။ တူးမာကော မင်းသမီးအနေဖြင့် အသုံးငွေ ဘယ်လောက်ရသည်မသိ။ ဟိုတုန်းက ညှိုးငယ်သော အဝတ်အစားများ ဖြင့် တူးမာသည် ယခုမှ တသွေးတမွေး။ ပြီးတော့ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်ကျော် တပင်တပန်း အငြိမ့်တိုက်ခဲ့ရပြီး အလုပ်ချိန်၊ စားချိန်၊ အိပ်ချိန် မှန်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်မည်။ တူးမာအသားတွေ ဝင်းနေသည်။ စိုပြေ လန်းဆန်းနေချေသည်။

တူးမာ ပို၍ လှလာသည်ဟုပင်။

“ကိုထွေး... နင် မင်းကွန်းကို မလိုက်ဖူးဆို ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သည်တစ်ခါတော့ အမေးဖြစ်သည်မို့ ကိုထွေးစကား မပြောဘဲနေ၍ မရတော့။

“ဦးလူကလေး ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ် တူးမာ”

“ဘာတွေလဲ ဟင်”

“နောက်ထပ် ကားချပ်နှစ်ခု ကျန်သေးတယ်၊ တောကားတစ်ချပ်နဲ့ အိပ်မက်ခန်းအတွက် တကား”

“နင်လဲ အခုမှ တကယ့်ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်တော့တာပဲနော်”

“ပန်းချီဆရာကြီး” ရုတ်တရက်တော့ ရင်ထဲမှာ နာသွားသလို ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် တူးမာ၏ အရိုးခံမျက်နှာကို တွေ့သောအခါ မနာနိုင်တော့။ ဒါပေမယ့် မချိပြီးဟု ဆိုနိုင်မည်ဖြစ်သော အပြုံးမျိုးဖြင့်တော့ ပြုံးမိလေသည်။

လက်ထဲက စုတ်တံကို ဆေးခွက်အင်တုံ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။

“တူးမာရယ် ပန်းချီဆရာကြီးလို့ မပြောပါနဲ့၊ တကယ်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ အခု ဒီကားလိပ်တွေ ရေးနေတာက နင်တို့ ဦးလေးစိမ့်တို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အလုပ်မို့ပါ။ ငါလဲ ငါ့ကိုယ်ငါ ဇာတ်ခုံပန်းချီဆရာ ဖြစ်လာမယ်လို့ ဘယ်ထင်မိမလဲ၊ အမှန်တော့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်ကလဲ ဒါမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇာတ်စင် ပန်းချီဆရာဆိုတာက ငါလဲ ရေးရင်းနဲ့ ရေးရင်း သဘောပေါက်လာတယ်။ ပန်းချီသမားစိတ် ရှိသလောက် လက်ရှိသလောက် ရေးရတာမဟုတ်ဘူး၊ မီးရယ်၊ ကားရှေ့မှာ ကကြမယ့် လူတွေရယ်အတွက် လျှော့ပြီး ရေးရတာ၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကူညီပေးရတာမျိုးမို့ ငါကျေနပ်ပါတယ်၊ ငါ့အတွက်လဲ အတွေ့အကြုံ အများကြီးရတာပါ။ နင်ပြောသလို တကယ့်ပန်းချီဆရာကြီး မဟုတ်ပါဘူး တူးမာရယ်”

ကိုထွေးစကားများကို တူးမာ နားလည်ဟန်မတူ။

“ဦးလေးစိမ့်ကတော့ နင့်ကို ဆရာငယ် ဆရာငယ်နဲ့ ခေါ်ခေါ်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

ကိုထွေး ရယ်မိလေသည်။

“ဆရာငယ်ဆိုတာ နင်တို့ ငါတို့ မမိပါဘူးဟာ၊ ဇာတ်ဆရာကြီးဦးဘိုးစိန်လေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဂရိတ်ဘိုးစိန်”

“အင်း... ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဦးဘိုးစိန်က ဇာတ်ခုံတွေ ဘာတွေနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနားထွင်ပြီး စကဲခဲတဲ့သူ မဟုတ်လား၊ အေး...သူ့ဇာတ်ခုံအတွက် နောက်ခံကားချပ်တွေ ရေးပေးရတာက ဆရာငယ်တဲ့၊ ဦးဘိုးစိန်လက်စွဲပေါ့၊ မြို့ကားတွေ နန်းကားတွေ ရေးပေးရတယ်၊ အဲဒါ ဦးလေးစိမ့်က နောက်ပြီး ငါ့ကို ဆရာငယ်လို့ ခေါ်တာ”

“ဪ...”

တူးမာလည်းရယ်လေသည်။ ရယ်လိုက်သောအခါ တူးမာ ပိုလှသွားသည်။

“အငယ်နဲ့ အထွေးနဲ့သိပ်တော့ မထူးပါဘူးဟာ”

တူးမာရယ်သောကြောင့် ကိုထွေးပျော်သွားသည်။ စင်စစ်လည်း ကိုယ်စီ ကိုယ်ငှ အလုပ်များခဲ့ကြသည့်ရက်တွေအတွင်း တူးမာနှင့် အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပေပြီ။ “ဝေယေန္တံ” ဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင် တူးမာနှင့် ယခုလို မဆုံရသည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပေပြီ။

“ကိုထွေး”

“အင်”

“နင် ဟိုတစ်ခါကပြောသလို ရန်ကုန်ဆင်း အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆိုတဲ့ကိစ္စကော”

မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းကြောင့် အရယ်အပြုံးတို့ ရုတ်ခြည်း ရပ်သွားသည်။ ကိုထွေးမဖြေနိုင်။ တူးမာ ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည့်အတွက်လည်း အံ့ဩရသည်။

“နင် ရန်ကုန်သွားမနေပါနဲ့ တော့ဟာ၊ အငြိမ်နဲ့ပဲ လိုက်ပါလား၊ ဦးလူ ကလေးကလဲ နင့်ကို သဘောကျသွားပဲ၊ အငြိမ်ထဲမှာ နင် အလုပ်ရမှာပါ၊ အခုလို နင်ရေးတဲ့ကားတွေနဲ့ တို့ကကြရမှာ၊ အငြိမ်နဲ့လိုက်ရင်း နောက်ထပ်ကားတွေ နင် ထပ်ရေးပေါ့၊ နောက်ဆို တခြားအဖွဲ့တွေကလဲ နင့်ကို အလုပ်လာအပ်မှာပေါ့၊ နင် ဒီမှာနေလို့ ရသားပဲ၊ ကဲ နောက်ဆုံး နင် ဘာမှမလုပ်ဖဲနေဦး ငါတို့နဲ့ပဲနေပေါ့၊ ငါတို့ အခု အရင်လို မကျပ်တော့ပါဘူး”

တူးမာ နားလည်အောင် အများကြီး ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဇာတ်ခုံ ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ဘဝ။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်၊ ပြီးတော့ ဆိုတီးက၊ အနုပညာသည်တွေကြားမှာ အသုံးနည်းလွန်းလှသော ပန်းချီသမား၏အနေအထား။ သို့သော် ဒါတွေကို တူးမာ နားလည်နိုင်ပါမည်လား။ ဒါတွေထက် ထားရှိရသော သံယောဇဉ် ဆိုသည်ကိုကော တူးမာတို့ နားလည်ပါမည်လား။

တတိယနှစ်တက်စဉ်က ကော်မာရှယ်သင်သော ဆရာဦးတင်အေး ပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားများကိုပါ အမှတ်ရလိုက်သည်။

“တစ်ခါတုန်းက ဇာတ်စင်ပန်းချီဆိုတာလဲ ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ ကော်မာရှယ် အတ် တစ်မျိုးပေါ့၊ စစ်ပြီးခေတ်တုန်းကဆိုရင် ဇာတ်တွေ အရှိန်ယူတဲ့အချိန်၊ ပြဇာတ်တွေ ခေတ်စားလာတဲ့အချိန်၊ အင်အားတောင့်တဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးတွေဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ပန်းချီဆရာတွေထားခဲ့ကြတယ်၊ မန္တလေးဆရာစုတို့ ဘာတို့ဆိုတာ နာမည်ကြီး ဇာတ်ပန်းချီဆရာတွေပဲ၊ အခုတော့ ဇာတ်သဘင် ပန်းချီဆရာဆိုလို့ ရန်ကုန်၊ မန္တလေးနဲ့မြို့ကြီးတွေပေါင်းမှ အယောက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်တော့ဘူး၊ အင်း ဇာတ်ပန်းချီအလုပ်ကလဲ နည်းနည်းခေတ်မှီနံ့သွားတာကိုး၊ ဆက်တင်တို့၊ မီးတို့တခြားမွမ်းမံမှုတွေက ခေတ်စားလာတယ်”

ဘဝတစ်ခု၏ ရပ်တည်ရေး။ အနုပညာသမားတစ်ယောက်၏ ဘဝတစ်ခု ရပ်တည်ရေး။ ပြီးတော့ ပိုမိုထက်မြက်လာရမည့် အနုပညာ၏ ရှင်သန်ရေး။

ယခု ဝေဇယန္တီအတွက် နောက်ခံကားများ ရေးပေးရသည့် အလုပ်မှာ လည်း အမှတ်မထင် ရလာခြင်းဖြစ်သည်။ အငြိမ့်တိုက်နေသည့် တစ်နေ့တွင် ဦးလူကလေးက သူ့အဖွဲ့ဟောင်း“ကြော့ရှင်း”တွင် အသုံးပြုသည့် နန်းကား အဟောင်းကြီးတစ်ခု ယူလာသည်။ ဆေးထပ်ခြယ်ဖို့ အလုပ်အပ်ရန် ဖြစ်သည်။ ဦးလေးစိမ့်က တခြားမအပ်နှင့်တော့။ ကိုထွေးကြည်လုပ်ပေးလိုက်ပါဟု ဆိုသဖြင့် ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသည့်အတိုင်း တမာဆေးနှင့်မြေဆေးတို့ ရောကာ ကိုထွေးက ပြယ်နေသော အရောင်များနေရာသို့ ဆေးထပ်လိုက်ပေးလိုက်သည်။ ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ဦးလူကလေးက သဘောကျသွားကာ ကိုထွေး အလုပ်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာအလုပ် လုပ်ရပြီဆိုသောအခါ၌လည်း လောလောဆယ် အားဖြင့် လောကကို မေ့ပျောက်သွားရခြင်းပင်။ သို့သော် အနုပညာဘဝတစ်ခုကို လျှောက်လှမ်းရခြင်းဟူသည်ကား၊ ကျွမ်းကျင်လိမ့်မာရာ လုပ်ကိုင်နေရခြင်း၌ မွေ့လျော်နေရုံမျှဖြင့် မပြီးတတ်သေး။

ယခု ဦးလူကလေး၏ အငြိမ့်ကား သုံးလေးကားကို ရေးပေးသည့်အတွက် လက်ထဲတွင် ငွေနှစ်ရာခန့် စုဆောင်းမိနေပြီ။ ကျောင်းဆင်းပြီးနောက် ဘော်ဒါ ဆောင်တွင် မနေရတော့သည့်အတွက် ဦးလေးစိမ့်ဆီတွင် ကပ်ရပ်နေခဲ့သည်မှာ လည်း တစ်လနီးပါးရှိခဲ့ပြီ။ စာရေးသောက်ရေးအတွက် မပူရသော်လည်း သည် အတိုင်း နေသွား၍မဖြစ်သေး။ သည်အတိုင်း ရပ်တည်သွား၍ မဖြစ်သေး။

တူးမာ နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောပြရမည်လဲ။

တူးမာ နားလည်နိုင်သည်ပဲဆိုစေ။ တူးမာရှေ့တွင် အစစ ထိုစကားတို့ကို ပြောထွက်ရန်ကား ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ဖင့်နွဲ့လေးလံလွန်းချေသည်။

“ကိုထွေး... ဘာတွေးနေတာလဲဟ၊ စကားလဲ ပြန်မပြောဘူး”

တူးမာက စားလက်စ ထန်းလျက်ခဲဖြင့် ပေါက်လိုက်တော့မှ အတွေးစကို ပြန်သိမ်းမိသည်။ ထန်းလျက်ခဲဖြင့် ပစ်ပေါက် ကျီစယ်စေကာမူ ပြန်ပြောရမည့် အဖြေတို့က ခါးသီးကောင်း ခါးသီးနေမည်။

တူးမာကို ကြည့်မိသည်။ နက်ဖြန်သန်ဘက်ဆိုသလို အငြိမ့်ခုံပေါ်မှာ မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ဆိုတော့ ကတော့မည့် တူးမာသည် ယခုတော့ လည်း ပီဘိကလေးစင်စစ်။

“ငါ့အလုပ်အကိုင် ကိစ္စပါ တူးမာရယ်”

“အေးလေ... ငါပြောတာ မကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းပါဘူးတူးမာ” ဟု ပြောမထွက်။ “ကောင်းပါတယ်” ဟုလည်း အလိုက်သင့် မပြောချင်။ ကိုထွေး အကျပ်အတည်းကို လူမောင်နှင့် ထွန်းဇံတို့က ဖြေရှင်းပေးလိုက်ကြလေသည်။

“ကိုထွေးရေ ငှက်ပျောဖီးနှစ်ဖီး ရလာတယ်ဟေ့”

ထွန်းဇံက အိမ်ထဲက ထွက်လာရင်း ငှက်ပျောဖီးကို ကိုင်မြှောက်ကာ အော်ပြောသည်။ နောက်က လူမောင်လည်း လိုက်လာသည်။

“ခင်လှကလဲ ကန်တော့တဲ့ လူအုပ်ရှေ့ဆုံးမှာ အကြိနဲ့ ထိုင်နေတာကွ၊ ကန်တော့လို့လဲပြီးရော၊ ဒီကောင်က ငှက်ပျောဖီးလှမ်းဆွဲတာပဲ၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ငါက သူ့လက်ထဲက ဆွဲလုလာတာ၊ အုန်းသီးကတော့ ကိုကြွက်နီက ဦးသွားတယ်”

ထွန်းဇံလက်တွင် ငှက်ပျောသီးများ ပေကျံနေသည်။ ဆွဲလုလာသည်ဆို သော ငှက်ပျောဖီးမှာ သူ့လက်တွင် မြင်မကောင်း။ အချို့အသီးများ ပြုတ်နေ သည်။ အခွံပေါက်၍ ငှက်ပျောနှစ်များ ထွက်ကျနေသည်။

“ဟေ့ ကောင်မလေး... စားမလားရော့”

တူးမာမျက်နှာဆီသို့ ထွန်းဇံက ငှက်ပျောသီးတွေပေးနေသည့်လက်ကို ထိုးကပ်လိုက်သည်။

“ခွေးပုနော်... ရွံစရာတွေ လျှောက်လုပ်မနေနဲ့၊ သွားမစားဘူး”

“စားစမ်းပါ... အကောင်းစေတနာနဲ့ ကျွေးတာ၊ ဦးရှင်ကြီးပွဲကျစားရင် အသံပိုကောင်းတယ်ဟ”

“နင့် ဘယ်သူ ပြောသလဲ”

“ဟောဒီကောင်... လူမောင်က”

“သွားစမ်းပါ... မဟုတ်တာတွေ”

“တကယ်... ရော့ စားစမ်း၊ လက်မှာကပ်နေတာတွေက ပိုချိုတယ်”

“အဘရေ... ဦးလေးစိမ့်၊ ဟောဒီမှာ ခွေးပုရယ်၊ လိုက်စနေတယ်”
ထုံးစံအတိုင်းပင် လေးလံနေသော စိတ်တို့သည် ထွန်းဇံကြောင့် ပေါ့ပါး သွားရသည်။ ထွန်းဇံ၊ လူမောင်၊ တူးမာ။ သူတို့နှင့် သည်လိုသာ နေသွားရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမည်လဲ။

တူးမာက ထွန်းဇံကိုရှောင်ရင်း အိမ်ထဲသို့ လှည့်ပြေးမည်ပြုသည်။ အိမ်ထဲက ထွက်လာသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိသည်။ တူးမာ လဲကျ

သွားသည်။ တိုက်မိသူက ရုတ်တရက်ရပ်သွားပြီး တူးမာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ တူးမာသည် လဲနေရာက မော့ကြည့်ရင်း တောင်းပန်လေသည်။

“အို မမကြော့၊ တူးမာမမြင်လို့ပါနော်၊ ကန်တော့ကန်တော့”

ကြော့က ဘာမှ ပြန်မပြော။ တူးမာ နင်းသွားသည့် သူ့ခြေဖမ်းပေါ်သို့ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်နေသည်။ ခြေဖမ်းပေါ်က ရွှေဝါရောင် ဒေါက်မြင့် ဖိနပ်သဲကြိုး။

ကြော့သည် တူးမာတို့ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက် အပြင်သို့ထွက်သွား လေသည်။ နောက်က ကိုကိုရွှေရိုး ထွက်လိုက်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သစ်လွင် ပြုံးပြက်သော အဝတ်အစားများဖြင့်ပင်။

ကိုကိုရွှေရိုးကတော့ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော် ဘေးနားတွင် အေးစက်တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေသည့် လူမောင်ကို မြင်သည်တွင် သူ့အပြုံးတို့ လျော့လျည်းသွားသည်ကို ကိုထွေး သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ကိုကိုရွှေရိုး ထွက်သွားပြီးနောက်၊ ထွန်းဇံက တူးမာဆီ လျှောက်သွား သည်။

“တူးမာ... ထ...ထ၊ ဘယ်နား နာသွားသေးသလဲ”

“မနာပါဘူး၊ အဲဟို မကြော့တော့ နာသွားမယ် ထင်တယ်၊ ငါ တည့်တည့် ကြီးကို တက်နင်းလိုက်မိတာပဲ”

“နင်က မတော်တဆလိုလိုနဲ့ ဖနောင့်နဲ့ကို ပေါက်ချလိုက်ဖို့ကောင်းတာ”

“ခွေးပုကလဲဟယ်...”

တူးမာနှင့်ထွန်းဇံတို့ အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြသည်ကို ငေးကြည့်နေရာက လူမောင်ကို လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“တူးမာက ကလေးစိတ် မပျောက်သေးဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွေး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကလေးပဲလို့ မြင်တာက၊ သူ့အဖေရယ်၊ ဦးလေးစိမ့်ရယ်၊ မင်းရယ်၊ ထွန်းဇံရယ်၊ ငါရယ်ပဲ၊ တကယ်လဲ သူဟာ အခုဆိုရင် ဝေဇယန္တာရဲ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး တစ်လက်ဖြစ်နေပြီး ဒို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ သူ့ကို ကလေးလို့ မမြင်ကြဘူး”

အေးစက်သော လေသံကြောင့် လူမောင်ကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့် မိသည်။

သို့သော် လူမောင်ကား အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

လူမောင် ဝင်သွားသည့် အိမ်တံခါးမဘေးတွင် အငြိမ်ကြော်ငြာကပ်ထား
သည်။ သည်ကြော်ငြာဒီဇိုင်းကို ကိုထွေးပင် ရေးပေးထားပေသည်။

ကိန္နရီ ကိန္နရာ၊ နန်းမြင့်လှေကားပုံ။

“ဝေဇယန္တာ” ဟူသော ပန်းစာလုံး။

အရုပ်နှင့် စာလုံး၏လက်ဝဲဘက်တွင် အဖွဲ့သားများအမည်ရှိသည်။

မြရင်မာ၊ ချိုနွယ်၊ ကြော့မူရာ။

လူရွှင်တော်များ၊ ကိုကိုရွှေရိုး၊ မောင်မောင်တိမ်ညို၊ ညီညီပေါက်စ။

ယိမ်းလှပျိုဖြူ ရှစ်ယောက်အစုံအလင်ဖြင့်။

ဝိုင်းတော်တီး ဆရာစိမ့်နှင့်သား မန်းမြို့သိန်းဇံနှင့်အဖွဲ့။

ခေတ်ပေါ် သံစုံတီးဝိုင်း ကြော့ရှင်းအဖွဲ့။

ပွဲငှားရန်ဌာန... ။ ... ။

နက်ဖန်ဆိုလျှင် “ဝေဇယန္တာ” သည် ပွဲထွက်တော့မည်။

* * *

ကသူက၊ဆိုသူဆို၊ တီးသူတီးဖြင့် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အလုပ်ခွင် ဝင်နေကြ
ချိန်ဝယ်၊ ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ တငေးငေးတမော့မော့ ဖြစ်နေမည်က တစ်ကြောင်း၊
အငြိမ်ဆရာဦးလူကလေး နောက်ခံကားတစ်ချပ် အသစ်အပ်ထားသည်ကတစ်
ကြောင်း၊ ပွဲဦးပွဲချိမ့် ဦးလေးစိမ့်ရော၊ တူးမာအဖေ ဦးဘသိုက်ပါ အငြိမ်နှင့်အတူ
လိုက်သွားမည်ဖြစ်၍ အိမ်စောင့်မရှိသည်က တစ်ကြောင်း။

“ဝေဇယန္တာ” နှင့်အတူ ကိုထွေး မလိုက်ဖြစ်တော့။

တစ်လနီးပါးမျှ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ၊ ခြိမ်ခြိမ်ညံ့ခဲပေသော ဦးလေးစိမ့်အိမ်သည်
ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ပတ်လုံးအဟောင်းများ၊ ဆိုင်းသေတ္တာအပျက်
များ၊ အိမ်ခေါင်မိုး ထုပ်တန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပတ်မကြီး၊ မီးဖိုချောင်ဘေးက
ပတ်စာကြိတ်သည့် သစ်သားစင်၊ နံရံထက်က အငြိမ်ကြော်ငြာစာရွက်၊ တူးမာ
ကသည့် ဖျာကြမ်း၊ ဆိုင်းဝိုင်းခွေခဲသည့် အခန်းထောင့်။ နေရာအားလုံးတွင်
ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ချက်ချင်းအပင်ပေါက်ကြီးထွားလာသလို ထင်ရ
သည်။

စိတ်ကူးပေါ်လာရာ ကောက်ရေးသည့် ပုံဆွဲစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ခဲလောင်းထား
သည့် ပုံများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ လက်စ မသတ်သေးသည့် ပုံတူများကိုလည်း
တွေ့ရသည်။ ဘာပုံမှမရေးဘဲ စာရွက်တစ်မျက်နှာအပြည့် ခဲကြောင်းများ
ခြစ်ထား သည်ကိုလည်း ပြန်ကြည့်မိသည်။

ဦးလူကလေး အပ်ထားသည့် ကားချပ်ကိုလည်း ဆက်ကိုင်သည်။
ညနေဘက်တွင် တိုက်တော်ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ရေခပ်သွားကြသည့်
နန်းရှေ့သူများကိုလည်း ပုံကြမ်းကောက်ရေးဖြစ်သည်။

ထုပ်တန်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် မျက်နှာပြင် စုတ်ပြီနေသော ပတ်မကြီး
ကိုလည်း ပုံတူရေးမိပြန်သည်။ ရေးပြီးသောအခါ ပုံအောက်ခြေတွင် “အသုံးတော်ခံ
ဘဝ၏နိဂုံး” ဟု နာမည်ပေးလိုက်သည်။

ဆောက်တည်ရပ်နားမှု အကင်းမဲ့ဆုံးမှာ ညကာလများပင်...။

အတိတ်နှင့် အနာဂတ်အတွေးတို့သည် လုံးလည်လိုက်၍
ရှုပ်ထွေးနေ ကြသည်။ သည်အရှိန်အဟုန်အကြားတွင် မောပန်းရသူကား ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ။

“ဝေဇယန္တာ” အောင်မြင်ပါစေဟူ၍ကား၊ ကိုထွေး အချိန်နှင့်အမျှ
ဆုတောင်းနေမိလေသည်။ အောင်မြင်မှာပါဟုလည်း နားလည်ယုံကြည်နေသည်။
သို့သော် တစ်ခုခုကိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ စိတ်ပူနေမိပြန်သည်။ တစ်ချိန်
တည်းမှာပင် ရုပ်ပုံလွှာတွေကို ခွဲစိတ်ခံစားမိနေပြန်သည်။

ဦးဘသိုက်၊ ဦးလေးစိမ့်၊ ဦးလူကလေး၊ ကိုကိုရွှေရိုး၊ ကြော့မူရာ၊
တူးမာ၊ လူမောင်၊ ခွေးပု။

သုန်မှုန်သော၊ တည်ကြည်သောလူမောင့်မျက်နှာထားကို မြင်ယောင်မိသော
အခါ၊ အင်အားရှိလာသလို ခံစားရသည်။ လူမောင်သည် ဤလောကဝယ်
ဆိုင်းသမားဖြစ်ဖို့ မွေးဖွားလာတာပါပဲဟု ထင်မိသည်။ အသံဝိလွန်မြန်လွန်း
လှသည့် လူမောင့်လက်သံကိုပင် ကြားယောင်မိသလိုလို ရှိလေသည်။

* * *

မင်းကွန်းသည် မန္တလေးနှင့် ဟိုဘက်သည်ဘက်ကမ်း။ တစ်ခုခုနှင့်ပတ်သက်လျှင်
မန္တလေးမြို့တော်ကြီးနှင့်မခြား၊ ဆုံးဖြတ်တိုင်းတာနိုင်သည့် အရည်အသွေး မင်းကွန်း၌
ရှိသည်။ သည့်ထက်မူ ခေါင်းလောင်းကြီး၊ ပုထိုးတော်၊ ဖွားဦးဇွန်း လူအိုရုံစသော
အထင်ကရ အထိမ်းအမှတ်များကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် မင်းကွန်း နေနှင့်
အနုပညာကို ကောင်းစွာ အကဲဖြတ်ခံစားနိုင်သော အရည်အသွေးကို
ပိုင်ဆိုင်ထားသေးသည်။

ထို့ကြောင့် မင်းကွန်းပွဲသည် မြို့ပေါ်ပွဲ မဟုတ်စေကာမူ၊ ဝေဇယန္တာအဖို့
အရေးကြီးသောပွဲ ဖြစ်နေလေသည်။ “သေတ္တာဖွင့်” ရသည့် ပွဲမို့လည်း၊ ကိုယ့်အင်

ကိုယ့်အားကို စမ်းသပ်ရသည့် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။ ကိုကိုရွှေရိုးတို့၊ ကြော့တို့ကတော့ သမ္ဘာရှိပြီးသူများပီပီ အထူးတလည် စိတ်မလှုပ်ရှားကြ။

အစိုးရိမ်ဆုံး စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံးမှာ ဦးလူကလေးနှင့် ခွေးပုတို့ ဖြစ်နေကြသည်။ ဦးလူကလေး စိုးရိမ်သည်မှာ တူးမာအတွက်ဖြစ်သည်။ ခွေးပု စိုးရိမ်သည်မှာလည်း တူးမာအတွက်ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိုးရိမ်ပုံချင်းကား မတူကြ။

ဦးလူကလေးက မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ပင် ဖွင့်ပြောလာလေသည်။

“ကျွန်တော် ဆရာစိမ့်ဝိုင်းကို တကယ်ယုံကြည်ပါတယ်။ တစ်ခါမှ မတွဲဘူးပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အငြိမ့်လောက ဆိုင်းလောကထဲမှာ ကင်းနိုင်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆရာစိမ့်ပညာ၊ ဆရာစိမ့်ဝိုင်းရဲ့သတင်းကို ကျိတ်ပြီး သိထားနေနှင့်တာပါ။ ဆရာစိမ့်နဲ့ ဦးဘသိုက်တို့ ဦးစီးမှုနဲ့ အခုတကယ့် မန္တလေးရဲ့ အငြိမ့်အထာကို ပြန်ဖော်ထုတ်ကြမယ်ဆိုတာလဲ ယုံပါတယ်။ ကျွန်တော်နည်းနည်းပဲ စိုးရိမ်တာက...”

ဦးလူကလေးက တူးမာကို မသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်လေသည်။

“သမီး တူးမာအတွက်ပါ။ ဟို...သမီးရဲ့ အစွမ်းအစကိုတော့ ယုံပါတယ်နော်၊ သို့သော် ကျွန်တော်က အငြိမ့်ထောင်လာတာ၊ ဆယ်နှစ်နီးပါးရှိနေတော့၊ ပန်တျာ ကျောင်းဆင်း မင်းသမီးလေးတွေအကြောင်း သိထားတယ်။ ဒီပြင် အငြိမ့်တွေမှာပါ ပန်တျာဆင်းကလေး၊ ငယ်ဂုဏ်လဲရှိ၊ ရုပ်လဲရှိဆိုပြီး အငြိမ့်တွေက ခေါ်ကြတယ်။ ရုပ်ကလေးဗန်းပြ၊ အရွယ်လေး ဗန်းပြလို့ပေါ့။ အဲ...ကလေးမက သူ့ဟာသူတော့ ဟုတ်နေသား၊ အလုပ်ထဲကျတော့ စိမ်းနေရော၊ ဒါမျိုးလဲရှိတယ်။ တချို့ကျတော့လဲ ပညာလေးက တော်ရက်နဲ့၊ နာမည်လေးလဲ ရလာရော၊ အောက်ခြေလွတ်ပြီး တစ်ခါထဲ စုံကန်တော့တာပဲဗျာ၊ ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာနော်၊ သမီးငယ်က မုချ နာမည်ကျော်မယ့် မင်းသမီးပဲ၊ တော်ကြာ ဦးလေးတို့ အငြိမ့်ကို စုံကန်ထွက်သွားမှဖြင့်၊ ဟဲ...ဟဲ ခုကတည်းက ကြိုပြီး စိုးရိမ်ရတာနော်၊ ကျွန်တော့် သဘောကို ပြောပြတာ”

“ကျုပ်တို့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ တူးမာ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာ မလုပ်စေရဘူး ဦးလူကလေး၊ ခင်ဗျားက ဟိုအဝေးကြီးကို တွေးပူနေတယ်၊ ခုလောလောဆယ်က တူးမာ လမိုင်းဝင်ဖို့ကိုပဲ စိုးရိမ်ရမှာပါ”

ဦးလေးစိမ့်က တည်ငြိမ်စွာဆိုလေသည်။

“ဟုတ်တယ် အဖေရဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ ဒါကို စိုးရိမ်နေမိတာ”

ခွေးပုကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ဝင်ပြောလေသည်။

“တူးမာက သေတ္တာဖွင့် မဟုတ်လား၊ ကျောင်းဆင်းပွဲမှာ အငြိမ့်ခန်းကို ဘယ်လိုပဲ ကခဲ့ ကခဲ့၊ ခုဟာက နဖူးတွေ၊ နူးတွေ၊ အငြိမ့်ကရမှာ၊ သူ့အဆို အကကို ကျွန်တော် မစိုးရိမ်ဘူး၊ အငြိမ့်အထာ မမိမှာ စိုးရိမ်တာ”

“ဘာလဲကွ... အငြိမ်းအထာဆိုတာ...”

ဦးဘသိုက်က ဖြတ်မေးသည်။

“ဟိုဒင်းလေ အဲ...အငြိမ့်ရဲ့ အင်း...ဘာခေါ်မလဲ၊ ဟိုဟာ အထာလေ ဘကြီးရဲ့၊ အငြိမ့်အထာပေါ့”

“အေးပါ၊ အဲဒီအထာကို ပြောတာပါ၊ ဘာလဲလို့”

“အငြိမ့်မင်းသမီးနဲ့ တူတာပေါ့ ဘကြီးရာ၊ အဲဒါမျိုး”

“သမီးက အခု မတူဘူးလားကွ”

“တူတော့ တူတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲ”

ခွေးပု မပြောတတ်တော့။ ဦးဘသိုက်က တဟားဟား ရယ်ရင်း၊ ခွေးပု ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်လေသည်။

“ဒီကောင်မပြောတတ်လို့၊ အမှန်တော့ သူပြောတာမှန်တယ်၊ အငြိမ့်အထာ က ဇာတ်အထာနဲ့မတူဘူး။ အငြိမ့်မင်းသမီးဟာ ဇာတ်မင်းသမီး မဟုတ်ဘူး၊ အငြိမ့်ခုံရဲ့ လမိုင်းက သူ့ဟာနဲ့သူပဲ၊ မမြရင်တို့ခေတ်ဆိုရင် အငြိမ့်တွေ တဟုန်ထိုး ကျော်လာတဲ့ခေတ်၊ သူနဲ့အပြိုင် မင်းသမီးတွေကြားမှာ ဘာကြောင့် မမြရင် မမြရင် ဖြစ်လာသလဲဆိုတာကြည့်၊ ဥပမာ မအေးကြည်၊ ဥက္ကလာ မအေးကြည် ဆိုပါတော့၊ အင်မတန် အကသန်တဲ့ မင်းသမီး၊ သူ့အကကို ကြည့်ပြီးရင် ရင်ထဲမှာ ပြည့်သွားလောက်အောင် နင့်သွားလောက်အောင်ကို ကောင်းတာ၊ မမြရင်က မအေးကြည်လောက် အကကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကကွက်လဲစုံတာ မဟုတ်ဘူး၊ မမြရင်က မှန်မှန်ညက်ညက်ပဲ ကတတ်တာ၊ စည်းပြေးစည်းသုတ် ကတတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို မမြရင်က သူနိုင်တဲ့ အပိုင်းလောက်ပဲ သူ့အပိုင်လုပ်တယ်၊ စည်းသုံးချက် ဝါးသုံးချက် အကလိုဟာမျိုးပေါ့”

ဦးဘသိုက် စကားကို အားလုံးတိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

“အဲဒါက အက၊ အဆိုကျတော့ကော၊ မမြရင်အသံက မြေကျသာတယ်၊ အဆွဲအလှည့် ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ငေါ်ထွက်မသွားဘူး၊ သူ့အသံက လိုသလိုလုပ်လို့ ရတာကို သိတော့၊ မမြရင်က အဲဒါကို ကောင်းကောင်းအသုံးချပြီး ဆိုတယ်။

ညာသံတင်မယ်ဆိုရင် ယပ်တောင်နဲ့ မျက်နှာကို ကွယ်ပြီး အစွမ်းကုန် အော်ဆို တော့တာပဲ။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး အသံပေါက်တာပဲ”

တူးမာ တစ်ယောက်တော့ မျက်လုံးများ ဝိုင်းနေသည်အထိ နားစိုက်ထောင် နေသည်။ ခွေးပုမူကား သူပြောချင်သည့်၊ မပြောတတ်သည့် စကားတွေကို ဦးဘသိုက်ထံမှ ကြားရသဖြင့်၊ ကျေနပ်နေလေသည်။

“ပြီတော့ ဆိုတဲ့သီချင်း၊ အခုသီရသလောက်က အငြိမ့် မင်းသမီးတွေမှာ ကိုယ်ပိုင်သီချင်းရယ်လို့ သိပ်ရှားနေတယ်။ ရှိပြန်လဲ၊ ဝါးလတ်ပိုဒ် ကဖို၊ စည်းသုတ်နဲ့ ရေးထားတဲ့ သီချင်းတိုနဲ့နဲ့လေး တစ်ပုဒ်စ၊ နှစ်ပုဒ်စ၊ သီချင်းတစ်နေ ရာရာလောက်မှာ ကိုယ့်နာမည်ကလေးပါရင် ကိုယ့်သီချင်းဖြစ်သွားရော၊ ပြီးတော့ သီချင်းကလဲ လုပ်အားပေးလိုက်တော့မှာ၊ ခင်က ဘာညာဆိုပြီး ကိုယ့်နာမည်ထည့်၊ လူပြက်တွေက ဘေးက ဘယ်သူလေးတဲ့ ဘယ်ဝါလေးဟဲ့ဆိုပြီး ဝိုင်းအော် အဲဒါနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားရော၊ ဘယ်မှာ ပရိသတ်က အသံရဲ့ အရသာ၊ သီချင်းရဲ့အရသာကို စွဲကျန်ရစ်တော့မလဲ”

ဦးလေးစိမ့်က တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ပေါင်ကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ကာ အားပါးတရ ဝင်ပြောတော့သည်။

“ဟုတ်ပုများ၊ လောဘာတီတို့က ကိုယ်ပိုင်သီချင်းကို တစ်လ တစ်ပုဒ် လောက်၊ အသစ်ဆိုတာ၊ စာရေးဆရာကိုလဲ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပူဇော်ပြီး သီချင်းတောင်းတာ၊ ပြီးတော့ သီချင်းကလဲ စာသားကောင်းတာ၊ ပြီးတော့သီချင်း ကလဲ စာသားကောင်း၊ အသွားကောင်းဆိုလို့ကောင်း၊ ကလို့ကောင်း၊ ဒိုးဆစ် ထည့်လို့ကောင်းတဲ့ သီချင်းမျိုးဆိုတော့ တစ်ခါထဲ ကျန်ရစ်တော့တာပေါ့”

“အဖေတို့ကလဲ လောဘာတီမြရင်ပဲ ပြောနေ၊ ဒိပြင် မင်းသမီးတွေ ကော...”

ဦးဘသိုက်က ခွေးပုကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လေသည်။ ပြီးမှ ပြုံးလေသည်။

“ဘကြီးကလဲ... မမြင်ရင် အငြိမ့်ထဲက ပတ္တလားကိုဘစ်တို့၊ ကြေးတီး ကိုအုန်းဖေတို့နဲ့ ခင်တော့၊ မမြရင် အငြိမ့်အကြောင်းပဲ သူတို့ဆီက သိရတာကိုးကွ၊ ပြီးတော့ သမီးကလဲ မြရင်မှာ နာမည်ယူထားတာ မဟုတ်လား၊ သမီးစိတ်ထဲ စွဲသွားအောင် ပြောရတာ၊ ဒိပြင် မင်းသမီးကြီးတွေ မတော်ဘူး မပြောပါဘူး၊ နာမည်ကြီးတဲ့ အနုပညာသည်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဘယ်သူမှ မမှီနိုင်မတူနိုင်တဲ့

အစွမ်းအစဆိုတာ ရှိတာချည်းပဲ၊ ခုဟာကတော့ သမီးကို လမိုင်းဝင်အောင် မင်းပြောတဲ့ အငြိမ့်အထာကို မိအောင် ပြောနေရတာပါကွာ”

“အဖေကလဲ လောဘာတီမြရင်မှာ ကိုယ်ပိုင်သီချင်းတွေ အများကြီးရှိတယ် ပြောပြီး၊ သမီးကျတော့ လောဘာတီ သီချင်းတွေချည်း ဆိုရတယ်၊ သမီးကိုယ်ပိုင် သီချင်းတွေ မပေးဘူး”

သည်တစ်ခါတော့...ဦးဘသိုက်ရော...ဆရာစိမ့်ပါ မသိမသာ ငေးငိုင် သွားကြသည်။ သမီးနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွယ်၍ အငြိမ့်အဖွဲ့တွင် လိုက်ပါလာခဲ့သော် လည်း၊ တကယ်တော့ ဦးဘသိုက် အငြိမ့်သဘင်လောကနှင့် ကင်းကွာခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ အလုပ်လုပ်စဉ်ကလည်း သီချင်းရေးဆရာ မဟုတ်ခဲ့။ ဦးဘသိုက် ရော၊ ဆရာစိမ့်ပါ ဆိုင်းတီးဌ်သာ အားသန်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ တီးလုံးသံစဉ်ကို ထွင်ချင်ထွင်တတ်မည်။ ဒိုးဆစ်အပေးကောင်းချင် ကောင်းမည်။ စာသားပါသော တေးတစ်ပုဒ်ကို ရေးရန်ဟူသော အလုပ်မှာ ကျွမ်းဝင် ရင်းနှီးသောအလုပ်မဟုတ်။

စကားဝိုင်းသည် ဦးဘသိုက်၏သက်ပြင်းချသံ ရောစွက်သော စကားဖြင့် အဆုံးသတ်သွားပေသည်။

“သမီးအတွက် ကိုယ်ပိုင်သီချင်းရပါစေမယ်ကွာ၊ သူလို ကိုယ်လို သီချင်းမျိုးလဲ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ တစ်ပုဒ်ဆို ဆိုသလောက် သီချင်းမျိုးလဲ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ အခုတော့ လောဘာတီ သီချင်းတွေ ဆိုစမ်းပါဦး၊ သမီး အခု တက်ထားတဲ့ သီချင်းတွေကလဲ ဒီနေ့မင်းသမီးတွေ၊ မဆိုတတ်မဆိုနိုင်တဲ့ သီချင်း တွေပါ၊ ပရိသတ်က သမီးဆီက ကြားလာမြင်လာရမယ့် လောဘာတီသီချင်းနဲ့ အငြိမ့်ဟန် တကယ်ပါတဲ့ အကတွေကို လက်ခံကြမှာပါ ဟုတ်လား သမီး”

* * *

ဦးဘသိုက် စကားမှန်သည်။

ပန်းသဇင်၊ တခိုင်လုံးရွှေ၊ ရွှေပြည်စိုး သီချင်းများဖြင့်ဆိုသော ကသော၊ တူးမာ၏ အမည်သည် မင်းကွန်း၏ပထမအချို့မှာပင် ပရိသတ်ကြားထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ဆိုင်းဘက်ကလည်း သမားစဉ် ဒိုးဆစ်များပင် ဖြစ်စေကာမူ မကြားရတာကြာပြီဖြစ်သော ဒိုးဆစ်များမို့ အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည်။

စည်းသုတ် ဝါးသုတ်ထဲတွင် ဖြည်းဖြည်းလေးကနေသည့် တူးမာ၏အက၊ စည်းပြေဝါးပြေတွင် စည်းကြားဝါးကြား နင်းရင်း ချွေးမထွက် အပြုံးမပျက် ကနေသည့် တူးမာ၏ ဟန်တို့သည် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ မင်းသမီး၏သီချင်း၊ မင်းသမီး၏အကနှင့်၊ လူပြက်၏ ပြက်လုံးတို့မှာ ချိတ်ဆက်မိနေလျှင် ပြက်လုံးပို၍အသက်ဝင်တတ်သည်။ မင်းသမီးက ဆိုစရာရှိသည်ဆို၊ ကစရာရှိသည်က၊ မင်းသမီးအလှည့်ပြီး၍၊ လူပြက်တွေက ထပြီး “မင်းကို ငါ ပညာစမ်းရဦးမယ်” ဆိုသည့် ပြက်လုံးများမှာ မျက်စိရည်နားရည်ဝနေသော ပရိသတ်အဖို့ ညည်းငွေ့စရာ ဖြစ်လာပေပြီ။

တူးမာဆိုသည့် လေဘာတီ သီချင်းများသည် လူပြက်တွေကို ချိတ်လုံးပေးသွားနိုင်ပေသည်။ ထိုအခါ ပြက်လုံးပို၍ အသက်ဝင်လာပြီး၊ အငြိမ့်သည်လည်း လမိုင်းဝင်သည်ထက် ဝင်နေလေသည်။

ကိုကိုရွှေရိုးကလည်း သည်မှာဘက်တွင် လာဘ်မြင်သူ၊

“ကောင်းမလေးက၊ လေဘာတီရဲ့ ပန်းသဇင်ကို ဆိုသွားတော့ ငါ သိပ် ဝမ်းနည်းမိတယ်ကွ” ဟုဆိုကာ တရှုပ်ရှုပ်ငိုသည်။

“ဟ...ဟ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးကြသောအခါ

“လေဘာတီ မမြရင်နဲ့ ခေတ်ပြိုင် နာမည်ကျော် အငြိမ့်မင်းသမီးကြီး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဲဒါ ငါ့ဂျီးဒေါ်၊ သူ့သီချင်းလေး သွားသတိရလို့”

“ဟင် ဟုတ်လား ဘာများပါလိမ့်”

“မမြရင်က ပန်းသဇင် မဟုတ်လား၊ ငါ့ဂျီးဒေါ်က သူ့ယောကျာ်းကို စောင်းမြောင်းဆိုထားတဲ့ ပန်းဘုရင်သီချင်း”

ယင်းသို့အစချီပြီး ကိုကိုရွှေရိုးသည် ပန်းသဇင်၏ ဝါးလတ်ပိုဒ်ကို အတုခိုး၍ အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွထွက်သော သူ့ “ပန်းဘုရင်” သီချင်းကို ဆိုပြလေတော့သည်။ ပရိသတ်ကား တဝါးဝါး ပွဲမကျမဆုံး။

နောက်တစ်ခါ တူးမာက “ရွှေပြည်စိုး” ဆိုကပြန်လျှင်လည်း ကိုကိုရွှေရိုးက မင်းသမီးသီချင်းနှင့် ချိတ်လုံး ဆက်ယူပြန်သည်။ တူးမာအလှည့်အပြီးတွင် တရှုပ်ရှုပ်ငို၍-

“ငါ ဝမ်းနည်းပြန်ပြီကွာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဂျီးဒေါ် သီချင်းတစ်ပုဒ်ပေါ်လာပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခယ်မ အငြိမ့်မင်းသမီး သီချင်း”

“လုပ်စမ်းဟ”

“လေဘာတီက ရွှေပြည်စိုး မဟုတ်လား၊ ငါ့ခယ်မက နေခြည်ထိုးတဲ့”

“လုပ်စမ်း”

စောစောကလိုပင် အဓိပ္ပာယ်နှစ်ခွ ထွက်သည့်သီချင်းကို ဆိုပြန်သည်။
အစတော့ တူးမာ မျက်နှာမထားတတ်။ လူပြက်တွေအလယ်မှာ မနေတတ်တော့
သည့်အတွက် ကိုသိန်းဇံ ပတ္တလားရှေ့သွား၍ ပရိသတ်ကို ကျောပေး ခူးတုပ်ထိုင်နေ
လိုက်သည်။ သူ့အလှည့်ကျမှ ပြန်ထ၍ ဆက်အလုပ် လုပ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ အငြိမ်းခန်းကား၊ လေပြည်တိုးသည့် အချိန်ကစ၍ လမိုင်း
ဝင် လာလိုက်သည်မှာ၊ စခန်းသိမ်းသည်အထိ။ အသံအောင်သော ညီညီပေါက်စက
ခွန်းထောက်ဆိုသည်။ ခွန်းထောက်ကလည်း ဦးလေးစိမ့်နှင့် ဦးဘသိုက်တို့
စီစဉ်ညွှန်ကြားမှုအရ ပြီးစလွယ် ခွန်းထောက်မဟုတ်။

“စိမ့်လဲ့ရယ်တဲ့ ညိုမှောင် X ပင်ဝါးရုံ၊ လေယူသိမ်းတယ် X ယိမ်းနွဲ့
မြောက်တောင် X မြူခိုးရယ်မှောင် X ဟိုတောင်ကျောခါးပန်း X ရွှေဥဒေါင်း
ငယ်တို့ X မြိုင်စောင်းမှာ X တွန်သံချိုလှတယ်ကွယ် X ကွန်းခိုတဲ့နန်း” ကဲ့သို့သော
သာမန်အချိုးလေးကိုပင်၊ အဟောက်အဟမ်းတွေ၊ အရစ်အဝိုက်တွေနှင့် ဝေဝေ
ဆာဆာကြီး ဆိုပစ်လိုက်သည်။ ခွန်းထောက်မှာကတည်းက ပရိသတ်သည်
မျောနစ်သွားကာ၊ လမိုင်းကပ်သွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် မင်းသမီးအခေါ်ကိုလည်း
ပြီးစလွယ် “ဘယ်သူ...ရေ” ဟု မခေါ်။ “ဖလ်ဂူချောင်းနှင့်ချပ် ကမ်းပါးယံတွင်
X နန္ဒမူသောင်းခွင် X နဝရတ်ပျံပလ္လင် X သမ္ဘူအလောင်းမင့်ဆဒ္ဒန်ဆင်...”
အစချီ၍ စာခန့်ခန့်များကိုရွတ်၍ မင်းသမီးခေါ်သည်။

အငြိမ်းဆိုင်း၏ဆိုင်းဆင့် ကွက်ဆန်းကိုပင်လျှင်...

“ယဉ်ယဉ်ကလေး အလံလေးချက်စိုက်၊ တစ်ဖန် ရှေးအဆက်လိုက်၍
တစ်ခါမမြင်ဖူးသော ခရာ၊ ဘင်အထူးဝိဇယုတ္တ ခရသင်းကဲ့သို့၊ တူရိယာသံစုံ
ဆက်သွင်းတာမှာတော့၊ လက်ရင်း လက်ဖျား၊ ပတ်သွား၊ ပတ်လာ၊ ပတ်စာ၊
ပတ်ပိတ်၊ အနှိပ်အကွပ်၊ အသွတ်အသွင်း၊ အဆင်းအတက်၊ အခက်အတောက်၊
အထောက်အခု၊ ယှဉ်မတူကြလေနဲ့၊ သဘင်မှုနည်းကရိယာမှာ၊ တစ်နည်းသိတာနဲ့
သိပ်ပြီး မဖြန်းကြနဲ့၊ ကျီးကန်းခြောက်တဲ့ လောက်စာလုံးမဟုတ်၊ ထီးနန်းဖောက်တဲ့
အမြောက်မုံးပါတဲ့၊ အဲ-ကြောက်သူတွေ တမင်ရှားကြတော့၊ သဘင်သမားတီးထုံး
မသိသူတို့ကို ကိုင်း... ရွာစားရေ၊ စည်းခုံးနဲ့ ဖိတော်မူစမ်း” ဟူ၍ စိန်ဗေဒါ၏
ဆိုင်းဆင့်ထဲမှ ယူသုံးပြုသည်။

အငြိမ်းခန်းအတွင်း ကြားညပ်က၊သည့် သုံးခန်းရပ်၊ လေးခန်းရပ်
ပြဇာတ်တိုလေးများကလည်း အောင်မြင်သည်။ သည်ပြဇာတ်တိုလေးများတွင်
အဓိက သရုပ်ဆောင်ပြီး၊ ပရိသတ်ပွဲအကျဆုံးမှာ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့်ကြော့၊

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးနှင့်မိခြား၊ အဝတ်အစားကို ပြီးပြီးပြက်ပြက် ဝတ်ပြုကြသည်။ ညီညီပေါက်စနှင့် မောင်မောင်တိမ်ညိုတို့က အဓိကဇာတ်ပို့ ယိမ်းသမလေးများကဇာတ်ရုံ။ ပြဇာတ်တိုင်းသည် ဟာသကို ဦးစားပေးပေးသော ပြဇာတ်များ ဖြစ်သည်။ အငြိမ့်ခန်းတွင် အချုပ်အနှောင် မိထားဟန်ရှိသော ကိုကိုရွှေရိုးသည် ပြဇာတ်တွင် စိတ်ကြိုက်ပြက်လုံးများကို လွတ်လပ်စွာ အစွမ်းကုန်ကြံတော့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ ပွဲခင်းထဲမှာကားရယ်သံ လက်ခေါက်မှုတ်သံများ တသောသော ရှိနေလေသည်။

မင်းကွန်းတွင် လေးငါးချီလောက်ကပြီးသောအခါ ဝေဇယန္တာ၏ရုပ်လုံး သည် ပေါ်လာသည်။ စောစောပိုင်းပွဲဦးအချိန်များတွင်မူ၊ လူသစ် ဆရာစိမ့်၏ဝိုင်းနှင့် တူးမာကတစ်ဖက်၊ လူဟောင်း ကိုကိုရွှေရိုးနှင့်အဖွဲ့ကတစ်ဖက်၊ အကဲဖမ်းရင်း ကခဲ့ကြရသည်။ တစ်ယောက်အထာ တစ်ယောက်မသိကြသေး။ သို့သော် ကရင်းကရင်းဖြင့် တစ်ဦးအကြောင်းတစ်ဦး နားလည်လာကြသည်။ ပညာသည်ချင်း မို့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ရှိနေကြသော ပညာတို့ကို အပြန်အလှန် သိလာကြသည်။

ထိုအခါ လုပ်ငန်းကလည်း တဖြည်းဖြည်းဖြင့် အသားကျလာသည်။ ဝေဇယန္တာ၏ရုပ်လုံးသည် တစ်စထက်တစ်စ ပေါ်လာသည်။ ဝေဇယန္တာသည် ပရိသတ်မျက်စိတွင် အဆင့်မီသော၊ ကြည့်ကောင်းသော၊ ဖျော်ဖြေမှုကို အပြည့်အဝ ပေးနိုင်သောအငြိမ့် ဖြစ်လာသည်။

နာမည်ရလာသော ဝေဇယန္တာ။

သို့သော် ထိုဝေဇယန္တာ၏ရုပ်လုံး အတွင်းဘက်ပိုင်း၌ ဖြစ်တည်လာသည့် တစ်စုံတစ်ခုသော အခြေအနေကိုမူကား၊ ပွဲကြည့်ပရိသတ် မသိ။

တူးမာသည်ရှေ့ထွက်မင်းသမီးဖြစ်သည်။ ထုံးစံအားဖြင့်ရှေ့ထွက်မင်းသမီး ဟူသည်မှာ အရွယ်ကောင်း၊ ရုပ်ချော၊ တော်ရုံသင့်ရုံ ကတတ်လျှင် ပြီးစတမ်းပင်။ “ပြရပ်”ကောင်းလျှင် ပြီးစတမ်း။ ဦးလူကလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း တူးမာကို သည်ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တကယ်ကကြပြီ ဆိုသောအခါ၊ တူးမာ၏ အဆင့်မှာ အားလုံးက ထင်ထားသည်ထက် ကျော်လွန် နေကြောင်း အားလုံးက တွေ့သွားကြရလေသည်။

ဆိုတတ်ရုံ၊ ကတတ်ရုံ၊ ရုပ်ကလေးပြတတ်ရုံ၊ မည်ကာမတ္တ ရှေ့ထွက် မင်းသမီးပေါက်စ မဟုတ်သော တူးမာဖြစ်နေသည်။ လောဘာတီသီချင်းများ၊ ကြွယ်ဝသော ဒိုးဆစ်များဖြင့် ဆိုနိုင် ကနိုင်သည့် တူးမာဖြစ်နေသည်။ တူးမာအလှည့်

တွင် အငြိမ့်ခုံ၏ ဘေးဝဲယာနှစ်ဖက်၌ ကာလသားတို့ တရုန်းရုန်း ဖြစ်လာကြရန် ကိုသာ ဦးလူကလေးက အဓိက မျှော်မှန်းထားသည်။ သို့သော် ဦးလူကလေး မျှော်မှန်းချက် တက်တက်စင်အောင် လွဲတော့သည်။

အငြိမ့်ခုံ ဘေးဝဲယာ နှစ်ဖက်က ကာလသားတို့သည် တူးမာစထွက် လာကတည်းက ငြိမ်သက်နစ်ချော လာလိုက်ကြသည်မှာ “သည်နေ့ထူးမှာစုံညီ **XXX**ကြွလာကြတဲ့မိတ်သဟာများ” **XX** ဆိုသည့် အသိမ်းသိချင်းနှင့် စုံစည်းအကထိ၊ ပကထိ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။ တူးမာအလှည့်တွင် ပရိသတ်အသံ ထွက်လာသည့် အချိန်များမှာ တူးမာ တစ်ပိုဒ်ဆို တစ်ပိုဒ်ကအပြီး အချိန်များဖြစ်သည်။ ဤ အသံများမှာလည်း လက်ခေါက်မှုတ်သံ၊ လက်ခုပ်တီးသံ၊ အော်ဟစ် အားပေးသံများ မဟုတ်ကြ။ မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးသည့် အခြင်းအရာတစ်ခုကို တမေ့တမော မျော့နစ်စွာ ခံစားရပြီးမှ နှစ်သက်တပ်မက်စွာ အာမေဇိုင်ပြုလိုက်သည့် အသံမျိုး။ သောသောအုတ်အုတ် တဝေါဝေါ ပွဲကျသည့် အသံမျိုး။

သည့်နောက် အလယ်ထွက်မင်းသမီး ချိုနွယ်အလှည့်။

ချိုနွယ်ကား အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သည်။ မိတ်ကပ်တွေ ဘယ်လောက် တင်တင်၊ အဝတ်အစားတွေ ဘယ်လောက်ဝတ်ဝတ်၊ ယုတ်စွအဆုံး သူ့နာမည် ကိုပင် “ချိုနွယ်” ဟု ဘယ်လောက် နုနယ်အောင်မှည့်မှည့်၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါး နှစ်ကျော်၊ သုံးဆယ်တွင်း ချဉ်းနင်းနေသည့် ရုပ်သွင်လက္ခဏာသည် ပရိသတ်ရှေ့ တွင် အထင်အရှားပေါ်လွင်နေသည်။ ချိုနွယ်မှာ ပြုရပ်မကောင်းပေ။ သို့သော် ပြောကြစတမ်းဆိုလျှင် ချိုနွယ်သည် အငြိမ့်သမ္ဘာရင့်သော မင်းသမီးဖြစ်သည်။ အသံဝါသော်လည်း သာအောင်ဆိုတတ်သည်။ အကကျသော်လည်း ဝှင်လှအောင် ကတတ်သည်။ ချိုနွယ်၏ အဓိကအရည်အသွေးမှာ အပြောဖြစ်သည်။ မိတ်ဆက် စကားပြော၊ လူပြက်တွေနှင့် အပေးအယူအပြောတို့တွင် ချိုနွယ်သည် အာစောက် လျှာစောက်ရှင်းပြတ်စွာ ပရိသတ်နားထဲ ဆုပ်ပစ်လိုက်သလို ဝင်အောင် ပြောတတ် သည်။ ချိုနွယ်သည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အရွယ် သူ့ရုပ်၏ အားနည်းချက်ကို သူ့သမ္ဘာဖြင့် ဖြည့်တင်း ကသွားနိုင်သူ။

ကြော့။

လူဟောင်းလည်းဖြစ်သည်။ ယခင် “ကြော့ရှင်း” တုန်းကလည်း၊ လက် ထောက်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ခေတ်ဆန်သော ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု၌ ကျွမ်းကျင် သည်။ လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ အကတွေ၊ အမူအရာတွေ အားလုံး ဖျတ်လတ်သွက်လက်

သည်။ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် အပေးအယူ အညီဆုံးမင်းသမီးလည်းဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဦးလူကလေး ပြောသလို “ဒီနေ့က ရှိတ်ကလေး ဘာလေးဆွဲတတ်မှပျ။ မကြော့ရှိတ်ဆွဲရင် အသံတွေ ဆူတက်လာတာပဲ” ဟူသော အရည်အသွေးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်သူ။

ကြော့က နောက်ဆုံးထွက် မင်းသမီးဖြစ်လေသည်။ အငြိမ့်သဘောအရ ကြော့သည် ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ကြော့ထွက်ပြီဆိုလျှင် အငြိမ့်ခုံဘေးဝဲယာ နှစ်ဖက်မှာ ကာလသားတွေ အုံလာတတ်သည်။ ကြော့က အကပိုဒ်အဆုံးတွင် ဟိုဘက်သည်ဘက် ထောင့်သို့ အပြေးသွား၍ ကကြီးကို ဆုံးပစ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အငြိမ့်စင်ထောင့်က ကာလသားတွေ၏ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားမတတ်။ ထိုအခါ လက်ခေါက်မှုတ်သံ၊ လက်ခုပ်သံတို့က တခဲနက် ဆူညံလာကြလေသည်။ အငြိမ်းခန်းတွင် ကြော့ကသည့် အလှည့်ဆိုလျှင် အငြိမ့်စင်ကို မမြင်ရစေဦး။ စူးစူးရှရှ ဆူသံ အော်သံများကို အဝေးက ကြားရုံမျှဖြင့် ကနေသူမှာ ကြော့ဖြစ်ကြောင်းကို သိသာသည်။

ကြားဖြတ်ပဒေသာ အကလေးများတွင် တူးမာ တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ရသည်။ ဥပမာ ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်က တင်ဆက်သော “အိုးဝေသံသာ မြိုင်ဟေမာ” ကို မှီငြမ်းလျက်၊ ကိုကိုရွှေရိုးတို့ ယမန်နှစ်က စီစဉ်ထားသည့် “မြိုင်နန်းစံ” သရုပ်ဖော်အက။ ယုန်ကလေးတွေ၊ သမင်ကလေးတွေ လုပ်ရသည့် ယိမ်းသမ လေးများအလယ်တွင် တူးမာက ဒေါင်းအက ကရသည်။ ဒေါင်းအကကို မည်သူကမှ တူးမာကို တက်ပေးသည်မဟုတ်။ ချိုနွယ်ကသည်ကို ကြည့်ပြီး မှတ်ထားသည်သာရှိသည်။ သို့သော် တူးမာ ကလှည့်ဆိုလျှင်၊ “မြိုင်နန်းစံ” ပြီးတိုင်း ချိုနွယ်က “တူးမာရယ်၊ ညီမလေးဘဲ ဒီမြိုင်နန်းစံကို တောက်လျှောက်ကတော့၊ အမတော့ တူးမာ ကတာကြည့်ပြီး မကချင်တော့ဘူး၊ တူးမာလို နွဲ့နွဲ့ပျောင်း ပျောင်းလေး အမ မက၊တတ်ဖူးဟု” ပြောတတ်လေသည်။

ပြဇာတ်ကဏ္ဍတွင်တော့ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် ကြော့တို့က သရဖူဆောင်းထားကြ သည်။ ပြဇာတ်အတော်များများမှာလည်း ကိုကိုရွှေရိုး၏ ဇာတ်ဖြစ်သည်မို့၊ ကြော့မှာလည်း ပြဇာတ်တိုင်းတွင် မင်းသမီး ဖြစ်နေလေသည်။

သို့ဖြင့်ပင် ဝေဇယန္တာ၏ ရုပ်လုံးသည် သိသာထင်ရှားလာသည်။
ပရိသတ်အဖို့တော့ ဝေဇယန္တာကို ကြည့်ရသည်မှာ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တနင့်တဝကြီး ရှိပေသည်။ ဝေဇယန္တာအဖို့ မူကား...

လူသစ် လူဟောင်း မတူသလို၊ အရည်အသွေးချင်းကလည်း ခြားနားစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပရိသတ်အားပေးမှုကိုလည်း ခြားနားစွာ ရရှိလာသည်။ တစ်ချိန်က နှစ်ချိန် ဖြစ်လာသောအခါ အဖွဲ့သားအချင်းချင်းလည်း ဒါကို မြင်လာ သည်။ နေ့ဘက်အချိန်များ၌ အဖွဲ့သားနှစ်ယောက် ဆုံမိကြပြီဆိုလျှင်လည်း၊ ဒါကိုပင် ဆွေးနွေးပြောဆိုမိကြသည်။

“မကြော့ကတော့ ဒီနှစ်လဲ ဆက်ထိန်းထားနိုင်သေးတာပဲနော်”

“ပရိသတ်အကြိုက်နဲ့၊ အဲ ကာလသားအကြိုက်ကို နားလည်တာကိုး”

“ရိုတ်ဆွဲတာတွေ မနှစ်ကထက် ပိုကောင်းလာတယ်”

“ပွဲကျပေါက်ကို တကယ်သိတဲ့ မင်းသမီး”

“တူးမာကိုလဲ အထင်သေးလို့ မရဘူးနော်၊ ကျောင်းဆင်းစ ဆိုပေမယ့် ဟိုနှစ်တွေတုန်းက ခေါ်လာတဲ့ မနူးမနပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ပညာသည် အဆင့်နော်”

“ဟုတ်တယ် တူးမာအလှည့်ဆိုရင် ပွဲခင်းဟာ ငြိမ်ကျသွားတာပဲ”

“အဲဒီလို ပွဲငြိမ်ပြီး ပွဲကျတာမျိုးက နဲတဲ့အရှိန်မဟုတ်ဘူး၊ ဆန်ပြီး ပွဲကျတာမျိုးထက် ပိုပြီး ဒုက္ခကောင်းတယ် သိလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကောင်မလေးဟာ နောက်နှစ်ဆို ကောင်းကောင်း ခေါင်းဆောင်ကလို့ဖြစ်ပြီ၊ မယုံရင် စောင့်ကြည့်”

“မချိုကြီးက တစ်ယောက်ပဲ ကြားညပ်နေတယ်ကွာ”

“မထင်ပါနဲ့မောင်၊ ဒီအငြိမ်မှာ ဘယ်သူ ဘုန်းကြီးပျံ ဧယာဉ်ကျူးတတ် လို့လဲ၊ သူပဲရှိတာမဟုတ်လား၊ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုတော့ မချိုပဲ မဟုတ်လား”

“ရွှေရိုးကလဲ ဒီနှစ် တယ်လက်စောင်း ထက်နေပါလားဟ၊ ချိတ်လုံးတွေ တကယ်မိတာပဲ”

“ရွှေရိုးက လူတော်ပါ၊ အဲ ဟိုဒင်းပြောသလို သောက်ကျင့်ကလေးက...”

“ဟိတ်ကောင်...စကားကြည့်ပြောနော်၊ လှဖေလို ဖြစ်သွားမယ်”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ဝေဇယန္တာ ဒီနှစ်နာမည်ရမှာပါ၊ အရေးကြီးတာက အဖွဲ့နာမည်ထွက်ပြီး ပွဲချိများများရဖို့ပဲ၊ ပွဲချိများများရမှ ရွာကို ငွေပြန်ပို့နိုင်မှာ”

“တော်လှချည်လား၊ ဒါပေါ့၊ ဒါ အမှန်ဆုံးပေါ့”

“မိုးကုန်စေချင်ပြီကွာ၊ မြန်မြန် သီတင်းကျွတ်ရင် ကောင်းမယ်”

* * *

သီတင်းကျွတ် ပွဲချီများ စီစဉ်ရန်၊ ပွဲလက်ခံရန်၊ ဦးလူကလေး မန္တလေးသို့ ပြန်ကူးသွားသည်။ မင်းကွန်းပွဲချီမှာ အစက၊ ရှစ်ချီသာ ရှိသော်လည်း၊ ရွာနီး ချုပ်စပ်က လာငှားသဖြင့် ဆယ့်ငါးချီအထိ ကခဲ့ရလေသည်။ မန္တလေးအငြိမ့်တို့ ပွဲလမှာ၊ သီတင်းကျွတ်မှ တပေါင်းအထိ ပွဲချီစိပ်လေ့ရှိသည်။ ဝါတွင်းဆိုလျှင် ထိုင်နေရသည်သာ များသည်။

ဦးလူကလေး မန္တလေးကူးသွားပြီးနောက်။ သုံးချီက၍၊ တစ်ဖွဲ့လုံး မင်းကွန်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ မြို့တော်ပြန် ဝေယန္တော၌ ရှေ့ပွဲချီများအတွက် တက်ကြွသော ခြေလှမ်းများ၊ သင်းပျံ့သော နာမည်သတင်းများ၊ လှပသော အနာဂတ်များ ပါရှိလာသည်။ ဒါတွေနှင့်အတူ မမျှော်မှန်းနိုင်သော ကံကြမ္မာ တစ်စုံတရာကိုလည်း သယ်ယူလာသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဦးလူကလေးမှာ သီတင်းကျွတ်တစ်လထဲ မြို့ပေါ်ပွဲချီ ဆယ့်လေးငါးချီ ကျော်ရ၍ တက်ကြွနေသည်။ အဖွဲ့သားများထဲက အစုသမားများ အသေးသုံး လာလာတောင်းကြလျှင် လွယ်လင့်တကူ ထုတ်လုပ်ပေးနေသည်။

အငြိမ့်ဆရာက မျက်နှာကြည်သာသည်ဆိုတော့ အဖွဲ့သားများလည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးနေကြသည်။ မန္တလေး ဂေါဝိန်ဆိပ်တွင် မော်တော်ကပ်ပြီး ကမ်းပေါ်တက်ကတည်းက၊ ဝေယန္တောအဖွဲ့သားများသည် သတင်းကောင်းကို ကြားကြရလေသည်။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် ဆင်းကြိုနေသော ဦးလူကလေးနှင့် သူ့လက်ထောက် ကိုမောင်ကြိုင်တို့က အားပါးတရ ဆီးပြောကြသည်။

“ပွဲချီတွေရတယ်ဟေ့...ရက်ကောင်းပွဲချီတွေ ပိုများတယ်”

ပွဲလဖြစ်သော သီတင်းကျွတ်တွင်၊ ရက်နုပွဲချီ၊ ရက်ကောင်းပွဲချီဟူ၍ ရှိပေသည်။ ရက်နုဆိုသည်ကား လဆန်းတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် လေးရက် စသောရက်များဖြစ်သည်။ သည်ရက်မျိုးတွင် အငြိမ့်ကြေးသည် အလွန်ဆုံးရလှ ရှစ်ရာကိုးရာ။ ရက်ကောင်းဆိုသည်မှာ လဆန်းခုနစ်ရက်၊ ရှစ်ရက်လောက်မှ လပြည့် လပြည့်ကျော် တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက်အထိ။ ရက်ကောင်းရက်ဆိုလျှင်၊ အငြိမ့်ကြေး တစ်ထောင် တစ်ထောင့်တစ်ရာ၊ နှစ်ရာအထိ ရတတ်သည်။ အငြိမ့်ကြေး ပိုရလျှင် အစုစား အဖွဲ့သားများအဖို့လည်း၊ လကုန်၍ ရှင်းသောအခါ ငွေပိုရလေသည်။

သတင်းကောင်းကို ကြားရသောအခါ အဖွဲ့သားများ ပို၍ တက်ကြွသွား ကြသည်။ သေတ္တာထမ်း၊ ကားဆွဲ၊ ကားချအလုပ်သမားများဖြစ်သော “ထမ်းဆင့်” တို့က အပျော်ဆုံး ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောဆိပ်မှ နန်းရှေ့သို့ ပြန်လာသည့်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကားထဲတွင် လိုက်ပါလာရင်း၊ တူးမာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ တူးမာတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ လူမောင်၊ ခွေးပုတို့လည်း အပါအဝင်။ ခွေးပုကတော့ တစ်လမ်းလုံး ယိမ်းသမလေးတွေကို နောက်လာလေသည်။

“ကိုထွန်းဇံနော်၊ အကဲတော်တော်ထ၊ ပွဲချီစိပ်လို့ မြူးနေတယ်ပေါ့”

ကိုထွန်းဇံကြီးနော်၊ ရက်ကောင်း ပွဲလေးတွေရတယ် ကြားတာနဲ့၊ ဂဏာကို မငြိမ်တော့ဘူး၊ ကြည့်ပါလား...”

ယိမ်းသမလေးတွေကလည်း သူတို့ပျော်နေသည်ကို ဖုံးဖိလျက် ခွေးပုကို ပြန်နောက်ကြသည်။ ဝေဇယန္တာ အငြိမ့်ကားတစ်စင်းလုံး ရယ်သံတွေဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ဆူညံနေလေသည်။

“ပွဲချီစိပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါထုံးစံပဲ၊ ဒီလ ဒီအခါ ဒီလောက်တော့ ပွဲချီစိပ်မှာ ငါက ဒါကြောင့် ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့”

“တော့ ယောက္ခမကြီးဆုံးလို့လား...”

“သွားစမ်းပါ... ငါက အိမ်ပြန်ရမှာမို့ ပျော်တာ...”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာတော်... သူ့အိမ်မှာ သူ့မိန်းမ ကျန်ရစ်တာကျလို့”

“အံ့မာ မိန်းမဆို ဒီလောက်မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ အခုဟာက အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လို့”

“အော်...ဟိုပန်းချီဆွဲတဲ့ အစ်ကိုလား...”

“အံ့မာ အစ်ကိုတဲ့ ပစ်ခတ်ခေါ်လိုက်ပြီ၊ ဒါကြောင့် နင့်ကို ကိုတိမ်ညိုက ဆွဲဆိတ်...”

“ကြည့်ပါလားနော်...ဟောဒီ ကိုထွန်းဇံနဲ့ စကားပြောရတာ ရှက်လိုက်တာ”

“အေး အဲဒီလို ရှက်တတ်လို့ပေါ့၊ ဟိုညတုန်းက အော်ပရာထဲမှာ နင် မှောက်ကြီးလဲတာ”

“တော်ပါ”

နေပူကျဲကျဲ လေတဟူးဟူးကြားတွင် အမိုးအကာ မပါသော အငြိမ့်ကား ထက်မှ အငြိမ့်အဖွဲ့သားတို့မှာ ပူရမှန်းမသိကြ။ ပွဲချီကလေးများ စိပ်သည်ကို သိထားကြသည်မို့ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြလေသည်။

“ဟေ့ ကောင် လူမောင်”

“အင်း...”

“ဟိုအကောင်တော့ မျှော်လှရော့မယ်ကွ သိလား”

“အင်း...”

“မြို့ပေါ်ပွဲတွေကျရင်တော့ ကိုထွေးကို မရရအောင် ခေါ်မယ်ကွာသိလား”

“အေး... ခေါ်ရမယ်”

“မသကာလဲကွာ ဦးလူကလေးကို ကြည့်ပြောပြီး၊ ဓာတ်မီးကိုလေး ဘာလေးရအောင် သွင်းပေးမယ်လို့ပါ စိတ်ကူးတယ်၊ တစ်ညတစ်ဆယ်နဲ့ ညကြေးသမားပဲဖြစ်ဖြစ်”

“ကိုထွေး၊ လုပ်မယ် မထင်ဘူး ခွေးပု”

“ငါတို့ ဝိုင်းပြောရင် လုပ်မှာပါက၊ တူးမာကော ပြောပါ ဟုတ်လား”

ကားလမ်းတစ်လျှောက်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ ခွေးပုစကားကြောင့် ပြန်လှည့် လာရလေသည်။

“ဘာလဲ ခွေးပု”

“ကိုထွေးကို ပြောပါတယ်၊ အငြိမ်ထဲမှာ မီးသမားဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်ဖို့ ငါတို့ ဝိုင်းပြောကြမယ်လို့ နင်လဲ ဝင်ပြောပေါ့လို့”

“ကိုထွေးက မလုပ်ပါဘူးဟာ၊ သူက ပန်းချီဆရာပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ”

“ဟ လောလောဆယ်ပေါ့ဟ၊ နောက်ကျလဲ သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ပေါ့”

“အေးလေ ပြောတော့ ပြောကြည့်တာပေါ့”

တစ်လမ်းလုံး စကားပြောလာခဲ့ကြသည့် ခွေးပု၊ လူမောင်နှင့် တူးမာတို့ သုံးယောက်စလုံး အရှေ့ဘက် ကျုံးတံတားကို ကားကွေ့ပြီး နန်းတော်ရှေ့သို့ သွားသည့် လမ်းသို့ ကားဦးလှည့်လိုက်သည်နှင့် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

တိုက်တော်ကိုလွန်လျှင်၊ ဘယ်ဘက်သို့ချိုး။

သပြေပင်၊ မန်ကျည်းပင်၊ ထနောင်းပင်တို့ အုံ့ဆိုင်းနေသည့်အိမ်။

ကိုထွေးတစ်ယောက် ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မည်လဲ”

ခွေးပုက ကားပေါ်က ခုန်ချ၍ တကြော်ကြော် အော်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“ကိုထွေးရေ ငါတို့ပြန်လာပြီဟေ့ ကိုထွေး”

“ကိုထွေးရေ ဒို့ ပြန်လာပြီ”

ခွေးပုနောက်က တူးမာ။ အငြိမ်တိုက်သည့် အိမ်ရှေ့ခန်း၊ အိပ်ခန်း၊

မီးဖိုချောင်။ ကိုထွေး ပန်းချီရေးတတ်သည့် အိမ်ဘေးကွက်လပ်။ ကိုထွေးမရှိ။

“ဒီအကောင် လျှောက်လည်နေပြီနဲ့တူတယ်”

ခွေးပုက အိမ်သာတံခါးကိုပင် ပုတ်၍ ရှာသည်။ တူးမာကတော့ အိမ်ရှေ့ခုံတန်းတွင် မောပန်းစွာ ဝင်ထိုင်လေသည်။

“ဟိုသွား ဒီသွားလုပ်တတ်တဲ့ကောင်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင် ငါတို့အငြိမ့်ကားကို အဝေးကြီးကတည်က လှမ်းမြင်ပြီးတော့များ၊ တမင်ပုန်းနေ တာလား မသိဘူး”

ကိုထွေးကို အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရ။ ချွေးစများ တွဲခိုနေသည့် တူးမာမျက်နှာပေါ်မှ စောစောက တက်ကြွ ရှင်လန်းနေသည့်အရိပ်တို့ တဖြည်းဖြည်း လွင့်ပြယ်လာနေသည်။ နောက်ဆုံးက လိုက်လာသည့် လူမောင်သည် တူးမာကို စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“လူမောင်ရေ ခုတင်အောက်တွေ ဘာတွေ ငုံ့ကြည့်စမ်းပါဦးကွ”

လူမောင်ဆီက အသံထွက်မလာခဲ့။ အခန်းထဲ ဝင်သွားသည့် လူမောင်ကို ခွေးပုရော တူးမာပါ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် စောင့်နေမိကြသည်။ ဆိုင်းသေတ္တာများ ကို အိမ်ထဲသို့ သယ်လာကြသည်။ ဦးလေးစိမ့်တို့လည် အိမ်ထဲ ဝင်လာကြသည်။

လူမောင် အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာသည်။ ခါတိုင်းထက် ပို၍ တင်းမာ သော အသိရခက်သော မျက်လုံးများဖြင့် တူးမာတို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် လက်ထဲက စာရွက်ကို တူးမာဆီသို့ လှမ်းပေးရင်း ပြောလေသည်။

“ငါ့ခေါင်းဦးမှာ အပ်နဲ့တွယ်ထားခဲ့တာပဲ၊ ကိုထွေးစာ”

စာရွက်ပေါ်က ကိုထွေး၏ပန်းချီဆန်သော လက်ရေးများကို တွေ့ကြရ သည်။

လူမောင် ခွေးပု၊ တူးမာ

အတတ်ပညာ ကိုယ်စီပါ ဆိုပေမယ့် ငါ့အခြေအနေက တစ်မျိုး မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်က တက်လာတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်ရဲ့ အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့ အဆက်အသွယ်ရခဲ့တယ်၊ အခု ငါ သူနဲ့အတူ ရန်ကုန်တက်သွားပြီ။

မင်းတို့အပေါ် ငါဘယ်လောက် သံယောဇဉ် ကြီးတယ်ဆိုတာ ပြောစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူးနော်၊ ဒါပေမယ့် အသက်အရွယ်တို့၊

အခြေအနေတို့ ဆိုတာတွေက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ တက်ညီလက်ညီနဲ့ ကိုယ် တတ်ကျွမ်းတဲ့ အနုပညာနဲ့ လုပ်ငန်းဝင်နေနိုင်ပြီဖြစ်တဲ့ မင်းတို့ အလယ်မှာ ငါ့ဘဝကိုငါ အချိန်နဲ့အမျှ အားငယ်ဝမ်းနည်းလာတယ်။

အခွင့်အရေးတစ်ခု ကြိုကြိုက်တုန်းမှာ၊ ငါဖြစ်ချင်လှတဲ့ ဘဝတစ်ခု ကို ကြိုးစားတည်ဆောက်ဖို့၊ ငါ မျက်စိမှိတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ငါ့ဘဝကိုစာနာရင်၊ ငါ့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်ကို သိရင် အခုလို မင်းတို့မရှိတုန်း၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ငါ လုပ်သွားတဲ့ကိစ္စကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြ မှာပါကွာ။

ဦးလေးစိမ့်နဲ့ ဘကြီး ဦးဘသိုက်တို့အတွက် စာတစ်စောင် သပ်သပ်ရေးထားခဲ့ပါတယ်။ ခွေးပုခေါင်းအုံးအောက်မှာ ရှိပါတယ်။ ဦးလေးစိမ့်တို့ ငါ့အပေါ် ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်အောင်လဲ ပြောပေးကြပါ။

မင်းတို့ ပြန်ရောက်အထိ မစောင့်တာကတော့ ပြန်ဆုံကြပြီးမှ၊ ငါတစ်ယောက်ထဲ ခွဲရမယ့် အရေးကို ငါတွေ့ပြီး ကြောက်လို့ သိပ် စိတ်ထိခိုက်မှာ စိုးလို့...ပါ။

ဝေဇယန္တာနဲ့အတူ မင်းတို့အားလုံး တိုးတက်အောင်မြင်ပါစေ။

ချစ်သူငယ်ချင်း ကိုထွေး

ကိုထွေးစာကို ဝန်းရံလျက်၊ လူမောင်၊ ခွေးပုနှင့် တူးမာတို့ အကြည့်သုံးခု ယှက်နွယ်ဆုံဆည်းမိကြသည်။ စကားမဆို အသံမပြုမိကြသော်လည်း၊ တစ်ခုခုကို နားလည်စွာဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောနေမိသည့်နှယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ခဏကြာမှပင် ခွေးပု၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒဏ်ရာရသောသား ကောင်တစ်ကောင်၏ နာကျင်စွာ ညည်းညူသံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ပြန်ရောက်တဲ့အထိများ စောင့်ပါဦးတော့လား ကိုထွေးရာ”

* * *

အငြိမ့်အဖွဲ့ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ရှိသော မန္တလေး၏အငြိမ့်လောကသို့ “ဝေဇယန္တာ”သည်၊ သည်သို့ဖြင့်ပင် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ဦးလူကလေး၏ အငြိမ့်ဖြစ်သည့်အတွက် အငြိမ့်လောကသား အချင်းချင်းကလည်း

စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ ဆရာစိမ့်၏ ဆိုင်းနှင့်တွဲဖက်သည်မို့ ဆိုင်းလောက ကလည်း အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြသည်။

တချို့ကတော့ အစဉ်အလာရှိခဲ့သည့် “ကြော့ရှင်း” အဖွဲ့ဟောင်းမှ အတိတ် ဖြစ်ရပ်များကို ထောက်ချင့်ပြီး “ဝေဇယန္တာလဲ မကြာခင်ပျက်မှာပါ” ဟု ဆိုကြသည်။ တချို့ကလည်း ကိုကိုရွှေရိုး၏အမည် သတင်းမွှေးပုံကိုသိပြီး ဖြစ်ကြသည်မို့၊ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးသစ်လေး သဒ္ဒါရုံ မြရင်မာအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ရှိကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုးအကောင်း ပေါင်းစပ်နေသည့် အကဲခတ် ဝေဖန်မှုတွေ ကြားထဲမှနေ၍ ဝေဇယန္တာသည် အချိန်တိုတိုဖြင့်ပင် မန္တလေး အငြိမ့်လောက၏ ရှေ့တန်းနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ချေသည်။

နေရာရပြီး၊ အထိုင်ကျပြီး၊ နာမည်ရှိပြီးဖြစ်သော သစ်လွင်၊ ရတနာပုံ၊ လပြည့်ဝန်း၊ အောင်မြေအေးအဖွဲ့များနှင့်အတူ ဝေဇယန္တာ၏ အမည်က ထိုးထွက် လာသည်။ တစ်ခါတရံ ဝေဇယန္တာသည် ရတနာပုံနှင့် ဟိုဘက်ဝင်း၊ ဒီဘက်ဝင်း။ တစ်ခါတရံ အောင်မြေအေးနှင့် ဟိုဘက်လမ်း၊ သည်ဘက်လမ်း အပြိုင်အဆိုင် ကနေရတတ်သည်။

ဦးလူကလေး၏ ငွေလုံးငွေရင်းဖြင့် မတည်ထားသော အဆောင်အယောင် တို့ကလည်း ယခုလို ပွဲရာသီအပြိုင်အဆိုင် ကရသည့်လမျိုးတွင် အကျိုးသက်ရောက် နေသည်ဟုဆိုနိုင်မည်။ ကိုယ်ပိုင်အငြိမ့်စင်၊ ကိုယ်ပိုင်အငြိမ့်ကား ပြုနိုင်သည်ဆိုသော အဆင့်သည် နည်းနည်းနောနောအဆင့် မဟုတ်။

ကိုကိုရွှေရိုးတို့၊ ကြော့တို့၊ ချိုနွယ်တို့မှာ အစကတည်းက နာမည်ရှိပြီး သူများ ဖြစ်သည်။ “ဝေဇယန္တာ” အမည်သစ်သည် စင်စစ်သူတို့အဖို့ ဘာမှ မထူးခြား။ သူတို့ကပြီးဆိုလျှင်း၊ ပရိသတ်က ပွဲကျပြီးသား။ ဘယ်သို့ဆို၍၊ ဘယ်သို့က၍ ဘယ်သို့ပြန်မည်ကို မန္တလေးပရိသတ်က သိပြီးသား။ သိပြီးသား ထဲကပင် ပရိသတ်သည် သူတို့ခေါ်ရာနောက်သို့ နှစ်ခြိုက်စွာ လိုက်ပါကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဝေဇယန္တာသည် နာမည်ကြီးသည်။

ဝေဇယန္တာ နာမည်ထွက်လာခြင်း၏ နောက်တစ်ကြောင်းကား၊ တူးမာနှင့် ဦးလေးစိမ့်၏ ဆိုင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ဝေဇယန္တာ၏ အငြိမ့်ဆိုင်းတွင် ပတ်ဝိုင်း ကိုမသုံး။ ပတ်မကြီးကို ဦးစားပေး၍ မသုံး။ စည်တို သုံးလေးလုံးကိုလည်း မသုံး။ လေမှုတ်တူရိယာများကိုလည်း မသုံး။ ဦးလေးစိမ့်နှင့် ဦးဘသိုက်တို့ အစီအမံအရ၊ ပတ္တလားသည် ခေါင်းဆောင်၊ ပြီးတော့မှ ကြေး၊ မောင်း၊ အုပ်စုံနဲ့

တို့ဖြင့် ဝန်းရံသည်။ နဲ့ကိုပင်လျှင် ဗလာဆိုင်းလို၊ ဇာတ်ဆိုင်းလို အသုံးမပြု။ အဆိုပိုဒ်များတွင် များသောအားဖြင့် ပလွေကိုသာ အသုံးပြုသည်။

တခဲနက် ဆူညံသော၊ ခေတ်ပေါ်လေမှုတ်တူရိယာတွေနှင့် တွဲဖက်ထားသော အငြိမ့်အဖွဲ့များကြားတွင် ဝေဇယန္တာ၏အငြိမ့်ဆိုင်းသည် ရှင်းလင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထွက်လာသော ဆိုင်းသံသည် အငြိမ့်ဟူသော သရုပ်ကို ခြားနားသီးသန့်စွာ ဆောင်နေသည်။ စင်စစ် ဤသို့သော အငြိမ့်ဆိုင်းသည် ဆယ်စုတစ်နှစ် ကာလဆီက ဖွဲ့စည်းမှုပင် ဖြစ်စေကာမူ၊ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုတွေ ကြားထဲ၌ ပြန်လည်ထုတ်ဖော်သောအခါ၊ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြန်လည်ဆန်းသစ်လာ လေသည်။

ဤသို့သော အရိုးခံ ဆန်းသစ်မှုတွင် တူးမာက လောဘာတီသီချင်းတွေကို ဆို၍ ကသည်။ လောဘာတီ၏ ဤဆိုဟန်၊ တေးသံများတွင် မွေ့လျော်နှစ်ခြိုက် ခဲ့ပြီးဖြစ်သော လူကြီးပရိသတ်အဖို့ ရှားရှားပါးပါး ပြန်လည်တွေ့ကြုံရရှိသော အရသာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လူကြီးပိုင်းသာမက တူးမာ၏အရွယ်၊ အလှနှင့် အကတို့ကလည်း လူငယ်ပိုင်းကိုပါ ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်ပင် တိုးတက်ပြောင်းလဲစေကာမူ၊ အနုပညာတစ်ရပ်၌ရှိ နေသော အရိုးခံအလှကို ငြင်းဆို ဖုံးကွယ်၍ မရစေကောင်း။

တူးမာအလှည့်ပြီးသည့်နောက်၊ အလယ်ထွက် ချို့နွယ်၊ နောက်ဆုံး ကြော့တို့အလှည့်တွင်မူ ခေတ်ပေါ်ဆန်းသစ်သော အငြိမ့်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ဝေဇယန္တာ၏အငြိမ့်စင်ထက်တွင် မတူခြားနားသော အစီအစဉ်များကို အပြောင်းအလဲကြည့်ခွင့် ရကြလေသည်။ ထိုအခါ ဝေဇယန္တာ နာမည်ထွက်လာ ပေသည်။

မန္တလေး၏သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းပွဲကာလများတွင် ဝေဇယန္တာ နားနေရသည် မရှိတော့။ မြို့ပေါ်ပွဲများနှင့် အမရပူရလို၊ စစ်ကိုင်းလိုပွဲများတွင် ကူးချည်သန်းချည် ကနေရလေသည်။ တစ်ချို့ပြီးတစ်ချို့ ကပြီးတိုင်း၊ တဖြည်းဖြည်း နှင့် တူးမာ၏အငြိမ့်ခန်းသည် ဝေဇယန္တာ၏ “အထူးအစီအစဉ်တစ်ရပ်” လို့ ဖြစ်လာသည်။

သည်သို့ဖြင့် တစ်လနှစ်လ အတွင်းမှာပင် ဝေဇယန္တာသည်ထိပ်တန်း အငြိမ့်စာရင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဦးလူကလေးကလည်း အလှမ်းဝေးသော နယ်ပွဲမဆိုထားနှင့် မြို့ပေါ်ပွဲများကိုပင် ရက်ကောင်းအချိန်ဖြစ်နေပါက သို့မဟုတ်

ပွဲငှားသည်၊ ငွေကြေးတောင့်တင်းနေပါက ကြေးကို တက်၍ ယူတော့သည်။ သူများတွေ တစ်ထောင့်တစ်ရာ နှစ်ရာယူလျှင်၊ တစ်ထောင့်သုံးရာ၊ တစ်ထောင့် သုံးရာငါးဆယ်လောက်အထိ တက်ယူသည်။ သည်ကြားထဲကပင် ပွဲငှားကလည်း ပေး၍ငှားသည်။

နာမည်ကြီးလာသည့်အဖွဲ့ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်။

သည်သို့ ကျော်ကြားလာသည့် အမည်သတင်းနှင့်အတူ၊ ဝေဇယန္တာသည် အဖွဲ့အတွင်း ကိစ္စကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကိုလည်း မွေးဖွားလာလေသည်။

ပထမဆုံး ပြဿနာကား ငွေကိစ္စ။

သည်ကိစ္စကို စတင်ဖန်တီးသူကား ကိုကိုရွှေရိုးပင်တည်း။

* * *

ထုံးစံအတိုင်း လဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် အဖွဲ့သားများကို ငွေရှင်းရသည်။ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ကိုမောင်ကြိုင်သည် စာရင်းစာအုပ်တွင် တကုပ်ကုပ် ရေးမှတ် တွက်ချက်နေသည်။ ဦးလူကလေးက၊ ငွေစက္ကူများ ထည့်ထားသည့် သားရေးအိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပိုက်ထားလေသည်။

များသောအားဖြင့် အငြိမ့်အဖွဲ့သားများသည် “အစုစား” များ ဖြစ်ကြသည်။ အငြိမ့်၏ထိပ်ပိုင်းပညာ၊ ပညာသည်များဖြစ်ကြသော လူရွှင်တော်၊ မင်းသမီး၊ ဆိုင်းသမားများသည် အစုစားများ ဖြစ်သည်။ ငါးမတ်စု၊ ၁ ကျပ်၊ ၁ မူးစု၊ ၁ ကျပ်စု၊ မူးတင်းစု စသည်ဖြင့် အဆင့်ဆင့်။ ညကြေးကို အပြတ်ယူသူများမှာ၊ ယိမ်းသမလေးများ၊ စက်မီးကိုင်များ၊ ထမ်းဆင့် အလုပ်သမားများဖြစ်သည်။ အငြိမ့်ဆရာက လဆန်းတစ်ရက်နေ့တွင် ကားခ၊ ခုံခ၊ စရိတ်စကနှင့်၊ ညကြေး အပြတ်ယူသူများအတွက် ငွေကိုနုတ်ပြီး ကျန်ငွေကို ရှိသမျှ အစုနှင့်စား။ ရလာသည့်ငွေသည် တစ်ကျပ်စုသမားအတွက်၊ ပုံမှန်ငွေ ဖြစ်လာသည်။ ပြီးမှ အစု အဆင့်ဆင့်အတွက် “မူးစု” များကို တွက်ပေးလေ့ရှိသည်။

နာမည်ကြီး အငြိမ်းတိုင်းလိုလိုမှာပင် အဖွဲ့သားများသည် ညကြေးအပြတ် ထက် အစုစားသာ ဖြစ်လိုကြသည်။ အစုစားသည်ပွဲချီများလျှင် များသလို ငွေပိုရကြပေသည်။ ဝေဇယန္တာလို အဖွဲ့မျိုးဆိုလျှင်၊ အစုသမားများက ပို၍ ဇယားကိုက်သည်။

သည်အထဲတွင် ရှေ့ထွက်မင်းသမီးအနေဖြင့်၊ တူးမာသည်တစ်ကျပ်စုလို အဆင့်မျိုး ရယူသင့်သော်လည်း တူးမာက အစုသမားမဟုတ်။ ညကြေးအပြတ် ယူသည်။ ဒါကလည်း ဦးဘသိုက်နှင့် ဦးလေးစိမ့်တို့၏ အစီအစဉ်။

ဦးလေးစိမ့် ဆိုင်းသမားများကလည်း အစုသမားမဟုတ်။ ဦးလူကလေးဆီက အစုယူသူများမဟုတ်။ စကတည်းက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဦးလေးစိမ့်ဆိုင်းကို ပုတ်ပြတ် ငှားထားခြင်းဖြစ်သည်။ တူးမာမှာ မင်းသမီးဖြစ်သော်လည်း ဦးဘသိုက်သမီးဖြစ်သည်မို့၊ ဦးလေးစိမ့် ဆိုင်းအဖွဲ့သားစာရင်းတွင် ထည့်တွက်သည်။ နောက်မှ မင်းသမီးကို ဆိုင်းသမားစာရင်းတွင် မထည့်သင့်ဟု သဘောတူကာ၊ တူးမာကို ညကြေးအပြတ် ယူခဲ့စေခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့ထွက် မင်းသမီးအနေဖြင့် တူးမာ၏ ညကြေးကို လေးဆယ့်ငါးကျပ် သတ်မှတ်ထားလေသည်။

ကိုမောင်ကြိုင်က ညကြေးအပြတ်သမားများနှင့် အခြားစရိတ်များကို ပေါင်းပြီး၊ တစ်လစာ ပွဲချီငွေထဲမှ နုတ်နေသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးက နေကာ မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ လက်ကိုင်ပဝါနှင့်သုတ်ရင်း အနားက ထိုင်ကြည့်နေသည်။ တကုပ်ကုပ်စာရင်း တွက်နေသော ကိုမောင်ကြိုင်ကို စိတ်မရှည်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် တရူးရှူး တရဲ့ရဲ့လည်း ဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲကဲ လုပ်ဗျာ၊ ပေါင်းစရာရှိတာပေါင်း၊ နုတ်စရာရှိတာနုတ်၊ အစုသမားတွေ မြန်မြန်ရှင်းစရာရှိတာရှင်း”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ အာစရိရဲ့၊ ဒီမှာ စာရင်းရှုပ်နေလို့”

လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဆိုသော်လည်း ကိုမောင်ကြိုင်မှာ အဖွဲ့တွင် ဩဇာရှိသော ကိုကိုရွှေရိုးကို အခြားလူရွှင်တော်များလို မဆက်ဆံရဲပေ။

“ဘာများ ရှုပ်စရာရှိသလဲဗျာ၊ ခါတိုင်းလဲ ဒီလိုတွက်နေတာကို”

“ဟိုဒင်းလေး တစ်စုပါ၊ တူးမာညကြေး အခုလကစပြီး၊ နှစ်ကြီးသုံးနှိမ့်ရမှာမို့ အဲဒီနှိမ့်ဖို့ငွေလဲ တွက်နေရလို့”

အငြိမ့်ကြီးများတွင် အသုံးငွေ ယူထားသည်များကို တန်ဆောင်မုန်းလမှစ၍ နှိမ်လေသည်။

“အဲတာတွေ စာရင်းရှုပ်တာပေါ့၊ သူတကာတွေ မင်းသမီးတွေလို အစုစားမယူဘူး၊ ညကြေးနဲ့၊ အပြတ်နဲ့၊ ဇာတ်မင်းသမီးများ ထင်နေသလား မသိဘူး၊ အငြိမ့်ကို အငြိမ့်လို သဘောထားမှပေါ့၊ အလကား စာရင်းရှုပ်စရာ မရှိ ရှုပ်အောင်၊ အတွန့်တက်ချင်ကြတာ”

“ဟာ... အာစရိ”

ကိုမောင်ကြိုင်က စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကိုကိုရွှေရိုးကို လှမ်းတားရင်း
ဘေးသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသူများမှာ ဦးလူကလေးနှင့်
ကြော့တို့သာ ရှိသည်။

“တိုးတိုးလုပ်ပါဗျာ၊ ကြားသွားရင်”

“ကြားလည်း ဘာဖြစ်သလဲဗျာ၊ အလုပ် မဟုတ်တာကို လုပ်နေလို့
ပြောတာပဲ၊ နည်းနည်းလေး နာမည် ရလာရင် ဘဝင်ကမြင့်”

ကိုမောင်ကြိုင် မျက်နှာကိုကြည့်၍ ကိုကိုရွှေရိုးစကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်
ရပ်သွားသည်။ ကိုမောင်ကြိုင်ကြည့်နေသည့် အခန်းဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သော
အခါ၊ တူးမာ၊ ဦးလေးစိမ့်၊ ခွေးပုနှင့် လူမောင်တို့ကို တွေ့လိုရလေသည်။

“အား... လာကြဗျာ...ထိုင်”

ဦးလူကလေးက နေရာမှထ၍ ပျာပျာသလဲ ကြိုသည်။ ဦးလေးစိမ့်တို့က
ဘာမှမပြောဘဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုမောင်ကြိုင်ကား မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေပေပြီ။
ကိုကိုရွှေရိုးကမူ မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လိုက်လေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို ဦးလူကလေးက ဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားသည်။
သို့သော် ဦးလူကလေး နောက်ကျသွားလေသည်။

လူမောင်၏ အေးစက်မာကြောသောအသံ။

“ဘယ်သူလဲကိုရွှေရိုး၊ နာမည်လေး ရလာရင် ဘဝင်မြင့်တယ်ဆိုတာ”

“အာ... အလကားပါ၊ ဦးလေးက...”

ဦးလူကလေးက မရယ်ချင်ပဲ ရယ်ရင်း ဝင်ပြောသေးသည်။ သို့သော်
ကိုကိုရွှေရိုးက ချက်ချင်း တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။

“ညကြေး အပြတ်ယူတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာပဲကွ၊ ထုံးစံရှိတဲ့အတိုင်း အခု
မယူဘူး၊ ညကြေးနဲ့၊ နှစ်ကြီးသုံးနဲ့ဆိုတော့ နှိမ်ရတာနဲ့ တွက်ရတာနဲ့ စာရင်းက
သပ်သပ်တွက်နေရတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ဘဝင်မြင့်ရောလား”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ငါ့ထက် အများကြီး ငယ်တယ် လူမောင်”

“ခင်ဗျားက အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီး...”

“မင်း... ဘာပြောတာလဲ”

“ဟ... တော်ကြပါ... တော်ကြပါ”

ကိုကိုရွှေရိုးက ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထသည်။ လူမောင်က ရှေ့တိုး
လာသည်။ အနားကလူများ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ ဝင်လိုက်ကြရလေသည်။

ခွေးပုက လူမောင်ကို ဖက်ထားသည်။ တူးမာကမူ အလန့်တကြား အော်လျက် ဧည့်ခန်းထောင့်သို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ဦးလေးစိမ့်က ဘယ်အချိန်က ကောက်ယူလိုက်မှန်း မသိသော လူမောင့်လက်ထဲက ကျောက်ပြား ဆေးလိပ်ခွက်ကို လှမ်းယူနေသည်။

“အချင်းချင်းတွေပဲကွာ၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြမှပေါ့”

ဦးလူကလေးက ကိုကိုရွှေရိုးဘက်သို့ ပြောင်းထိုင်ကာ၊ ကိုကိုရွှေရိုးလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးမှာ ဦးလူကလေးလက်ထဲက ရုန်းထွက်နေ သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ လူမောင်ကမူ ကိုကိုရွှေရိုးကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ ဘာမှ မပြော။

“စာရင်းတွက်ရတာ ရှုပ်တယ်ဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ မောင်ရွှေရိုး”

ဦးလေးစိမ့်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်သောကြောင့်၊ လှုပ်ရှား နေသော ဝိုင်းသည် အနည်းငယ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ကျွန်တော်က သဘောကို ပြောပြနေတာပဲ ဦးလေး၊ ထုံးစံက အငြိမ့်ထဲမှာ ယိမ်းသမ၊ စက်မီးကိုင်၊ ထမ်းဆင့်တွေပဲ ပုတ်ပြတ် ညကြေးယူကြတာ၊ အဲဒါတွေ ရှင်းပြီးရင်၊ အစုသမားတွေကို သူ့ အစုလိုက်၊ ရှင်းသွားရင် ပြီးတာပဲ၊ ခုဟာက နှစ်ကြီးသုံးလဲ များတယ်၊ ညကြေးကလဲ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးအနေနဲ့ ရတဲ့ညကြေးဆိုတော့ စာရင်းတွက်ရတာ ကြာတာပေါ့”

“တူးမာ အစုမယူဘဲ ညကြေးယူမယ်ဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြတာပဲ မောင်ရွှေရိုး၊ ပြီးတော့ ဒါကလဲ ဦးလူကလေးနဲ့သာ တိုက်ရိုက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူးဦးလေး၊ အဲဒီ ညကြေးတို့၊ အစုတို့ စာရင်းတို့ ဆိုတာက အဓိကမဟုတ်ဘူး၊ အခုဟာက တူးမာကို မဆီမဆိုင် အမနာပ ပြောနေတာပဲ”

လူမောင်က ကိုကိုရွှေရိုးမျက်နှာကို တည့်မတ်စွာ လက်ညှိုးထိုးလျက် ပြောလိုက်လေသည်။

“မဆီမဆိုင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ တည့်တည့်ပြောတာပဲ၊ ဝေဇယန္တာ ဒီလို နာမည်ကြီးလာတာကို မင်းတို့က မင်းတို့ကြောင့်လို့ထင်ပြီး၊ အောက်ခြေလွတ်ချင် လာလို့ ငါက ပြောတာ မင်းတို့က မနေ့တစ်နေ့ကမှ အငြိမ့်ကတာပဲ၊ တို့က အငြိမ့်လောကမှာ”

“ဦးလေး ပွဲငှားတွေ ရောက်နေတယ်”

ညီညီပေါက်စ စိုးရိမ်တကြီး ပြောလာသောကြောင့်၊ စကားစ ပြတ်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ဧည့်သည်များရောက်နေသည်။ ဦးလူကလေး၏ အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ ဖြစ်နေသော ကိစ္စကို လုံးဝမေ့ပျောက်၍ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ဧည့်သည်များကို ဆီးကြိုလေသည်။

ဧည့်ခန်းတွင် ရှိနေသူများအားလုံး နေရာဖယ်ပေးကြရသည်။ ဦးလေးစိမ့်က လူမောင်ကို လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ပွဲငှားများနှင့် ဦးလူကလေးတို့ ဧည့်ခန်းတွင် စကားပြောနေကြချိန်၌၊ ခွေးပုက မြင်းလှည်းတစ်စီး ငှားပြီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

အိမ်အပြန် တစ်လမ်းလုံး၊ မြင်းလှည်းပေါ်၌ တူးမာရိုက်ကြီးတင်ငင် ဝိုလာလေသည်။

* * *

မျက်ပါးရပ်တွင် ကသောည၊ အငြိမ်မထွက်ခင် အချိန်မှာပင် ထိုပြဿနာပြေငြိမ်းသွားခဲ့သည်။ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် ဦးလူကလေးတို့နှစ်ယောက် ဦးလေးစိမ့်ဆီသို့လာ၍ တောင်းပန်ကြလေသည်။

“ကျွန်တော်ကလဲ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခု သွားစရာရှိနေတာမို့၊ ကျွန်တော့်အတွက် ငွေမရှင်းရသေးတာကို စိတ်တိုပြီး ပြောမိတာပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် ပြောမှားဆိုမှား ရှိပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ညီလဲ ခွင့်လွှတ်ပေါ့ကွာ၊ အစ်ကို့ဘာသာ စိတ်တိုပြီး ပြောမိတာပါ၊ ညီမလေးကိုလဲ ပြောပြပါ”

တူးမာက အငြိမ်စင်နောက်တွင် ထိုးဆိုက်ထားသည့် ကားထဲ၌ အဝတ်အစားလဲနေသည်။ အနားတွင် လူမောင်နှင့်ခွေးပုတို့သာ ရှိသည်။

“ဟိုစကား ဒီစကားတွေ အမှားပါရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်က လူငယ်မို့၊ တစ်ခါတရံ အမှားအယွင်းရှိပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့။”

ဦးလေးစိမ့် ဘာမှမပြော။ လူမောင်ကလည်း စူးစူးရှရှ ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကလဲ ကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာစိမ့်ကျေနပ်ဖို့လဲ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို အခုဆိုရင် မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ အခုဆို အရှိန်တက်နေတုန်းမှာ ဘာပြဿနာမျိုးမှ မပေါ်စေချင်ဘူးလေ၊ မောင်ရွှေရိုးကလဲ ဟိုနေ့ကကိစ္စကို တသသ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာပါ၊ အခု ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တောင်းပန်တာပါ။”

မောင်လူမောင်ကလဲ ကျေနပ်ပါကွာ၊ ဒီကိစ္စကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သာ စိတ်အေးအေးလုပ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ဦးလူကလေးမှာ ဦးလေးစိမ့်ရှေ့တွင် ပုဆစ်တုပ်မတတ် ရိုကျိုးလျက်တဖွဖွ ပြောနေလေသည်။ ဦးလေးစိမ့်က လူမောင့်ဘက်သို့ စောင်းဝဲကြည့်ရင်း အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလေသည်။

“ညကြေး အစုသမားကိစ္စကို ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ စ လုပ်ကြ မယ်ဆိုကတည်းက ကျုပ်တို့ ပြောထားတဲ့ စကားရှိပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဒီအငြိမ့်ရဲ့ လုပ်ငန်းသဘောမှာ မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ အဆက်ပြတ်ခဲ့တာကြာပြီလို့၊ ဒီတော့ ငွေကြေးအပါအဝင်ပေါ့၊ တခြားကိစ္စတွေမှာ ကျုပ်တို့ နားမလည်တာတွေလဲ ရှိမှာပဲ၊ ဖြစ်ပြီးတာတော့ ထားပါတော့လေ၊ နောက်ကို မဖြစ်ရအောင်သာ”

“အား... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာစိမ့်၊ နောက်ကို မဖြစ်စေရပါဘူး ပြောပါ ...ပြောပါ”

“အင်း... ပြောရမယ်ဆိုရင်”

ဦးလူကလေး စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ရှေ့တိုးထိုင်သည်။

“ငါးဆယ့်ခွန်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး တရားဝင်စာချုပ်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဪ...”

ဦးလူကလေးက ရှည်လျားလေးပင်သော အာမေဇိုတ်သံကို ပြုလေသည်။ ရုတ်တရက် တွေဝေသွားဟန်လည်း ရှိသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးကမူ အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။

သဘင်အနုပညာသည်များ အစည်းအရုံး (၅၇)ဟူ၍ တရားဝင်ဖွဲ့စည်း ထားသည်။ ဤအစည်းအရုံးသို့ အငြိမ့်အဖွဲ့များ ပါဝင်စာချုပ်ရသည်။ အငြိမ့် မကခင် အငြိမ့်ကိုဖွဲ့စည်းပြီးသည့် အချိန်ကတည်းက အစည်းအရုံး (၅၇)တွင် တရားဝင်စာချုပ်ရသည်။ အစည်းအရုံးမှ အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များက အငြိမ့်တွင် ငါးဦးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းပေးသည်။ အငြိမ့်သာယာရေးအဖွဲ့။

ထိုငါးဦးအဖွဲ့မှ လုပ်ငန်းခွင် သာယာရေးအတွက် စည်းမျဉ်းရေးဆွဲ သတ်မှတ်၍ အုပ်ချုပ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်အတွင်း အရက်သေစာသောက်စားမှု၊ လင်ယူသားမွေးမှု၊ ဖိုမဆက်ဆံမှုစသည့် အကျင့်စာရိတ္တ ထိန်းသိမ်းရေးများကအစ။

သည်မျှသာမက (၅၇) အနေနှင့် အငြိမ့်ပွဲလက်ခံစာချုပ်ကိုပင် တရားဝင် စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ပေးသည်။ ပွဲငှားသူ လိုက်နာရ

မည့်စည်းကမ်း၊ ပွဲဦးစီးလိုက်နာရမည့်စည်းကမ်း၊ အငြိမ့်အဖွဲ့သားများ စားသောက်
ရေး၊ သွားလာရေး၊ လုံခြုံရေးအစုံအလင်။

အနုပညာရှင်များအားလုံး အစည်းအရုံး ဝင်ရသည်။ အစည်းအရုံးဝင်တိုင်း
အတွက် စည်းကမ်းချက်များပါသော စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးသည်။ အစည်းအရုံးနှင့်
မဆက်သွယ်သော စာမချုပ်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့အတွင်း ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ခု
ပေါ်လာလျှင် အစည်းအရုံးက လုံးဝ တာဝန်မယူ၊ ဖြေရှင်းမပေး၊ ကိုယ့်ပြဿနာ
ကိုယ်ကြည့်ရှင်း။

ဦးလူကလေးနှင့် သုံးလကျော် လေးလနီးပါး တွဲလာခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှ
သည်သဘောတွေကို ဦးလေးစိမ့်တို့ သိလာကြသည်။ ဝေဇယန္တာသည် အစည်းအရုံး
(၅၇)နှင့်လည်း မဆက်သွယ်။ အခြားမည်သည့် အဖွဲ့နှင့်မှလည်း အပေးအယူ
အဆက်အဆံမရှိ။ သီးသီးခြားခြား ရှိနေသော အဖွဲ့ဖြစ်နေကြောင်း ဦးလေးစိမ့်
တို့ ယခုမှပင် သိခွင့်ကြုံလာသည်။ သိခွင့်ကြုံလာသည်ပင်လျှင် ကိုယ်တိုင်က
လေ့လာအားထုတ်၍ မဟုတ်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများက ပြောလာသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သိခွင့်ကြုံလာသည်။ အသိနောက်ကျပြီလား၊ အချိန်မီသလား
ဆိုသည်ကိုတော့ ဦးလေးစိမ့်တို့အားလုံး မပြောတတ်နိုင်ပြီ။ ကချိန်ကလည်း
နေ့ချင်းကူး ပွဲချီများပင် မနားတမ်း ကနေရသည့်ပွဲရာသီသို့ ရောက်နေပေပြီ။

ဦးလူကလေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေသည်။

“အစည်းအရုံး ငါးဆယ့်ခုနစ်လား၊ ကျွန်တော် စကတည်းက အစီအစဉ်
ရှိပါတယ် ဆရာစိမ့်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာက ဖုတ်ပူမီးတိုက် မဟုတ်လား၊
ဆရာစိမ့်တို့နဲ့ စကားပြော၊ အငြိမ့်တိုက်ပြီးတာနဲ့ တစ်ခါထဲ ပွဲထွက်၊ ဟော ...
အခုလဲ ပွဲက မနားတမ်း ကနေရတာ မဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲမှာ အဖွဲ့က
နာမည်လဲ တက်လာတော့အလုပ်ကိုပဲ မဲတင်းနေရတာ မဟုတ်လား၊ နောက်နှစ်
ကျရင်တော့ အဲ နောက်နှစ် မဟုတ်ပါဘူးလေ ပြာသိုတပို့တွဲလောက် ကျရင်တော့
ဒီကိစ္စလုပ်ရမှာပဲ၊ ပွဲချီနည်းနည်း အနားရရင် ရသလို လုပ်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုကိုရွှေရိုးကလည်း အားတက်သရော ဝင်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဆင်ပြေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒါလဲ လုပ်တန်လုပ်ပေါ့၊
အမှန်တော့ အရေးကြီးတာက လုပ်ငန်းခွင်သာယာရေးတို့ စည်းကမ်းတို့ဆိုတာ
လူပေါ်မှာ မူတည်တာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားတွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက်
စည်းစည်းရုံးရုံးနဲ့ တက်ညီလက်ညီ ရှိနေကြရင် ပြီးတားပါပဲ၊ အခုတောင်

ဝေဇယန္တာဟာ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ဘယ်လောက် တက်လာသလဲ”

ဦးလေးစိမ့်တွင် ပြောစရာဘာမျှမရှိတော့။ ဘာပြောရမှန်းကိုလည်း စင်စစ် ဦးလေးစိမ့် မသိတော့။ တကယ်လည်း ဦးလေးစိမ့် နားလည်သည်မှာ၊ ကျွမ်းကျင်သည်မှာ အနုပညာကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။ သိန်းဇံ၊ ခွေးပု၊ လူမောင်တို့ ဆိုသည်ကား ပကတိ ဝေးဘိခြင်း။ ကျန်တပည့်တွေအဖို့လည်း တီးဖို့မှုတ်ဖို့သာ နားလည်သူတွေ ဖြစ်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်း ပြောသလိုတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စည်းရုံးကြရင်၊ အလုပ်မှာ အားသန်ကြရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဟာ... စိတ်ချပါ ဦးလေးစိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟာ တကယ်ခိုင်တဲ့ ဒေါက်ကြီးသုံးဒေါက်နဲ့ အဖွဲ့ပဲ၊ ဆိုင်းပြောစရာမလိုဘူး၊ မင်းသမီး ပြောစရာမလိုဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဟားငနဲအပိုင် စိတ်ချနေ”

ဧည့်ခံ တီးလုံးတီးရန် ဆိုင်းအဖွဲ့သားများ နေရာယူကြသည်။ လူမောင်က ပတ္တလားလက်ခတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ဦးလူကလေးနှင့် ကိုကိုရွှေရိုးတို့ လည်း နေရာမှထသွားကြသည်။ ခွေးပုက အုပ်စုံတွင် နေရာယူရင်း စည်တိုးတုတ်ကို မြှောက်ကိုင်၍ အော်လိုက်လေသည်။

“ရှုပ်တယ်ကွာ တီးမယ်၊ တီးတာပဲ အေးတယ်၊ ကိုင်း လုပ်ဟေ့... ကရောင်းရိုက်မယ်”

* * *

နတ်တော်လဆန်း၊ ပြာသိုလဆန်း လောက်တွင် အခြေအနေ အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တကယ်တော့ အပြောင်းအလဲလေးများဟုပင် မဆိုသာ။ ဝေဇယန္တာအတွက်ရော၊ တူးမာအတွက်ပါ အပြောင်းအလဲကြီးများဟု ဆိုနိုင်သည်။

ပထမဆုံးအပြောင်းအလဲမှာ တူးမာ အဖေ ဦးဘသိုက်တောသို့ ပြန်ခြင်း။ သမီးကိုချစ်သော စိတ်ဇောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဝေဇယန္တာ၏ ကနဦးကာလ လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်စီမံရန်အတွက် တကြောင်းကြောင့် ဦးဘသိုက်အငြိမ့် နောက်တစ်ကောက်ကောက် လိုက်လာခဲ့သည်မှာ မူလက ပြန်မည့်ရက်ထက် နှစ်လနီးပါးပင် ကျော်လာခဲ့ပေပြီ။ ယခုတော့ သမီးကိုလည်း အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ချနိုင်ပြီ။ အငြိမ့်ကလည်း အရှိန်ရနေပြီ။ ရွာတွင် မျက်နှာလွှဲထား၍မရသော လယ်က ရှိသေးသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွာနှင့်လယ်နှင့် အိမ်ကိုတော့ ဦးဘသိုက်

သံယောဇဉ်ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးဘသိုက် ရွာပြန်သည်။ ဦးလေးစိမ့်၊ သိန်းဇံ၊ လူမောင်၊ ခွေးပုမကျန် သမီးကိုအပ်နှံပြီး ပြန်သွားသည်။

လောက်လောက်လားလား အငြိမ့်မင်းသမီးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေကာမူ၊ အဘရွာပြန်ပြီဆိုတော့ တူးမာ ဟိုတုန်းကလိုပင် တသိမ့်သိမ့်ရှိသည်။ သို့သော် ဟိုတုန်းကလို ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်မျိုး မရှိတော့ဘဲ အဘကို လွမ်းသည့် စိတ်များသာရှိတော့ကြောင်း တူးမာကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေသည်။

ဦးဘသိုက် ပြန်သွားပြီးနောက် မန္တလေး၏ ပြင်းထန်သော ဆောင်းညများ တို့တွင် ဝေဇယန္တရမနားမနေ ကခဲ့ရလေသည်။ သည်တွင် ဦးလေးစိမ့်အတွက် ပြဿနာဖြစ်လာရပြန်သည်။ စိတ်ကသာ ဆောင်နေသော်လည်း ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို ဦးလေးစိမ့် မခံနိုင်တော့။ အထူးသဖြင့် တစ်သက်လုံး ဆိုင်းဆရာလုပ်လာခဲ့သည့် ပင်ပန်းမှုများက ယခုလိုအချိန်တွင် စုပြုံ၍ တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။ အညောင်းဒဏ်၊ အအေးဒဏ်၊ အိပ်ပျက်သည့်ဒဏ်များကြောင့် ဦးလေးစိမ့်မှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့။ သို့ဖြင့် ဦးလေးစိမ့် အိမ်မှာပဲ နားရသည်။ အဖွဲ့နှင့် မလိုက်နိုင်တော့။ ပုသိမ်ကြီးပွဲလို၊ အောင်တော်မူပွဲလို၊ မန္တလေးတောင်ခြေက ဘုန်းတော်တိုးပွဲလို၊ နန်းရှေ့နှင့်မနီးမဝေးပွဲများလောက်သာ ဟန်ပြလိုက်နိုင်သည်။ သို့တိုင် အောင်၊ ဝိုင်းထဲသို့ ဦးလေးစိမ့် မဝင်တော့။ အငြိမ့်ငှားသူ၏ အိမ်ထဲမှာသာ၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် နေရသည်။

သည်အခါ အငြိမ့်ဆိုင်းတာဝန်သည် သိန်းဇံ၊ လူမောင်နှင့် ခွေးပုတို့အပေါ်သို့ လုံးဝကျရောက်လာလေသည်။ လူမောင်ကလည်း သည်တာဝန်ကို ဝမ်းမြောက်စွာ တက်ကြွစွာ လက်ခံယူသည်။ သိန်းဇံမှာ ဦးလေးစိမ့်သားအကြီးဖြစ်စေကာမူ၊ လူမောင်လောက် ဆိုင်းသန္ဓေ မပြင်းထန်။

အလိုအလျောက်ပင် လူမောင် ပတ္တလားတီး ဖြစ်သွားသည်။ အငြိမ့်ဆိုင်း ဖွဲ့စည်းပုံအရဆိုလျှင် ပတ္တလားတီးသည် ခေါင်းဆောင်။ ဒါကို သိန်းဇံနှင့်တကွ အားလုံးက ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံကြသည်။ ခွေးပုကလည်း အုပ်စုံတီး မဟုတ်တော့။ ဒိုးချောင်သို့ဝင်သည်။ အုပ်စုံတီးအတွက် အရိုးအိုးကြီး ဆိုင်းဝင်းရပ်က ပညာသည်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ သိန်းဇံက ကြေးဝိုင်းဝင်သည်။

အငြိမ့်ဆိုင်းမှာ အတီးသမားတွေ သည်သို့ အပြောင်းအလဲ နေရာလုပ်လိုက် ကြသော်လည်း၊ အရည်အသွေးသည် ကျမသွားခဲ့။ အငြိမ့်စင်ထက် ဆိုင်းထဲတွင် လူငယ်လေးတွေ သူ့တူရိယာနှင့်သူ နေရာယူထားကြသည်ကိုက ပရိသတ်အဖို့ မျက်စိပသာဒ ဖြစ်နေလေသည်။

ခေါင်းဆောင်နေရာ ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် လူမောင် အရင်ကထက် ပို၍ ကြိုးစားလာသည်။ ပွဲနားရက် နေ့ခင်းတွင် နားချိန်မယူ။ သမားစဉ် အငြိမ့်တီးကွက်များကို ဖိဖိစီးစီးတိုက်သည်။ ဝေဇယန္တာကလည်း မန္တလေးတွင် နေရာအနံ့က နေရပြီမို့၊ တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး၊ မထပ်စေ ရအောင် ဂရုစိုက်လာရသည်။ လူမောင် နေ့မအား ညမအား တီးကွက်တိုက်နေ သည်ကို ခွေးပုက တအံ့တဩ မေးယူရသည့်အထိပင်။

“လုပ်လှချည်လားကွ လူမောင်၊ အငြိမ့်ဆိုင်းပြိုင်ပွဲရှိတယ်လို့များသတင်း ကြားထားလို့လား”

ထိုအခါ လူမောင်က အိပ်ရေးပျက်သော မျက်ကွင်းညိုညိုများထဲက စူးရှနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခွေးပုကို ကြည့်ရင်း ပြောတတ်လေသည်။

“လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ ငါတို့က သူများတွေလို ထုံးစံနဲ့အဖွဲ့ဖွဲ့၊ တီးလုံးတိုက် ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အစကတည်းက ဖုတ်ပူမီးတိုက် လုပ်ရတာ၊ ဦးလေးစိမ့် မလိုက်နိုင်တော့လို့ ငါတို့ဆိုင်းအဖွဲ့ကျသွားတယ် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ တူးမာအဖေ ကလဲ မှာသွားတယ်၊ အချိန်ရသမျှ လေ့လာလိုက်စားဖို့ အငြိမ့်ဆိုင်း သမားစဉ်ကို တတ်နိုင်သလောက် ဖော်ထုတ်ဖို့”

“အခု ဘာတွေ အသစ်တက်မလို့လဲ”

“ဒီမှာလေ”

လူမောင်က ဗလာစာအုပ်ကို ခွေးပုရှေ့တွင် ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ အငြိမ့် တီးကွက် ကိုးကွက်ကို စနစ်တကျ အမှတ်စဉ်ထပ်၍ ရေးထားသည်။ မြင်းတက်၊ ကရောင်း၊ ဧည့်ခံ၊ တိမ်ထိုးနှင့် လေပြေ၊ ခွန်းထောက်ဆို-ချ၊ ပတ်စမ်း၊ သီချင်း၊ အထုပ်အကွက်၊ ပွဲသိမ်း။

“တယ်လုပ်လိုက်ပါလားဟ၊ မှတ်စုတွေ ဘာတွေနဲ့”

“ငါ ကျောင်းကရလာတဲ့ အကျင့်လေ၊ အဲဒီလိုလုပ်မှ”

“မင်းကို ခေါင်းဆောင်တင်ရတာတော့ သဘောကျတယ်ကွာ”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ အဲဒီခေါင်းဆောင်ဆိုတာကို ငါ့ကိုယ်ငါလဲ အားမရ သေးဘူး၊ မြင်းတက်၊ ကရောင်းတော့ ငါတို့အဖွဲ့ကို ကျေနပ်တယ်၊ တိမ်ထိုးကို အားမရဘူး၊ ငါတို့မှာ တစ်ခါလာလဲ ဇေယျာအောင်ခြာ၊ တစ်ခါလာလဲ စံရာ တောင်ကျွန်း၊ ဒီနှစ်ပုဒ်သုံးပုဒ်ကကို မတက်ဘူး၊ ငါက ပတ်ကျိုး ယိုးဒယားတွေ ထဲကယူပြီး တိမ်ထိုးချင်တာ”

“အဖေ့ဆီက တက်ပါလား”

“ဟာ... ဦးလေးစိမ့်ကို ဒုက္ခမပေးချင်တော့ဘူး၊ ဒီလောက် တီးလာပြီးမှပဲ၊ ငါ အခုတေဇေ့ဏ်တို့၊ ဘုန်းမိုးရွာသွန်းတို့နဲ့ တိမ်ထိုးချင်တယ်၊ တိမ်ထိုးအနည်းဆုံး ခြောက်ပုဒ်လောက်တော့ ရှိထားရမယ်ကွ”

“ကောင်းပါတယ်ကွ... လုပ်...လုပ်...”

တိမ်ထိုးဟူသည်ကား ဇာတ်ရုပ်တစ်ရုပ် ထွက်လာရန် ဆိုင်းက ခေါ်သည့် အထွက်တီးလုံးပင်။ ဇာတ်တွင် တောလား၊ ရေလား စသည်ဖြင့် သူ့ဇာတ်ရုပ်နှင့်သူ၊ သူ့စည်းကမ်းနှင့်သူ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ရှိသော်လည်း၊ မင်းသမီး ထွက်လာရန် ခေါ်ရသော အငြိမ့်တိမ်ထိုးတွင်ကား၊ ပတ္တလားဆရာ အရည်အချင်းရှိလျှင် ရှိသလောက် လွတ်လပ်စွာ တီးနိုင်ပေသည်။

သို့ဖြင့်ပင် လူမောင် ပတ္တလားတီးနေရာဝင်ခဲ့ပြီး၊ နောက်ပိုင်းကျမှ တိမ်ထိုး၊ ပတ်စမ်း၊ လေပြေတို့တွင် အကွက်ဆန်းများကို တီထွင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ အကွက် ဆန်းများဆိုသော်လည်း သုံးသည့် သီချင်းများမှာ သမားစဉ်မပျက်။ ရွှေပြည်ကြီး ဧရာ၊ ကိုးပါးပေါင်းစု၊ မြို့နန်းငယ်လေ စသည့် မဟာဂီတဝင် သီချင်းကြီးများ အပေါ်တွင် အကွက်ဆန်းထည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လူမောင်ကြိုးစားအားထုတ်မှုသည် ဆိုင်းသမားအားလုံးသို့ ရိုက်ခတ် ကူးစက်ခဲ့လေသည်။ ထိုမှတဆင့် အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်ခဲ့သည်။ လူမောင် မနားမနေ အလုပ်လုပ်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ၊ ယိမ်းသမားများကလည်း ခါတိုင်းထက် ပို၍ ကြိုးစားကြသည်။ တူးမာလည်း အဝင်အထွက် ကကြိုးများကို လက်လှမ်းမီရာ ဆရာသမားများထံ တက်ယူသည်။ နောက်ဆုံး ကိုကိုရွှေရိုး အထိ။

ကိုကိုရွှေရိုးသည် မနေသာတော့။ ပြက်လုံး အသစ်အဆန်းတွေကို ဝွင်ချသည်။ ပြဇာတ်တိုတွေကို ပို၍ ကြေညက်နေအောင် တိုက်သည်။ ဦးလူ ကလေးပင် မနေသာတော့။ ယိမ်းအတွက် အဝတ်အစားသစ်များ ထပ်ချုပ်ပေး သည်။ ကားလိပ်ကို တဖိတ်ဖိတ်လက်နေအောင် ဘော်ကြယ်တွေ စီသည်။ မီးကိုလည်း အင်အားတိုးချဲ့သည်။ ဦးလူကလေးအတွက်တော့ သည်အရင်းအနှီး များသည် အချည်းနှီး မဖြစ်။ သူ့ပစ္စည်းအတွက် အစုကို မသိမသာ တိုးမြှင့်ပြီး၊ ပွဲကြေးကိုလည်း တိုး၍ ယူလိုက်ခြင်းဖြင့် အမြတ်ထွက်အောင် လုပ်လိုက်ရုံသာပင်။

သည်ကာလတစ်လျှောက်တွင် လူမောင်နှင့် ကိုကိုရွှေရိုးတို့နှစ်ယောက် အတူ တွဲလုပ်ရမည့် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ဒါကိုလည်း လူမောင်ကပင် စတင် ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်သည်။

ရမ်းပြည်နယ်ပွဲက ပြန်ဆင်းလာသည့်အချိန်။

လဆန်းတစ်ရက်၊ ငွေရှင်းသည့်နေ့တွင် ဦးလူကလေးအိမ်၌ လူဆုံမိကြသည်။ ဤအချိန်တွင် လူမောင်က စပြောလေသည်။

“အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဆုံကြတုန်းမှာ ကျွန်တော် လုပ်ချင်တဲ့ အစီအစဉ်လေးတစ်ခု ပြောချင်တယ်၊ အဖွဲ့ တိုးတက်ရေးပဲ”

“ဘာလဲ မောင်လူမောင်ဆို”

ဟိုတုန်းကလို ဦးလူကလေး လူမောင့်အပေါ် မဆက်ဆံတော့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ဝေဇယန္တာတွင် လူမောင့်အနေအထား ဘယ်လောက်အရေးပါနေပြီကို၊ ဦးလူကလေး ကောင်းစွာ သဘောပေါက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“သီချင်းနှစ်ပုဒ်လောက် အသစ်လုပ်ချင်တယ်၊ တစ်ပုဒ်က ပဏာမသီချင်း၊ အခု သုံးနေတဲ့သီချင်းက အစကတည်းက ဆိုလာတာ၊ ဒီတစ်ခေါက် မန္တလေးနဲ့ အနီးအနား ပွဲတွေမှာ ဒီသီချင်းကိုထပ်သုံးလို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ ပရိသတ်ထဲမှာ ကလေးတွေက အစ ရနေကြပြီ”

“အင်း...”

“ဧည့်ခံသီချင်းအသစ် တစ်ပုဒ်လုပ်ချင်တယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီသွားရင် ကောင်းမလဲ”

အငြိမ်း သီချင်း ရေးဆရာများကို ရွေးခြယ် ကြသည်။ ဤသီချင်းရေးခအတွက် တစ်ဖွဲ့လုံးက ကျခံရမည် ဆိုစေကာမူ၊ လောလောဆယ်တော့ ဦးလူကလေးက စိုက်ထားရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဝေဇယန္တာ၏ အစီအစဉ်ကို အသစ်တစ်ခု တိုးချဲ့လိုတိုင်း မငြင်းခဲဖူးသော ဦးလူကလေးသည် သည်တစ်ခါတွင်မူ ရာဂဏန်း မျှသာရှိသော သီချင်းရေးခငွေအတွက် အင်တင်တင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဘာကြောင့် မှန်း မသိ။

နောက်ဆုံး အပြင်က သီချင်းရေးဆရာများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွေးရင်းဖြင့်၊ ဦးလူကလေး သဘောမပါသည်ကို လူမောင် သိသွားသည်။

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ကိုယ့်လူထဲကပဲ ရေးဗျာ၊ ကိုယ့်အဖွဲ့သားချင်းဆိုတော့ ရေးခလဲ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ယူပေါ့”

လူမောင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်သောအခါ၊ ဦးလူကလေး မချီသွားဖြစ်ရယ်သည်။ လူမောင်စကားကို ငြင်းရန် အကြောင်းမရှိတော့။

“မောင်လူမောင်ပဲ ရေးပေါ့ကွာ”

ဒီအတွက်ကို ထွင်ချင်လို့ ကျွန်တော် ဒီလိုလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးဦးလေး၊ ကျွန်တော် သီချင်းလဲ မရေးတတ်ဘူး၊ အဲ... စာသားရရင်တော့ အသံထည့်ဆိုရင် ထည့်ပေးမယ်၊ ကဲ ဘယ်သူ စာသားရေးမလဲ၊ ကိုရွှေရိုး...ခင်ဗျား ရေးနိုင်ပါတယ် ...ရေးမလား”

ကိုကိုရွှေရိုးကလည်း အပြောရခက်ဟန်ဖြင့် အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်ဖြစ်နေ သည်။

“ဟာ... ဟုတ်တာပဲ၊ မောင်ရွှေရိုးရေးပါ၊ ဟိုဒင်းကြော့ရှင်း အဖွဲ့ဟောင်း တုန်းက မကြော့ သီချင်းတွေ မောင်ရွှေရိုး ရေးဖူးသားပဲ၊ လုပ်ပါရေးပါ၊ အသံကို မောင်လူမောင်ထည့်မယ် ပြောထားသားပဲ၊ ကောင်းတယ် ကောင်တယ်”

ကိုကိုရွှေရိုး တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေပုံရသည်။ အဖြေမပေး။

လူမောင်က ကိုကိုရွှေရိုးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောလေသည်။

“ရေးပါ ကိုရွှေရိုးရေးပါ၊ စာသားရေးပါ၊ ကျွန်တော် အသံထည့်မယ်၊ ဒီအတွက် ရေးခကိုလဲ ခင်ဗျားပဲ ယူပါ၊ ကျွန်တော်က အသစ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်ချင် တာပါပဲ”

“ဟာ... ဒီလိုပဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အကျိုးခံစားခွင့်”

“ကိစ္စမရှိဘူး ဦးလေး၊ ကိုရွှေရိုးပဲ အပြည့်ခံစားပါ၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

ကိုကိုရွှေရိုးက နှုတ်ခမ်းများကို ပွတ်လျက်ပြောလေသည်။

“အင်းလေ...ဒါဆိုလဲ ရေးတာပေါ့၊ ရေးခတွေ ဘာတွေတော့ ပြောမနေ ပါနဲ့”

“ပြောမနေပါနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ယူပိုင်ခွင့်ပါ၊ ယူပါ”

ဧည့်ခံသီချင်းကိစ္စ ပြတ်သွားသည်။ ဦးလူကလေးက ငွေဆက်ရှင်းမည် ပြုသည်။ လူမောင်က လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ခဏလေး ဦးလေး၊ တစ်ပုဒ်ကျန်သေးတယ်၊ ဧည့်ခံသီချင်းကိစ္စတော့ ပြီးသွားပြီ၊ နော်တစ်ပုဒ် တူးမာမှာ ခု ထိ ကိုယ်ပိုင်သီချင်း မရှိသေးဘူး၊ အဲဒါအတွက်လဲ ကိုရွှေရိုးပဲ ရေးပေးပါ၊ အသံ ကျွန်တော် ထည့်ပါ့မယ်”

ဦးလူကလေးနှင့် ကိုကိုရွှေရိုးတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကြ သည်။ ဦးလူကလေးကပင် စတင်လှုပ်ရှားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါလဲ မောင်ရွှေရိုးပဲ ရေးပါ၊ ဦးလေးနားလည်ပါတယ်၊ ရသင့်ရထိုက်တာ ရရပါစေမယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

ခွေးပုကတော့ မတည့်စဖူးတည့်ပြီး၊ ဆွေးနွေးနေကြသည့် သုံးယောက်ကို ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေသည်။ သို့သော် အံ့ဩသည်ထက်ပို၍ ကျေနပ်နေမိသည်။ တူးမာဆိုချင်လွန်းသည့် တူးမာအတွက် ကိုယ်ပိုင်သီချင်း။

* * *

“ရတနာပုံမြို့တော် ကျက်သရေဆောင် **XX**သမ္ဘာဂုဏ် မချို့သော် တက်နေအရောင် **XX**အဖွဲ့တော်သားတို့ တီးကာ မင်္ဂလာကျက်သရေဆောင် **XX**ဆိုကာ မင်္ဂလာ ကျက်သရေဆောင် **XX**ကကာ မင်္ဂလာကျက်သရေဆောင် **XX** သုတိမင်္ဂလာ ဖျော်ဖြေရင်းနဲ့ **XX**ရွှေနားတော်သင်းတဲ့ သီချင်းဂုဏ်မြောက်အောင် **XX**မသွေမှန်ကာ တေထံတျာ **XX**ဒို့ရဲ့ဖိဇယန္တာ **XX**အငြိမ့်မဟာ တေးကဗျာလက်ဆောင်**XX**”

ကိုကိုရွှေရိုးထံမှ သည်စာသားမျိုး ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူမှ မထင်ကြ။ ဝင်ထဲမှ သူ့ပြက်လုံး၊ သူ့အမူအရာ၊ သူ့လှုပ်ရှားမှုများကို သိပြီး ဖြစ်သော်လည်း၊ ကိုကိုရွှေရိုး ဤကဲ့သို့ အခန့်အသတ် စာမျိုးရေးတတ်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ကြ။ သို့သော် တကယ်ပင် ကိုကိုရွှေရိုး သီချင်းစာသားကို ရေးလာ ခဲ့သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့ဖူးသော ခွေးပုပင် ကိုကိုရွှေရိုးကို ကျိတ်၍ အထင်ကြီးမိသည်။

သီချင်းစာသား သုံးပိုဒ်။ အဆုံးသတ်တိုင်းတွင် “မသွေမှန်ကာ**XX** တေးထံတျာ **XX** ဒို့ရဲ့ ဝေဇယန္တာ**XX** အငြိမ့်မဟာ တေးလက်ဆောင်” ဟူသော အပိုဒ်ဖြင့် အနားသတ်သည်။

ကိုကိုရွှေရိုးကို အံ့ဩကြရသလို၊ လူမောင့်ကိုလည်း အံ့ဩကြရသည်။ သီချင်းသုံးပိုဒ်ကို၊ တစ်ပိုဒ်တစ်မျိုး အသံစဉ်၊ ဒိုးဆစ် တီးကွက်သွင်းသည်။ သီချင်းသည် ဆိုလို့ကောင်း၊ တီးလို့ကောင်း၊ နားထောင်လို့ကောင်းသော သီချင်းဖြစ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် “မသွေမှန်ကာ” ဟူသော အဆုံးပိုဒ်များကို လူမောင်က၊ စည်တော်သံ၊ မခေါက်ဗျောသံများဖြင့် သံဆန်းသွင်းယူလိုက်သည်။

ဧည့်ခံသီချင်း အောင်မြင်သွားလေသည်။

သည်အောင်မြင်မှုအတွက် လူမောင့်မှာ ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း၊ ကိုကို ရွှေရိုးမှာကား၊ ကသည့်နေရာတိုင်း နာမည်ရနေသည်။ ညီညီပေါက်စနှင့်

မောင်မောင်တိမ်ညိုတို့က ခွန်းထောက်ဆိုအပြီးတွင် ဤသီချင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုကိုရွှေရိုးကို “ပို့” ပေးကြသည်။

သို့သော်...

ဧည့်ခံသီချင်းအတွက် နာမည်ကောင်းရခဲ့သော ကိုကိုရွှေရိုးသည် တူးမာ အတွက် ရေးလာသော သီချင်းတွင်ကား အဖွဲ့သားတို့အလယ်၌ နာမည်ပျက်သွား ရချေသည်။

“တူးမာအတွက် သီချင်းဟေ့” ဟုဆို ပေးလာသော စာရွက်ကို လူမောင်၊ ခွေးပုနှင့် တူးမာတို့ ဖတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သီချင်းအဆုံးထိ ဖတ်ပြီးနောက်၊ တူးမာက လူမောင်ကို မော့ကြည့်သည်။ ခွေးပုက စာကြောင်းတိုင်းကို လက်နှင့် ထောက်၍ သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်သည်။ လူမောင်ကမူ စာရွက်ကို ရှေ့တွင်ချ ထားလိုက်ပြီး ကိုကိုရွှေရိုးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ငါးပေါက်သံ ထည့်မှာမဟုတ်လားကွ လူမောင်”

ကိုကိုရွှေရိုးက မျက်ခုံးကို ပင့်၍ မေးနေသည်။ လူမောင် ဘာမှမပြော၊ စာရွက်ကို ကောက်ကိုင်၍ အသံထွက်ဖတ်သည်။

“ချည်သေးလို့ ချားမလည်**XX** ငယ်သေးလို့ နားမလည် **XX** ဆိုရိုးစကားကို မယုံပေါင်ကွယ် **XX** ပွဲကြည့်တဲ့ အစ်ကိုရယ် **XX** အငြိမ့်ပွဲပြီးရင် ခိုးရာလိုက်ဖို့၊ အထုပ်ကလေး ပြင်ထားရမလား၊ ပြောစမ်းကွယ် **XX** အချစ်ပင်လယ်ထဲ နွဲ့လို့ပျော်လိုက်မယ် **XX**အင်း... ကောရပ်ပိုဒ်က ဟေ့ကောင်မလေး မြရင်မာရယ်၊ အချစ်စိတ် ငယ်ထိပ်တက်နေသလားဟယ်၊ ဒီတော့ မင်းသမီးက ကရင်လဲဒီစိတ် ဆိုရင်လဲဒီစိတ်၊ အချစ်စိတ်မျိုးသိပ်လို့ မရတယ်၊ အငြိမ့်ဆရာကို ငွေပြန်အမ်းလို့ **XX** လူကြီးတွေမသိအောင် **XX** စောင်တဘက်လေးပိုက်ကာ လိုက်ချင်တယ်၊ တစ်ခါ လူပြန်တွေက တို့လဲအားပေး၊ တို့လဲ အားပေးတယ်၊ အငြိမ့်ခုံနောက်မှာ ကားကိုဆိုက်လို့ အထုပ်ကိုပိုက်လို့ တက်လိုက်ကွယ်...တဲ့”

တူးမာထံမှ သက်ပြင်းရှိုက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တူးမာ ပါးပြင်ပေါ်တွင် နှင်းဆီနုသွေး။

“ဘယ့်နဲ့လဲကွ သူ့အရွယ်နဲ့ သူ့ရုပ်နဲ့ ပွဲကျမယ်”

“မကောင်းဘူး ကိုရွှေရိုး၊ ဒီသီချင်း မသုံးနိုင်ဘူး”

“ဘာ”

“မဘာနဲ့လေဗျာ၊ ခင်ဗျားသီချင်း ခင်ဗျားပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ဆိုရတဲ့ တူးမာရော၊ အောက်က နားထောင်နေတဲ့ သူ့အတွတ် ကောင်ကလေးတွေကော၊

သင့်တော်ပါ့မလား၊ အဲ အငြိမ်စင်ဘေးက ကာလသားတွေ ကတော့ တရုန်းရုန်း ဖြစ်မှာပဲ”

“အေးလေ... အဲဒါ ပွဲကျ...”

“ဒါ ပွဲကျတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပွဲကို မဆူဆူအောင် တမင်လုပ်တာ”
ကိုကိုရွှေရိုး မျက်နှာတည်သွားသည်။

“အငြိမ့်မင်းသမီး ရည်းစားမျှော် သီချင်းဆိုတာ မဆန်းပါဘူး ကိုရွှေရိုး၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ ဟိုတုန်းကလဲ အချစ်သီချင်း ဆိုခဲ့ကြတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီသီချင်းက ကြမ်းတယ်၊ စာသားတွေကလဲ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ပဲ၊ တူးမာနဲ့လဲ မကိုက်ဘူး၊ တူးမာကို ဒီသီချင်းမျိုး မဆိုစေချင်ဘူး”

ကိုကိုရွှေရိုး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် အတန်ကြာငြိမ်နေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းဒီသီချင်း မသုံးချင်ရင် ငါကြော့ကို ပေးလိုက်မယ်၊ တူးမာအတွက်တော့ ငါ ထပ်မရေးပေးနိုင်ဘူး၊ ငါ့မှာလဲ အလုပ်တွေနဲ့”

“အင်း... ဒါဆိုလဲရောဗျာ၊ ခင်ဗျားသီချင်းစာရွက်၊ တူးမာက လောဘာတီ သီချင်းတွေပဲ ဆိုပစေဦးပေါ့”

“အေး ဒါဆိုလဲ ပြီးတာပဲ”

ကိုကိုရွှေရိုး စာရွက်ကို ဒေါကြီးမောကြီး လှမ်းယူပြီး ထွက်သွားလေသည်။

“မင်းတို့ဟာကလဲ တစ်ချက်ကလေးမှကို အချိုးမပြေကြဘူးကိုးကွ”

“မပြေလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခွေးပု၊ ဒီလူ ငါ့ကိုမတတ်သာလို့သာ ဆက်ဆံ နေရတာ ငါသိတယ်၊ ငါ့အပေါ် ကွေ့ချောင်းနေတာပဲ”

“လူမောင်ရယ်၊ သီချင်းအသစ်မဆိုရလဲ နေပါစေတော့၊ ဒီလူကြီးနဲ့တော့ ပြဿနာမဖြစ်ပါနဲ့၊ သူက နင့်ထက်လဲ ပိုကြီးတယ်၊ ဒီအဖွဲ့မှာ လူခံလဲလူခံ မဟုတ်လား၊ တူးမာတော့ သူ့ကို ကြောက်တယ်”

တူးမာကို လူမောင်လှည့်ကြည့်သည်။ တူးမာ၏ မျက်နှာလှပေါ်က အားငယ်မှုများကို တွေ့ရသည်။ တင်းမာနေသော လူမောင် မျက်လုံးအစုံတို့သည် ပြေလျော့သွားကြသည်။

“အားမငယ်စမ်းပါနဲ့တူးမာ၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့သူ၊ မဟုတ်တာ မလုပ်တဲ့ သူမှာ အားငယ်စာ မလိုပါဘူး၊ နင့်သီချင်းအတွက် ငါ ရှာလိုက်ဦးမယ်”

“နင်လဲ ပင်ပန်းလှပါပြီ လူမောင်ရယ်”

“ဒါ... အလုပ်ပဲ တူးမာ”

“အလုပ်တော့ အလုပ်ပေါ့ဟယ်၊ ဒါပေမယ့် နင့်မှာ တာဝန်ကကြီးလွန်းလို့ပါ”

“ဒါကလဲ၊ ငါကိုက သိပ်ယူချင်တဲ့ တာဝန်ပါ”

တူးမာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လူမောင့်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ တကယ့်အငြိမ့်ဆိုင်းဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောလူမောင်။ အသားတွေ ညိုလာပြီး၊ ကျစ်လစ်လာသည်။ ဟိုတုန်းက ပန်ကျောကျောင်း ဆိုင်းသင်တန်းသားလေးနှင့် လုံးဝခြားနားသွားခဲ့လေပြီ။ အစဉ်တစိုက် မပြောင်းမလဲ တည်နေသော အသွင်တစ်ခုသာရှိသည်။ စူးရဲထက်မြက်သော မျက်လုံးအစုံ။

“အေးကွာ ငါကလဲ တီးဖို့ မှုတ်ဖို့လောက်သာ တတ်တာ၊ ဘာမှမင်းကို မကူနိုင်ဘူး၊ ကိုထွေးရှိရင်တော့၊ တို့မှာ တအားပေါ့၊ ကိုထွေးက စာတွေ ဘာတွေလဲ အရေးကောင်းကွ၊ ကိုထွေးဆိုရင် မင်းကို ကူချင် ကူနိုင်မှာ”

ခွေးပုက တသသ ပြောလာသည်။

“ကိုထွေးလဲ ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူးနော်၊ စာလဲ တစ်စောင်မှ မရေးဘူး၊ သူ နေနိုင်လိုက်တာ”

တူးမာ မျက်ဝန်းတို့ ရီဝေသွားကြလေသည်။ ချက်ချင်း ငြိမ်သက်သွားသော စကားဝိုင်းကို ချက်ချင်းပင် လူမောင်က လှုပ်နှိုးလိုက်လေသည်။

“ကိုထွေးလဲ သူ့ဘဝသူ ရုန်းကန်နေမှာပေါ့၊ ဒီကောင့်မှာ အရည်အချင်းရှိတာ ငါသိတယ်၊ ကဲ...သီချင်းတိုက်မယ်ကွာ၊ လာ-တူးမာ”

* * *

လူမောင်၊ ခွေးပု၊ တူးမာ

မမေ့မပျောက်စာရေးလိုက်ပါတယ်။

မင်းတို့နဲ့ ခွဲခွာလာခဲ့ရတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ဒီကြားအတွင်းမှာ ငါ စာတစ်စောင်မှ မရေးခဲ့ဘူး၊ ဘာ အဆက်အသွယ်မှ မလုပ်ခဲ့ဘူး။ ငါ့ကိုကော သတိမှ ရကြသေးရဲ့လားကွာ။ ငါ စာမရေးတာက ငါ့အကြောင်းနဲ့ ငါပါ။ ဒါတွေကို မင်းတို့နားလည်ရင် ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာပါ။

ရန်ကုန်ကို ရောက်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကာလအတွင်းမှာ၊ ငါ ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းစွာ ရုန်းကန်ရတယ်။ သုံးလေးလလောက်အထိ ငါ

ပန်းချီဆွဲခွင့် မရခဲ့ဘူး။ ကြိုရာကျဘမ်း အလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အေးကွာ... ဒီကြားထဲက ဒုက္ခတွေအကြောင်းတော့ ငါ အသေးစိတ် မရေးတော့ပါဘူး။ ရယ်စရာလဲကောင်း၊ ဝမ်းနည်းစရာလဲ ကောင်းပါရဲ့။ ငါလေ စမ်းချောင်းဘက်မှာ မော်တော်ကား နံပါတ်ရေးတဲ့အလုပ်၊ စွပ်ကျယ် တံဆိပ်ရိုက်ဆိုင်တွေမှာ ဒီဇိုင်းရေးပေးရတဲ့ အလုပ်က အစ လုပ်ခဲ့ရတယ်။

အခုတော့ ရောင်ခြည်လေးတစ်စ တွေ့ရပြီဆိုပါတော့လေ။

စာစောင်ထုတ်ဝေတဲ့ တိုက်တစ်တိုက်မှာ တစ်လတစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ အလုပ်ရနေပြီ။ စာစောင်အတွက် လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို လုပ်ပေးရတာပေါ့။ ပြီးတော့ အခါအားလျော်စွာပဲ ဒီစာစောင်ထဲမှာပါတဲ့ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး သရုပ်ဖော်ပုံလေး တစ်ပုံစ နှစ်ပုံစကို ရေးခွင့် ရနေပြီ။ ပန်းချီခကတော့ မဖြစ်စလောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ ပန်းချီရေးလို့ ရတဲ့ ဝင်ငွေဆိုတာလေး ရှိလာပြီလေ။

ငါ စာလုံးဝ မရေးခဲ့တာဟာ တမင်မရေးခဲ့တာပဲ။

ဒီကြားထဲမှာ ရေးရင်လဲ ငါ့ဒုက္ခတွေအကြောင်းကလွဲလို့ ဘာမှ ရေးစရာ မရှိဘူးလေး။ ဒါတွေကို ငါက မင်းတို့ဆီရေးပြီး ညည်းမပြ ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ ဘာမှ အခြေမခိုင်သေးတဲ့ ဘဝကို မင်းတို့ဆီမှာ မပြချင်ဘူးလေ။ မင်းတို့က ကိုယ့်အနုပညာနဲ့ကိုယ် ခရီးတစ်ခုကို လျှောက်နေနိုင်ကြပြီ မဟုတ်လား။

အခု ဒီစာနဲ့အတူ ငါ အလုပ်လုပ်တဲ့တိုက်က ထုတ်တဲ့ ဒီလထုတ် စာစောင်ကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ဇာတ်၊ အငြိမ့်ကဏ္ဍလဲ ပါတယ်။ အငြိမ့်သတင်းထဲမှာ “ဝေဇယန္တာ” အကြောင်းလဲပါတယ်လေ။ အဲဒီ ဆောင်းပါးခေါင်းစည်း စာလုံးနဲ့ ဒီဇိုင်းက ငါရေးတာ။ ပြီးတော့ ဝတ္ထုတိုသရုပ်ဖော်ပုံကလဲ ငါရေးတာ။ ဒီလထုတ် စာစောင်ထဲမှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ ပြန်ပြီး ဆုံဆည်းကြပြီ။

“ဝေဇယန္တာ” အောင်မြင်နေတာ သိရလို့ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် ကွာ။

တူးမာအကြောင်းလဲ တို့စာစောင်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံဆောင်းပါး ထည့်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေအတွက် အို... ငါ သိပ်ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာတွေရေးရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။

စာစောင် ဖြန့်ချိရေးကိစ္စ၊ တူးမာဓာတ်ပုံဆောင်းပါးကိစ္စတွေ
အတွက် ငါ့ကို တိုက်က မန္တလေးလွတ်မယ်တဲ့။ ငါ ဒီလကုန်လောက်
မန္တလေးလာခဲ့မယ်။ အိုကွာ မန္တလေးမှာ ဝေဇယန္တိာ ကမယ့်ရက်ကို
ကြိုတင်စုံစမ်းပြီး လာခဲ့မယ် ဟုတ်လား။

ခွေးပု ငါ့လိပ်စာ ပေးလိုက်တယ်။ မှာချင်တာ မှာလိုက်ကွာ။
တူးမာရော လူမောင်ရော ဘာမှာမလဲ စာရေးကြ။
ဦးလေးစိမ့်ကော နေကောင်းလား။ မမခင်နဲ့ကော တွေ့သေးလား။
အစ်ကိုသိန်းဇံနဲ့တကွ အားလုံးကို သတိရကြောင်း ပြောပြပါကွာ။
စာပြန်ရေးကြပါကွာ။ လိပ်စာပေးလိုက်တယ်။

ကိုထွေး

ကိုထွေး(ပန်းချီ)

သုခုမစာစောင်

အမှတ်.....၊ ... လမ်း၊

ရန်ကုန်မြို့။

* * *

တူးမာ
စာဖတ်ရတော့ သိပ်ဝမ်းသာတယ်။

လူမောင်နဲ့ခွေးပုက တကယ် အလုပ်များလို့လား၊ စာရေးပျင်းတာ
လား။ အလုပ်များတဲ့သူချင်းအတူတူ၊ တူးမာကတော့ စာရေးနိုင်တယ်။
ဒီကောင်တွေ စာရေးကို ပျင်းတာပါ။ ဒါပေမယ့် တူးမာရေးတဲ့စာထဲမှာ
ခွေးပုက ပါးစပ်နဲ့ မှာတာတွေကတော့ များလှချည်လား။ ဒီကောင်
ဒီလိုတော့ မှာတတ်တယ်။

အဆင်ပြေသလောက်တော့ ဝယ်ခဲ့မယ်။ တူးမာ ဘာမှ မမှာ
ပေမယ့်လဲ အမှတ်တရတော့ လက်ဆောင်ပေးမယ်။

မန္တလေးကို ပြန်လာရမှာ တို့ပြန်ဆုံရမှာတွေအတွက် ဝမ်းသာနေလို့
ဘာရေးရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး တူးမာ။ တွေ့တော့မှပဲ စကားတွေ
အများကြီး ပြောကြမယ်။

ကိုထွေး

* * *

အငြိမ့် ကခါစတော့ တူးမာ ရှက်နေတတ်သည်။

အငြိမ့်ခုံပေါ်မှာ ကိုယ့်သီချင်းကိုယ်ဆို၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကဖို့လောက် သာ နားလည်သည်။ သို့သော် အလုပ်က သင်လာသည်မို့ မရှက်အားတော့။ အငြိမ့်စင်နှင့် ကာလသားဆိုသည်မှာ သဘာဝကျသော လိုက်လျောညီထွေသော တွဲဖက်တစ်ခုပင်။ ဘယ်သီချင်းဆိုပြပါ၊ ဘယ်တေးဆိုပြပါဟူသော စာတိုစာရှည် များက တဖွဲဖွဲရောက်လာတတ်သည်။ ပြီးတော့ ဆုတော်ငွေ ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှ ဆိုပြီး၊ မောင်လေးတစ်စု၊ အစ်ကိုကာလသား တစ်သိုက်ဟူ၍လည်း စာထဲတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးတတ်ကြ သေးသည်။

တချို့တချို့စာတွေကတော့ ရိသဲ့သဲ့စာတွေပင်။ တချို့ကတော့ တကယ်ကို တူးမာဆိုသည်ကို နားထောင်လို၍ တလေးတစား တောင်းဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တူးမာ မငြင်းသာ။ ပြီးတော့ တူးမာအလှည့်မို့ ထိုစာတိုစာရှည်တွေ ရောက်လာပြီဆိုလျှင်၊ များသောအားဖြင့် ထိကပါး ရိကပါး စာမျိုးမဟုတ်။ တကယ်ပင် လေဘာတီသီချင်းများကို နားထောင်လို၍ တောင်းဆိုသော စာများ ဖြစ်ကြသည်။ တူးမာ ရှက်မနေနိုင်တော့။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်သည်လို လေဘာတီ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပါဟု တောင်းဆိုလာလျှင် တူးမာ ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးလာ ရတော့သည်။

ယခုလည်း...

ညီညီပေါက်စက စာတစ်စောင် ယူလာပြီး တူးမာနားလာရပ်သည်။ ထမီနားကိုသိမ်း၍ တူးမာ နေရာဖယ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုကိုရွှေရိုး လှမ်းပေးသည့် ပဝါကို ပခုံးပေါ်တင်ပြီး နားစွင့်လိုက်သည်။

“မြရင်မာရေ... ဟောဒီမှာ စာတစ်စောင် ရောက်လာပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ...ဟေ့ကောင်ရွှေရိုး၊ မင်း မနေ့ညက လာပေါင်သွားတဲ့ လူပြက်ပုဆိုး အခု လာရွေးလှည့်၊ ဒီည မရွေးနိုင်ရင် အဆုံးတဲ့၊ ပုံ မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင် အဝိန်၊ တရုတ်တန်း”

“အာ... အာ... ဟေ့ကောင်၊ အဲဒါ ငါ့စာ ငါ့စာနဲ့ မှားနေပြီ”

ကိုကိုရွှေရိုးက စာကို လိုက်ဆွဲယူသည်။

“ဪ...အရေးထဲမှ ရွှေရိုး ပုဆိုးပေါင်တဲ့စာနဲ့ မှားရသေး၊ ဟောဒီမှာ စာက”

“အင်း... ဖတ်စမ်း ဖတ်စမ်း”

“မောင်မောင်တိမ်ညို၊ ဒီလ မင်း ပယ်နယ်စလင် ထိုးတာ အားလုံး တစ်ရာငါးဆယ့်နှစ်ကျပ် ရှိသွားပြီ၊ လာရှင်းလှည့်ပါ၊ မရှင်းရင် ငါအားလုံး ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်၊ ပုံ ဒေါက်တာဆင်း၊ ကာလသားရောဂါ အထူးကု”

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ၊ အဲဒါ ငါ့စာပါဟ”

မောင်မောင်တိမ်ညိုက စာကို လိုက်လုပြန်သည်။

“ကောင်းကောင်း ဖတ်စမ်းပါကွာ၊ ကောင်မလေး စာကိုပဲ ဖတ်စမ်းပါ”

ကိုကိုရွှေရိုးက သံကုန်အော်လေသည်။ ညီညီပေါက်စက စာရွက်ပိုင်း လေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြီး အငြိမ်စင်အလယ်သို့ လျှောက်လာသည်။

“အဟမ်း ညီမလေးမြရင်မာတဲ့၊ တုံးကျော်မသီချင်းဆိုပြပါရန် လှိုက်လဲ့ သော ဆန္ဒဖြင့် တောင်းဆိုပါသည်၊ ကျောက်သွေးတန်းမှ အစ်ကိုကြီးတစ်စုတဲ့”

“အင်း”

“ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် ဆုတော်ငွေ ၂၅ ကျပ်တဲ့”

“အင်း... တယ်ကောင်း”

ကိုကိုရွှေရိုးတို့က ပြက်လုံးတွေ ထုတ်နေကြပြန်သည်။ သူတို့ပြက်လုံးဝင်ပြီး မှ တူးမာအလှည့်ဝင်သည်။ လူမောင်က ခြေဆင်းပိုဒ်အတွက် အသံပြပေးသည်။ ပတ္တလားသံအထီးတည်း ပီပီသသ ထွက်လာသည်။ တူးမာ ယပ်တောင်ကို ဖြန့်၍ အငြိမ်စင်အလယ်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

“အစ်ကိုတို့ရဲ့မေတ္တာ**XX** မမတို့ရဲ့မေတ္တာ**XX** စေတနာထူးသောကြောင့် **XX** အဝေယျာ ဟောန္တုပါသရှင့် **XX** မြတ်ပရမေကို အပ်ပါသည်၊ ကျွန်မ မသေပါဘူးရှင်၊ သဗ္ဗေသတ္တာ **XX** ဂုဏ် **X** ရည်”

တုံးကျော်မသည် လေဘာတီမမြရင် သေပြီတဲ့ သတင်းဖြစ်လာသော ကြောင့်၊ မမြရင် တကယ်မသေပါ၊ မေတ္တာကို ခံယူလျက် အသက်ရှင်နေပါကြောင်း ကို နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်က ရေးပေးသော သီချင်းဖြစ်သည်။ ခြောက်ပေါက်သံမို့ အသံက စီပြီး မြူးနေသည်။ လူမောင်ကလည်း ဆိုကောင်းအောင် အပို့တီး တီးပေးသည်။

“ဪ... မမုန်းသနော် ကျွန်မအတည် **XXX** ရုပ်တော်တော်လှပါသည် **XX**တုံးကျော်မ လေဘာတီ” ဟူသော သံပြိုင်ပိုဒ်အဆုံးထိ ချောချောမောမော

ပြီးသွားသည်။ သီချင်းအစအဆုံး ပွဲခင်းတစ်ခုလုံး တိတ်နေခဲ့ပြီး၊ သီချင်းပြီးသော အခါမှပင် အသံများ တအုတ်အုတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကိုကိုရွှေရိုးတို့က လောဘာတီမမြေရင်နှင့် တူးမာတို့ကို အပို့စကားများ ပြောနေချိန်၌၊ တူးမာ ပတ္တလားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ပရိသတ်ကို ကျောပေးလျက်

“ဆိုလို့ ကောင်းရဲ့လား တူးမာ”

လူမောင်က ပတ္တလားရွက်များပေါ်သို့ လက်ခတ်ကိုဝဲယာပြေးလွှားစေရင်း၊ တူးမာကို မကြည့်ဘဲ မေးသည်။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ဆိုလို့ ကောင်းတာပဲ ဒီသီချင်းမဆိုတာကြာတော့ တူးမာ တထိတ်ထိတ်နဲ့”

“ဖြစ်ပါတယ်ဟာ နင်ကလဲ”

ခွေးပုကို တူးမာ လှမ်းကြည့်သည်။ ခွေးပု စကားမပြောအား။ လူပြက် ပြက်လုံးအတွက် အဆိုအပိတ်များ တီးပေးရင်း အလုပ်များနေသည်။ သည်အထဲ ကပင် တူးမာကို မျက်လုံးပြူးပြီး နောက်ပြသေးသည်။

“စည်လိုက်တာနော်၊ ပွဲခင်းကလဲ အကြီးကြီးပဲ”

“ဟိုဘက်ဝင်းထဲမှာ ကြော့ရှည်အဖွဲ့ ကနေတယ်လေ၊ ဒီဘက်နဲ့ဟိုဘက် အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်နေတာ”

“ကြော့ရှင်း ဟုတ်လား”

“အေးလေ ဦးလူကလေးဆီက ထွက်သွားတဲ့ အရင်ကြော့ရှင်းအဖွဲ့က လူဟောင်းတွေ၊ သူတို့အငြိမ့်”

“ဟင်... အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်နေတာပေါ့”

“အေးပေါ့”

လူမောင်က လက်ခတ်ကို ပတ္တလားပေါ်သို့ ချထားလိုက်ပြီး၊ ပခုံးပေါ်က တဘက်နှင့် မျက်နှာကို သုတ်နေသည်။

“အားနာစရာကြီးဟယ်၊ ဟိုဘက်အရပ်နဲ့ ဒီဘက်အရပ် ကနေကြရတာ”

“ဘာတွေမှ တွေးမနေနဲ့ တူးမာ၊ ဒါ တို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကစရာရှိတာက၊ ဆိုစရာရှိတာဆို”

တူးမာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိလေသည်။ အငြိမ့်စင်နောက်တွင်ဆိုက် ထားသော အဖွဲ့ပိုင်ဘတ်စ်ကားထဲ၌ မချို ထမီလဲနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကြော့

ကမူ စီးကရက်ကိုဖွာရင်း၊ ဧည့်သည်များနှင့် စကားပြောနေသည်။ အငြိမ့်စင်ရှေ့ ပွဲခင်းမှာ ပရိသတ်များသလို၊ အငြိမ့်စင်နောက်မှာလည်း လူတွေ တိုးဝှေ့နေကြသည်။

“တိမ်ညို ခေါ်နေပြီ၊ တူးမာ သွားတော့”

မောင်မောင်တိမ်ညိုက မင်းသမီးအခေါ် ရွတ်နေသည်။ ဆိုင်းက ရုန်းပေး လိုက်သည်။ တူးမာအလှည့်ရောက်ပြန်ပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ဆက်စကားပြော ရမည်။ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ရမည်။ ဆိုရမည်။ ကရမည်။ ပဝါကို ပြင်၍ လွှမ်းရင်း တူးမာ ထလာခဲ့လေသည်။

နှုတ်ဆက်စကားတွေပြော၊ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့စကားတွေ ပြောပြီးနောက်၊ ငါးပေါက်သံမျိုး သီချင်းကို စဆိုသည်။ သည်သီချင်းမှာ တူးမာအတွက် လေဘာတီသီချင်းမဟုတ်သည့် တစ်ပုဒ်တည်းသော သီချင်း။ သို့သော် တူးမာ ကိုယ်ပိုင်သီချင်းမဟုတ်။ မူလကြော့ရှင်း အဖွဲ့ဟောင်းတုန်းက ရှေ့ထွက်မင်းသမီး ဆိုခဲ့သော သီချင်းဖြစ်သည်။ စာသားက မကောင်းလှသော်လည်း အသွားကောင်း သဖြင့် ကရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုရ ကရပြီဆိုလျှင် တူးမာ ဘာကိုမှ သတိမရတော့။ ပရိသတ်ကို ဆိုပြ ကပြနေရသည်ဟုပင် မထင်။ တီးကွက်နှင့် ဒိုးချက်တို့ အကြားဝယ် မွေ့လျော်စွာ လှုပ်ရှားနေရသည်ဟုသာ ခံစားရလေသည်။

တူးမာ အကပိုဒ်အဆုံးတွင် ညီညီပေါက်စက စာရွက်နှစ်ခုကို ယူလာ ပြန်သည်။ ညီညီပေါက်စမှာ သည်တာဝန်ကို အလိုလိုရနေသည်။ မင်းသမီးကို သီချင်းအဆိုခိုင်းသော စာမှန်သမျှ သူချည်း အငြိမ့်စင်ထောင့်သို့ သွားသွား ယူရသည်။ ပြီးတော့ ဖတ်ပြရသည်။ ကျွမ်းကျင်ရာလိမ်မာပင်။ ဘာမှ အရေးမကြီး သော သည်တာဝန်လေးမှာပင် ညီညီပေါက်စကြောင့် ပရိသတ်ပွဲကျရသည်။

“ကလေးမရေ စာလာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်လား ကိုပေါက်စ”

“အေး... ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာထားပြီး၊ ကိုယ့်အနုပညာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ မိဘပြည်သူများရဲ့ တောင်းဆိုတဲ့ စာမျိုးဆိုတာ ရဲဘဲဘိခြင်းကွယ်၊ ဟိုအကောင်တွေ ကြည့်ပါလား၊ အကြွေးတောင်းတဲ့ စာတွေချည်းလာတာ”

“ကဲ... ကဲ... ဖတ်မှာသာ ဖတ်စမ်းဟေ့၊ သိက္ခာလိုက်ချမနေနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ မောင် အဲ”

ညီညီပေါက်စက အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ ဖြန့်လိုက်သည်။

“တူးမာ၊ လူမောင်၊ ခွေးပု၊ ငါရောက်နေတယ်။ အငြိမ့်စင်ညာဘက်မှာ ရှိနေတယ်၊ ကိုထွေး... တဲ့၊ အဲ... အင်း”

“ဟင်...”

အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ညီညီပေါက်စက စာရွက်ကို ထပ်ကြည့်နေသည်။ ပထမဆုံးလှုပ်ရှားသူမှာ တူးမာ။ ညီညီပေါက်စ လက်ထဲက စာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ဖြန့်ကြည့်သည်။ ကိုထွေး၏ လက်ရေးများကို တွေ့ရလေသည်။ တူးမာ ဘာလုပ်ရမည် မသိ။

“ပြစမ်း တူးမာ”

ကိုကိုရွှေရိုးက တူးမာလက်ထဲက စာရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တူးမာကို ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“နောက်စာတစ်စောင် ဖတ်ဟေ့ ညီညီ”

အခြေအနေကို ကိုကိုရွှေရိုးက ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။

နောက်စာကား “ပန်းသဇင်” သီချင်း ဆိုခိုင်းသည့် စာ။

တူးမာ သီချင်းကို ချောချောမောမော မဆိုနိုင်တော့ချေ။ ကိုထွေးရောက်နေပြီဟူသောအသိဖြင့် အယောင်ယောင်အမှားမှား ရှိရတော့သည်။ လူမောင် က တူးမာအခြေကို သိသည့်အတွက် ပတ္တလားကို ခပ်ကျယ်ကျယ် တီးပေးလိုက်သည်။ ခွေးပုကလည်း အဆိုပိုဒ်ထဲမှာပင် ဒိုးဆစ်များ ထည့်တီးပေးသည်။

တူးမာ ဣန္ဒြေပျက်သွားသည်ကို အချင်းချင်းလောက်သာ သိလိုက်ကြသည်။ အကင်းပါးသော ပညာသည်များမို့ အဖုံးအဖိ အပေးအယူများဖြင့် ထိန်းလိုက်ကြသောအခါ၊ ပရိသတ်မှာ တူးမာအသံတွေ တုန်နေသည်ကို သတိမထားမိကြတော့။

ဝေဇယန္တာအဖွဲ့တွင် စ,ကခဲသည်မှအစ၊ ယခု မန္တလေး ကျောက်သွေး တန်းပွဲအထိ ကခဲသမျှ ပွဲအားလုံးတွင် တူးမာ အယောင်ယောင်အမှားမှား မရှိခဲ့စဖူး။ ယခုတစ်ခါတွင်မတော့ တူးမာပြောစရာ ဖြစ်ခဲ့ပေပြီ။ အခါခါဆိုခဲ့ဖူးသော “ပန်းသဇင်” ကိုပင်လျှင် မပိုင်မနိုင် ဖြစ်သွားရသည်။

သီချင်းဆိုအပြီးတွင် ခါတိုင်းလို မဟုတ်ဘဲ လူမောင်က ဦးဆောင်တီးသဖြင့် ပန်းသဇင်ကို အကပိုဒ်ဝင်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဆိုင်းက အဆစ်တွေ အပိုတွေနှင့် တီးနေပြီမို့ တူးမာကရတော့သည်။ ဝိုင်းလှည့်ကရင်းဖြင့် လူမောင် ရှေ့သို့အရောက်တွင် လူမောင်၏စူးရဲသော မျက်လုံးများကို တူးမာ တွေ့လိုက်

ရသည်။ လူမောင့်ပတ္တလား အရွက်မှာလည်း ပြင်းထန်သော တီးချက်ကြောင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသည်။ တင်းမာစူးရဲသော လူမောင့် မျက်လုံးများကို တွေ့လိုက် ရသောအခါမှပင် ကိုထွေးစာကြောင့် အယောင်ယောင် အမှားမှား ရှိခဲ့သော တူးမာ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ လူမောင့် မျက်လုံးမှ အဓိပ္ပာယ်များကို တူးမာ သိလိုက်သည်။ ဒါဟာ အလုပ်ခွင်ပဲ။ အလုပ်ခွင်မှ အလုပ်မှအပ ဘာမှ အရေး မကြီး။

တူးမာ စုံပိုဒ်ဆိုအပြီး၊ တူးမာ အလှည့်အပြီးတွင် နောက်ဖက်သို့ပြန်ဝင် ရင်းဖြင့်၊ လူမောင့်ကို တီးတိုးပြောခဲ့သည်။

“တူးမာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ နောက် မဖြစ်စေရပါဘူးနော်”

လူမောင်က မျက်လွှာတစ်ချက် ပင့်ကြည့်ရုံမှအပ ဘာမှမပြော။ တင်းမာ သော မျက်လုံးများကို တူးမာမကြည့်ရဲတော့သဖြင့်၊ အဝတ်လဲရန် ကားထဲသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။

တူးမာ အငြိမ်းခန်းပြီးလျှင် တစ်ခန်းရပ် ဟာသပြဇာတ်တို့ထွက်မည်။ ပြဇာတ်မှာ၊ ကြော့ ကိုကိုရွှေရိုးနှင့် ယိမ်းသမလေးများ ကရမည်။ လူမောင်ရော ခွေးပုတို့ပါ အနားရသည်။ ခွေးပုက ပတ္တလားနားသို့ ရောက်လာလေသည်။

“လူမောင် တူးမာရော ကိုထွေး ကိုထွေး ရောက်နေတယ်လေ”

“တူးမာ အဝတ်လဲနေတယ်”

“အေးလေ ခုနက ညီညီဖတ်လိုက်တဲ့စာ”

“ငါသိပါတယ်၊ လာ အောက်ဆင်းမယ်”

ခွေးပုမှာ လူမောင်၏ တင်းမာနေသော လေသံကို သတိမထားအား။ လူမောင်ကို မစောင့်တော့ဘဲ အငြိမ်းခုံအောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ကိုထွေးနှင့် တွေ့ချင်လှပြီ။ လူတွေက ပြည့်ကြပ်နေသောကြောင့် ကိုထွေးကို ရှာမတွေ့။ တူးမာကလည်း ကားထဲတွင် အဝတ်လဲနေဆဲ။

“လူမောင်လာ ကားဆီ သွားကြရအောင်၊ ဒီကောင် အဲဒီရောက်ချင်ရောက် နေမှာ”

ပရိသတ်ကို တိုးငှေ့တွန်းတိုက်သွားရသည်။ ကားဆီသို့ မရောက်ခင်မှာပင် ခွေးပုလက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဟေ့ ကောင် ခွေးပု လူမောင်”

“ကိုထွေး”

* * *

“ငါက စာကို ညီညီပေါက်စလက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး၊ လူမောင့်ကို သွားပေးပါလို့ မှာလိုက်တာ၊ ကိုပေါက်စက ငါမှာတာကိုမကြားတော့ဘူး၊ သီချင်းဆိုခိုင်းတဲ့ စာပဲ ထင်ပြီး၊ ဖတ်လိုက်တော့ ဝှက်ကုန်တာပေါ့။”

“အေးလေ ရုတ်တရက်တော့ အားလုံးကြောင်သွားတာပေါ့ကွ၊ မင်းစာထဲ မှာ အငြိမ့်စင်ညာဘက်မှာ ရှိနေတယ်ဆိုလို့ ငါ လှမ်းကြည့်တော့လဲ၊ မင်းက မရှိ၊ တူးမာလဲ အယောင်ယောင် အမှားမှားနဲ့၊ မင်းလုပ်လိုက်မှဖြင့်”

“တတ်နိုင်ဘူးလေကွာ”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွာ၊ ဒီကောင် လူမောင် အကင်းပါးလို့ပေါ့၊ တူးမာ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်မသွားတာ၊ အချင်းချင်းလောက်ပဲ သိတယ်၊ ပရိသတ်ကတော့ ဘာမှန်းတောင် သိလိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြခန်းသည် အမှတ်တရ ဖြစ်စရာပင်။ ခွေးပုကား အသားမာတက်နေသော လက်များဖြင့် ကိုထွေးလက်ကို ဆုပ်နယ်နေတော့သည်။ တူးမာကား ဘာမှ မပြောနိုင်။ ရွန်းလက်သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ်ယောက်စီ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုထွေးနှင့် ခွေးပုနှစ်ယောက်မှာ နားထောင်သူ မရှိ၊ ပြောသူချည်း ဖြစ်နေသည်။ နွေးထွေးလှိုက်လှဲသော တွေ့ဆုံခန်းတွင် ပကတိ မလှုပ်မရှား ရှိနေသူမှာ လူမောင်။

“ငါ အစက တူးမာ အလှည့်ပြီးမှ ငါရောက်နေကြောင်း၊ အကြောင်းကြား မလို့ပဲ၊ မင်းတို့တတွေ တီးကြဆိုကြ ကကြနဲ့ တွေ့ရတော့ စောင့်မနေနိုင်တော့ ဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ ဟောဒီက ကိုသင်းပန်ကို ပြောပြီး၊ အဲ”

ကိုထွေးစကားအဆုံးမသတ်။ ဘေးကလူ၏ ပခုံးကို ပုတ်ရင်း စကားစ ပြတ်သွားသည်။ ထိုအခါမှပင် ကိုထွေးနှင့် ပါလာသူကို သတိထားမိကြတော့သည်။ အသားညိုညို ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်။ ကိုထွေးထက် အနည်းငယ်သာ ကြီးမည်။

“အာ အားနာစရာဖြစ်နေပြီ။ မင်းတို့ကို တွေ့ရတာနဲ့ ဝမ်းသာပြီး မေ့သွားတာ၊ ဟောဒါ ငါ့မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာ မောင်သင်းပန်တဲ့၊ သူက မန္တလေးကပဲလေ၊ မင်းတို့တော့ သိမှာပေါ့၊ အောင်မြေအေး အငြိမ့်က မန်နေဂျာ”

အသားညိုညို လူရွယ်က၊ အညာလေဖြင့် ဝင်ပြောလေသည်။

“မန်နေဂျာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စာရင်းကိုင်ဆိုပါတော့၊ ကိုလူမောင်တို့ ကိုထွန်းဇံတို့ကိုတော့ တွေ့ဖူးနေတာပါပဲ”

“ဪ...အောင်မြေအေး အဖွဲ့ကကိုး၊ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

လူမောင်၏ ပထမဆုံးစကားဖြစ်သည်။

“ငါ အလုပ်လုပ်တဲ့ သုခုမစာစောင်မှာ ကိုသင်းပန်က ကဗျာရေးတယ်လေ၊ အဲဒါ အခု ငါ မန္တလေးလာတုန်းမှာ စာစောင်ကိစ္စအတွက် သူနဲ့ပဲ အလုပ် လုပ်ရတယ်။ သူ့အကူအညီ တောင်းရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကိုသင်းပန်ကလဲ အငြိမ့်အဖွဲ့ကြီးတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေတာဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

ခွေးပုက ကဗျာဆရာ မောင်သင်းပန်ကို တရင်းတနှီး နှုတ်ဆက်ရင်း ပြောသည်။

“အေးဗျာ ကျွန်တော်တို့က အငြိမ့်သာ ကနေတာ၊ မြို့ပေါ်က ကိုယ့်ဘဝတူ လောကသားချင်းတွေနဲ့ အသိအကျွမ်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုသင်းပန်တို့ အောင်မြေ အေးအဖွဲ့က နာမည်ကြီးပဲ၊ နာမည်ကြီးအဖွဲ့ထဲက လူတစ်ယောက်နဲ့ ခုလို သိရတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိတာတွေ သိခွင့်ရတာပေါ့ဗျာ”

တူးမာက ကိုထွေးကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေလေသည်။ ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြ ခန်းဝယ်၊ ကိုထွေးကို ဘာတွေပြောရမှန်းမသိ။ အငြိမ့်ကနေချိန် အလုပ်ကတစ်ဖက်မို့ စကားလည်းဖြောင့်ဖြောင့် မပြောအား။

သို့သော် လူမောင်နှင့် ကိုသင်းပန်တို့ စကားလက်ဆုံ ကျနေချိန်ဝယ် ကိုထွေးနှင့် စကားပြောခွင့် ရလိုက်လေသည်။

“တူးမာ ငါ့စာတွေ အားလုံးရတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... ရတယ်”

“လက်ဆောင်တွေလဲ ပါလာတယ်၊ ပွဲသိမ်းမှပဲ အေးအေးဆေးဆေး”

“အေးပါဟယ်...လူချင်း ပြန်တွေ့ကြရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ လက် ဆောင်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုထွေးပိန်သွားတယ်နော်”

ကွဲကွာခဲ့သော တစ်နှစ်ကျော်ကာလ၏ သည်မှာဘက်ဝယ်၊ အသီးသီးသော အသက်အရွယ်တို့က စကားပြောကြပေပြီ။ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့။ ကိုထွေးကို အရင်တုန်းကလို “နင်” “ငါ” နှင့် ပြောရမှာကို တူးမာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည်။ ကလေးအရွယ်တွေ မဟုတ်ကြတော့ ဟူသော အသိက တစ်စုံတစ်ခုသော အဟန့်အတား ဖြစ်နေသည်။

“ကိုထွေး ဘယ်နှစ်ရက်လောက် နေမှာလဲဟင်”

“တစ်ပတ်လောက်ပေါ့”

“ပွဲကတဲ့နောက် လိုက်ကြည့်ပေါ့”

“ခု တစ်ရက် နှစ်ရက်တော့ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟာ တို့တတွေ ဆုံရတုန်းမှာ၊ ငါ နင်တို့နဲ့ပဲ လိုက်နေမှာပါ”

“ရန်ကုန်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လားဟယ်”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ တူးမာရယ်”

ရှည်သွယ်သော ကိုထွေးလက်ချောင်းများကို တူးမာလှမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုထွေး တကယ်ပင် ပိန်လှချေသည်။

“ဦးလေးစိမ့်က အငြိမ့်နဲ့ လုံးဝ မလိုက်တော့ဘူးလား တူးမာ”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူမောင် ထိန်းနိုင်ပါတယ်၊ ခွေးပုကလဲ လူကသာ နောက်ပြောင်နေတတ်တာ၊ အလုပ်ထဲကျတော့ အားကိုးရတယ်လေ”

“အေးပါ၊ နင်တို့ အခုလို အခြေခိုင်သွားတာ သိရတာ ငါ သိပ်ဝမ်းသာ ပါတယ်၊ ငါကတော့ အခုမှ လမ်းစကိုတွေ့ရုံပဲ ရှိသေးတယ် တူးမာရေ၊ ငါဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝကို ဘယ်တော့မှ ရောက်မလဲ မသိဘူး”

“ကိုထွေး ဖြစ်မှာပါဟယ်”

ပွဲခင်းဆီက၊ ပရိသတ်၏ တဝေါဝေါ ရယ်သံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ အငြိမ့်စင်ဆီသို့ တူးမာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“တူးမာရေ ပြဇာတ် ပြီးတော့မယ်၊ အဝတ်လဲတော့ဟေ့”

“ခွေးပု ခေါ်နေပြီ တူးမာ၊ လုပ်လေ၊ ပွဲသိမ်းမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ကိုထွေး၊ ကိုသင်းပန်ခေါ်ပြီ၊ ငါ့ဒိုးချောင်မှာ လာထိုင်၊ ပွဲကြည့်ကွာ၊ အခုတော့ စကားပြောချိန် မရသေးဘူး”

“ကိုထွေး တူးမာ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်၊ ခုံပေါ်တက်တော့”

“အေးပါ ရပါတယ်၊ အလုပ်သာ ဆက်လုပ်ပါ”

တူးမာ ကားထဲဝင်သွားပြီးနောက်၊ လူမောင် ကိုထွေးနားသို့ ရောက်လာ သည်။ လူမောင်က ကိုထွေးလက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လေသည်။

“ကိုထွေး ပွဲကြည့်မယ် မဟုတ်လား... လာ၊ အခု ငါ့ကိုသင်းပန်နဲ့ စကား တော်တော်ပြောဖြစ်သွားတယ်၊ မနက်ကျမှ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြမယ်”

ဝိရုရသရုပ်ဖော်အောင်ပရာကို ဆက်ကသည်။ တူးမာကား ဣရန္တတီ။ ခွေးပုအနီးတွင် ကိုထွေးတို့ ထိုင်ကြသည်။ အငြိမ့်ခုံပေါ်ကနေပြီး အငြိမ့်ကြည့် ရသည်မှာ အစအဆုံးတော့ မြင်ခွင့်မရ။ သို့သော် လူမောင်တို့ ခွေးပုတို့

တူးမာတို့ ကိုယ်စီလုပ်ငန်းခွင် ဝင်နေသည်ကို နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့နေရသည်မို့၊ ကိုထွေး ကြည်နူးနေမိသည်။ ခွေးပုကား၊ စခွန်ဒိုးကို တီးလိုက်၊ ကိုထွေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၊ စကားတွေ ပြောလိုက်၊ တဟားဟား ရယ်လိုက်နှင့်။

ကြော့က မင်းသမီးအဝတ်အစားဖြင့် ပုဏ္ဏကဘီလူးနေရာမှ ကသည်။ ဘော်ကြယ် အစိမ်းပွင့်များ ယက်သီထားသော အော်ပရာအဝတ်အစားဖြင့် ဣရန္တတီတူးမာသည် ပြုံးပြုံးပြက်နေလေသည်။ ခွေးပုက စခွန်ဒိုးကို ပတ်စာပြင်ရင်း၊ တီးရင်း ကိုထွေးကို လှမ်းပြောနေသည်။ ကိုထွေးမကြား။ ကိုသင်းပန်က လက်တို့လိုက်မှ ခွေးပုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်...ဘာလဲ ခွေးပု”

“ငါမေးနေတာကြာလှပြီ၊ တူးမာ မလှဘူးလားကွ”

“ဪ... အင်း”

ဝေဇယန္တာ ဘာကြောင့် အောင်မြင်လာသည်ကို ကိုထွေး မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရပြီ။ တူးမာဘာကြောင့် နာမည်ကြီးလာသည်ကိုလည်း သိရပြီ။ ပြီးတော့ နောက်ထပ်တစ်ခုလည်း သိခွင့်ရခဲ့သည်။ လူမောင်တို့၊ ခွေးပုတို့၊ တူးမာတို့ အလုပ်မှာ တစ်ခုလည်း သိခွင့်ရခဲ့သည်။ လူမောင်တို့၊ ခွေးပုတို့၊ တူးမာတို့အလုပ်မှာ ပင်ပန်းလှဘိခြင်း။

* * *

သုခုမစာစောင်အတွက် စာအုပ်ကိုယ်စားလှယ်များ၊ ဆိုင်များနှင့် တွေ့ဆုံ ရသောကိစ္စများ နှစ်ရက်နှင့်ပင်ပြီးသွားသည်။ ကဗျာဆရာ မောင်သင်းပန်ကား၊ အသိအကျွမ်းများသူပင်။ မောင်သင်းပန်အကူအညီဖြင့် ကိုထွေး သွားလာလှုပ်ရှား ခဲ့ရသည်။ သည်ရက်တွေအတွင်း ဝေဇယန္တာကလည်း ဆက်တိုက် ကနေရသည်။ ပင်ပန်းကြသည်မို့ ကိုထွေးတို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောခွင့် မရခဲ့။

ကိုသင်းပန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုထွေး အောင်မြင်အေးအဖွဲ့သားများနှင့် သိကျွမ်းခဲ့လေသည်။ သုခုမစာစောင်ကလည်း ဇာတ်သဘင်နှင့် အငြိမ့်ကဏ္ဍကို ဦးစားပေးသည့် စာစောင်ဖြစ်သောကြောင့်၊ ကိုထွေးအဖို့ အငြိမ့်အဖွဲ့များနှင့် သိရလေလေ၊ အကျိုးရှိလေလေ။ ဝေဇယန္တာအတွက်ကိုတော့ လူမောင်တို့ ရှိနေပြီးသားဖြစ်၍ အချိန်မရွေး လေ့လာနိုင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကြိုက်သလို လေ့လာနိုင်တယ် ကိုထွေး၊ သိချင်တာ အကုန်မေး၊ ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီ ပေးပါ မယ်”

ကိုသင်းပန် ကိုယ်တိုင်ကလည်း တက်ကြွသောလူငယ်ကဗျာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အငြိမ့်သဘင်၏ သဘာဝကို စိတ်ဝင်စားသူလည်းဖြစ်သည်။ ကိုထွေး အဖို့ကား ကြိုကြိုက်ခဲ့သော အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ရလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“အေးဗျာ ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး၊ ကျွန်တော်လဲအစက အငြိမ့်ရဲ့ ခုံပေါ်လှုပ်ရှားမှုတွေလောက်ပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ၊ အခုတော့ အငြိမ့်အဖွဲ့ သားတွေရဲ့ အတွင်းဘဝကိုပါ စိတ်ဝင်စားလာတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဒီလို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူမျိုး လိုချင်နေတာပါ၊ ခင်ဗျားက သုခုမစာစောင် နောက်ခံရှိနေတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ”

အောင်မြေအေး အငြိမ့်တည်ရာ မဟာအောင်မြေရပ်သို့ ကိုထွေး လိုက်သွား သည်။ ကိုသင်းပန်က အဖွဲ့သားများနှင့် တွေ့ဆုံပေးသည်။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး မေသရဖူ၊ ရွှေမန်းသူညိုညိုဆန်း၊ ပန်ကျာချိုချိုမြင့်၊ လူရွှင်တော်မိုးကျော်၊ သန်းနွဲ့၊ ကြယ်နီ၊ စိုးပိုင်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့က အငြိမ့်နှစ်ဖွဲ့ဗျာ၊ အဲဒါက မူလအောင်မြေအေး၊ ယနေ့ အောင်မြေအေးဆိုပြီး တစ်ဖွဲ့ရှိသေးတယ်”

လူရွှင်တော် နီလာ၊ ဟာသမင်းသား မျိုးချစ်၊ အောင်သိုက်၊ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီး ပန်းကျာမဉ္ဇူသင်း၊ အလယ်ထွက် ပန်ကျာမေမြတ်ကြည်၊ ရှေ့ထွက် မိမာယာတို့ကအစ၊ ယိမ်းခေါင်းဆောင် ဝင်းဝင်းစိုးတို့ ယိမ်းအဖွဲ့နှင့် အငြိမ့်အခြေခံ အလုပ်မှန်သမျှကို တာဝန်ယူရသော ထမ်းဆင့်ကိုညွှန်ဝေ၊ ကိုမြင့်မောင်တို့အထိ၊ ကိုထွေးနှင့် တွေ့ဆုံပေးလေသည်။

အငြိမ့်ဖွဲ့စည်းပုံ၊ ငွေကြေးခွဲပုံတို့ကိုလည်း လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။ ကိုထွေး ကို ရန်ကုန်က သုခုမစာစောင်ကိုယ်စားပြုသူ ပန်းချီဆရာမှန်း သိလာသောအခါ၊ အဖွဲ့သားများကလည်း ကိုထွေးအပေါ် တလေးတနက် သဘောထားကြလေသည်။

“သုခုမ စာစောင်တိုက်က ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်က အယ်ဒီတာအဆင့် မျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ တိုက်ထိုင်လခစား ပန်းချီဆရာပါ၊ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ထင်ပြီး တာဝန်တွေ မပေးကြပါနဲ့ဗျာ” ဟု ကိုထွေးက တောင်းပန်သည့်တိုင်၊ အောင်မြေအေး အဖွဲ့သားများကမူ ကိုထွေးကို နားလည်စွာဖြင့် ခင်မင်ခဲ့ကြလေသည်။

“စာစောင်ထဲပါချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုလို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ သိရလို့ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဝမ်းသာနေကြတာပါ၊ ဇာတ်နဲ့ ရုပ်ရှင်ကဏ္ဍလောက်ပဲ အများအားဖြင့် စိတ်ဝင်စားကြတယ်လေ၊ အငြိမ့်တွေကို အလေးအနက် သတိမထား မိကြဘူး” ဟုလည်း ပြောကြသည်။

အောင်မြေအေး ပိုင်ရှင်ကား၊ ကိုသင်းပန်၏ အဒေါ်ဖြစ်သဖြင့်၊ အငြိမ့် ဖွဲ့စည်းပုံကို ကိုထွေး အတွင်းကျကျ တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ သည်အခါ စိတ်ဝင်စား စရာတွေ အများကြီး မြင်လာရသည်။ အငြိမ့်လောကသားတို့၏ စီးပွားရေး၊ အနုပညာရေး၊ လူမှုရေးဘဝများ။

“ကိုထွေး၊ စာစောင်မှာ ခင်ဗျားပြန်ပြီး တင်ပြခွင့်ရတာ မရတာ အပထား၊ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိသွားပြီ၊ ခင်ဗျားအတွက် ဆိုတာထက်၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေအတွက်”

ကိုသင်းပန်က ကိုထွေးကို လေးနက်စွာ ပြောလာလေသည်။

“ဘာပါလိမ့် ကိုသင်းပန်၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေအတွက်”

ကဗျာဆရာ၏ရီဝေသော မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်လာကြသည်။

“ကျွန်တော် ဒီစကားကိုပြောသင့် မပြောသင့် အများကြီး စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ပြောသင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားကို နားလည်လို့ပဲ ကိုထွေး၊ ကိစ္စက ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဝေဇယန္တာအဖွဲ့”

“ဝေဇယန္တာ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုထွေး...ဝေဇယန္တာကို မန္တလေးမြို့ပေါ်က ကျွန်တော်တို့ အငြိမ့် လောကသားတွေ အားလုံးကစိတ်တဝင်စားနဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်၊ ဝေဇယန္တာ ဟာအချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ တဟုန်ထိုး တက်လာတဲ့အဖွဲ့၊ လူရွှင်တော် မင်းသမီး၊ ဆိုင်း၊ ဒေါက်သုံးဒေါက်ကလဲ ပြည့်စုံတဲ့အဖွဲ့၊ အလုပ်လဲ အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ အင်း...ပိုင်ရှင် ဦးလူကလေးကလဲ တတ်နိုင်သူဆိုတော့၊ ပစ္စည်းကရိယာတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တပ်ဆင်ပေးနိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းတွေ အောင်မြင်တာ၊ အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့ အောင်မြင်လာတာကို ကျွန်တော်တို့ တကယ်ဝမ်းသာနေကြတယ်”

ကိုသင်းပန်သည် မီးသေနေသည့် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုပင် မီးထပ်မည့်။ ကိုထွေးကား တူးမာတို့၊ လူမောင်တို့၊ ခွေးပုတို့ ကိစ္စမို့ ပို၍လေးနက် ငြိမ်သက် လာလေသည်။

“ဝေဇယန္တာမှာ တစ်နေ့နေ့ ပြဿနာအကြီးအကျယ် ဖြစ်တော့မယ်လို့ အားလုံးက ထင်နေကြတယ်၊ အခုထိ ငြိမ်နေတော့ အံ့ဩနေကြတယ်”

“ဘာပြဿနာလဲ ကိုသင်းပန်”

“ဦးလူကလေးနဲ့ ကိုကိုရွှေရိုးတို့ဟာ နာမည်ကြီးတွေပဲ ကိုထွေး”

“ဗျာ”

“သူတို့အရင် အဖွဲ့ဟောင်းက ကြော့ရှင်းတဲ့၊ ကြော့ရှင်းမှာ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်တက်ပြီး အဖွဲ့ပျက်သွားတယ်။ ဆိုင်းသမားတွေအားလုံး ထွက် သွားကြတယ်။ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ကြော့ကလွဲပြီး မင်းသမီးတွေလဲ ထွက်ကြ တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ဗျာ၊ ပြဿနာတွေ တက်ပြီး ပွဲရာသီမှာ ခါးပြတ်ပြီး အဖွဲ့ပျက်တာပါပဲ။ အဲဒီမှာတင် ဦးလူကလေးနဲ့ ကိုကိုရွှေရိုးတို့က ချက်ချင်း အဖွဲ့ပြန်ထောင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ သူတို့အကြောင်း သိနေကြတော့ ဓာတ်သိ တွေက လက်မခံကြတော့ဘူးလေ။ ဒီအချိန်မှာ ဆရာစိမ့်တို့နဲ့ ဆက်သွယ်မိတာပဲ”

တစ်ခုခုကို ကိုထွေးနားလည်လာသည်။ ဦးလူကလေးတို့နှင့် ဦးလေးစိမ့် တို့ ရွှေ့နဂါးဟိုတယ်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့သည့်အဖြစ်ကိုလည်း သတိရလာသည်။ တူးမာကို အငမ်းမရ လာခေါ်သည့်အဖြစ်များ၊ အသုံးငွေကို ရက်ရက်ရောရော ထုတ်ပေးခဲ့သည်များ၊ အပြင်းအထန် ဇာတ်တိုက်ပြီး ချက်ချင်း ပွဲကခဲ့သည်များ...။

“ဆရာစိမ့်တို့ကလဲ ရိုးရိုးအေးအေးကြီးတွေမဟုတ်လား၊ ဒီလိုနဲ့ ဝေဇယန္တာ ဆိုပြီး အဖွဲ့သစ်ကို ချက်ချင်းထောင်နိုင်တယ်။ အင်း...ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း တွေကလဲ အနုပညာကလွဲလို့ ဘာမှမသိကြဘူးလေ။ ကိုလူမောင်ဆိုတဲ့ လူကလဲ အလုပ်ကို တကယ်လေးစား ထက်သန်တဲ့သူ၊ ဒီလိုနဲ့ပဲပေါ့ဗျာ။ ဦးလူကလေးက ငွေအလုံးအရင်းနဲ့ ထူထောင်၊ ဆရာစိမ့်တို့ကလဲ အင်တိုက်အားတိုက် အလုပ်လုပ် ကြတော့ ဝေဇယန္တာဟာ အခု တွေ့ရတဲ့အတိုင်း...”

“ကိုသင်းပန် ကျွန်တော် ခင်ဗျားသဘောကို နားလည်ပါတယ်။ သိလက်စနဲ့ အကုန်လုံး ဆက်သိပါရစေတော့ဗျာ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေအတွက် ဆိုတာထက်၊ အနုပညာလောကတစ်ခုအတွက်ပါ”

“ကျွန်တော်ကလဲ သိပ်ပြောချင်နေတာပါ ကိုထွေး”

အသိချင်ဆုံးသော အချက်ကို ကိုထွေး မေးရမည်။

“ဦးလူကလေးနဲ့ ကိုကိုရွှေရိုးတို့က ဘယ်လိုလဲ ကိုသင်းပန်”

ကိုသင်းပန်က သည်တော့မှပင် ဆေးလိပ်ကို မီးကောက်ညှိသည်။ မီးခိုးများကို ရှိုက်၍ ပြင်းထန်စွာ မှုတ်ထုတ်ရင်း လေးဖင့်စွာ ပြောလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့လောကမှာ သည်းမခံနိုင်ဆုံး၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဆုံးကိစ္စ၊ လူစားတဲ့ကိစ္စ”

စိုးရိမ်ခြင်း၊ စက်ဆုတ်ခြင်းများဖြင့် တဒင်္ဂမျှ အသက်ရှူဖို့ မေ့သွားသည်သို့ ရှိသည်။ အခိုက်အတန့်မျှ သတိကင်းသွားသည့်နှယ်လည်း ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး အသိပြန်ဝင်လာချိန်တွင် ဦးစွာ မြင်ယောင်မိသူကား တူးမာ။

ဘာကို ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်၊ ကိုသင်းပန်က ဆက်ပြောလာသည်။ သူ့အသံနှင့် စကားလုံးတို့ကား ကျိုးပေါက်သော တာတမံနယ်။

“ဦးလူကလေးက ငွေရှိတယ်၊ ကိုကိုရွှေရိုးကလဲအမှန်တော့ တကယ်ပညာကောင်းတဲ့သူပါ။ လူရွှင်တော်ဆိုပေမယ့် ဇာတ်ထုပ်ရေးတတ်တယ်၊ ဇာတ်စီးနိုင်တယ်။ သူတို့ကြောင့် မျက်ရည်ကို လူမသိအောင်သုတ်၊ ဇာတ်မြှုပ်ပြီး တောကို ပြန်သွားရတဲ့ ယိမ်းသမလေးတွေ၊ လျော်ကြေးယူပြီး အငြိမ့်ထဲက ထမ်းဆင့်တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရတဲ့ လက်ထောက်မင်းသမီး လေးတွေ”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ၊ ကိုသင်းပန်”

ကိုသင်းပန်၏ စကားများကို ဆက်နားထောင်နိုင်ရန် မစွမ်းသာတော့။ သို့သော် ပြောသူကမူ။

“နားလည် လက်စနဲ့ အားလုံးသိအောင်သာ နားထောင်တော့ ကိုထွေး၊ ဝေဇယန္တာဟာ ကျွန်တော်တို့အငြိမ့်၊ သူများတွေအငြိမ့်တွေလို အစည်းအရုံး ၅၇ ဝင်မထားဘူး၊ တသီးတခြားတည်နေတယ်၊ အလုပ်ကကောင်း စန်းလေးကလဲ ရှိနေလေတော့ တဟုန်ထိုး နာမည်ကြီးလာတယ်၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာပြဿနာပေါ်မလဲလို့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြည့်နေကြရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အခု ဝေဇယန္တာမှာဦးစီးနေတဲ့ ကိုလူမောင်တို့လို လူမျိုးကိုဖွင့်ပြောပြီး သတိပေးချင်တယ်၊ ဆရာစိမ့်တို့ကလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့် ကိုထွေး၊ အချင်းချင်း တလောကထဲသားတွေသွားပြီး သတိပေး စကားပြောဖို့၊ အဲ စာပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးပြီး အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုတာက အောင်မြင်နေတဲ့အဖွဲ့ကို မနာလိုဝန်တို့လိုဆိုပြီး ဖြစ်ဦးမှာ၊ ဒီတော့ ဘယ်သူက ကျွန်တော်တို့ သတိပေးစကားကို နားဝင်မှာလဲ၊ ကိုလူမောင်တို့ ဆိုတာကလဲ အလုပ်ကို ပိုကောင်းအောင် လုပ်ဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှ မသိရှာကြဘူးလေ၊ ဦးလူကလေးတို့ကလဲ အငြိမ့်အဖွဲ့သားတွေကို ဘယ်လို အပိုင်အနိုင်ချည်တုပ်ထားသလဲ မသိဘူး”

အစည်းအရုံး ၅၇ ဟူသောအချက်ကို ကိုထွေးနားလည်အောင် ကိုသင်းပန်က ရှင်းပြသည်။ ကိုထွေး နားလည်လိုက်ပေသည်။ ဦးလူကလေးတို့သည် အားလုံးကို ကိုယ့်ခြေ ကိုယ့်လက် ဖြစ်နိုင်အောင် တရားဝင် အစည်းအရုံးနှင့် မဆက်သွယ်ပဲနေခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

“အခုထိ ပြဿနာ တစ်စွန်းတစ်မကြားရသေးတာဟာ လုပ်ငန်းအရှိန်ကောင်းခါစမို့ ဦးလူကလေးတို့ ခြေငြိမ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာစိမ့်တို့၊

ကိုလူမောင်တို့ကို လက်မလွှတ်နိုင်လို့ အချို့သတ်၊ ဆက်ဆံနေတာလားတော့ မသိဘူး ကိုထွေး”

ကိုသင်းပန်က မီးငြိမ်းထားသော ဆေးလိပ်တိုကို ချထားလိုက်သည်။ ကိုထွေးရင်ထဲမှာမူ ယခုမှပင် မီးက စတင်လောင်မြိုက်လာချေသည်။ လူမောင်၊ ခွေးပု၊ တူးမာတို့ကို ချစ်ခင်တွယ်တာသော သူတစ်ယောက်အဖြစ်၊ ပြီးတော့ သုခုမစာစောင်၏ တာဝန်ရှိသူအဖြစ်၊ ပြီးတော့ အနုပညာသမားတစ်ယောက်အဖြစ်၊ သည်အရေးကို မလွဲမသွေ ဝင်ရောက်ကိုင်တွယ်ရတော့မည်ဟူသော အသိကိုလည်း ရလာသည်။

သည်အသိနှင့်အတူပင် ...

တူးမာကို လူတွေနှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်သွားလိုသည့်ဆန္ဒများက အလုံးအရင်း ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။ တူးမာကို ဝန်းရံ ဖြစ်တည်နေကြမည့် အန္တ ရာယ်တို့ကို မြင်ယောင်လာသည်။ ပြီးတော့—

တူးမာကို စကားတွေအများကြီး ပြောချင်သည်။

တူးမာကို ...

* * *

ပွဲတစ်ရက် နားသောတစ်နေ့တွင် လူမောင်နှင့် ခွေးပုတို့ကို ကိုထွေးဖွင့် ပြောလိုက်သည်။ တူးမာကိုတော့ မသိစေချင်သေး။ အကြောင်းစုံ သိရသောအခါ၊ ခွေးပုမှာ ချက်ချင်းပင် တရူးရှူးတရဲရှဲဖြစ်လာလေသည်။ လူမောင်ကား၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင့်စေ့လျက်၊ နက်ရှိုင်းလွန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုထွေးကို ကြည့်နေသည်။

“အဲဒီတော့ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့် ကိစ္စက ၅၇ ကို ဝင်ဖို့ပဲ၊ ခုလော လောဆယ်မှာ သူတို့နဲ့ လမ်းခွဲဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးဆိုတာ ငါ သိတယ်လေ၊ ပွဲတွေလဲ လက်ခံထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကိုထွေး၊ ငါကလဲ အလုပ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရှိန်ပျက် မခံနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဝေဇယန္တာမှာ ဦးလေးစိမ့်နဲ့ တူးမားအဘတို့နဲ့လက်ရာတွေ အများကြီး ရှိနေတယ်၊ ဒီသန္ဓေကို ငါ မဖျက်နိုင်ဘူး၊ ငါကိုယ်နှိုက်ကလဲ ဝေဇယန္တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေ့ ဆက်လုပ်စရာတွေ စီစဉ်ထားပြီးပြီ”

“ဒီ ရွှေရိုးဆိုတဲ့လူကို စတွေ့ကတည်းက ကြည့်မရတာ၊ မင်းကို ငါ မပြောဘူးလား ကိုထွေး၊ မင်း မှတ်မိသေးလား၊ ငါတို့အိမ်မှာ ဇာတ်တိုက်တုန်း ကလေ”

ခွေးပုမှာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် သတ်ပုတ်ရတော့မည့်အလား၊ လက် တပြင်ပြင် ဖြစ်နေသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး နေစမ်းပါ ခွေးပုရာ၊ ဆော်စရာရှိတော့ မင်းတောင် ပြောမနေရပါဘူး၊ ငါက ရှေ့ကပါ”

“အေးပါ ငါသိပါတယ်၊ ဟို တူးမာ နေမကောင်းတုန်းက ငါမြူစွမ် ထွက်ဝယ်တုန်းကလေ၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့ချကြတာ အဲဒီမှာ မင်းနဲ့ စတွေ့တာလေ၊ မှတ်မိသေးလား၊ အဲဒီလိုပေါ့ကွ”

စိတ်လက်ပင်ပန်းရသည့် ကြားထဲမှပင် ခွေးပုကိုကြည့်၍ ကိုထွေး ရယ်ချင်လာသည်။

“ဒီလို လုပ်ကြမယ်၊ အခုအခြေမှာ ဘာမှ ဟန်မပျက်နေ၊ ၅၇ ကို ဝင်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်မယ်၊ တူးမာလဲ ဘာမှ မသိစေနဲ့၊ မင်းကလဲ ဘယ်သူ့မှ လျှောက် မပြောနဲ့ ခွေးပု၊ ကောင်မလေးသိရင် အလုပ်မှာ ထိခိုက်နေမယ်”

ပွဲရက်ကို တွက်ကြည့်သည်။ ပွဲနားရက်မရှိ။ သို့သော် ဘုန်းကြီးပျံပွဲတစ်ပွဲ ကမည့်နေ့ကို ရွေးလိုက်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးပျံပွဲမှာ နေ့ခင်းပွဲ။ အငြိမ့်ထက် ဧယင်ကျူးဖို့က အဓိကဖြစ်သည်။ ဧယင်ကျူးမှာ အလယ်ထွက် မင်းသမီးချိုနွယ်၏ အပိုင်းကဏ္ဍ ဖြစ်သည့်အတွက် ကျန်လူများ အချိန်အားရသည်။ ဘုန်းကြီးပျံပြီးလျှင် ညနေပိုင်း ရသမျှအချိန်တွင် သဘင်အနုပညာသည်များ အစည်းအရုံး ၅၇ နှင့် စာချုပ်ဖို့ကိစ္စကို စီစဉ်ကြသည်။

“ငါတို့က မအားဘူး ကိုထွေး၊ ပြီးတော့ အဲဒီလိုစာချုပ်ဘာညာကိစ္စ ရေးတာသားတာတွေလဲ သိပ်နားမလည်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အစည်းအရုံးက လူကြီး တွေနဲ့ ဆုံဖို့ စာချုပ်ဖို့ကိစ္စတွေ ဘာတွေ မင်းပဲ ကြည့်စီစဉ်ကွာ၊ ဒီကြားထဲမှာ ငါတို့က ဦးလူကလေးတို့ကို ကြိုပြီး ပြောထားမယ်”

“စိတ်ချ လူမောင်၊ ငါအားလုံး စီစဉ်မယ်”

* * *

“အလုပ်ခွင်တွင် (ပွဲထွက်နေစဉ်) အရက်သေစာမသောက်စားရ၊ မူးယစ်စေတတ် သောအရာ မသုံးစွဲရ”

“အဖွဲ့သူ အဖွဲ့သားအချင်းချင်း ကိုယ်ကျင့်တရားစည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်း ရမည်။ ကာမပိုင်ရှိသူကို ပြစ်မှားလွန်ကျူးခဲ့ပါက...”

“ဖော်ပြပါ စည်းကမ်းချက်များကို ချိုးဖောက်လာပါက အခြားသော တရားဥပဒေကြောင်းဆိုင်ရာ အပြစ်ဒဏ်များအပြင် သဘင်ပညာဖြင့် အသက်မွေး ခွင့်ကို တစ်နှစ်ရပ်ဆိုင်းခံရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ပိုမိုကျူးလွန်လာပါက အစည်းအရုံးဝင် အဖြစ်မှ ထာဝရ ရပ်စဲခြင်းကို ခံရမည်...”

စာချုပ်စည်းကမ်းပါ စာရွက်ကို ကိုင်ထားသည့် ကိုကိုရွှေရိုး၏ လက်တွေ့ များ တုန်နေမလားဟု ခွေးပုက လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဦးလူကလေးကမူ အငြိမ့်ဦးစီးလိုက်နာရမည့် စည်းကမ်း၊ ပွဲငှားလိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းစာရွက်ကို ဖတ်နေသည်။ မျက်မှန်အနက် တပ်ထားသောကြောင့် ကိုကိုရွှေရိုး မျက်လုံးများ ဘယ်သို့ရှိနေမည်ကို မသိရသော်လည်း ဦးလူကလေး မျက်နှာပေါ်တွင်ကား မသိမသာ အမူအရာပျက်နေလေသည်။

သို့ဖြင့်ပင် အစည်းအရုံး အလုပ်အမှုဆောင်လူကြီးများက ဝေဇယန္တာ၏ အဖွဲ့ဝင်ငါးဦး ပါဝင်သောလုပ်ငန်းခွင် သာယာရေးကော်မတီကို ဖွဲ့စည်းပေး လိုက်ကြသည်။ ကိုထွေးက လက်မှတ်ထိုးရမည့် နေရာများကို လိုက်ပြပေးသည်။

“မောင်ထွေးကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲဟေ့ဦးလေးတို့မှာက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ မို့ အစည်းအရုံးကိစ္စကို စီစဉ်ချိန် မရဘူး၊ မောင်ထွေးရောက်လာမှပဲ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်တော့တယ်၊ မောင်လူမောင့် သူငယ်ချင်းက အားကိုးရပေတယ်ကွာ”

ဦးလူကလေးက ဝမ်းသာစကားကို အမျှင်မပြတ်ပြောရင်း လူကြီးများကို ဧည့်ခံလေသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးကမူ ကြော့နှုတ်ခမ်းကြားမှ စီးကရက်ကို မီးညှိပေးရင်း၊ ကိုထွေးကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

အလုပ်အမှုဆောင် လူကြီးတစ်ယောက်က နောက်ဆုံး သြဝါ၏စကား ပြောပြီးနောက် ပြန်သွားကြလေသည်။

“စာချုပ်တွေ စည်းကမ်းတွေဆိုပေမယ့် အမှန်တော့ ဒါတွေအားလုံးဟာ အငြိမ့်အဖွဲ့သားတွေရဲ့ လုံခြုံရေး၊ သာယာရေး၊ အဆင့်မြင့်ရေးပါပဲ၊ ကိုယ့်ကောင်း ကျိုးအတွက်ပါပဲ၊ အဲသည်တော့ တစ်လှေထဲစီး ခရီးသည်ချင်းပဲ၊ စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ ကိုယ်အဖွဲ့ကြီး တိုးတက်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ပါပဲဗျာ”

သည်သို့ဖြင့်ပင် ဝေဇယန္တာအစည်းအရုံးဝင် ဖြစ်သွားလေသည်။ အဖွဲ့သား များကလည်း ကိုထွေးကို ကျေးဇူးစကားဆိုကြသည်။ လူမောင်ပြောပြသဖြင့် ကိုထွေး သုခုမ စာစောင်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်သူဖြစ်ကြောင်း သိသွားသောအခါ၊ ကိုထွေးကို ပို၍ရင်းနှီးသွားကြသည်။ စာစောင်ထဲတွင် ကိုယ့်အဖွဲ့အမည်၊

ကိုယ့် အမည်၊ ဓာတ်ပုံသတင်းပါဖို့ ဆိုသည်မှာ အငြိမ့်အဖွဲ့သားများအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပင်။

ဦးလူကလေးက ပြန်ခါနီးတွင် ကိုထွေးကို နှုတ်ဆက်ရင်း စကားဆို သွားသည်။

“မောင်ထွေး ရန်ကုန် မပြန်သေးဘူးဆိုရင် အလုပ်လဲ အားရင်ပေါ့ကွာ၊ ဦးလေးတို့ပွဲကရာနောက် လိုက်ပါဦးလား၊ စာစောင်ထဲမှာ ရေးစရာလေးဘာလေးလဲ ရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။”

တူးမာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ကိုထွေး ပြန်မဖြေခင်မှာပင်၊ ခွေးပုက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟာ ကိုထွေးလား လိုက်မှာပေါ့၊ သူ မပြန်သေးပါဘူး၊ ဘယ့်နဲ့လဲဟေ့ လိုက်ခဲ့ကွာ...ဟုတ်လား။”

* * *

အစကတော့၊ မန္တလေးမှာ တစ်ပတ်လောက်သာနေဖို့ ခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့သော် ဝေဇယန္တာနှင့်တကွသော သံယောဇဉ်များက ရစ်ပတ်ဖွဲ့ချည်ကြပြန်ပေပြီ။ ကိုသင်း ပန်ဆီက ကြားသိရချက်များအရလည်း၊ ဝေဇယန္တာနှင့်ချက်ချင်း ခွဲသွားရမည်ကို ကိုထွေးမပြုရက်တော့။ အစည်းအရုံး ၅၇ သို့ ဝင်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေအနေများကို စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။ ထို့ကြောင့်၊ ရန်ကုန်က စာစောင်တိုက်သို့ ကိုထွေး စာလှမ်းရေး၍ နောက်ထပ်နေခွင့်ရရန် ခွင့်တောင်း လိုက်သည်။ တိုက်ကလည်း ခွင့်ပြုကြောင်း စာပြန်လာသည်။ လကုန်အထိ နေနိုင်ကြောင်း၊ အငြိမ့်လောကနှင့် ပတ်သက်၍ ရနိုင်သမျှ အချက်အလက်များ စုစောင်းခဲ့စေလိုကြောင်း။

ခရီးတကွေ့ ပြန်တွေ့ကြပြန်ချေပြီ။ အခြေအနေအချိန်အခါအရ၊ ကိုယ် ဖြစ်ချင်လွန်းလှသည့် ပန်းချီသမားဘဝကို တည်ဆောက်ခွင့်မရနိုင်သေး။ ဝေဇယန္တာ ဘဝထဲတွင် မိမိဘဝကို ဆက်စပ်နှစ်မြုပ်ရပြန်ပေပြီ။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တော့မူ ကိုထွေး ဟိုတုန်းကလို အားငယ်စိတ်မဖြစ်မိ။ ဟိုတုန်းကတော့ ချစ်သော သူငယ်ချင်းများ၏ ခရီးလမ်းကြောင်းဘေးတွင် သံယောဇဉ်ကို အကြောင်း ပြုပြီး၊ မချေမရာကပ်ငြိပါသွားခဲ့ခြင်း။ ယခုတော့မူ ရည်ရွယ်ချက်တွေ တာဝန်တွေ နှင့် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ဝေဇယန္တာတွင် ကိုထွေး၏ နေရာသည် လိုအပ်သောနေရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။

အစည်းအရုံးကိစ္စသည် ပထမဆုံးကိစ္စ။

နောက်ထပ် အရေးပါသော ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဒါကို ဖန်တီးပေးသူကား၊ လူမောင် ဖြစ်လေသည်။ လူမောင်ကို အကြောင်းပြု၍ ဝေဇယန္တာထဲသို့ ကိုထွေးပို့၍ တိုးဝင်နီးကပ်သွားခဲ့လေသည်။

“ကိုထွေး မင်းအလုပ်လုပ်တဲ့ စာစောင်မှာ မင့်တာဝန်က ဘာလဲ”

အမရပူရတွင် ကရန် ပွဲကူးသည့် ရက်တစ်ရက်၌ လူမောင်က မေးလာသည်။

“အဓိက ကတော့ ပန်းချီကဏ္ဍပေါ့ကွာ၊ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတိုတွေ ခေါင်းစီးစာလုံးတွေ ရေးပေးရတယ်၊ ငါက တိုက်ပိုင် ပန်းချီဆရာဖြစ်နေတာကိုး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ လူမောင်”

“စာတွေ ဘာတွေကော မရေးရဘူးလား”

“သတ်သတ်မှတ်မှတ်တော့ မရေးရပါဘူး၊ တစ်ခါတလေတော့လဲ အငြိမ့် သတင်းဆောင်းပါးလေးဘာလေး ဝင်ရေးရတာပေါ့ကွာ”

“မင်း သီချင်းရေးမလား ကိုထွေး”

“သီချင်း”

လူမောင်က တူးမာထိုင်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ကိုထွေးကို ခပ်ရဲ့ရဲ့ ပြုံးပြလေသည်။ လူမောင့်မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့ရခဲသော အပြုံး။

“တူးမာမှာ ကိုယ်ပိုင် အငြိမ့်သီချင်း မရှိသေးဘူး၊ သူ လေဘာတီ သီချင်းတွေပဲ ဆိုနေရတယ်၊ ပရိသတ်က လက်ခံကြပါတယ်၊ သူကလဲ တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းသမီးတစ်ယောက်မှာ ကိုယ်ပိုင် သီချင်း မရှိတာဟာ အင်မတန်ဆိုးဘူး၊ အဲဒါ မင်းများ ရေးနိုင်မလားလို့”

“ငါမှ သီချင်းမစပ်တတ်ဘဲကွာ၊ ငါက အရောင်ပဲစပ်တတ်တာ”

“အေးလေ၊ ငါသိပါတယ်၊ မင်းက သီချင်းသားပဲရေးပေးပေါ့၊ ငါက အသံထည့်ပုံမယ်၊ ကိုရွှေရိုးကို တစ်ခါအပ်ဖူးတယ်၊ အဆင်မပြေဘူး၊ တူးမာနဲ့မကိုက်ဘူး၊ သီချင်းရေးဆရာဆိုတာ ဆိုမယ့်သူရဲ့အထာကိုလဲ နားလည်ရတယ်၊ ဒါမှ သီချင်းက လမိုင်းကပ်တာ၊ မင်းဆိုတော့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူး၊ တူးမာ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား လူမောင်”

“စမ်းကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ မင်း အခု ပွဲကြည့်ရင်းနဲ့ အငြိမ့်သီချင်းသဘောကို လေ့လာကြည့်၊ ပြီးတော့ ရေးကြည့်ပေါ့ကွာ”

တူးမာအတွက်ဟူသောအသိက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အင်အားကြီးစွာ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ လူမောင့်ဆီက ဝေဇယန္တာအဖွဲ့သုံး သီချင်းစာအုပ်ကို တောင်းကြည့်သည်။ ချိန္နယ်တို့ကြော့တို့ဆိုသည့် သီချင်းတွေကို ဂရုစိုက်၍ နားထောင်သည်။

သို့ဖြင့်ပင် ကိုထွေးတစ်ယောက် ဝေဇယန္တာ၏ ပို၍ပို၍ နက်ရှိုင်းသော နေရာဆီသို့ တိုးဝင်မှန်းမသိ တိုးဝင်လာခဲ့ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့။

* * *

လောဘတီ မမြရင်သည် အဝါရောင်ကို အနှစ်ခြိုက်ဆုံးဝတ်ဆင်၍ ကခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။ အရိုးခံသဘာဝကိုဆောင်သော အပြုံး၊ ကရုဏာရသကိုဆောင်သော အသံနှင့် သေသပ်ပီရိသောအကတို့သည် အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်လှသည်ဟု ပြောစမှတ် ပြုကြကုန်သည်။

ယခု တူးမာလည်း အဝါရောင်။

ဗလာထမီ အဝါရောင်ပေါ်တွင်၊ ရွှေခြည်ထိုးခြယ်မှုန်းထားသော ပန်းကနုတ် များသည် အမြင်ရှုပ်လောက်အောင် မများ။ ခါးတောင်အင်္ကျီ၏ ခါးတောင်ကော့မှ ဇာနားတို့ကလည်း အဝါရောင်ဖြစ်သည်။ ရင်ခံကလည်း ဘော်ကြယ်အနက် ယက်ဖောက်ထားသည့်အဝါရောင်။ အင်္ကျီကလည်း အဝါရောင်။

မီးရောင် ဖြန်းပေးလိုက်သောအခါ တူးမာသည် ပွင့်အာစ နှင်းဆီဝါ ပန်းရုံလေးတစ်ရုံလို့ ကြက်သရေရှိလွန်းလှသည်။ မင်းသမီး ဆံထုံးထိပ်လယ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော ဆံထိုးလေးက အဝါရောင်ကို ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲပေးထားလေသည်။

တူးမာ ထိုင်ရာက ထလာသည်တွင် ပရိသတ်သည် ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ကိုထွေးကား အသက်မရှူရဲ။ ပတ္တလားလက်ခတ်ကိုင်ထားသည့် လူမောင့်လက်များကို စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

ထုံးစံအတိုင်း လူရွှင်တော်တွေက စကားပလ္လင်ခံ၍ ပို့ပေးကြသည်။ မိတ်ဆက်၊ နှုတ်ခွန်းဆက်၊ ပရိကံစကားပြော။

“ဦးလေးရေ”

“ဗျာ...ကလေးမ မမြရင်မာ”

“သမီး သဒ္ဒါရုံ မမြရင်မာလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့၊ သမီးတို့ရဲ့အငြိမ့်သဘင်ဦးညှောင်၊ အနုပညာရှင်ကြီး လောဘတီ မမြရင်နဲ့ အမျိုးအဆွေတော်လေ မလားလို့အားလုံးက ထင်ကြမှာပဲနော်”

“အေး...ဦးလေးတို့ကလဲ အဲဒါလေးကို သိချင်နေကြတာ၊ မြရင်မာက လေဘာတီသီချင်းတွေ ဆိုတာများတော့ လေဘာတီမမြရင်နဲ့ ဘာများ တော်လေ သလဲလို့ ဦးလေးတို့ကို လာလာမေးကြတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ အဲဒီမေးခွန်းလေးကို သမီး မြရင်မာက ဟောဒီအငြိမ့်စင် ပေါ်ကနေ အဖြေပေးချင်ပါတယ်လို့”

“ဟာ... အဲဒါ သိချင်နေကြတာ၊ ပြောစမ်း ပြောစမ်း”

“ခေတ်ကာလအလျောက် ပေါ်ပေါက်နေကြတဲ့ အနုပညာရှင်တွေဆိုတာ သွေးမတော်သားမစပ်သော်လဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ အစဉ်အဆက် ဆွေမျိုးတွေ ချည်း မဟုတ်ပါလား ဦးလေးရယ်”

“ဟာ... ဟုတ်တာပေါ့၊ နည်းမှီစဉ်ဆက်၊ ဆရာသမားတွေ လက်ကနေ တပည့်တွေ ပေါက်ဖွားလာကြတာကလား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် အဲဒီအမြင်နဲ့ ပြောရရင်၊ သမီးလေးမြရင်မာဟာ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ခေတ်ဆီက အနုပညာရှင်ကြီး လေဘာတီမမြရင်နဲ့ အနုပညာချင်း သားအမိ မြေးအဘွား တူဝရီး ဆရာတပည့် တော်တယ်ဆိုရင်ကောရှင်”

“အင်မတန် သင့်မြတ်တဲ့ စကားပေပဲ ကလေးရေ”

အဲဒါကြောင့် လေဘာတီရဲ့ အလှူရှင်ဆိုတဲ့ သီချင်းကလေးကိုလဲ အများကြားဖူးကြတယ်နော် ဦးလေး...”

“လူတိုင်းလိုလို ကြားဖူးတဲ့ သီချင်းပေပဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ လေဘာတီရဲ့ အလှူရှင်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ပြီးတော့ အနုပညာအစဉ်အဆက် ဆိုတာ ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ဆက်နွယ်တော်စပ်ကြတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြတဲ့အနေနဲ့ သမီးက သမီးရဲ့အလှူရှင် သီချင်းလေးနဲ့ တင်ဆက်ပါရစေ လားရှင်”

“နားထောင်ချင်လှပြီ ကလေးမရေ... တေးစတော့ကွယ်...”

ခွေးပုက ဆိုင်းသမား အချင်းချင်းကို တပ်လှန့်သည့်အနေဖြင့် “ဟိတ်” တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီးနောက်၊ အငြိမ့်ခိုးဆစ်ကို စတီးသည်။ နောက် လူမောင်က ပတ္တလားဝင်သည်။ ဝါးလပ်ပိုဒ်ကို အခံတီးပေးပြီးနောက် လူမောင်ပတ္တလားဖြင့် အတီးကို ဖြေလျှော့ပေးလိုက်သည်။ သီချင်းဝင်တော့မည်။ ကိုထွေးကား ကိုယ်တိုင် ဘာမှမတီးမမှုတ်ရပဲလျက် ပင်ပန်းနေတော့သည်။

ပတ္တလားက လူးလှိမ့်ပေးနေစဉ်၊ တူးမာ ခြေဆင်းပိုဒ် စဝင်လေသည်။

“အလှူရှင်မှန်းသိအောင်တမင် **XX** မဏ္ဍာပ်တိုင်တွယ်ဖက်လို့ တကယ်တက်တော့မလား သခင် **XX** ဟိုယခင် လောဘာတီရဲ့ သီချင်းလေး ပုံသွင် **XX** မောင့်အချစ်မျိုးဟာ ဘယ်ချိုးအစားလဲ **XX** ရှင်လို့ အခုလဲ မေးရဦးမယ်ထင်**XX**”

မူလအလှူရှင်သီချင်းထဲက အပိုဒ်လေးတစ်ပိုဒ် ပါလာသည်။ ယင်းအပိုဒ်ကို မူလအသွားအဆိုင်း အသံထည့်ထားသည်။ ထိုအခါ တေးသည် အဟောင်းနှင့် အသစ်တို့၏ ကူးပြန့်ဆက်သွယ်မှု အလျဉ်ထဲဝယ် နူးညံ့စွာ စီးဆင်းလာခဲ့လေ သည်။

ခြေဆင်းပိုဒ်အပြီးတွင် လူမောင်၏အတော။

ထို့နောက်-

“အငြိမ်မင်းသမီးကလေးဘဝကို စာနာစေချင် **XX** ချစ်စွာသော ပရိသတ် မေတ္တာ ခံယူကာပင် **XX** ထုတ်မပြောလို့ဘူးရှင် **XX** အလုပ် သဘောကို ဦးထိပ်တင် **XX** မီးရောင်အောက်ကိုဝင် **XX** လူပြက်တွေနဲ့ တူယှဉ် **XX**သည်သဘော **XX** မောင် နားလည်သင့်တယ်ရှင်**XX**”

တူးမာအသံကို နားထောင်ရင်း၊ တူးမာကဟန်ကိုကြည့်ရင်း၊ ကိုထွေးရင် ထဲတွင် ဆန့်ကျင်မှုတို့ဖြင့် ပြွမ်းတီးသော ခံစားမှုတွေဝင်လာသည်။ တူးမာ၏ အောင်မြင်ခြင်းကို ကြည်နူးသည်။ သို့သော် မမြင်ရက်။ တူးမာ၏ မင်းသမီးလေး ဘဝကို ကောင်းချီးပေးသည်။ သို့သော် ဖြစ်နိုင်လျှင် တူးမာ...မကစေလို၊ တူးမာ မဆိုစေလို...။

“စာရေးတဲ့ဆရာတောင် **XX**အိမ်မလာရပေါင် **XX**သူပြောထား လေသလား ညည်းခဲ့ဖူးတဲ့ လောဘာတီအသံရှင် **XX** ငြော်... အခုလဲ ထို့အတူပင် **XX** သံကျုံးရင်တား **XX** သံတံခါးနဲ့ **XX**သံမြို့ကြီးထဲတွင်များ ချုပ်နှောင်ထားဦးမှာလားရှင်”

ပရိသတ်နှင့်တကွသော လောကအလုံးသည်၊ တူးမာထံတွင် ပျပ်ဝပ် ဝင်စားကြကုန်ပြီဟု ထင်ရသည်။ ဤအခိုက်အတန့်တွင် တူးမာမှတစ်ပါး အခြားမရှိ။

“အီဂျစ်နဲ့ အင်္ဂလန် **XX** နိုင်ငံခြားကို **XX**မောင်သွားထားပါလား... တဲ့ **X** အားနွဲ့တဲ့အငြိမ်းသမလေးရဲ့ ဝိညာဉ် **XX** တစ်ချိန်က မမြရင် ငြော် **XX** အခုလဲ ထို့အတူပင် **XX** တစ်ခုတော့ ရှင်ကို သိစေချင်

မောင်သွားထားမယ့် **XX** အိဂျစ်နဲ့ အင်္ဂလန် **XX** ဝေးလံသော ထိုဒေသ မှာပင် **XX**မြရင်မာလေး ဝါသနာကို မတားနဲ့တော့ရှင် **XX**အငြိမ့်ကမှာပဲ သခင် ဆိုမှာဘဲရှင် ကမှာပဲရှင် **XX** သည်အခါတွင် **XX** မောင် ဘယ်ကိုပြောင်းလို့ ဘယ်သို့ရွှေ့ဦးမှာလဲဟင် **XX**မြရင်မာလေး မေးလိုက်ချင် ဖြေစမ်းပါဦးရှင်**XX**”

အတီးပိုဒ်၊ အကပိုဒ်မှာလည်း၊ လေဘာတီ အပိုင်နိုင်ဆုံးကခဲ့သော စည်းသုံးချက် အကကိုပင် ကကြိုးအမျိုးမျိုးပြောင်း၍ကသည်။ ဆူဆူညံညံ ဒိုးဆစ်နှင့် ပြေးပြေးလွှားလွှား အကမဟုတ်။

များသောအားဖြင့် အကပိုဒ် ရောက်သောအခါတွင် ခြုံထားသောပုဝါကို ပစ်ချလေ့ရှိကြသော်လည်း၊ တူးမာကား အကပိုဒ် အစအဆုံး ပုဝါကို ပနုံးနှစ်ဖက် ပေါ်တွင် လွှမ်းမြဲလွှမ်းထားသည်။ ဒိုးချက်နှင့်အညီ အလှုပ်အရှားပြုလေတိုင်း၊ စကားဝါရောင် ပုဝါမြိတ်စ နှစ်ဖက်သည် ဝေ့ဝဲလွင့်ပျံ နေလေသည်။

အကသည် ပြီးမှန်းမသိ ပြီးသွားသည်။

အကျဟန်မှာ တကယ်ပင် ငှက်သွင်ပျံကြွ။

အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများဖြင့် ပွဲကျသွားသည်။ လက်ခေါက်မှုတ်သံ များက အကျယ်ဆုံး။

“ကိုထွေးရေ...မင်း စာမေးပွဲအောင်ပြီဟေ့၊ ရန်ကုန်မပြန်နဲ့တော့၊ ပန်းချီ မဆွဲနဲ့တော့၊ အငြိမ့်နဲ့လိုက်ပြီး သီချင်းရေးဆရာ လုပ်စားတော့”

ခွေးပုက ချွေးတွေ ရွဲနှစ်နေသော မျက်နှာတစ်ဝိုက်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း၊ ကိုထွေးကို အော်ပြောလိုက်သည်။ လူမောင့်ပတ္တလားနှင့် ခွေးပု ဒိုးချောင်အကြားတွင် ထိုင်နေသောကြောင့် ကိုထွေးအားလုံးကို မြင်ရသည်။ အားလုံးကလည်း ကိုထွေးကို မြင်ကြရသည်။

ပတ္တလားရှေ့တွင် ဒူးတုပ်လာထိုင်သော တူးမာက ကိုထွေးကို ရွန်းလဲ့စွာ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။ တူးမာ၏ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများနှင့်အတူ လူမောင်၏ စူးရှ သော မျက်လုံးများကို ကိုထွေး တွေ့ရလေသည်။ ဤတဒင်္ဂ၏ ထူးခြားနက်ရှိုင်းသော အဓိပ္ပာယ်များကို ကိုထွေး တရိပ်ရိပ် ခံစားလာရသည်။

ဝေဇယန္တာသည် တိုး၍ ရစ်ပတ်ဖွဲ့ချည်လာခဲ့ပြီ။

လူမောင်နှင့် အတူတွဲ၍ ရေးပေးခဲ့သော သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြင့် တူးမာသည် ပို၍ ကျယ်ပြန့်သော ပရိသတ်ကို ရရှိခဲ့ပြန်ပေပြီ။ သံယောဇဉ် နှောင်တမျှင်ကြိုး ကလည်း တူးမာကိုမဏ္ဍိုင်ပြုလျက်၊ တင်းကျပ်လာကြချေပြီ။

ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း ကြီးမားစွာဖြင့် တူးမာကို ငေးကြည့်နေမိ ချိန်ဝယ်၊ လူမောင်၏ ပတ္တလားသံကလည်း၊ ကိုထွေးဆီသို့ လွင့်ဝဲလာနေသည်။
စောစောက သီချင်းတစ်ပိုဒ်ကိုပင် လူမောင် ခပ်ပြေပြေတီးနေသည်။
တိုးတိတ် ညင်သာစွာ။

လူမောင် တီးနေသည့်အပိုဒ်ကို ကိုထွေးရော တူးမာပါကြားကြရသည်။
သီချင်းစာသားကို ကိုထွေးစိတ်ထဲက လိုက်၍ ရွတ်နေမိသည်။

“**XX** မြရင်မာလေး ဝါသနာကို မတားနဲ့တော့ရှင် အငြိမ့်ကမှာပဲ
သခင် **XX** ဆိုမှာပဲရှင် ကမှာပဲရှင် သည်ခါတွင် မောင်ဘယ်လိုပြောင်းလို့
ဘယ်သို့ ရွှေ့ဦးမှာလဲဟင် မြရင်မာလေး မေးလိုက်ချင် ဖြေစမ်းပါဦးရှင်”

ထူးဆန်းသော အင်အားတစ်ရပ်က ကိုထွေးတစ်ကိုယ်လုံးသို့ ဖြန့်ကျက်
သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အတိုင်းမသိ အံ့ဩနေဆဲမှာပင်
ရင်ထဲက အသံတွေကို အတိုင်းသား ပြန်ကြားနေလေသည်။

“ဝါသနာကို မတားနိုင်ပါဘူး တူးမာရယ်၊ မင်းဆိုပါ ကပါ မင်းက
အငြိမ့်ကရမယ့်သူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီခရီးဟာ အန္တရာယ်တွေ ထူပြောလှပါတယ်၊
ဒါကို ငါ ဘာတတ်နိုင်မလဲ တူးမာရယ်၊ ကိုထွေးဆိုတဲ့ ပန်းချီသမားတစ်ယောက်က
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ တကယ်တမ်း လိုက်ဖက်ညီညွတ်သူက ငါ မဟုတ်ပါဘူး၊
ငါ မဟုတ်ပါဘူး”

* * *

ကိုယ်ပိုင်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုပြီးသည့်နောက်ဝယ် တူးမာ၏ကျော်ကြားမှုမှာ
ရှိရင်းစွဲထက် တဟုန်ထိုး တက်လာလေသည်။ တူးမာက သည်သီချင်းအတွက်
အမှတ်တရသီချင်းသား ရေးပေးသူနှင့် သီချင်းသွား ရေးပေးသူတို့အတွက်ဟုဆိုကာ
ကိုထွေးနှင့် လူမောင်တို့ကို ပုဆိုးတစ်ထည်စီ လက်ဆောင်ပေးသည်။

ခွေးပုက တစုစု တအောင့်အောင့် လုပ်နေသဖြင့် သူ့ဖို့ ဖိနပ်တစ်ရုံ
ဝယ်ပေးလိုက်ရသေးသည်။ ဈေးဝယ်သော လက်ဆောင်ပေးသော ထိုနေ့ကျမှသာ
တူးမာ၊ လူမောင်၊ ကိုထွေး၊ ခွေးပုတို့လေးယောက် စုံညီ အေးအေးဆေးဆေး
နေခွင့်ရကြတော့သည်။ ကိုထွေး မန္တလေး ရောက်လာကတည်းက တစ်ခါမှ
လေးယောက်သား အေးအေးလူလူ မတွေ့မဆုံခဲ့ကြရ။ ယခုမှ ဆုံဖြစ်ကြခြင်းပင်။

ခွေးပုကား ထိုနေ့၏ စီမံခန့်ခွဲရေးမှူးပင်တည်း။

မြင်းလှည်းငှား၊ ရုံတော်ကြီးမှာ မြီးရှည်ဝင်စား၊ ဘုရားကြီးသွား၊
အစီအစဉ် တွေအားလုံးကို ခွေးပုက တက်ကြွစွာ ကြီးကြပ်သည်။
အားလုံးကုန်ကျစရိတ် အတွက် တူးမာက တာဝန်ယူသည်။ ကိုထွေးနှင့်လူမောင်က
အပြုစုခံများ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဈေးချိုမှာ မြီးရှည်စားကြပြီး၊ ဘုရားကြီးသို့ အသွား၊ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
ခွေးပုသည် မြင်းလှည်းသမား၏ ဘေးရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်ရင်း၊ နောက်သို့
လှည့်လှည့်ကြည့်ကာ လှမ်းစကားပြောလာလေသည်။ ပန်ကျာကျောင်းတက်စဉ်က
အကြောင်း၊ ကိုထွေးနှင့် ကွဲကွာနေစဉ်က ဝေဇယန္တာ၏ရုန်းကန် လှုပ်ရှားမှု
အကြောင်း၊ လူမောင်တစ်ယောက် ဝေဇယန္တာအတွက် ဘယ်လောက်ကြိုးစား
ကြောင်း၊ ဝေဇယန္တာ၏ရှေ့ခရီးစဉ်များအကြောင်း။

တူးမာက ခွေးပု စကားလုံးများကို အလိုက်သင့် ဝင်ပြောရင်း
ပျော်နေသည်။ ကိုထွေးနှင့်လူမောင် နှစ်ယောက်က နားထောင်သမား။ အထူးသဖြင့်
မလှုပ်မရှား စကားနည်းနေသူမှာ ကိုထွေးဖြစ်လေသည်။

မဟာမြတ်မုနိတွင် တစ်နေ့ခင်းလုံးနေကြသည်။ တူးမာ ဘုရားကန်တော့
နေချိန်တွင် ကိုထွေး၊ လူမောင်၊ ခွေးပုတို့ ပြတိုက်တန်ဆောင်းဆီက စောင့်ကြ
သည်။ ပုဆစ်တုပ် လက်အုပ်ချီနေသော တူးမာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခွေးပုက
ဆိုလေသည်။

“ဒီကောင်မလေးက အခုကျတော့လဲ လူကြီးလိုပဲ၊ ဘုရားရှိခိုးနေတာ
ကြာလှပြီ၊ ငါတောင် သူ့လောက် ဘုရားစာ အရှည်ကြီး မရဘူး”

“အခုကျတော့ လူကြီးလိုဆိုတော့ ဘယ်လိုကျတော့ ကလေးကိုလဲ
ခွေးပု”

ခွေးပုက ပြုံးလေသည်။

“မင်းကလဲ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း မသိတာကျလို့ ကိုထွေးရာ၊
တူးမာကဘယ်မှာ ကလေးစိတ်ပျောက်သေးလို့လဲကွ၊ သူ့ဘာသာသူ အငြိမ့်မင်း
သမီးကြီးမကလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ၊ အလုပ်ချိန်မှာပဲ မင်းသမီး၊ ကျန်တဲ့အချိန်တွေဆို
ကလေးစိတ်ပဲ၊ ဆိုဖို့ကဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှ သိပ်နားလည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခုနင်က
တို့ဘုရားကြီးကို အလာ၊ မြင်းလှည်းပေါ်မှာကြည့်ပါလား၊ ငါက ရှေးဟောင်း
နှောင်းဖြစ်တွေ ပြောနေ၊ တူးမာက လက်ခုပ်လက်ဝါးများတောင် တီးရင်း
ရယ်လိုက်သေး မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ကျော် သဒ္ဒါရုံ မြရင်မာလို့
ထင်တာမဟုတ်ဘူးကွ”

“အင်း...တူးမာ ခုထိ ကလေးစိတ်ပဲနော်”

ကိုထွေး မပွင့်တပွင့် ညည်းလေသည်။

“အဲဒါကြောင့် တစ်မျိုးခက်နေတာပေါ့ ကိုထွေး၊ တူးမာ အဲဒီလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းခလေးဆန်တာကို တစ်ဖက်ကလဲ ငါ စိတ်အေးတယ်၊ တစ်ဖက်ကလဲ စိတ်မအေးဘူး၊ တူးမာအနေအထားက အန္တရာယ်ကင်းတယ်ဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊ အန္တရာယ်ကြီးတယ်ဆိုလဲ ဟုတ်တယ်”

“ဘာ... ဘယ်လို”

လူမောင့် အေးစက်စက် စကားလုံးများကို ခွေးပု နားမလည်လိုက်။

“တူးမာ သူ့ဘာသာသူ နေတာပဲဆိုတာက အန္တရာယ်ကင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ဘာမှ လူတွေအကြောင်း၊ လောကအကြောင်း နားလည်တာ ကလဲ အရေးဆိုရင် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ အကောင်းအဆိုး မခွဲခြားတတ်ဘူးလေ”

လူမောင့်စကားကို သည်တစ်ခါတော့ အားလုံးသဘောပေါက်သွားကြ လေသည်။ သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ တူညီသော အတွေးကိုယ်စီ။

“လူမောင်၊ ခွေးပု”

ကိုထွေးအသံ တိုးတိတ်လွန်း၍ ခွေးပု ရှေ့တိုးသွားရသည်။ လူမောင်က မမှိတ်မသုန် လှမ်းကြည့်သည်။

“အခု ငါပြောမယ့် အကြောင်းတွေ မင်းတို့ခေါင်းထဲမှာလဲ ရှိမှာပါ၊ ငါက...ငါက ဧည့်သည်မဟုတ်လား၊ မကြာခင် ပြန်သွားရမှာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါမပြန်ခင် ပြောခဲ့ချင်တယ်”

“ပြောစမ်းပါကွာ၊ ပြန်...ပြန်နဲ့၊ အဲဒီပြန်ကိစ္စကြီးကို ထည့်ထည့် မပြောစမ်းပါနဲ့”

ခွေးပုက စိတ်မရှည်သံဖြင့် ခပ်အုပ်အုပ်အော်လေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရင်ပြင်ထက်မှာ ဘုရားရှိခိုးနေသော တူးမာကြားသွားမှာလည်း စိုးရသေးသည်။

“ကိုသင်းပန်ဆီက သိရတဲ့အကြောင်းတွေပါ၊ အခု ငါတို့ ၅၇ ကိစ္စတော့ ပြီးသွားကြပြီ၊ နောက်ထပ် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာက၊ အဖွဲ့နဲ့အတူ အမြဲတမ်း ရှိနေမယ့်၊ အဲ... တူးမာနားမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေမယ့် မင်းတို့ပေါ်မှာ အဓိက မူတည်တယ်၊ ဦးလေးစိမ့်ကလဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်လိုက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အဖေကိုတော့ အငြိမ့်နဲ့ လိုက်ဖို့ထည့်မတွက်နဲ့...၊ အသက်က ကြီးတော့ ရောဂါက စကားပြောလာပြီ”

လူမောင်ကလည်း မသိမသာ ခေါင်းယမ်းရင်းဝင်ပြောသည်။

“ကိုသိန်းဇံကလဲ ဗလာဆိုင်း ထွက်တီးတော့မှာ၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ် ကိုထွေး၊ ငါနဲ့ ခွေးပုပဲရှိတာ”

ဝေ့ဝိုက်သင်းပျံ့လာသော ဖယောင်းညှော်နံ့၊ ပန်းနံ့၊ အမွှေးတိုင်နံ့များကို ကိုထွေး သတိထားမိသည်။ အနောက်ဘက်ဆီက ခေါင်းလောင်းထိုးသံသည် သူတို့ရှိရာသို့ ရင့်ကျက်စွာ လွင့်ဝဲလာလေသည်။ ဆည်းလည်းသံများကလည်း အပေါ်ဘက်တွင် ကူးခတ်နေကြသည်။ ရင်ပြင်တော်ထက်မှာ ဖြစ်စေကာမူ၊ အခိုက်အတန့်အားဖြင့်တော့ ငြိမ်းအေးသော ဓမ္မအရိပ်ကို သတိမရနိုင်အား။

“ဟိုလူတွေအကြောင်း သိရပြီးနောက် ငါ ပိုပြီး စိုးရိမ်လာတယ်၊ တူးမာအတွက်ရော၊ မင်းတို့အတွက်ရော၊ ဝေဇယန္တာအတွက်ရော”

“ငါတို့အတွက် စိတ်ချနေပါ ကိုထွေးရာ၊ ဟုတ်တာ မှန်တာလုပ်တဲ့လူဟာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အခု ငါတွေ့နေတာက မင့်မိတ်ဆွေ ကိုသင်းပန်ဆီက သိရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ကောင်မလေး အသိပေးသင့် မပေးသင့်...”

တူးမာ ဘုရားဝတ်ပြုနေရာသို့ လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ တူးမာကား ကျုံ့ကျုံ့ပုံပုံထိုင်လျက်၊ မျက်လွှာအစုံမှိတ်လျက်၊ စောစောကအတိုင်း မပျက်မယွင်း။

“လူမောင်၊ ခွေးပု၊ ငါ့အယူအဆ ပြောမယ်၊ တူးမာကို အသိပေးလို့ ဘာမှ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလကား ကြောက်လန့်နေတာပဲ ရှိမယ်၊ သူသိသွားရင် ဆက်ဆံရေးမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဘာမှ မပြောနဲ့၊ မင်းတို့ကပဲ သတိနဲ့နေ၊ ဦးလေးစိမ့်ကိုလဲ ဘာမှ အသိမပေးနဲ့”

“အေး ငါလဲ ဒီလို တွေးမိတာပဲ၊ ဘယ်နဲ့လဲ လူမောင်”

လူမောင် စကားပြန်မဆို။ တစ်နေရာဆီသို့၊ အဝေးဆီသို့ ကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ အတော်လေးကြာမှ ပြောလေသည်။

“ငါ အားလုံး နားလည်တယ်၊ အလုပ်သဘောအရ ဆိုင်းဝိုင်းမှာ ငါက ဦးစီးလဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဝေဇယန္တာအတွက်လဲ ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အများကြီး ရှိတယ်၊ ဦးလေးစိမ့်ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုလဲ ငါ ပြန်ဆပ်ရမယ်၊ ကောင်မလေး တိုးတက်ကောင်းစားရေးအတွက်လဲ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ငါ သိထားတာတွေ၊ ငါလုပ်ချင်တာတွေ၊ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ အများကြီး”

“သည်တော့”

“မင်းပြောတာ ငါနားလည်တယ် ကိုထွေး၊ တူးမာ မသိသင့်တာတွေ မသိစေရဘူး၊ ဦးလေးစိမ့် မသိသင့်တာတွေ မသိစေရဘူး၊ အားလုံးအတွက်

ငါဟာ တာဝန်အရှိဆုံး၊ ငါ အကောင်းဆုံး ကိုင်တွယ်မယ်၊ အိုက္ခာ နောက်ဆုံး မင်းမသိသင့်တာရှိရင်တောင်မှ မသိစေဘူး၊ ငါပဲ အစအဆုံး တာဝန်ယူမယ်”

“ငါ မသိသင့်တာ”

“ဟုတ်တယ်”

အပြန်အလှန် ဆုံနေကြသော ကိုထွေးနှင့် လူမောင်တို့ အကြည့်များကို ခွေးပု နားမလည်စွာ ငေးနေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းရင်း

“ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ငါ နားမလည်တော့ဘူး၊ ဟိုမှာ တူးမာလဲ ဘုရားရှိခိုးပြီးပြီ၊ လာနေပြီ”

ခေါင်းစည်းပုဝါကို ပခုံးပေါ်တွင် တင်လျက် တူးမာရောက်လာသည်။

“ကြာသွားလားဟင်...တူးမာ ဘုရားရှိခိုးတာ”

“ငါတို့က နင် သီချင်းတွေများ ထည့်ရွတ်နေသလားလို့”

“သွား... ခွေးပု”

“မသွားနိုင်ပေါင်၊ ကြေးရုပ်ကြီးတွေဆီ သွားရဦးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟယ်...မန္တလေးသူ လုပ်နေပြီး ဒါလေးမှ မသိဘူးလားဟင်၊ ဗိုက်မနာ ပါစေနဲ့၊ ခေါင်းမကိုက်ပါစေနဲ့၊ မျက်စိမနာပါစေနဲ့ ဆုတောင်းပြီး ကြေးရုပ်ကြီး တွေကို ကိုင်ရတယ်လေ၊ ငါက ဒိုးသမားမဟုတ်လား၊ လက်ဆစ်တွေ မနာပါစေနဲ့၊ လက်ဖဝါးတွေ မနာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရမယ်၊ လာ... သွားကြစို့”

အားလုံး ကြေးရုပ်များဆီသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“တူးမာ နင်က သည့်ထက် အကပိုကောင်းအောင်၊ အဲ လက်ချောင်းလေး တွေ ပိုလှအောင်ပေါ့ဟာ၊ ကြေးရုပ်ကြီးတွေရဲ့ လက်ကို ကိုင်ပြီး ဆုတောင်းပါ လားဟ”

“အင်း... ကောင်းသာပဲ၊ နင်ကော ခွေးပု”

“အတူတူပေါ့ဟ...”

ကြေးရုပ်များရှေ့သို့ ရောက်သောအခါမူကား ခွေးပုပြောသလို ဆုတောင်း စကား မဆိုဖြစ်။ ခွေးပုကိုသာ တူးမာ တဝန်းဝန်း ထုနှက်ဖြစ်တော့သည်။ ခွေးပုကား တဟားဟားရယ်ရင်း တူးမာကို ရှောင်ပြေးလေသည်။ ရှောင်ပြေး ရင်းလည်း...

“လုပ်လေ... ဆုတောင်းလေဟာ၊ ကြေးရုပ်ကြီးလက်ကို”

“သွား... သွား တော့အဖေ အရုပ်ကြီးတွေမှာဖြင့် လက်မောင်းရင်းက ပြတ်နေတာကိုများ၊ သွား တော်ပဲ တော်ပဲ ဆုတောင်း”

ခွေးပုက တဟားဟားရယ်သည်။ တူးမာက မျက်ရည်တွေဝဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့်ရယ်ရင်း ခွေးပုကို ထုသည်။ အနီးနားက ဘုရားဖူးတွေကလည်း ရယ်ကြတော့သည်။

ကိုထွေး မရယ်မိ။ လူမောင် မရယ်ဖြစ်။

စောစောက တူးမာကိုစောင့်ရင်း၊ ပြတိုက်တန်ဆောင်းတွင် ပြောခဲ့သည့် စကားတွေကို ပြန်၍ သတိရနေသည်။ သစ်လွင်တောက်ပသော ဝေဇယန္တာ၏ အနာဂတ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင်၊ လေးနက်သော၊ ရှုပ်ထွေးသော၊ ၎င်းလျှိုးသော၊ ကျယ်ဝန်းသော ခံစားမှုတွေ၊ စကားလုံးတွေ၊ အဓိပ္ပာယ်တွေနှင့်တကွ ဖြစ်သည့် အနာဂတ်။

ဖယောင်းညှော်နံ့များက အခြားတစ်ပါးသော အနံ့တို့ကို ထိုးဖောက်ဖြတ် ကျော် ပျံသန်းလာလေသည်။

* * *

အခြေအနေတွေ ပြောင်းလာသည်။ သို့သော် မထင်မှတ်သည့် ဘက်ကလာသည့် အပြောင်းအလဲများ။

တူးမာအတွက် သီချင်းရေးပေးလိုက်ပြီးနောက် တူးမာ ထိုသီချင်းကိုဆို၍ နောက်နှစ်ချီ သုံးချီမှာပင် လူကြိုက်များလာသည့်နောက်တွင် ကိုထွေးကို ဦးလူကလေးက နေရာပေးလာသည်။ ဟိုတုန်းက အငြိမ့်စထောင်ခါစ၊ ကားချပ် တွေ၊ ကြော်ငြာဆိုင်ဘုတ်တွေ ရေးရစဉ်တုန်းကလို “ဟေ့ ချာတိတ် အဲဒါလေး ဆေးထပ်သုတ်လိုက်ကွာ၊ လုပ်တတ်ရဲ့လား၊ လုပ်တတ်မှာပါလေ၊ ပန်းချီသင်တန်း ဆင်းပဲ” ဆိုသည့် အဆက်အဆံမျိုး မဟုတ်တော့။ “မောင်ထွေး” ဟု ခေါ်ပြီး နောက်ထပ်သီချင်းများ ရေးပေးရန် အပ်သည်။ ကြော့တို့ ချို့နွယ်တို့ အတွက်ပါ ရေးပေးပါဟု ဆိုသည်။ ပြီးတော့-

ပြီးတော့ ဒါသည် “ဦးလူကလေးတို့” အဖို့တော့ သဘာဝ ကျပေသည်ဟု ကိုထွေးတွေးမိသည်။ “သုခုမစာစောင်” တွင် ဝေဇယန္တာအကြောင်း၊ ဓာတ်ပုံတွေ ဝေဝေဆာဆာနှင့် တစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ပါအောင် လုပ်ပေးပါ၊ ဓာတ်ပုံဖိုး၊ ဘလောက်ဖိုး အခြားလိုအပ်သည်မှန်သမျှ ကျခံပါမည်ဟု ဆိုလာသည်။ နောက်ဆုံး ယင်းသို့

ဇာတ်ပုံဆောင်းပါ ကြော်ငြာအတွက် စာစောင်တိုက်က ကိုထွေးကိုပေးသော စာမူခအပြင် ဦးလူကလေးအနေဖြင့် နောက်ထပ် စာမူခ။

“ဒါတင်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မောင်ထွေးလဲ တစ်ခါတရံစာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ မောင်လူမောင်တို့နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ ကိုယ့်အဖွဲ့ပဲပေါ့၊ ဝေဇယန္တာအတွက် မောင်ထွေးလိုအပ်တဲ့ အကြံတွေ ပေးနိုင်တယ်၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့ တာဝန်တွေယူစေချင်တယ်၊ အခုဆို သီချင်းရေးနောက်လဲ ဇာတ်ထုပ် အော်ပရာ စသည်ဖြင့်ပေါ့၊ ပန်းချီဘက်လဲ ကိုယ်မြင်တာ ဝင်လုပ်ပေးပေါ့၊ အဲဒီလိုနဲ့ ဝေဇယန္တာ အခြေမြင့်လာပြီဆိုရင်လဲ မောင်ထွေးတို့ စာစောင်ထဲမှာ ဖော်ပြပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

ပြောသမျှစကားတိုင်းသည် နောက်ဆုံး၊ စာစောင်ထဲမှာပါရေးတွင်ချည်း အဆုံးသတ်သွားကြောင်း၊ ကိုထွေးသတိထားလာမိသည်။ အနီးတွင် ထိုင်နေကြ သော လူမောင်၊ ခွေးပု၊ ကိုကိုရွှေရိုးတို့ကို အရိပ်အကဲကြည့်လိုက်သည်။ လူမောင်က ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဟန်။ ခွေးပုကား ကိုထွေးကို တစ်ခုခု ပြောချင်ဟန်ဖြင့် နှုတ်တပြင်ပြင်။ ကိုကိုရွှေရိုးမူ သုန်မှုန်စွာ။

“မောင်ထွေး သိတဲ့အတိုင်း အခုဆိုရင် မန္တလေးမှာ ထိပ်တန်းဆိုတဲ့ အငြိမ့်တွေဟာ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်အဆိုင်မဟုတ်လား၊ ဝေဇယန္တာက အချိန်တိုတိုနဲ့ နေ့ချင်ညချင်း နာမည်ရလာတော့ ဦးလေးတို့ကို မလိုတဲ့သူတွေက အများသား၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က ဘာမှ ဂရုမစိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်အဖွဲ့ပိုပြီး ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် တိုးတက်အောင်လုပ် ဒါပဲ၊ ဒါကြောင့် မောင်ထွေးလဲ ပြဇာတ်လေး၊ အော်ပရာလေးရေးဖို့ ပြောတာ”

ကိုသင်းပန်ပြောဖူးသော စကားများကို ကိုထွေး ရုတ်တရက် သတိရလိုက် သည်။ “အော်ပရာ ပြဇာတ်တွေလား၊ တချို့ကျတော့ လူရွှင်တော် ခေါင်းဆောင် တွေ ကိုယ်တိုင်ရေးတယ်၊ တချို့ကျတော့ ပြင်ပ စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာတွေဆီ အခကြေးငွေပေးပြီး အပ်ကြတယ်၊ တချို့ကတော့ဗျာ၊ ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ ရုပ်ပြ တွေထဲက ခိုးချ၊ ဝတ္ထုတွေထဲက ခိုးချတာပါပဲ၊ တချို့ရှိသေးသဗျ၊ စာရူးပေရူး၊ သတင်းရူးလေးတွေကို မြှောက်ပေးပို့ပေးပြီး ရေးခိုင်း၊ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်တိုက် ပြီးရော”

သည်အမျိုးအစားတွေအနက်၊ မိမိသည် ဘယ်အထဲမှာ ပါဝင်နေသနည်း ဟု ကိုထွေးစစ်ဆေးကြည့်သည်။ ကိုယ်က စာရေးဆရာ ဒါရိုက်တာမဟုတ်။

ကိုသင်းပန် ပြောသလို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ ချွေးအသိပ်ခံရမယ့် စာရူး ပေရူးလည်း မဟုတ်။ တွေးကြည့်သောအခါ တစ်ဖုံတစ်နည်း ခြားနားသော မိမိအနေအထားကို တွေ့လာရလေသည်။ လူမောင်၊ ခွေးပုတို့နှင့် ပတ်သက်သည့် အနေ၊ တူးမာနှင့်ပတ်သက်သည့်အနေ၊ ပြီးတော့ ဘဝခရီး၏ ဘာမှန်းမသိနိုင် သေးသော ကွန်းထောက် တစ်နေရာတွင် ပတ်သက် ဆက်သွယ်ခဲ့ရသည့် ဝေဇယန္တာ။ ဦးလေးစိမ့် ကျေးဇူး။

ဦးလူကလေးပေးသည့် အလုပ်များကို လက်ခံလိုက်မည် စိတ်ကူး သည်။ စာစောင်အတွက်လည်း တာဝန်ကျေမည်။ ဝေဇယန္တာအတွက်လည်း တာဝန်ကျေမည်။ တူးမာကိုလည်း အနီးကပ် စောင့်ရှောက်နိုင်မည်။ တူးမာကို ...။ အတွေးတို့သည် ဇက်ကိုတုံ့သော မြင်းပမာ ရုတ်ချည်း ရပ်တန့်သွားကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က လူမောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အမြဲတစေ တိကျခိုင်ခန့် စူးရှပေသော လူမောင်မျက်လုံးများ။

ကိုထွေး ယခုမှ စကားပြန်ပြော ဖြစ်လေသည်။

“အင်း အချိန် စောပါသေးတယ် ဦးလေး၊ ကျွန်တော်က ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် တစ်ခါတစ်ရံ သက်သက်ပါ။ ဒီမှာ ကိုရွှေရိုးတို့လဲ ရှိနေသေးသားပဲ၊ လူမောင်လဲ ရှိနေတာပဲ”

ကိုကိုရွှေရိုးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း ပြောလေသည်။

“ကိုယ်ကလဲ တစ်ညလုံး ထွက်နေရတဲ့သူ၊ သိပ်အားတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူမရှိလို့သာ ကိုယ်အရင်က ဇာတ်ထုပ်တွေ ဘာတွေရေးပေး၊ စီးပေးနေတာ၊ ဒီလုပ်ငန်းအတွက် လူသတ်သတ် ရနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့၊ ကိုယ်အလုပ်ကိုပဲ အေးအေးလုပ်ချင်တယ်”

စကားလုံးများ နောက်ကွယ်က အဓိပ္ပာယ်နှင့် သဘောထားကို ကိုထွေး ဖမ်းယူ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း မရှာရ။ ဦးလူကလေးနှင့် ကိုကိုရွှေရိုးတို့ အခြေအနေက ထင်ရှားစွာ ပြဆိုလာပေသည်။ ကိုကိုရွှေရိုး စကားဆုံးသောအခါ၊ ဦးလူကလေးက ကိုကိုရွှေရိုးကို မမြင်သလို သို့မဟုတ် ယခုမှ အမှတ်ရသလို မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ကြည့်သည်။ ကိုကိုရွှေရိုးကမူ ဦးလူကလေးကို မျက်လုံးများ မှေးစင်း၍ စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများ ဆုံဆည်းနေရာဆီမှ စိမ်ခေါ်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ကိုထွေး ထင်မိချေသည်။

ကိုကိုရွှေရိုးက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းတွင်ချိတ်သည်။ သစ်သား မီးခြစ်ကို ကောက်၍ခြစ်သည်။ မီးခြစ်ဆံသုံးလေးချောင်း။ မီးညှိရန် အထမမြောက်၊ နင့်နှင့်သီးသီး ရေရွတ်လျက်၊ မီးခြစ်ဗူးကိုပါ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှသူ့အိတ်ထဲက ဂက်စ်မီးခြစ်ကို ထုတ်ယူ၍ ဖြောင်းခနဲမြည်အောင် မီးခြစ်လေသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်အငွေ့များကို လေးပင်စွာ ရှိုက်သွင်း၍၊ ဝေးလံစွာထိ မှုတ်ထုတ်ကာ-

“လူက ဒီနှစ် ကျန်းမာရေးလဲ သိပ်မကောင်းချင်ဘူး၊ အဖွဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းလို့သာ၊ ပြီးတော့ ဦးလေးပြောသလို အဖွဲ့က နေ့ချင်းညချင်း တိုးတက်လာတာဆိုတော့ ဒါကို ဆက်ထိန်းရမယ်လေ၊ အား ကျန်းမာရေး အခြေအနေကြည့်၊ အဖွဲ့မှာ လူလေး ဘာလေး ရနိုင် မရနိုင်ကြည့်၊ အဆင်ပြေရင်တော့ နောက်နှစ် အနားယူမလားလို့”

“မင်း... မဟုတ်တာ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မောင်ရွှေရိုး”

“ဪ... ဟော် ဦးလေးကလဲ ဘယ်နှယ် မဟုတ်တာလဲ၊ ဟုတ်တာပြောတာပါ”

“မင်းပြောတဲ့စကားက တစ်မျိုးကြီး”

“မတမျိုးပါဘူး ဦးလေးရဲ့ ဟဲ...ဟဲ...”

“ကဲပါကွာ၊ ဗွေဖောက်မနေစမ်းပါနဲ့...မင်းကလဲ”

“သဘော ပြောတာပါ”

နှစ်ဦးစလုံး အတူတကွ ရပ်သွားကြသည်။ ကိုထွေးတို့ လူမောင်တို့ ရှေ့တွင် ဖြစ်ကြောင်း သတိရသွားကြဟန် ရှိသည်။ ဦးလူကလေးက မျက်နှာပေါ်က ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လေသည်။

“မောင်ထွေး၊ ဘယ်တော့ ပြန်ရမှာလဲ”

“ဖိန်းနွဲ့ခါဦးလေး၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ညရထား”

“မပြန်ခင် ဦးလေးတို့အားလုံး တွေ့ကြဦးစို့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်”

အခြေအနေဆိုတာကို မိမိက ဖန်တီးသည်လား မိမိသည် အခြေအနေဆိုတာ၏ ဖန်တီးခြင်းကို ယူရသည်လား၊ ဝေခွဲမသိနိုင်တော့ပြီ။ တစ်ခုပဲ ပြောနိုင်တော့သည်။ ဘယ်ရေးရေစက် ဘယ်ကုသိုလ်ကြမ္မာလေလဲမသိ။ ဝေဇယန္တာသည် အင်အားကြီးမား လွှမ်းမိုးစွာ ချုပ်နှောင်တတ်လွန်းချေသည်။

* * *

“ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာသော သဘင်မှု အနုပညာပုံစံများထဲတွင် အငြိမ့်သဘင် လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်၏။ အငြိမ့်၏နေရာယူ ရှင်သန်လာခြင်းကို မသိ ကျိုးကျွန်ပြု၍ မရတော့ပြီ။ ပရိသတ်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး အထိတွေ့နိုင်ဆုံး၊ အပေါ့ပါးဆုံး၊ တင်ဆက်မှု အဆင်အပြေဆုံး၊ ဖွဲ့စည်းမှု ဝန်အကျဉ်းဆုံး အငြိမ့် သဘင်၏ အလားအလာနှင့် အနေအထားကို ကျွန်ုပ်တို့ စိစစ်ကြည့်သင့်ပြီ။

ယနေ့ အငြိမ့်ရုံသည် အစဉ်အလာ အမွေအနှစ်ကို ပစ်ပယ်ပြီလော။

အငြိမ့်ရုံထက်က အစီအစဉ်သစ်တွေ (ဥပမာ အော်ပရာပြဇာတ်)ကို၊ ကန့်ကွက်ရမည်လော။ လက်ခံကြိုဆိုရမည်လော။

အငြိမ့်မင်းသမီးများ၏ အရည်အသွေးကျဆင်းသလော။ တိုးတက် သလော။

ကျွန်ုပ်တို့သဘင်ခရီးသည် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်များကို မကွယ်မထောက် တင်ပြရပါမူ”

“ကိုထွေးရေ၊ စာလာတယ် နှစ်စောင်”

ရေးလက်စ ဆောင်းပါးကို ရပ်လိုက်ရသည်။ စာစောင်တိုက်သို့ လာသမျှ စာများသည် များသောအားဖြင့် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဟု လိပ်မူသည်က များသည်။ ကိုထွေးဆီသို့ သီးသန့်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်၏ ကျောဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မန္တလေး အရှေ့ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသော စာတိုက်တံဆိပ်။ လိပ်စာလက်ရေးမှာ တူးမာ လက်ရေးမဟုတ်။ သေသေချာချာကြည့်မှ ခွေးပု လက်ရေး ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိတော့သည်။ စာအိတ်နှစ်အိတ်စလုံးကို တစ်ညီတည်း ထပ်၍ အနားကို ကတ်ကြီးဖြင့် ကိုက်ဖွင့်လိုက်လေသည်။ အလျဉ်းသင့်ရာ စာတစ်စောင်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

တူးမာ၏လက်ရေးများ။

ကိုထွေးရေ

ကိုထွေးကို သတိရလိုက်တာ၊ ဟိုသီချင်းလေးလေး အခု သိပ် လူကြိုက်များတာပဲ။ ကတဲ့နေရာတိုင်းမှာ၊ အနည်းဆုံး နှစ်ခါ ပြန်ဆို ရတယ်။ တူးမာလေ ကိုထွေးကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး၊ တကယ်ပါ။ လူမောင်ကလဲလေ သိပ်ကြိုးစားတာပဲ၊ တူးမာကို လေဘာတီ သီချင်း အသစ်တွေ ရှာလာပြီး တက်ပေးတယ်။

အခု ကိုထွေး ပြန်သွားပြီးနောက်မှာ မြို့ပေါ်ပွဲ ရှစ်ချိကပြီးပြီ။
 တူးမာ အခု အစီအစဉ်အသစ်တစ်ခုမှာ ဝင်ကနေရပြီ။ လူမောင်က
 ခိုင်းလို့လေ။ သူပဲ ကြောက်နေရတယ်။ သူက တီးဝိုင်းဆရာကြီး
 မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ကရတဲ့ အော်ပရာကို တူးမာ ကြိုက်တယ်။
 အော်ပရာက ထိုးဇာတ်ပါ။ ကခြေသည်လေး မိသူဇာတဲ့။ မိသူဇာက
 အက သင်ပေးတဲ့ ဆရာရယ် အဆိုသင်ပေးတဲ့ ဆရာရယ် ဆိုပြီး
 ဆရာနှစ်ယောက် ရှိသတဲ့လေ။ အဲဒီပညာနဲ့ မိသူဇာ နန်းတော်ထဲမှာ
 ကခြေသည် ဖြစ်သွားရော၊ အိမ်ရှေ့မင်းသားကြီးက ကောက်မယ်လုပ်ရော၊
 မိသူဇာက ပြန်ပြေးလာရော၊ အဲဒီမှာ အကဆရာနဲ့ အဆိုဆရာတို့နှစ်
 ယောက် ဘယ်သူ့ဆီ ပြန်ရမလဲလို့ မိသူဇာ ဝေခွဲမရဖြစ်၊ နောက်ကျတော့
 အာ တူးမာ မရေးတတ်ပါဘူး ကိုထွေးရာ၊ ကလို့တော့ သိပ်ကောင်းတာ။

ကိုထွေးတို့ စီစဉ်တဲ့ ဂျူဗလီဟောဆိုတာ ဖြစ်ပြီလားဟင်။

အဲဒါ သိပ်သိချင်လို့ စာရေးလိုက်တာ၊ မြန်မြန်ဖြစ်အောင်
 စီစဉ်ကြပါ။ တူးမာ ရန်ကုန်မှာ သိပ်ကချင်တာပဲ။

လူမောင်ကတော့လေ...”

တူးမာ၏စာသည်၊ တူးမာစကားပြောသည်ထက်ပင် သွက်လက်နေသည်။
 အထွေအထူးတော့ မပါ။ ဝေဇယန္တာအကြောင်း၊ လူမောင်နှင့် ခွေးပုတို့အကြောင်း၊
 ရန်ကုန်လာချင်သည့်အကြောင်းများကိုပင် ဦးတည်မိရာ လျှောက်ရေးသွားသည်။
 လက်ရေးသေးသေးများမှာ မျဉ်းကြောင်း စောင်းနေကြသေးသည်။ သို့သော်
 တူးမာ၏ ပကတိအသွင်ကို တွေ့ရလေသည်။ ခွေးပု စာကိုတော့ အရေးထား
 ဖတ်ရပေမည်။

ကိုထွေး

မအားဘူး၊ အလုပ်များတယ်။ စာတိုတိုနဲ့ လိုရင်းပဲ ရေးတော့
 မယ်ကွာ။ ဒါကလဲ ငါရေးချင်တာ ရေးရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူမောင်
 ရေးခိုင်းတာတွေပါ။

မင်း အံ့ဩမှာပဲ။ ဦးလူကလေးနဲ့ ကိုရွှေရိုးတို့အကြောင်းပေါ့ကွာ။
 ငါတို့ မထင်တဲ့ဇာတ်၊ ကြော့က အဓိကဖြစ်နေတယ်လေ။

ကြော့က ဦးလူကလေးနဲ့ရော ကိုရွှေရိုးနဲ့ပါ တိတ်တိတ်ပုန်း
 ဖြစ်နေတာ ငါ့လူရေ။ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတာ။ ဦးလူကလေး

ကိုတော့ ငွေအတွက် ကိုရွှေရိုးကိုတော့ အလုပ်ထဲမှာ နေရာရမှုအတွက် ပေါင်းတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ပြဿနာ မဖြစ်ကြရအောင် ထိန်းထားတယ်။

လူမောင် ရှင်းပြတော့မှ ငါလဲ ဇာတ်ရေလည်တော့တယ်။

ဦးလူကလေးဟာ ငွေများများရဖို့ အဓိကပဲတဲ့။ ကိုရွှေရိုးကတော့ ငွေအဓိကလား၊ အဲဟိုကိစ္စ အဓိကလား မသိပါဘူးကွာ။ အဲ အခုတော့ ကြားနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြပြီဗျာ။ တွေ့ပုံကလဲ မင်းမပြန်ခင် မင်းကို ဦးလူကလေးက ဇာတ်ထုပ်အော်ပရာတွေ အပ်ပါ ရောလား။ အမှန်က အဲဒါ မင်းကို ဈေးသက်သက်သာသာရမှာမို့ အပ်တာတဲ့။ လူမောင်က ရှင်းပြတယ်။ အဲဒီမှာတင် ကိုရွှေရိုးက သူ့ကို နေရာဖယ်တာလား ဆိုပြီး ဒေါကန်ရော၊ စကားများကြရော...။ စကားများ ရင်းနဲ့ ကြော့အကြောင်းတွေ ပါကုန်ရော။

အခု ကြော့က ကိုရွှေရိုးထက် ဦးလူကလေးကို ဦးစားပေးလိုက်ပြီ မောင်။

ကိုရွှေရိုးမှာ သိပ်မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးဆိုပြီး ကန်လိုက်တာ၊ ဟိုလူ အလဲအကွဲပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဟန်တော့ ကောင်းတယ် ငါ့လူ။ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။ သူတို့ကို လန့်ကြတော့၊ ယိမ်းသမတွေ၊ ထမ်းဆင့် ကောင်းလေးတွေကလဲ မသိချင်ဟန် ဆောင်နေကြရတယ်လေ။ ငါတို့ ကတော့ လေညှာက နေသာသပေါ့ပါ မောင်ရာ...။

ကဲ...အဲဒီကိစ္စပြီးပြီ။ နောက်ကိစ္စက တို့ ဝမ်းသာစရာပဲကွ။

၅၇ က လူကြီးတွေ၊ တို့အဖွဲ့သာယာရေး ကော်မတီတွေနဲ့ ဟိုတစ်နေ့က အစည်းအဝေးထိုင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ မင်းဘက်က အဆင် ပြေရင် ရန်ကုန်ဆင်းမယ်။ လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ထားမယ်လို့။ မင်းဘက်ကရော။

ပါးလျသေးမျှင်သော စာရွက်ကလေးကိုပင် အားပါးတရ ဆုပ်ညှစ် လိုက်မိလေသည်။ အထမြောက်ပေပြီ။

ခွေးပုစာကို ဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့။ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမှုတွေက ဖြန့်ကျက် စီးဆင်းလာကြလေသည်။ စာထဲတွင် ၅၇ မှ လူကြီးများ၊ သာယာရေးကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်များက သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီဟု ဆိုသည်။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ စီစဉ်ရတော့မည်။

ကိုထွေး ရန်ကုန် ပြန်မလာမီတစ်ရက်က ဦးလူကလေး ပြောသည့်အတိုင်း၊ အားလုံးစုံညီတွေ့ကြသည်။ ဝေဇယန္တာတိုးတက်ရေး၊ တိုးချဲ့ရေး အစီအစဉ်သစ် တို့ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ဦးလူကလေးက စီစဉ်ဆော်ကြသည့် ဆွေးနွေးပွဲဖြစ်သော် လည်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် လူမောင်ဦးစီးသည့် ဆွေးနွေးပွဲဖြစ်သွားသည်။ စကားနည်း သော၊ မတုန်မလှုပ်ရှိတတ်သော လူမောင်သည် စကားတွေအများကြီးကို မီးပွင့်တွေ ပစ်ဖောက်သလို ပြောသွားသည်။ ထိုအခါမှပင် လူမောင်၏နက်ရှိုင်းသော အနုပညာနှလုံးသားကို ကိုထွေးတို့ သိခွင့်ရကြလေတော့သည်။ ဝေဇယန္တာအပေါ်၌ ထားရှိသော လူမောင်ရည်ရွယ်ချက်များကိုလည်း တအံ့တဩ သိခဲ့ကြရတော့ သည်။

ဝေဇယန္တာ၏ တင်ဆက်မှုအစီအစဉ်ကို ဘယ်သို့ တိုးချဲ့လိုကြောင်း၊ အငြိမ့်သဘင်၏ တစ်ခေတ်တစ်ကဏ္ဍကို မည်သို့ တည်ဆောက်လိုကြောင်း၊ ရှေးရိုးဟောင်းတွင် ဆင့်ကာထွင်၍ အသစ်အသစ်သော ဖန်တီးမှုများကို မည်သို့ တပ်ဆင်လိုကြောင်း။

လူမောင် တက်ကြွနက်ရှိုင်းမှုက ကိုထွေးကို တမဟုတ်ချင်း ကူးစက်ခဲ့ သည်။ ဒါကလည်း ရင်ထဲတွင် အသီးသီးအသက ရှိနှင့်ကြသော သံယောဇဉ် နှင့် စေတနာများက တပြေးတူညီကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။ သို့ဖြင့် ကိုထွေးလည်း တစ်ခွန်းသော စကားကိုဆို၍ အကြံပေးခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခု အကြံပေးချင်တယ်။ ၇၂ လောက်က ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ အတိအကျ မမှတ်မိဘူး။ ရန်ကုန်ကို မန္တလေးအငြိမ့်တစ်ဖွဲ့ ဆင်းလာတယ်။ အငြိမ့်ကတော့ အောင်စိန်လေးဦးစီးတဲ့ ပြုံးချိုအငြိမ့်ပဲ။ ဂျူဗလီဟောမှာ ကတယ်။ ကုလားထိုင်တန်ဖိုး သတ်မှတ်တယ်။ အငြိမ့်ကို ရုံသွင်းကတယ် ဆိုပါတော့။ အခုလဲ ဝေဇယန္တာရဲ့ တိုးချဲ့တီထွင်မှုနဲ့ အငြိမ့်သဘင်ရဲ့ ရှေ့ခြေတစ် လှမ်းဆိုရင် အဲဒီလို အစီအစဉ်မျိုးကို စဉ်းစားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ဘယ့်နဲ့လဲ”

အခု ထိုအကြံပေးချက်သည် အထမြောက်ခဲ့ပေပြီ။ ခွေးပုစာထဲတွင် အဖွဲ့အနေနှင့် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဟု ဆိုသည်။ ကိုထွေးဘက်ကသာ စီစဉ်အကြောင်းပြန်ရတော့သည်။ ဂျူဘလီဟော၊ ခုံ၊ မီး၊ ပွဲခွန်၊ ပွဲမိန့်၊ ဆိုင်ရာဌာနများ အနုပညာဦးစီးဌာန...လှုပ်ရှားရတော့မည်။

အငြိမ့်သဘင်ကို ကိုယ်စားပြု၍ အစဉ်အလာနှင့် အသစ်တီထွင်မှုကို

ဆက်စပ်စေ၍ အရှိန်အဟုန်ကြီးစွာဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းလာမည့် ဝေဇယန္တာ
ကခွင့်ရရေး။ တူးမာတို့ လူမောင်တို့၊ ခွေးပုတို့၏အနုပညာကို ပြခွင့်ရရေး။

* * *

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ရထားတွဲ ပြတင်းထဲမှ ထိုးထွက်နေသော ခွေးပုကို
ဦးစွာ မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသေးစားကို လည်တွင် ပတ်လျက်
ခွေးပုသည် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာနေသည်။ ရထားတွဲ ပြတင်းများမှတစ်ဆင့်
အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တရိပ်ရိပ် အရှိန်သတ်နေ သည်မို့ သဲသဲကွဲကွဲတော့
မမြင်ရသေး။

ခွေးပုကို အမှတ်အသားပြု၍ ကိုထွေး ပြေးလိုက်လာခဲ့သည်။

ရထားအရှိန် ရပ်သွားသည်။ တွဲရှေ့ တည့်တည့်တွင် ကိုထွေး
ရပ်လိုက် လေသည်။ ခွေးပုသည် သူ့ကို မြင်ပြီ။

“ကိုထွေး ဟေ့ကောင်... ကိုထွေး ငါတို့ဒီမှာ ဟေ့...”

“ခွေးပုရေ...”

“တူးမာ... တူးမာ...၊ ဟိုမှာဟ... ကိုထွေး...”

“ကိုထွေး”

“တူးမာရေ”

တွဲတံခါးမှ ပထမဆုံးဆင်းလာသူမှာ နေကာ မျက်မှန်နှင့်၊ ဘောင်းဘီရှည်
နှင့် ကိုကိုရွှေရိုး။ ပြီးတော့ ယိမ်းသမလေးများ။ နောက်က ဦးလူကလေး၊
ဦးလူကလေးဘေးတွင် ကြော့။ ချိုနွယ်ကတော့ တစ်ဖက်တံခါးမှနေ၍ လက်ဆွဲအိတ်
ကိုပွေ့ရင်း ဆင်းလာသည်။ ညီညီပေါက်စနှင့် မောင်မောင်တိမ်ညိုတို့က ပြတင်း
ပေါက်ကပင် ခုန်လွှား၍ ဆင်းလာကြသည်။

ကြော့တို့ပြီးမှ ခွေးပု၊ တူးမာ။ တူးမာနောက်တွင် ခွေးပု
စာကြိုတင်ရေးထား သည့်အတိုင်း ဦးလေးစိမ့်၊ ဘကြီးဦးဘသိုက်တို့လည်း
ဘုရားဖူး လိုက်လာကြ လေသည်။ ယခုထိ လူမောင်ကို မတွေ့ရသေး။

“ဒီမှာ ခဏစောင့်ကြဗျာ”

သုခုမ စာစောင်တိုက်မှ အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင်တို့အား မှာထားခဲ့ပြီး၊
ကိုထွေး ရထားတွဲဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ဝေဇယန္တာကို ဝေးဝေးမှာထား၍
ကြည့်မနေနိုင်အား။

“ဦးလေးစိမ့်...ဘကြီးသိုက် နေကောင်းတယ်နော်...”

ဦးလေးစိမ့်တို့ကလည်း ပြန်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သည်တော့မှပင် ဘေးတွင် ရပ်နေသည့် ကိုသိန်းဇံကိုမြင်တော့သည်။ ကိုသိန်းဇံ၏ နောက်ကွယ်တွင်ကား။

“ဟင်...”

“ကိုထွေး... မောင်လေး”

မမေ့စကောင်း မေ့နေမိသောမမခင်။

မမခင်က နွေးထွေးစွာ ပြုံးရင်း ဟိုတစ်ချိန်က ပန်တျာကျောင်းတက်စဉ်က တူးမာ ကနေပုံကို ပုံတူ ခိုးရေးမိစဉ်က စတင်တွေ့ဆုံစဉ် ကာလက အပြုံး။ ဘာမှ မခြားသော အပြုံး။

“မောင်လေး ပန်းချီဆရာကြီး ဖြစ်ပြီလား”

“မမခင်... မမခင်”

ကိုထွေး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်သေး။ အံ့သြဝမ်းသာခြင်းများဖြင့် နှုတ်ဆိတ် သွားရပြီးမှ ပြောနိုင်တော့သည်။

“မမခင် အခု”

“ဟန်းနီးမွန်းဟော...ဟန်းနီးမွန်း ထွက်လာကြတာ၊ သူတို့က ဝေဇယန္တာနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အခု မမခင်လဲ မဟုတ်တော့ဘူး လေ၊ ဒီသိန်းဇံ ဖြစ်သွားပြီ”

“ဟယ်...ဒီကောင်လေး... ခွေးပု”

“ဟော့ကောင်... ခွေးပု”

မမခင်၏မျက်နှာ ရဲသွားသည်။ ပြီးတော့ ကိုသိန်းဇံ၏ လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်လိုက်သည်။ တူးမာက ခွေးပုကို တပုန်းပုန်းရိုက်ရင်း၊ ကိုထွေးကို ဦးလေးစိမ့်တို့ မကြားအောင် လှမ်းပြောလေသည်။

“ကိုသိန်းဇံနဲ့ မမခင်၊ ဒီမလာခင်လေးတင်ကဘဲ လက်ထပ်လိုက်ကြတာ”

“ဪ”

မေ့နေမိသော မမခင်ပင် ဝေဇယန္တာနှင့်အတူ ပါလာလေပြီ။ စုံညီသိုက်မြိုက် စွာ တွေ့ဆုံရလေပြီ။ ဝေဇယန္တာသည် ခမ်းနားကြွယ်ဝစွာဖြင့် ရောက်ရှိလာပေပြီ။ သို့သော်

“လူမောင်ကောဟင် လူမောင်”

ကိုထွေး ရထားတွဲပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ခုံတန်းနှစ်ခုအကြားတွင် ထိုင်၍ စာအုပ်များကို ကြိုးစည်းနေသည့် လူမောင်ကို တွေ့ရလေသည်။

“လူမောင် ဘာစာအုပ်တွေလဲ၊ ငါ မင်းကို မတွေ့လို့ တက်ရှာတာ”

လူမောင်က ခေါင်းငုံ့နေရာမှ မော့ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။ တွေ့ရခဲသော အပြုံး။ အင်အားကြီးမားသောအပြုံး။

“အောက်မှာ နှုတ်ဆက်နေကြတဲ့ အသံတွေတော့ ကြာသားပဲ၊ ငါလဲ ဆင်းချင်နေပြီ၊ အရေးထဲမှ ဆင်းချင်ဇောနဲ့၊ စာအုပ်တွေက ကြီးစည်းလို့မရဘူး၊ စည်းလိုက် ပြန်ပြေလိုက်နဲ့ ငါ့တစ်ယောက်ထဲ အလုပ်ရှုပ်နေတာ”

“ဘာ စာအုပ်တွေလဲ”

“ဝေဇယန္တာကတဲ့ အော်ပရာ ဇာတ်ထုတ် သီချင်းအားလုံး မှတ်တမ်း တင်ထားတာတွေလေ၊ ပြီးတော့ တူးမာ ပန်တျာတက်တုန်းက ငါ ပန်တျာ တက်တုံးက မှတ်စရာတွေရော၊ ဒါတွေ အရေးကြီးလို့ ယူလာတာ၊ ရထားပေါ်မှာ လျှောက်လှန်လာလို့ တစ်အုပ်စီ ဖြစ်နေတာ”

“ပေး ကြီးမစည်းနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းကြီးက တိုနေတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲ သယ်မယ်၊ ငါ့တစ်ဝက်ပေး”

“အေး... ရော့...”

စာအုပ်တွေကို ပွေ့သယ်ကြသည်။ တံခါးမှအဆင်းတွင် တူးမာ ရောက်လာလေသည်။

“လူမောင် မလာသေးလို့ တက်လိုက်လာတာ၊ ဟင် စာအုပ်တွေကလဲ ဖရိုဖရဲနဲ့ ပေး လူမောင် တူးမာကို တစ်ဝက်”

တူးမာက လူမောင် ရင်ခွင်ထဲက စာအုပ်တွေကို ကူ၍ သယ်သည်။ အမှတ်မထင် ဖြစ်သော်လည်း၊ ကိုထွေး ရင်သို့ထိခတ်လေသည်။ ရှိသမျှ စာအုပ်များကို ကိုထွေးတစ်ဝက် လူမောင်တစ်ဝက် သယ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တူးမာက လူမောင်ဆီမှ ကူသယ်သည်။ လူမောင်က ရှေ့ကဆင်းနှင့်သည်မို့ တူးမာ လူမောင်ဆီက ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘူတာရုံထဲမှာပင်၊ ကိုထွေးက စာစောင်တိုက် အယ်ဒီတာများနှင့် ဝေဇယန္တာအဖွဲ့ဝင်လူကြီးများကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဦးလူကလေးကား၊ နှုတ်ဆက်ရင်း၊ တဟဲဟဲရယ်ရင်းဖြင့် ကိုထွေးကို အထင်ကြီးသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ကြော့ကမူ စီးကရက်အဖွာမပျက်။ ကိုကိုရွှေရိုးက ဖိနပ်ဦးချွန် ဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ပွတ်တိုက်နေလေသည်။

“အားလုံး ခရီးပမ်းနေကြပြီ၊ တည်းတဲဆီသွားကြစို့၊ နောက်ကျမှ ကျွန်တော် အစီအစဉ် အသေးစိတ် ပြောပြမယ်”

ဝေဇယန္တာ စတည်းချရာ နေရာကား၊ သက်ဆိုင်ရာများ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ၊ ကန်တော်ကြီးစောင်း၊ မြေပဒေသာကျွန်း၏ ကြီးမားသော ကုန်းစွယ်တစ်ခုအပေါ် တွင်ရှိသည့် မြေပဒေသာဇာတ်ခုံ ဖြစ်လေသည်။

* * *

“ဂျူဗလီ ဇာတ်ရုံငှားခ၊ မီးငှားခ၊ ကုလားထိုင်ခ၊ ပွဲခွန်စရိတ်စက ဘာညာနုတ်ရင်၊ ငွေကြေးအရ အမြတ်မထွက်နိုင်ဘူး၊ အရှုံးပေါ်ချင် ပေါ်နိုင်တယ်၊ ဂျူဗလီမှာက ခုံက သတ်မှတ်ဦးရေဘဲ ရှိတာကိုး၊ ဒါကို ကြေးကြီးကြီးတင်ရင်လဲ၊ အလကား ကြည့်ရတဲ့အငြိမ်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ပိုက်ဆံပေးကြည့်ရမှာလဲ၊ ခုလောက် ပေးတာတောင်၊ မန္တလေးက ဆင်းလာပြီး ကလို့ကြည့်တာ ဖြစ်ဦးမယ်၊ သည်တော့ ငွေကြေးအရ ရှုံးမယ်၊ အဲ...နာမည်နဲ့ အတွေ့အကြုံကတော့ အမြတ်ပဲ” ဟု မဆွကတည်းက ဦးလူကလေး သဘောပေါက်အောင် ပြောခဲ့သည်။ တစ်နှစ်ဆီက လာကခဲ့ဖူးသော အောင်စိန်လေး ဦးစီးသည့် ပြုံးချိုအငြိမ်းလည်း သည့်နှယ်ပင် အရှုံးခံ ကသွားခဲ့ ပေသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ကကြပြီဆိုသော အခါတွင်ကား၊ နာမည်နှင့် အတွေ့အကြုံအမြတ်မှာ ထင်သည်ထက်ပို၍ ရခဲ့လေသည်။

သုခုမစာစောင်မှလည်း ကြော်ငြာလှုံ့ဆော်ပေးသည်။ အခြားစာစောင်များ ကလည်း သတင်းဓာတ်ပုံ ဆောင်းပါးထည့်ပေးသည်။ ကိုထွေး၏အစီအမံများ ဖြင့် စာနယ်ဇင်းမှ သတင်းလှုံ့ပေးသလို၊ စီးပွားရေးသဘောအရ ကြော်ငြာများ ကိုလည်း ထိရောက်အောင် လုပ်ကြရသည်။ ပိုစတာကြီးများ၊ နံရံကပ် ပိုစတာကြီးများ ကပ်သည်။

ပထမညတွင် ရုံမပြည့်။ ကြိုတင်မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် “လမ်းလေးခွ ဆုံမှာ အလကားကြည့်ရတဲ့ အငြိမ်းကို ပိုက်ဆံပေးမကြည့်” ဟူသော အသံများ ကြားရသည်။ ဒုတိယညတွင်မူ ပထမညထက် လူနည်းနည်း ပိုများလာသည်။ တတိယညတွင် ရုံပြည့်သည်။ စတုတ္ထညတွင် လက်မှတ်အစောကြီး ကုန်သည်။ ပဉ္စမညတွင်ကား မှောင်ခိုလက်မှတ် အရောင်းအဝယ်တွေနှင့် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် မူလသတ်မှတ်ထားသည့် ငါးညအပြင် တစ်ညထပ်တိုး၍ ပွဲမိန့်တောင်းရသည်အထိ အောင်မြင်မှုရခဲ့လေသည်။

ဝေဇယန္တာသည် အလံစိုက်ထူချေပြီ။

မန္တလေးအငြိမ့်နှင့် စိမ်းသောပရိသတ်ကို အဆင်ပြေညီညွတ်စွာ ကြည့်နိုင် စေရအောင် အစီအစဉ် ဆွဲထားသည်။ အငြိမ့်ကဏ္ဍသည် အဓိကကဏ္ဍဖြစ်သည်။ သည်ကဏ္ဍကို သုံးမျိုးပိုင်းသည်။ ပတ္တလား၊ ကြေးနောင်၊ နဲ့၊ ဒိုး၊ စည်းမျှသာ အသုံးပြုသော ပထမပိုင်း။ သည်အပိုင်းကား အငြိမ့်၏ ကနဦးတစ်ခေတ်။

ဒုတိယပိုင်းကား စစ်ပြီးခေတ်၏ သည်ဘက်ပိုင်းတွင် ပေါ်ပေါက်ဖြစ်ထွန်း ခဲ့သည့်ကဏ္ဍ၊ တီးဝိုင်းတွင် ပတ်ဝိုင်းအပီတီးအပြင်း လေမှုတ်တူရိယာတွေ ပါဝင် လာသည်။ တီးဝိုင်းတွင် ပြောင်းလဲများပြားလာသလို သီချင်းတွေ၊ အကတွေ၊ ပြက်လုံးတွေလည်း ပြောင်းလဲလာသည်။

တတိယပိုင်းကား မျက်မှောက်ခေတ်၏ ရှိသင့်ရှိအပ်သောပုံစံ။ သည် ကဏ္ဍတွင် ဝေဇယန္တာ၏သဘောထားကို အငြိမ့်ပုံစံဖြင့် တင်ပြလေသည်။ မြင်းတက်ကရောင်း ရိုက်အပြီးတွင် ဧည့်ခံတီးလုံးဖြင့် စဖွင့်သည်။ ဧည့်ခံထဲတွင် ကိုကိုရွှေရိုးတို့ ထွက်လာကြပြီးနောက်၊ ရှေ့ထွက်မင်းသမီးဖြစ်သော တူးမာအတွက် တိမ်ထိုးပေးသည်။ ကိုကိုရွှေရိုးတို့က ခွန်းထောက်ဆိုသည်။ ဂျူဗလီဟောဇာတ်ရုံ၊ ရွှေမြို့တော်၏ပရိသတ်များ ရှေ့မှောက်တွင် လာရောက်ကပြရသည့်အကြောင်း စသည်ဖြင့် ပရိကံ စကားပြောသည်။

ညီညီပေါက်စ၏ ကွန်းထောက်အချပြီးလျှင် ဆိုင်းဝိုင်းက ပတ်စမ်း တီးသည်။ သည်မှာပင် လူမောင်၊ ခွေးပုတို့ဦးဆောင်လျက် မဟာဂီတအထွက် သီချင်းကြီးထဲမှ ယူ၍ အကွက်ဆန်းများ တီးကြလေသည်။ ထို့နောက်ကား တူးမာ၏အဆိုအက ထို့နောက်အလယ်ထွက်ချိန္တယ်၊ ထို့နောက်ကြော့။ တတိယ ပိုင်း အငြိမ့်ကဏ္ဍတစ်ခုတည်းကိုပင် မြင်းတက်ကရောင်းရိုက်သည်မှအစ ပွဲသိမ်း စည်ဆော်သည်အထိ၊ သုံးနာရီခန့် အချိန်ယူလိုက်သည်။

သည်အငြိမ့် သုံးပိုင်းအကြားတွင် အော်ပရာများ၊ ယိမ်းများကိုပြသည်။ လွန်ကဲသော အငြိမ့်ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုများကို သတိပေး ဝေဖန်သည့် ပြဇာတ်တိုများ နှင့်၊ အနုပညာလောကသားချင်းကို ဆုံးမပဲ့ပြင်သည့် ပြဇာတ်တိုများ ကသည်။

ဆဋ္ဌမညတွင် တူးမာ ကိုထွေးဆီစာရေးစဉ်က ထည့်ရေးခဲ့သည့် “ကခြေ သည်လေး မိသူဇာ”အော်ပရာ ကရလေသည်။

ဆဋ္ဌမည ကမည့်နေ့၊ နေ့လယ်ကတည်းက ကိုထွေး မြေပဒေသာဇာတ်ရုံ သို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ မနက်ပိုင်း တီးလုံးတိုက်အပြီးတွင် ဦးလေးစိမ့်၊

ဦးဘသိုက်နှင့် တူးမာတို့ ယိမ်းသမလေးများနှင့် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ သွားကြသည်။
ဤအချိန်တွင် ကိုထွေးနှင့် ခွေးပုတို့ဆုံကြသည်။ အစီအစဉ်စာရွက်များကို
စစ်ဆေးနေသည့် ကိုထွေးအနီးသို့ ခွေးပုချဉ်းကပ်လာလေသည်။

“မင်းလဲ ဝေဇယန္တာ မန်နေဂျာ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ ကိုထွေး”

“မန်နေဂျာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာရေးဆရာပါ”

“ဘာ... စာရေးစရာ”

“အေးလေ၊ သီချင်းရေးဆရာ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

ခွေးပုက ရယ်လေသည်။ ရယ်ရင်းဖြင့် တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိသလို
အရယ်ရပ်လိုက်သည်။

“တို့... အောင်မြင်တယ်ကွ၊ နော်...ကိုထွေး”

“အင်း... ဒါ အားလုံးအသိပဲ၊ ငါတော့ ပင်ပန်းရကျိုး နပ်သွားပြီ”

“လူမောင် သိပ်အလုပ်လုပ်တယ်နော်၊ ဒီကောင်လဲ ပင်ပန်းရှာတယ်
သိလား”

“ငါ သိတာပေါ့ ခွေးပုရယ်၊ ဒီအဖွဲ့ရဲ့ အညှာဟာ လူမောင်ပါ၊
ငါသိပါတယ်”

“မင်း မသိတာတွေ ရှိသေးတယ် ကိုထွေး၊ အဲဒါ ငါ ပြောချင်လို့
ဘုရားလိုက်မသွားတာ၊ မင်းကိုလဲ မလိုက်ရအောင် ဆွဲထားတာ”

“ဘာလဲ”

“ကိုရွှေရိုး ခြေလှမ်းတွေ ပျက်နေတယ်၊ မင်းသိလား၊ ဒီလူအဖွဲ့က
ထွက်မလားတောင် မသိဘူး”

“ထွက်လို့ ရမလားကွ၊ စာချုပ်နဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ပဲ”

“မင်း မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီမလာခင်မှာ သူနဲ့ ဦးလူကလေးတို့ ကြော့ကို
အကြောင်းပြုပြီး မပြေလည်တာ၊ ငါ စာရေးလိုက်ပါရောလား”

“အေး...”

“ပြဿနာက မပြီးဘူး၊ ရန်ကုန် ဆင်းစရာရှိလို့သာ အသာငြိမ်နေကြ
တာဗျာ၊ ငါကြားတာတော့ ရွှေရိုးက ရန်ကုန်မှာပဲ နေရစ်ပြီး၊ သူ့ဘာသာသူ
အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ကြားတယ်”

“လုပ်လဲ လုပ်ပစေပေါ့ကွာ၊ သူတို့ပြဿနာနဲ့ သူတို့ပဲ”

“သူတို့ပြဿနာ၊ ပြီးတော့ မင်းပြဿနာ ကိုထွေး”

ဇာတ်ခုံနောက်ဖက်မှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်သည်။ ကိုထွေးရော ခွေးပုပါ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ပခုံးပေါ်တင်လာသော လူမောင်။ လူမောင်မျက်လုံးတွေမှာ အိပ်ရေးပျက်ထားသည်မို့ နီရဲနေကြသည်။ ဆံပင်တွေက နဖူးပေါ်မှာ ဖြာလံ့ကြီလျက်။

လူမောင်က ကိုထွေးတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ပေါ်က လေပြည်သည် ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။ မြေပဒေသာကျွန်း၏ ပန်းရနံ့များက သင်းသင်းသွဲ့သွဲ့။

“မင်းပြဿနာကို မင်းမသိဘူး ကိုထွေး၊ မင်းပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟင်...ဘာလဲ လူမောင်”

လူမောင်မျက်လုံးများ ပို၍ စူးရှသွားကြလေသည်။

“ကိုထွေး၊ ဝေဇယန္တာအကြောင်းကို ခုအချိန်မှာ ငါ့လောက် သိနိုင်တဲ့သူ မရှိပါဘူး၊ ဦးလူကလေးတို့ ကိုရွှေရိုးတို့ ခြေလှမ်းတွေကိုလဲ ငါ အစအဆုံးသိတယ်၊ ခွေးပု မင်းဆီစာရေးတုန်းက ထည့်ရေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ အမှန်တော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောချင်တာ၊ ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက အလုပ်တွေနဲ့ ပွဲကနေတာနဲ့ မအားကြလို့ မပြောဖြစ်ဘူး၊ အခုမှပဲ”

စကားတစ်ခုကို ဆိုရန်အတွက် လူမောင် ဘယ်တုန်းကမှ သည်မျှလောက် နိဒါန်းတွေ ပဏာမတွေ မခံဘူးသဖြင့် ကိုထွေး အံ့ဩနေမိသည်။

“ဦးလူကလေးနဲ့ ကိုရွှေရိုးဟာ သူတို့နည်းနဲ့သူတို့ အတွဲညီခဲ့ကြတာပဲ ကိုထွေး၊ တစ်စီးပွားထဲ၊ တကြိတ်ထဲ၊ တစ်ဉာဏ်ထဲသမားတွေ၊ တစ်ခုပဲ သူတို့ နှစ်ယောက် မတူတာ၊ ဦးလူကလေးက ရှိပြီးသားစီးပွားကို တိုးတက်အောင် လုပ်ချင်တဲ့သူ၊ စီးပွားရေးသမား၊ ကိုရွှေရိုးက နာမည်ရအောင်ယူပြီးမှ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ်ပိုင်အငြိမ့် ထောင်မယ်ဆိုတဲ့သူ၊ ဒါပဲခြားတယ်။ ငါ့အမြင်ပြောရရင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဦးလူကလေးက ငွေရဖို့သက်သက်ကိုပဲ နားလည်တယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ပိုချမ်းသာနိုင်မလဲဆိုတာကိုပဲ အဓိက စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကိုရွှေရိုး ကတော့ ပညာသည် ကိုထွေး...ပညာသည်”

“ဘယ်လို ပညာသည်လဲကွ”

လူမောင်က အေးစက်စွာ ပြုံးလေသည်။

“သူက...အနုပညာသမားလေ... သူ့မှာ အစွမ်းအစရှိတယ်။ အဲဒါကိုက သူဟာ ဦးလူကလေးထက် ပိုပြီး အန္တရာယ်ရှိတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာပဲ။ သူ့အနုပညာ၊ သူ့အစွမ်းအစကို သူက သူ့ကောင်းစားရေး၊ အဲ...သူလုပ်ချင်တာ တွေ လုပ်ရရေးမှာ အသုံးပြုတယ်။ အင်း... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ပြောရရင်၊ ဦးလူကလေးဆိုတာက ရိုးရိုးသာမန် စီးပွားရေးသမား၊ ကိုရွှေရိုးက အနုပညာ စီးပွားရေးသမား”

“အနုပညာ စီးပွားရေးသမား”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ တို့လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူပဲ။ အနုပညာလောကကို ဦးလူကလေးတို့လို လူမျိုးက ပြောပလောက်အောင် အန္တရာယ် မပေးနိုင်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကလဲ အနုပညာ အစွမ်းအစရှိ၊ ကိုယ်ကောင်းစားဖို့ ဆိုရင် ဘာကိုမှ မငဲ့တဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးလဲရှိတဲ့ ကိုရွှေရိုးတို့လို လူမျိုးကမှ အန္တရာယ် ပေးနိုင်တာ”

“လူမောင် ဒါ... ဒါတွေ”

“နားထောင်ဦး ကိုထွေး၊ ငါ ပြောပြမယ်။ ကိုရွှေရိုး ဦးလူကလေးနဲ့ ကြော့တို့ရဲ့ အရုပ်ကို မင်း ခွေးပုရေးတဲ့ စာအရ သိပြီးပြီနော်။ ကြော့ဟာ အခု ဦးလူကလေးဘက်ကို ပါသွားပြီး၊ ကိုရွှေရိုးကို ကန်သွားပြီဆိုတာလဲ မင်းသိပြီးပြီ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကော မင်းသိလား”

“ဟင့်အင်း”

အမှန်တော့ အံ့ဩစရာမဟုတ်။ သို့သော် အနုပညာလောကတစ်ရပ်သည် မည်မျှ မရှုပ်ထွေးတန် ကောင်းဟု ထင်ခဲ့မိသဖြင့်၊ ယခုလို သိရသောအခါ အံ့ဩခြင်းဖြစ်မိရလေသည်။ ကြော့ကား ကြောက်စရာ မိန်းမပင်တည်း။

ကြော့က ဦးလူကလေးနှင့် ကိုရွှေရိုးတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်း လက်ခံသည်။ ငွေကြေးအတွက် ဦးလူကလေးကို တစ်ပြိုင်တည်းလက်ခံသည်။ ငွေကြေးအတွက် ဦးလူကလေးကို အငြိမ့်ထဲမှာ နေရာရရေး နာမည်ရရေးအတွက် ကိုရွှေရိုးကိုမျှမျှ တတ အကြိုက်ဆောင်ပေးသည်။ ကြော့ရည်မှန်းချက် ပေါက်ရောက်ပေသည်။ ဦးလူကလေးနှင့် ကိုရွှေရိုးတို့ကလည်း ကျေနပ်ကြလေသည်။ သို့သော် ဤကျေနပ်မှု တွေသည် ဘယ်လောက်ကြာကြာ ခံနိုင်မည်လဲ။

ဝေဇယန္တာ နာမည်ရလာသည်နှင့်အမျှ၊ လူမောင်၊ ခွေးပု၊ တူးမာနှင့် တကွသော လူသစ်တွေ ကြိုးစားလာသည်နှင့်အမျှ၊ ပြောင်းလဲလာသော ဝေဇယန္တာ

၏အခြေအနေနှင့်အတူ၊ ကိုရွှေရိုး၏ အခန်းကဏ္ဍမှာ ဖျော့တော့လာသည်။ ဒါရိုက်တာ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ၊ ဇာတ်စီးဆရာ၊ လူပြန်ခေါင်းဆောင်စသော သူပိုင်ဆိုင်ထားသည့် အခွင့်အာဏာများကို ဝေယန္တရ၏ ဘဝသစ်ထဲသို့ ဖွဲ့ချွေ ပေးအပ်လာရတော့သည်။ ကိုရွှေရိုး မှေးမှိန်သွားပြီ။ ကြော့သည် သဘာဝကျစွာပင် ဦးလူကလေးဘက်သို့ အလေးသာလိုက်တော့သည်။ ကိုရွှေရိုးထံမှ သူလိုချင်တာ တွေကို ရတန်သလောက်ရခဲ့ပြီ။ နောက်ထပ် ရစရာ သိပ်မရှိတော့။ ကိုရွှေရိုးမှာ ပေးနိုင်စရာ အခြေအနေ မရှိတော့။

သည်တွင် ရှုံးနိမ့်သူ ကိုရွှေရိုး မျက်စိတွေ ပြာချေပြီ။

“အမှန်က သူတို့ပြဿနာက တခြား၊ တို့ကိစ္စက တစ်ခြားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ခရီးလမ်းကြောင်းတစ်ခုတည်းပေါ်မှာ ဖြစ်လာတဲ့ အစီအစဉ်တွေပဲ ကိုထွေး၊ မင်း မန္တလေး ပြန်မလာခင်ကတည်းက လုပ်ငန်းသဘောအရ၊ ငါနဲ့ ဒီလူ့အကြားမှာ တင်းမာနေခဲ့တာ၊ အဲ မင်းပြန်လာရော၊ ၅၇ ဝင်တဲ့ကိစ္စတွေ၊ ပြီးတော့ တူးမာ သီချင်းအသစ်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာရော၊ သည်တော့ နဂိုကမှ ကျားနာခဲ့ ခဲ့ချင်နေတဲ့ ကိုရွှေရိုးဟာ... နောက်ဆုံးတော့ သူ့အရုံးတွေအတွက် အပြစ်ပုံချစရာ တရားခံကို တွေ့သွားတယ်လေ”

မြေပဒေသာကျွန်းမှ ကုန်းကမူပေါ်ရှိ ပိတောက်ပင်အုပ်များအကြားသို့ လေတိုးဝင်သဖြင့် ရူးရှူးရဲရဲအသံများ ထွက်လာသည်။

“စောစောပိုင်းတုန်းကတော့ ကိုရွှေရိုးဟာ ငါ့ကို သတ်မှတ်ခဲ့တယ်။ အခုတော့ ငါ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ၅၇ မှာ ဝင်ဖို့ကိစ္စ၊ တူးမာ သီချင်းအသစ်ရတဲ့ ကိစ္စ၊ အခုလို ဂျူဗလီဟောမှာ လာကတဲ့ကိစ္စ စတဲ့ ဝေယန္တရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို ဖြစ်အောင်လုပ်တဲ့သူဟာ မင်းပဲလို့ သူမြင်တယ် ကိုထွေး၊ ကြော့ကို သူ လက်လွှတ်လိုက်ရတာ၊ ဦးလူကလေးနဲ့ ပြိုင်ပွဲမှာ သူရှုံးခဲ့တာ၊ ဝေယန္တရမှာ သူ့အရှိန်အဝါ ကျဆင်းရတာဟာ မင်းကြောင့်ပဲလို့”

ကိုထွေး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။

လူမောင်က ကိုရွှေရိုးအခြေအနေကို ဆက်ပြောပြနေသည်။ ဆွေးပုစောစော က ပြောခဲ့သော စကားများအတိုင်းပင်။ ကိုရွှေရိုး ရန်ကုန်မှာ ငွေရှင်ကြေးရှင် တစ်ဦးနှင့် ဆက်သွယ်မိနေကြောင်း၊ မန္တလေးပြန်လိုက်တော့မည် မထင်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်ပိုင် အငြိမ့်တစ်ခုထောင်ရန် စီစဉ်နေကြောင်း။

“ဒီကောင်စားမျိုး မရှိတာပဲ ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် ထွက်ခတ်ခတ်မှာ စိုးရတယ်ကွ၊ သိလား”

ခွေးပုက အံ့ကြိတ်လျက် ပြောလေသည်။

“ဘယ်လို ထွက်ခတ် ခတ်တာလဲ”

ကိုထွေးက ခွေးပုကို မေးသည်။ ခွေးပု မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“တူးမာအတွက် စိတ်မချဘူး”

သုံးယောက်စလုံး တိတ်သွားကြသည်။ လူမောင်က၊ ထိုင်ရာမှထလျက် မြေသင်းခဲကြီးတစ်လုံးကို ကောက်ယူကာ ကန်တော်ကြီး ရေပြင်ထက်သို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်လေသည်။

ကျယ်လောင်သောရေသံ၊ လှုပ်ခါသွားသော ရေမျက်နှာပြင်နှင့်အတူ၊ လူမောင်က အေးစက်မာကြောစွာ ဆိုလေသည်။

“တူးမာကို ကပ်လို့မရဘူး၊ ထိလို့ မရဘူးဆိုတာ ဒီလူသိတယ်၊ လူပါးပဲ၊ အေး... မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ထိလာရင်... ငါတို့အကြောင်း သိသွား ရမှာပေါ့၊ ငါ စိုးရိမ်းတာက ကိုထွေးပဲ၊ ဒီလူ ကိုထွေးကို မဲနေတာ”

* * *

“အီဂျစ်နဲ့အင်္ဂလန် **XXX** နိုင်ငံခြားကို မောင်သွားထားပါလား **XXX** သူတစ်ပါး မကြည့်စေ ချင်ရင် **XX** စာရေးတဲ့ဆရာတောင် **XXX** အိမ်မလာရအောင် **XXX** သူ ပြောထားလေသလား **XXX** ပျိုတစ်ပါးမသိအောင်”

မူလ “အလှူရှင်” သီချင်းနှင့်၊ သီချင်းအသစ်ကို ယှဉ်ဆိုပြပါဟု တောင်း ဆိုလာသဖြင့် တူးမာဆိုရလေသည်။

ဂျူဗလီဟော ဇာတ်ရုံ၏ မီးဂွင်မှာ ယဉ်ကျေးမှုကဇာတ်မှ ဆင်ပေးထားသော မီးဖြစ်သောကြောင့် “အငြိမ်ခုံမြင်ကွင်း” သည် ရုပ်လုံးကြွနေသည်။ တီးဝိုင်းအလယ်ရှိ လူမောင်နှင့် ပတ္တလားကိုလည်း အပြာရောင်စပေါ့လိုက် မီးထိုးပေးထားသည်။ ဂွင်ထဲက တူးမာကိုတော့ ရွှေရောင်ဆမ်းပေးထားသည်။ နှင်းဆီဝါ ပန်းရုံကြီး တစ်ခုလုံး နေခြည်ကို ဝလင်စွာ သောက်သုံး၍ ပွင့်အာသည့်နှယ်။

အဆိုနှင့်အတီးတို့၏ အပေးအယူ အလှူအလိုမ့်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ကြ ရသည်။ လောဘာတီ၏ “အလှူရှင်” သည် လှပစွာ ပြန်လည် ဖူးပွင့်လာနေသည်။ ဂျူဗလီဟောဇာတ်ရုံတစ်ရံလုံး ပွဲကြည့်ပရိသတ် ပြည့်သည်။ ထိုင်ခုံများ၏ ဝဲယာနှစ်ဖက် ကွက်လပ်များတွင်လည်း မလစ်လပ်။ မတ်တတ်တပ်ကြည့်နေသော ပရိသတ်နှင့် ပြည့်နေသည်။

ဦးလေးစိမ့်နှင့် ဦးဘသိုက်တို့ကား ဇာတ်ခုံအောက် ဆိုင်းပိုင်းထားသည့် နေရာ၊ ချိုင့်ထဲတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင် ကိုယ်စီဖြင့်။ ကိုသိန်းဇံနှင့် မမခင်တို့ကမူ အပေါ်ထပ်ပွဲကြည့်စင်တွင် အခြားပရိသတ်များနှင့်အတူ ရှိနေကြလေသည်။

“ချစ်ကြပေသရှင် **X**ပြေတခွင် **X**သူ့ အချစ်မျိုးဟာ **X**ဘယ်အချိုးအစားလဲ **X**တကယ် အားမရနိုင်ရှာအောင်ပင်**X**ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဖြစ်ချင်လှရင်**X**အလှူရှင်မှန်း အားလုံး သိကြပါတယ်ရှင် **X**အပိုင်နော်ကြိုလိုက်ရှင် **X** တိုင်ပေါ်အလံစိုက်တင်**X**”

အစီအစဉ်ကြေငြာသူ၏ ဘေး၊ ကားလိပ် တိုင်ဖုံးကြားတွင် မတ်တတ်ရပ် နေရင်းဖြင့် ကိုထွေးသည် လှပလွန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုထဲသို့ တိုးဝင်သွားရသလို ခံစားနေရလေသည်။ ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် လူမောင်၏ မှန်စီရွှေချ ပတ္တလားနှင့် တူးမာ၏ ရွှေကျင်ခတ် ပုဝါမြိတ်တို့သည် ယှက်နွယ်ပျံသန်း နေကြလေသည်။

ပတ္တလားသံများသည် လောကတစ်ခုလုံးသို့ ပဲ့တင်ရိုက်သွားကြသည်။ တူးမာက လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလျက်၊ ပုဝါကို ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ပစ်မြှောက်နေသည်။ ပုဝါစသည် မဆုံးနိုင်သော အဝေးဆီသို့ ပျံတက်သွားသည်။ ကိုထွေး လိုက်ဖမ်းသည်။ မမိ။ မှီရန် မစွမ်းသာ။ လူမောင်က စိုးရိမ်တကြီး ဟစ်အော်လျက်၊ မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်သွားသည်။ တိမ်တိုက်တို့အလယ်တွင် တူးမာသည် မင်းသမီးဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် လွင့်မျော နေချေသည်။ မြင်ကွင်းမှာ တဖြည်းဖြည်းသေးသွားသည်။ တူးမာ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည်။ ကိုထွေးကား မြေပြင်ပေါ်မှသာ အော်ဟစ်နေနိုင်သည်။ လူမောင်က နက်ရှိုင်းစွာ အော်ဟစ်လျက်၊ လွင့်မျောသွားသော တူးမာနောက်သို့လိုက်သည်။ ပထမပုဝါစ၊ နောက် တူးမာ ကိုင်နေကျ ယပ်တောင်၊ နောက် တူးမာ၏ လက်အစုံကို လူမောင်က ဖမ်းမိ လိုက်သည်။ မေ့မြောနေသော တူးမာကို လူမောင်က ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့လျက်၊ မြေပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ဝဲကျလာသည်။ ကိုထွေးက မျက်ရည်တွေကို သုတ်လျက် ကောင်းချီးပေးလေသည်။ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေမှန်း မသိသည့် တခဲနက်သော လူအုပ်ကြီးသည် သောသောအုတ်အုတ် အော်ဟစ်ဩဘာပေးကြ လေသည်။ လက်ခုပ်သံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံများ။

နားမခံသာလာအောင် ဆူညံလာသည့်အတွက် ကိုထွေးအသံကုန် အော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော်

“အတိတ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ် အလှူရှင်ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပေါ့လေ၊ တယ်အရသာရှိ၊ ကလေးမရယ် ကိုင်း အဟောင်းရဲ့ အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံပြီး၊ အသစ်တီထွင်မှုဆိုတာလေးလဲ ကြားကြရအောင် မြရင်မာရေ”

ညီညီပေါက်စ၏အသံကို ကြားလိုက်ရတော့မှပင်၊ ဂျူဗလီဟော အငြိမ့်ပွဲ တည်းဟူသော အသံသို့ ကိုထွေး ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ တူးမာက စကားပလ္လင်ခံသည်။ သဒ္ဒါရုံ မြရှင်မာဟူသော အမည်ကို ခံယူပုံ၊ ပန်တျာကျောင်း တွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့ပုံ စသည်များ။

ထို့နောက် ကိုထွေးရေးပေးသော၊ လူမောင်အသံသွင်းပေးသော သီချင်းကို ဆိုရန် အစပြုလေသည်။ လူမောင့်ပတ္တလားစမ်းသံသည် စောင်းကြိုးသံလို လုံခြုံသိပ်သည်းစွာ ပတ်လုံးသံလို ပြတ်သားမြည်ဟည်းစွာ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“အလှူရှင်မှန်းသိအောင်သာပင် **XX**မဏ္ဍပ်တိုင်တွယ်ဖက်လို့ **X**တက်တော့ မှာလား သခင် **X**ဟိုရှေးယခင် **X**လောဘာတီရဲ့သီချင်းလေးပုံသွင် **X**မောင့်အချစ် မျိုးဟာ ဘယ်အချိုးအစားလဲရှင်လို့ အခုလဲ မေးရဦးမယ်ထင်**XX**”

ဘယ်တော့မှ ရိုးနိုင်မည် မဟုတ်သည့် မြင်ကွင်းကို ကိုထွေး ငေးမိ ပြန်သည်။ ယပ်တောင်လေးကို မသိမသာကွယ်လျက် သီချင်းဆိုနေသော တူးမာ ရင့်ကျက်ခန့်ငြားစွာ ဖန်တီးရှင်၏ လက်အစုံတို့ဖြင့် ပတ္တလားလက်ခတ်ကို ကိုင်ထားသော လူမောင်၊ တက်ကြွပျော်ရွှင်မှုတို့ဖြင့် တစ်ဖုံးနေသည့်ခွေးပု၊ သီချင်းသံ၊ ဒိုးသံ၊ စည်သံ၊ ပြီးတော့ ရွှေရောင်ဆမ်းသောမြင်ကွင်း။

“ဪ...အခုလဲ **XX**ထို့အတူပင်**X** သံကျုံးရင်တား**X** သံတံခါးနဲ့ **X** သံမြို့ကြီးထဲမှာများ**X** ချုပ်နှောင် ထားဦးမှာလားရှင်**X**”

သည်ညသည် နောက်ဆုံးည။ နှုတ်ဆက်ပွဲ ည။
နောက်ဆုံးညဟူသော အသိက ရုတ်ခြည်း ဝင်လာသည်။ သည်ည ကပြီးလျှင် သူတို့ ပြန်ကြတော့မည်။ ဝေဇယန္တာသည် မန္တလေးသို့ ပြန်တော့မည်။ ဆိုသူဆို၊ တီးသူတီး၊ ကသူက၊ အသီးသီးအသက ဘဝလမ်းကို လျှောက်ကြ တော့မည်။ မိမိကား ဝေဇယန္တာ၏ အိမ်သားစင်စစ်မဟုတ်။ အရင်းနှီးဆုံးသော ဧည့်သည်သာ ဖြစ်ချေသည်ဟု ကိုထွေး တွေးမိပြန်သည်။ အလှပဆုံးသော အိပ်မက်သည် မိုးလင်းခန်းသို့ ရောက်တော့မည်။ အိပ်ရာက နိုးထလာချိန်တွင် ရှိနေသူမှာ မိမိတစ်ကိုယ်တည်းသာ။

တူးမာသီချင်းဘယ်သို့ အပြီးသတ်သွားသည်ကို မသိလိုက်တော့။ တူးမာ အငြိမ့်ကဏ္ဍ ပြီးသွားသည်ကိုလည်း မသိလိုက်တော့။

ဆိုနှင့်သော၊ သို့သော် ကြည်နူး လှိုက်မောဖွယ်သော ခံစားရခြင်းတစ်ခုဖြင့် ကိုထွေး ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။ တူးမာကဏ္ဍအပြီး ကားလိပ်ချလိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ကိုထွေး ဆုံးဖြတ်မှုတစ်ခု ချလိုက်သည်။

“အစစအရာရာ တူညီတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝ ချောမွေ့ဖြောင့်ဖြူးဖို့ အတွက် ငါ့နေရာ ငါပြန်မယ်”

ဇာတ်ရုံတွင်းက လက်ခုပ်ဩဇာဘာသံသည် အဆက်မပြတ်သော လှိုင်းလုံးများ ရိုက်ပုတ်နေသည့်အလားပင်။ လက်ခုပ်ဩဇာဘာသံဆိုသည်ကား ကောင်းချီးပေးခြင်း၏ အထိမ်းအမှတ်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ကောင်းမှု ကုသိုလ်အတွက် ကောင်းချီးပေးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

* * *

“မောင်ထွေးရေ၊ ဟေ့...မောင်ထွေး၊ ဦးလေးကတော့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးဘူးကွာ၊ ကြည့်စမ်း... ဝေဇယန္တော ဘယ်လောက် အောင်မြင်သလဲ”

“ကိုလူမောင်... ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ အောင်မြင်ပါတယ်ဗျာ...”

“အော်...ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

“သမီးရေ... တူးမာ လာပါဦးဟေ့၊ ဟောဒီမှာ ဆရာမကြီး ယုဝတီ ဒေါ်ခင်ညွန့်က တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ သမီးကို”

ပွဲအပြီးတွင် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ဧည့်သည်များ လာ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် မျက်နှာပန်းလှခဲ့ပြီမို့၊ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုသံတွေ ဆူညံနေသည်။ စာနယ်ဇင်းလောကမှ လူများ၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ အငြိမ့်ပညာရှင်များက အများဆုံး။ ဦးလူကလေးကား တဟားဟားရယ်ရင်း ကိုထွေးကို လှမ်းလှမ်းပြောနေသည်။ တူးမာနားတွင်လည်း လာနှုတ်ဆက်သူများအပြည့်။

“မြရင်မာက အမြင်မှာ ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတာပဲနော်၊ အိုXတော်လိုက်တာ”

“ဒိုးတီးလေးကလဲ ကောင်းပါ့ဗျာ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်သား အငယ်ကောင်ပေါ့ဆရာ”

“ညီမလေးရေ၊ မမတို့ကို စောစောက ဆိုသွားတဲ့ သီချင်းလေးရေးပေးပါနော်၊ တကယ်ကြိုက်လွန်းလို့ပါ။ ဟို အလှူရှင်ကို အသစ်ပြန်ဆိုတဲ့ဟာလေ”

“ကြော့ကတော့ဗျာ၊ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ထိုက်ပါပေတယ်”

“ချိုနွယ်က ဇာတ်ထဲကူးရင်လဲ နာမည်ကြီးနိုင်တယ်ဗျာသိလား”

ပန်ကျောကျောင်းဆင်းပွဲ ပဒေသာကပွဲအပြီး၊ တစ်ခုသောညသို့ ကိုထွေးအတွေးများ ရောက်သွားသည်။ ဟိုတုန်းကလည်း ခုလိုပင် တူးမာဘေးမှာ

လူတွေဝိုင်းအုံလို့၊ ချီးကျူးစကားတွေဆိုလို့။ ထိုစဉ်က အမှောင်ရိပ်ခို၍စိတ်အား ငယ်ခဲ့ရသည်များကိုလည်း နီးကပ် နွေးထွေးစွာ ခံစားရပြန်သည်။ ယခုကား မိမိအခြေအနေသည် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ဟိုတုန်းကလို မဆီမဆိုင် ကိုထွေးမဟုတ်တော့။ ပရိသတ်က မသိသည်ပဲထားဦး။ ဦးလူကလေးနှင့် တကွသော အဖွဲ့သားအားလုံးက နေရာပေးခံရသည့် ကိုထွေးဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဧည့်သည်ပဲဆိုစေဦး၊ ဝေဇယန္တာ၏ အရင်းချာဆုံး ဧည့်သည်။

နှုတ်ဆက်သူတွေ၊ ချီးကျူးစကား ပြောသူတွေနှင့် ရှုပ်ထွေး ဆူညံနေသော မြင်ကွင်းကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ လူအုပ်ကြားတွင် မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ရှိနေသော လူမောင်၊ တူးမာနှင့် ခွေးပုတို့ကို မမြင်ရတော့။ လူမောင်လား၊ ခွေးပုလား မသိ။ လှမ်းခေါ်လိုက်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားမိသလိုလိုလည်း ရှိသည်။

ဂျူဗလီဇာတ်ရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ပွဲဈေးကိုဖြတ်သည်။ အငြိမ့်ပွဲပြန်တို့လည်း၊ တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စ သာရှိတော့သည်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်တို့လည်း သိမ်းနေကြပြီ။ ကွမ်းယာဆိုင်လေး များကတော့ နောက်ဆုံးပွဲကြည့်အသိ ရောင်းကြဦးမည် ထင်သည်။

ကျောက်စလစ်ခဲများပြွမ်းသော လမ်းအတိုင်း ကိုထွေးလျှောက်ခဲ့သည်။ ပန်တျာကျောင်း၏ စန္ဒရားသင်တန်းအခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ညဉ့်သည် ဝတ်လွှာကို ကောင်းစွာ ဖြန့်ကျက်ပေပြီ။ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းဆီက လမ်းမီးသည် ဂျူဗလီဟောဝင်းအတွင်းသို့ ပြီးပြီးပြောက်ပြောက် စီးဆင်းနေသည်။ အတွင်းဘက် တွင် လင်းထိန်နေဆဲဖြစ်သော်လည်း အပြင်ဘက်တွင် မည်းမှောင်နေသော ဂျူဗလီဟောနှင့်တကွ အားလုံးကို ကျောခိုင်းခဲ့သည်။

ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေလိုသည်။

ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ခွဲကြရမည့်အတူတူ၊ ခုတည်းက ဝေးဝေးနေနိုင်ဖို့ လိုသည်။

တရုတ်စကားပွင့်ကြွေတို့ကို ညဉ့်၏လမ်းမှောင်မှောင်၊ မီးရောင်သဲ့သဲ့တွင် ဝိုးတဝါးတွေ့ရသည်။ လမ်းပေါ်က ပွင့်ကြွေတို့ကို ကိုထွေးမနင်းမိအောင် ရှောင်သည်။ မြက်ပင်တို့ထံမှ အေးမြစွတ်စိုသော အတွေ့သည် ခြေဖမိုးထက်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်လာလေသည်။

ကြိုးတပ် သင်တန်းဆောင်ကို ကွေ့မည်အပြုတွင် ရှေ့မှမည်းမည်း သဏ္ဍန်များ။

ကိုထွေး ခြေလှမ်းတို့ အလိုအလျောက်တုံ့သွားသည်။ သဏ္ဍာန်များက ရှေ့ကို တိုးလာကြသည်။ လူသုံးယောက်၊ လေးယောက်။ အမှောင် မသဲမကွဲ။

“ကိုထွေးဆိုတာ မင်းလားကွ”

ပထမဆုံး သတိထားမိသည်ကား၊ စူးစူးဝါးဝါးအရက်နဲ့။

“အခါတော်ပေး ပညာရှိကြီးပေါ့လေ”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ဘယ်သူတွေဆိုတော့ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်”

လူသုံးယောက်က ကိုထွေးရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဘုရားလမ်းဆီက လာသောမီးရောင်ကို အားထားလျက် သူတို့မျက်နှာကိုကြည့်သည်။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသူများပင်။ ဘေးဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ယောက်သောသူကို မီးရောင်ကောင်းစွာ ကျရောက်သောနေရာ၌ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သူကား-

“ဟင်...ကိုရွှေရိုး”

“အေး...ငါပဲ”

ကိုရွှေရိုးကား ယိမ်းထိုးနေလေသည်။ သူ့ထံမှအရက်နဲ့ မိတ်ကပ်နဲ့များကို အတိုင်းသားရနေသည်။ မိတ်ကပ်ပင် မဖျက်ရသေး။

“ဒါ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေလား”

ကိုထွေးစကားကို အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ရယ်သံကား ခြောက် သွေ့သွေ့ စူးဝါးဝါး ကွဲအက်အက်ဖြစ်ချေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အရက်မူး”

စကားမဆုံးမီမှာပင် ညနေက လူမောင့် သတိပေးစကားများကို အမှတ်ရ လိုက်သည်။ “ကြော့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရတာ၊ ဦးလူကလေးနဲ့ပြိုင်ပွဲမှာ ရှုံးခဲ့ ရတာ၊ ဝေဇယန္တရာမှာ သူ့အရှိန်အဝါ ကျဆင်းရတာဟာ မင်းကြောင့်ပဲလို့ တရားခံ တွေ့သွားတယ်။ သည်တော့မှပင် အခြေအနေကို နားလည်လိုက် တော့သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲကွ နေပါဦး၊ မင်းက အကြံပေးအခါပေး ကောင်းတဲ့လူ ဆိုတော့၊ ငါ့အတွက် အကြံဉာဏ်လေးဘာလေး တောင်းချင်လို့ပါ”

“ကိုရွှေရိုး ခင်ဗျားတို့ သိပ်မူးနေပြီ ဖယ်ဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကိုထွေးသူ့ကို ရှောင်၍ အပြင်ထွက်ရန်ခြေလှမ်းပြင် လိုက်သည်။ မရ။ ရှေ့မှ ကာဆီးကြပြန်သည်။

“ဖယ်ကြဗျာ”

“ထွက်နိုင်ရင် ထွက်လေ”

ကိုထွေး နောက်ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ အမှောင်က သိပ်သည်းလာသည်။

“ဟေ့ကောင် နေစမ်းပါဦးကွ အကြံဉာဏ်လေးဘာလေးပေး”

ကိုရွှေရိုးက ကိုထွေးကို လိုက်ဆွဲသည်။ ကိုထွေးပါ လဲမတတ် ဒီအထိဒီအထိ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုထွေးက ရုန်းသည်။ ကိုရွှေရိုးက တင်းကျပ်စွာ ချုပ်ကိုင်လာ သဖြင့် ကိုထွေးတွန်းလွှတ်လိုက်သည်။ ကိုရွှေရိုးသည် သူ့လူများကြားထဲသို့ ယိမ်းယိုင်သွားပြီး၊ သူတို့လဲပြီသွားကြသည်။ ဘယ်သူ့ဆီကမှန်းမသိ အရက် ပုလင်းကျကွဲသံ ကြားရသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း...”

အန္တရာယ်ကို ကိုထွေးသိလိုက်ပေပြီ။ ဇာတ်ရုံဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ ဤသူများနှင့်ယှဉ်၍ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ရသည်ကို မလိုလား။ သို့သော် ကိုထွေး ပြေးခွင့်မရ။ သူတို့က ဝိုင်းအုံ ဖမ်းချုပ်သည်။ သို့သော် သူတို့မှာမူးနေသော ကြောင့် မိမိရရ မချုပ်နိုင်ကြ။ အလဲလဲအပြီပြီဖြင့်။

“မင်းကို ငါရှင်းချင်နေတာကွ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မင်းတို့ကို ငါကျွေးမွေးထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ချကွာ...ချ” ကိုထွေးလက်ကို ချွန်တက်သောတစ်စုံတရာ စူးဝင်သည်။ စောစောက ပုလင်းကွဲဖြင့် ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုထွေး... ကိုထွေး... ဟိုမှာ”

ရုန်းကန်ဖယ်ရှားရင်းဖြင့် တူးမာ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို လှမ်းကြားလိုက် ရသည်။ ဂျူဗလီဇာတ်ရုံဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုထွေး”

“ဟေ့ကောင်တွေ...ဖယ်ကြစမ်း...ဖယ်ကြစမ်း”

လူမောင်အသံ၊ ခွေးပုအသံ။ ပြေးလာသည့် သဏ္ဍာန်များ။

“လူမောင်ရေ... လုပ်ပါဦး... ကိုထွေးကို သတ်နေကြပြီ...”

“တူးမာ... မလာနဲ့”

အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဦးစွာဝင်လာသူကား လူမောင်။ လူမောင်သည် ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်ကြားထဲသို့ အတင်းပြေးဝင်လာသည်။ အခြေအနေ လုံးဝရှုပ်ထွေး သွားသည်။ အော်သံ၊ ရိုက်သံများ။ ကိုထွေး ဘာကိုမှ မမြင်တော့။ ပခုံး၊ လက်မောင်းများတွင်လည်း နာကျင်နေကြပြီ။ ကိုရွှေရိုး၏ အဖော်လက်ထဲတွင် ဓားကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုထွေး... မင်း ဖယ်... ပြေး...ပြေး”

“လူမောင်... နောက်မှာ”

“မင်းလဲ သေပေတော့”

ဘာကိုမှ မသိနိုင်တော့။ အော်ညည်းသံတသံကို နီးကပ်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်သော တူးမာအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“အမလေး... သေပါပြီ...”

* * *

မြင်ကွင်းထဲတွင် အရောင်တွေအာလုံးထွေပြား နေကြပြီထင်ရသည်။

အသံတွေလည်း ပူးကပ်ယှက်လိမ် နေကြပြီထင်သည်။ တူးမာ၏ ငိုရှိုက်သံသည် ရင်ထဲသို့ စူးစူးနစ်နစ် တိုးဝင်လာသည်။ တူးမာကို နှစ်သိမ့်ရန် အင်အားမရှိတော့။

ခွေးပုသည်လည်း ရပ်တည်နေခြင်းငှာ မစွမ်းတော့။ မြေစိုင်းခဲများပေါ်တွင် လူးလိုမ့်ကာ အော်ဟစ်နေသည်။ ဒဏ်ရာရသော သားကောင်၏ အသံမျိုးဖြင့် ညည်းနေသည်။ နားကို ပိတ်ထားရန် ကြိုးစားသည်။ မရ။ ခွေးပု အသံသည် နားထဲကတဆင့် ရင်ကိုဖြတ်သန်းလျက်၊ နှလုံး၏ နက်ရှိုင်းသော အတွင်းတစ်နေရာသို့ ချွန်မြှစွာ ထိုးဖောက်နစ်ဝင်လေသည်။

“မင်းပြောခဲ့တာတွေအားလုံး ငါတို့မှတ်မိတယ်သိလား၊ မှတ်မိတယ်၊ ငါတို့ မမေ့ဘူး၊ မင်း မပြောခဲ့တဲ့စကားကိုလဲ ဘယ်သူသိသိ မသိသိ ငါသိနေတယ်၊ မင်း မပြောခဲ့ပေမယ့် ငါသိတယ်၊ သိလို့လဲ ငါပိုပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပါပြီကွာ၊ မင်း... တူးမာအပေါ် ဘယ်လောက်...”

ခွေးပု စကားလုံးများသည် ရှိုက်သံနှင့်အတူ နစ်သွားကြသည်။

“မင်း... အင်မတန် မြင့်မြတ်တဲ့လူပါကား သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါဘယ်လို ဖြေရမလဲဟင်၊ ဒီအငြိမ့်ကြီးနဲ့အတူ ငါအလုပ်လုပ်သွားရမယ့် ငါ့တစ်သက်လုံးမှာ မင်းကို ဘယ်လို မေ့လို့ရမလဲဟင်”

ခွေးပုကို ဆက်မပြောပါနှင့်တော့ဟု တားချင်သည်။ သို့သော် မတားသာ။ ပြောပါစေတော့၊ ခွေးပု ငိုပါစေတော့။

“ရွှေရိုးရဲ့ အန္တရာယ်ကို မင်းက သတိပေးခဲ့တယ်၊ ကိုထွေးကို စိုးရိမ်တယ်တဲ့၊ အခုတော့ မင်းက”

ဝေဒနာသည် အဆုံးစွန်မှတစ်ဆင့် လွန်မြောက်သွားပြီထင်သည်။ တူးမာကို ဦးလေးစိမ့်တို့ထံသို့ ပို့လိုက်ပြီး၊ ခွေးပုဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

“ခွေးပု ထပါတော့ကွာ”

ခွေးပု ခေါင်းမောကြည့်သည်။ ဂူကိုဖက်တွယ်ထားသည့် ခွေပုလက်များကို အသာအယာဖြေပေးလိုက်သည်။ ခွေးပုက ရှိုက်ငိုဆဲ။

“ကြည့်ပါဦး ကိုထွေးရယ်... ကြည့်ပါဦး၊ မင်းရေးပေးထားတဲ့ပုံစံနဲ့ လှလိုက်တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ဂူလေ၊ ပတ်လုံးလေးတွေက ဝိုင်းရံလို့၊ အလယ်မှာ ပတ္တလားလေးနဲ့၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မောင်လူမောင်တဲ့၊ ဝေဇယန္တာအငြိမ့်ဆိုင်း ခေါင်းဆောင်တဲ့၊ ဒါ ငါ့ သူငယ်ချင်း... ငါ့သူငယ်ချင်း”

“ကြံတောသုသာန်အတွင်းက တဖွဲဖွဲထွက်ခွာသွားသည့် လူအုပ်ကြီးကို မျက်စိတဆုံး မျှော်ကြည့်ရင်း၊ အစီအရီ အထပ်အထပ်သော အုတ်ဂူများကိုပါ မြင်မိလေသည်။ ဤနေရာကား လှေလျောင်းကြရာနေရာ။ ဘယ်သို့ အသက်ရှင်သန် ခဲ့ကြသည်ဟူသော မေးခွန်းကို အဖြေပေးရာနေရာ။

“ခွေးပုရယ်...ဒီလောက်ငိုရရင် တော်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ လူမောင် မသေခင်က ပြောသွားတဲ့ စကားတွေအတိုင်း ငါတို့ နားထောင်ပြီး၊ သူမြင်ချင်လှတဲ့ ငါတို့ဘဝ၊ တူးမာဘဝ၊ ဝေဇယန္တာရဲ့ဘဝ၊ အနုပညာရဲ့ဘဝတွေကိုရအောင် ငါတို့အကောင်းဆုံး အလုပ်လုပ်ကြပါစို့၊ မငိုပါနဲ့တော့ကွာ၊ မင်းက ဒီလောက် ငိုနေရင် တူးမာ ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ တကယ်ငိုကြစတမ်းဆိုရင်၊ မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ လူမောင့်အတွက် တစ်ဘဝလုံး ငိုမဆုံး ငိုနိုင်ကြမှာပါ။ ဒါပေမယ့် လူမောင့်အတွက် အလုပ်လုပ်နိုင်ဆုံးကလဲ တို့နှစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား”

ဂူပေါ်မှာ ထွင်းဖောက်ထားသည့် ပတ္တလားပုံစံပေါ်သို့ ခွေးပု မျက်နှာအပ် လိုက်သည်။ ပတ္တလားပုံတွင် မျက်ရည်များ စွတ်စိုသွားကြလေသည်။

“ငါ နားလည်တယ် ကိုထွေး၊ ငါ အားလုံး နားလည်တယ်၊ မင်း နားမလည်ခဲ့တဲ့ အချက်ကိုတောင် ငါ နားလည်တယ်၊ လူမောင်ဟာ အင်မတန် စွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့လူ၊ နားလည်လွန်းလို့ ငါငိုတာ၊ ငါ အကောင်းဆုံး အလုပ်လုပ်သွားမှာပါကွာ၊ လူမောင် မှာခဲ့သလို၊ ဝေဇယန္တာအတွက် အကောင်းဆုံး အလုပ်လုပ်သွားမှာပါ၊ အခုတော့ ငါ ငိုပါရစေဦး ကိုထွေးရယ်၊ ငါငိုပါရစေဦး၊ ငါ့ရဲ့ လူမောင်အတွက် ငါ ငိုပါရစေဦး...”

အီဂျစ်နဲ့အင်္ဂလန် နိုင်ငံခြားကို
မောင်သွားထားလေမလား

ချစ်ဦးညို